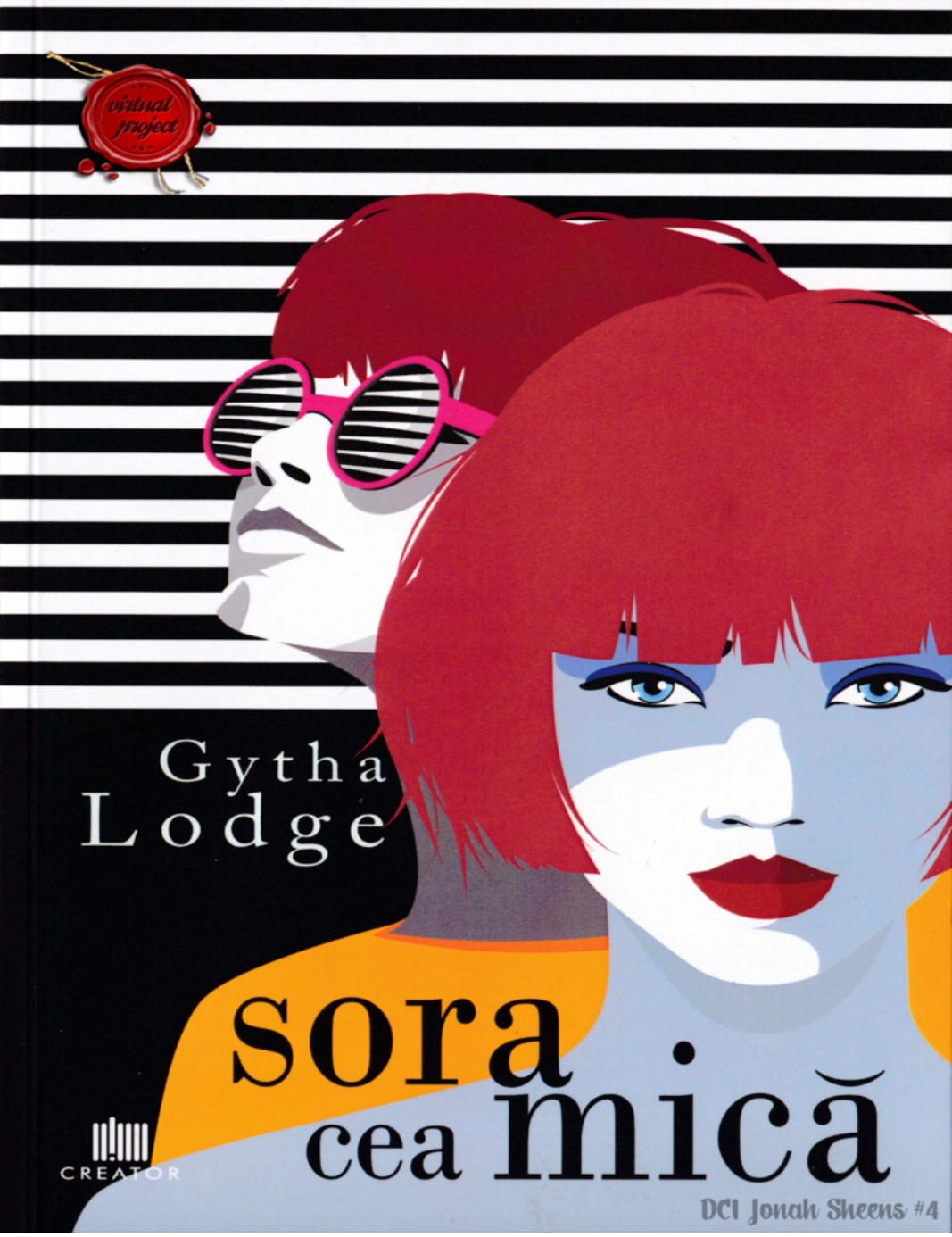
virtual project
Gytha Lodge
sora cea mică
CREATOR
DCI Jonah Sheens #4

GYTHA LODGE

Seria: *DCI Jonah Sheens*

Volumul 4

SORA CEA MICĂ

Original: *Little Sister* (2022)

Traducere din limba engleză de:
LUCIANA DĂNILĂ

virtual-project.eu

CREATOR

2022

Prolog

Ziua aceea era mult mai caldă decât avea dreptul vreo zi de septembrie să fie. La ora patru, trebuie să fi fost aproape 30 de grade în grădina Spreading Oak. Jonah a verificat ce face Milly tocmai când unul dintre chelneri i-a pus în față o halbă de bere pe masa de picnic. Fetița dormea dusă sub parasolarul cărucior, adormită de căldură și de zumzetele din fundal.

Jonah a ridicat halba, foarte conștient de condensul pe care-l simțea pe pielea palmei și de briza aproape imperceptibilă care a suflat pe sub brațele sale. Trăia un moment atât de rar de liniște și de normalitate, încât simțea o stare ca de beție înainte de a da pe gât băutura cu 4% alcool.

Cele șase săptămâni cu Milly i-au schimbat viața. Se îngrijorase, înainte de eveniment, că schimbarea va fi prea mare pentru el. Că la cincizeci de ani era prea fixat într-ale lui ca să mai facă față unui bebeluș, că e prea bătrân să mai facă față lipsei somnului.

Și s-a surprins pe el însuși când a văzut că-i place. Ba chiar s-a bucurat de primele două săptămâni, când nevoile fiicei sale parcă nu mai conteneau și când habar nu avea cum să i le îndeplinească. Încă o privea uimit, cu un zâmbet tâmp, când ea se uita la el în sus, ușor cruciș.

Asta nu înseamnă că era ușor. Să ai un copil cu cineva, la câteva luni după o despărțire urâtă, era o povară, iar privarea de somn și pierderea subită a libertății nu au ajutat deloc. Au existat momente de o profundă neînțelegere și momente în care totul părea imposibil.

Se întreba dacă poate face față situației cu adevărat. Putea, în cel mai sincer mod, să-și facă o viață alături de mama copilului său? Un copil care a venit pe lume după o noapte prostească de nostalgie și beție. Putea oare să facă asta, la mult timp după ce și-a dat seama că nu o mai iubește pe Michelle? Când inima lui bătea cu fermitate pentru o altă persoană? Trebuia măcar să încerce, de asta și-a dat seama, pentru că nu o putea lăsa pe Michelle singură să crească un copil. Nu când ea îl rugase să încerce să fie împreună din nou.

Nu a fost ușor să-și construiască o viață împreună cu fosta logodnică. Dragostea pe care a simțit-o odată nu s-a arătat imediat, dar, pe măsură ce Michelle se apropia de termen, aproape că s-a simțit la fel de intim cu ea ca odinioară. Poate că sentimentele lui pentru ea nu mai erau la fel de arzătoare, dar spera că vor continua să crească în intensitate pe măsură ce creșteau copilul acesta împreună.

Au existat în schimb și momente complet groaznice. Momente când, după ce cădea adânc pe gânduri, se trezea la realitate cu inima

bătând ca nebuna și cu sentimentul că a picat cumva, fără să-și dea seama, în viața altcuiva. Altele, când Michelle părea că se uită la el cu o răceală absolută.

Dar aceste momente s-au rărit odată cu trecerea lunilor. Și doar faptul că era acolo, astăzi, cu un copil care dormea, bând o bere ca un om normal, i se părea un privilegiu enorm. O binecuvântare.

A băut două treimi din pahar înainte să-și dea seama. Alcoolul i-a pus un filtru înceţoşat pe ochi și i-a zâmbit unui cuplu cu doi copilași, când s-au dus la locul de joacă.

Atunci i-a vibrat telefonul, pe care l-a ridicat și a văzut mesajul de la Michelle:

> Întârzii 20 de minute. Am adormit! Scuzei Xx

Ce păcat. Chiar așteptase să petreacă niște timp împreună, fără să mai fie deranjați de spălatul biberoanelor, al rufelor și de discuțiile despre programul de somn al lui Milly. Lucru care acum se întâmpla atât de rar, în viața aceasta nouă.

Dar nici asta nu-i putea schimba buna dispoziție. I-a scris rapid înapoi „Nu e grabă!” și apoi s-a întors să se uite la copilașii care se cățărau la locul de joacă. Părinții erau acolo, cu ei, gâdilându-i sau ajutându-i să coboare pe tobogan.

Se simțea optimist, pentru prima oară după ceva vreme, totul va fi bine. Se va juca și el cu Milly așa peste câțiva ani, la braț cu partenera sa.

Tot la ei se uita când, pe sub spalierul arcuit cu verdeață ce dădea spre drum, a apărut o siluetă. A văzut-o cu colțul ochiului, remarcând că are părul lung și extrem de roșu. Parte din el a văzut altceva – că părea murdară, poate – și s-a întors să o privească.

Jonah și-a dat seama că murdăria era sânge. Că tricoul ei era îmbibat în sânge; mâinile îi erau acoperite de un roșu-ruginiu, aproape până la cot. Pentru o clipă, s-a întrebat dacă ăsta era, de fapt, rezultatul lipsei somnului. Dacă înceţoşa limitele dintre inocenta vieții de familie și violenta oribilă a locului de muncă. Dacă ce vedea nu era cumva doar o halucinație.

Dar apoi și ceilalți de la restaurant au început să se întoarcă spre ea și s-a lăsat liniștea peste întreaga grădină. După câteva momente, se mai auzea doar muzica în surdină dinspre pub și gânguritul celor doi copii care continuau să se cațăre, în treaba lor, evident.

S-a gândit că sângele este real. Înțelegând acest lucru, încerca să-și dea seama de unde vine.

Nu era nicio dovadă că era al ei. Nu se vedea vreo sursă, vreo rană. Doar un șiroi roșu-maroniu pe tricou și petele de sânge de pe mâini. Jonah a încercat rapid să-și dea seama dacă fata era în pericol, dacă tocmai a fost martora unui accident groaznic.

S-a gândit că e tânără. O adolescentă. Aceasta s-a oprit complet după ce a făcut câțiva pași prin grădină, ca și cum și-ar fi pierdut elanul necesar pentru a continua.

Jonah a știut, fără îndoială, că el este cel care trebuie să se ducă spre ea. În momentul în care acea tânără a intrat în grădină, a devenit responsabilitatea lui. Ba chiar înainte de asta. Din momentul în care sângele a curs pe ea.

Fata s-a uitat împrejur la cei de la restaurant, cu o expresie ciudat de calmă. Nu se vedea în expresia ei nici urmă de rușine, de anxietate, dar nici semnele la care s-ar fi așteptat Jonah de la o fată care tocmai ce a fost traumatizată. Nimic obișnuit, cel puțin. Părea doar puțin amuzată.

El s-a ridicat în picioare și a făcut câțiva pași înainte, cu mâna pe landou ca să-l țină lângă el.

— Ești bine? a întrebat-o.

Se auzeau pași grăbiți dinspre pub. A văzut cu vederea periferică o chelneriță care a ieșit pe ușă cu două farfurii și care s-a blocat când a văzut scena din fața ei.

Fata i-a zâmbit, dar fără căldură. Părea că se aștepta ca el să o întrebe ceva, iar lui asta i s-a părut amuzant.

— Mi-ar prinde bine ceva de băut, a spus.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Bine. Haide la bar și îți iau ceva.

Era foarte conștient, când a condus-o către bar, că toată lumea îi privea pe amândoi. Acum își imaginau că el o cunoaște și presupuneau că toate acestea erau, cumva, din vina lui.

Din fericire, lui Jonah nu i-a păsat niciodată prea mult de gura lumii.

Tânăra a mers înaintea lui către pub, iar el a ridicat landoul peste prag și a urmat-o. Pentru o clipă, parcă l-a orbit lumina slabă a interiorului, dar și-a luat ochelarii de la ochi și i-a pus pe cap. Fata deja mergea spre bar.

Ca de obicei, nu era o coadă normală la care să poți sta. Doar o masă de oameni grămadă pe bar, toți cu ochii în meniu și aruncându-și priviri tăioase în caz că altcineva le-o lua înainte. Dar i-au făcut loc. Sau, de fapt, ei i-au făcut loc.

— Limonadă? a întrebat Jonah, cu ochii la cel mai apropiat barman. A văzut că tipul a înțeles. Că o să o servească pe fata murdară de sânge, indiferent cine urma la rând.

— Sigur, a spus. Un pahar cu gheață.

Jonah se uita la ea cât timp barmanul a început să se miște. I-a studiat ochii deschiși la culoare, când ea s-a uitat împrejur. Silueta înaltă. Aspectul ei atletic și puternic.

— Sunt Jonah, a spus. Și apoi, după o clipă, a adăugat: sunt

detectiv. Lucrez la poliție.

S-a uitat la el, dar privirea nu trăda nici urmă de curiozitate.

— Keely.

— Ai nevoie de ajutorul nostru?

Auzea acum limonada cum sfârâie în pahar. Nu se auzea nimic altceva. Întreaga încăpere, plină de oameni, îi privea pe ei doi.

Keely a mijit ochii către el, pentru o clipă, apoi i-a spus.

— Eu nu. Poate că Nina are nevoie.

— Nina? a întrebat Jonah.

— Sora mea, a spus Keely cu vocea senină, aproape bucuroasă.

Ochii lui Jonah au fugit la sângele de pe brațele ei și a întrebat-o:

— Unde e Nina?

Amuzamentul lui Keely s-a transformat într-un zâmbet larg, secretos.

— O, nu-ți spun încă, domnule detectiv, a zis ea. Ar fi mult prea simplu.

1.

Juliette Hanson era deja la secție când a sunat detectivul inspector-șef. S-a simțit prinsă cu mâța-n sac, pentru că încă era acolo, atât de târziu, într-o după-amiază însorită de duminică. Șeful știa prea bine că nu aveau cazuri urgente în desfășurare. Nimic ce ar solicita ore suplimentare.

— O, bine de știut, a spus el, dar ea și-a dat seama că a fost puțin surprins. Chestiunea lăsată nespusă era viața ei personală.

— Am nevoie să te ocupi de ceva. Se auzea din mers zgomotul unei mașini, iar Hanson se întreba unde era șeful. Vreau să știu dacă există informații oficiale referitoare la dispariția lui Keely Lennox și a surorii sale, Nina. Lennox cu doi de n. Hanson și-a notat pe agenda mare de pe birou. Ajung în vreo jumătate de oră, imediat ce vin ceilalți polițiști comunitari să mă asiste.

Hanson s-a oprit o clipă, ținând pixul în aer, apoi a întrebat:

— Să asiste ce?

— În legătură cu sora mai mare, a spus el în șoaptă. O aduc la secție. Îți explic după ce rămân singur în mașină.

Hanson a simțit o curiozitate vie când a închis. Detectivul inspector-șef venea rareori duminica la serviciu, dar chiar și-așa, nu mai venise deloc de la nașterea fiicei sale.

Ea a deschis baza de date și a introdus numele Keely Lennox. Imediat a văzut un raport care-i semnala dispariția, încărcat miercuri dimineață. Accesând documentul, a văzut pozele a două adolescente roșcate, dintre care una zâmbea la cameră, cu ochii verzi-albăstrui plini de căldură, iar cealaltă, mai mare, având o privire fixă și rece, cu ochii albaștri că ai unei regine de gheață.

Dedesubt erau câteva paragrafe scurte, ce spuneau că sora mai mare, Keely Lennox, în vârstă de 16 ani, a fugit de la casa de copii cu sora ei mai mică, Nina, de 14 ani. Ultima oară au fost văzute la ora stingerii, marți seară. În urmă cu aproape cinci zile.

Nu prea mai era nimic altceva relevant, în afară de această informație și de descriere. Nu erau notate niciun fel de semnale de alarmă referitoare la cele două surori. Dar, s-a gândit necăjită, era astfel fiindcă fetele veneau de la orfelinat.

Așadar, șeful o are pe Keely, s-a gândit Hanson. *Unde e sora cea mică?*

Dat fiind faptul că erau la Southampton, investigația privitoare la dispariția de persoane era condusă de unul dintre agenții de poliție ai lui Yvonne Heerden. Hanson a decis să sune la echipa lui Heerden, de la etajul doi. Poate că e cineva pe acolo care i-ar putea spune ce au

aflat până acum. După ce a lucrat ca ofițer detectiv timp de paisprezece luni, Hanson știa deja mersul și că poate continua să obțină informații fără șef.

Cât aștepta să-i răspundă cineva, și-a scos geanta de sub birou. Purta un set sport, iar părul ei blond era legat la spate într-o coadă pleoștită de transpirație. Dacă avea să ia declarațiile cuiva, trebuia să se schimbe în hainele de rezervă, pe care le avea pregătite pentru urgențe ca aceasta.

— Alan Jones, i-a răspuns cineva.

Hanson a reușit să-și scoată o cămașă și un sacou din geantă și s-a îndreptat de spate. Hainele erau cam boțite, dar erau curate.

— Aici detectiv ofițer Hanson, i-a spus. Detectivul inspector-șef are nevoie de informații referitoare la două persoane dispărute săptămâna trecută: Keely și Nina Lennox. Au dispărut miercuri, pe trei. Raportul a fost încărcat de ofițer Alsana Meek.

— OK, așteaptă puțin, a spus și a auzit cum Jones tastează ceva pe fundal. Am acces chiar la investigație. Îți trimit toate datele, dar dacă vrei un rezumat, pot să-ți spun la telefon.

— Super, a spus Hanson. Aș vrea să verific ce s-a făcut deja. Li s-au urmărit telefoanele?

— Da, joi pe 4 septembrie, i-a spus Alan după o pauză. Cel mai recent a fost localizat un semnal nu departe de casa de copii din Southampton, vineri seara, dar nimic altceva de atunci.

— Au verificat din nou mai târziu? a întrebat.

— Nu, aceea a fost singura verificare.

Hanson a notat toate acestea cu un ușor sentiment de frustrare. Era un dat nefericit și inevitabil că, având resurse limitate, multe din cazuri pur și simplu nu erau rezolvate pentru că nu era cine să le acorde prea multă atenție. Iar situația aceasta era din ce în ce mai rea, căci disponibilizările de personal de la serviciile de sănătate mintală și de la serviciile sociale duceau la situația în care polițiștii se ocupau acum de persoane care chiar aveau nevoie de acele forme de ajutor pe care nu le puteau obține.

Dar, cu toate acestea, era dezamăgită să afle că două fete dispărute, probabil și vulnerabile, nu au fost căutate cu mai multă sârguință. În special faptul că telefoanele le erau închise putea fi dovada a ceva mai sinistru decât dorința lor de a nu fi găsite.

— Ceva de ajutor de la personalul casei de copii?

După o altă pauză, Alan a spus:

— Au vorbit cu directoarea, care habar n-avea. După un moment de liniște, a continuat: s-a dovedit a fi îngrijorată cu privire la siguranța lor, în special pentru sora cea mică, Nina.

— A spus de ce? a întrebat Hanson.

— Păi… a spus că Nina era foarte influențabilă și că făcea tot ce-i

sugera Keely, i-a spus ofițerul pe un ton neutru.

I-a mulțumit și i-a închis, sentimentul de curiozitate contopindu-se în sufletul ei cu cel de neliniște. Șeful era suficient de îngrijorat pentru Nina astfel încât să-i aducă sora la secție, ceea ce însemna că directoarea de la orfelinat poate că avea dreptate.

Se întreba dacă să le scrie lui Ben și Domnall; detectivul inspector-șef nu i-a dat niciun fel de instrucțiuni în acest sens. Probabil că nici lui nu-i era clar dacă era nevoie de toată echipa acolo.

Nu avea rost să-i deranjeze pe sergenții echipei duminica după-amiază, fără un motiv întemeiat. Ar fi deranjant și fără rost, în special având în vedere că Ben ar veni, inevitabil, în secunda doi. Acesta era efectul conștiinciozității sale naturale.

Dar ea avea obiceiul de a-i scrie lui Ben destul de des. I se părea ciudat să nu-i spună ce se întâmplă. Și uneori, s-a gândit ea, era mai bine să știi dinainte despre situații ca acestea. Dacă i-ar scrie imediat, l-ar informa și pe el, dar fără să simtă că prezența lui e necesară.

După ce a cântărit acestea, i-a scris pe scurt:

> Care-i treaba? Încă sunt la Dept. de Investigații Criminale, iar Șeful e pe drum și el. Verificăm o adolescentă cu o soră dispărută. Ar putea fi interesant. Te țin la curent.

Ben i-a răspuns zece secunde mai târziu.

> Ajung în douăzeci. Aduc clătite.

Hanson zâmbea deja când a format numărul casei de copii unde a fost Keely Lennox. Sigur nu s-a exprimat cum trebuie în mesaj.

Michelle a ajuns la The Spreading Oak nu la mult timp după cei doi ofițeri în uniformă.

Pentru o clipă, când s-a dat jos din mașină, Jonah a simțit o ușoară dezamăgire că nu era Jojo cea care venea după el. Era acum cu Michelle, mama deșteaptă și capabilă a copilului său și nu cu Jojo Magos cea puternică, ireverențioasă și mare iubitoare de natură.

Reacția aceea l-a făcut să se simtă mizerabil. Nu ar trebui să te gândești la Jojo. Nu e corect. O iubești pe Michelle.

Ceea ce era adevărat. O iubea pe ea, o iubea pe Milly. Și a făcut ce era mai bine. Desigur că a făcut-o. Jonah a inspirat profund, liniștitor, iar apoi i-a făcut cu mâna lui Michelle, făcându-i semn să rămână acolo cât el urca fata în mașină.

A văzut expresia de pe chipul lui Michelle când aceasta și-a dat seama că acolo este o mașină de poliție. A știut instantaneu că weekend-ul lor împreună era pe sfârșite.

Jonah se aștepta să o deranjeze acest lucru. Să o supere faptul că timpul cu familia fusese anihilat de situația asta. Dar, în schimb, părea

puțin panicată. A văzut-o că se uită la Milly și apoi în zare, ca și cum era prea mult ce se întâmpla, fapt ce l-a îngrijorat și a făcut ca gândurile la Jojo să pară de neiertat.

Încă se mai gândea la expresia de pe chipul ei când se uita la Keely din sala de observație, jumătate de oră mai târziu. Ofițerii au dus-o într-una dintre sălile obișnuite de interogatoriu, unde aștepta acum să ajungă un asistent social care să fie lângă ea, în calitate de tutore.

Despre Keely avea impresia, după cele văzute, că nu este complet normală. Când au stat așteptând la pub, a încercat să o facă să-i povestească mai multe. A întrebat-o ce s-a întâmplat și de unde venea. Dacă a mâncat ceva și dacă avea părinți pe care să-i sune. Nu a fost în niciun fel mișcată de aceste întrebări și a răspuns cu o privire fixă sau cu o mină amuzată. Într-un final, a oftat superficial și a spus:

— O să-ți spun la secție. N-are rost să mă întrebi acum.

Și vorbea cu o nonșalanță incredibilă. I se părea greu de crezut, dar i s-a și confirmat, că avea doar șaisprezece ani. În general, i se părea destul de complicat de ghicit vârsta adolescenților. Nu avea încă puncte de reper. Dar, chiar și așa, era tulburător să afle că era atât de tânără.

Era atât de lipsită de orice jenă, gândea el. Nu simțise nicio urmă de anxietate din partea ei, la venirea agenților în uniformă. Nu a rupt tăcerea cu răspunsuri de răzvrătire. Iar el se simțea, pur și simplu, inconfortabil atunci când ea îl măsura din cap până în picioare, hotărându-se dacă merita să vorbească cu el. El se așteptase să fie cumva diferită odată ce ajung la secție. Era în mod inevitabil intimidam să mergi pe holurile Departamentului de Investigații Criminale, așteptând să intri la interogatoriu. Privirea ei albastră și fixă era țintită pe fereastra de observație, iar Jonah avea senzația rară și inconfortabilă că ea știa că o privește de acolo.

Hanson a intrat și a închis ușa.

— Asistenta socială tocmai a ajuns, i-a transmis ea. Am sunat la casa de copii și am rugat-o pe directoare să mă sune imediat ce se eliberează și poate vorbi.

— Mersi, a spus Jonah.

— Ben tocmai ce a ajuns și el, a comentat Hanson. A adus clătite.

Jonah a scuturat din cap. Ar fi trebuit să anticipeze că avea să apară și Ben.

— Clătitele sunt binevenite. Poți să-l rogi să se pună la curent? Spune-i să verifice ce s-a făcut în timpul investigației cazului de dispariție și să se uite dacă Keely are un istoric de comportament antisocial sau violent. Poate să vadă și ce-a zis directoarea de la casa de copii.

— Am verificat dacă are cazier, e curată, a spus Hanson. Dar a mai fost pe la noi înainte. A fost martor în două posibile anchete de abuz

care au căzut. Am cerut mai multe informații de la Echipa pentru Investigații legate de Abuz împotriva Copiilor.

Afirmația aceasta l-a agitat și mai mult pe Jonah. Dacă Keely fusese abuzată în vreun fel, atunci erau și mai mari șanse ca ea să fie, la rândul ei, violentă față de sora ei.

— Mulțumesc, ai făcut bine. Și n-ar fi o idee rea ca Ben să vadă dacă surorile au pasat vreo informație către grupul lor de prieteni. Lasă-l să se ocupe de detaliile minuțioase.

— Înțeles, a spus Hanson, notându-și acestea.

— Și spune-i să nu mai fie așa entuziasmat, a adăugat Jonah, zâmbind.

Hanson a zâmbit și ea.

— Cu plăcere. Apoi i-a dispărut zâmbetul de pe buze. Crezi că totuși e o urgență? E cam mult sânge, nu-i așa? Adică nu e cu totul acoperită, dar…

— Am transmis echipei de răpiri, a spus el încet. Intră să ne informeze în curând. Rolul nostru este esențial și presupune să vorbim cu Keely și să încercăm să o facem să coopereze.

Hanson a dat din cap aprobator, dar cu chipul sumbru. Era în echipă de suficient de mult timp să știe că acesta era un caz serios.

•

Privirea de neclintit și albastră ca un ghețar a lui Keely a rămas fixată pe Jonah, din momentul în care a intrat în sală.

Când el și Hanson s-au așezat, a avut un flashback, gândindu-se la felul în care îl privise tatăl lui de atâtea ori. Avea ceva de-a face cu senzația de a fi judecat și găsit vinovat și era ciudat că toate acestea îi provocau un fel de reacție de anxietate, chiar dacă persoana care îl privea era o adolescentă.

Era bucuros, pentru prima oară în ultimele trei luni, că sala de interogatoriu fusese dotată cu camere digitale. Vechile reportofoane au fost, în sfârșit, înlocuite de camere cu circuit închis, montate la colțuri. A opus ciudat de multă rezistență acestei idei, după zeci de ani în care s-a bazat doar pe casetele incoruptibile, dar în seara aceasta voia o înregistrare a interogatoriului. Voia să-i surprindă privirea goală a lui Keely. Stăpânirea de sine. Efectul complet al sângelui de pe haine.

Asistenta socială de serviciu i-a zâmbit, după care s-a uitat în jos, la masă. Era un mod destul de clar de a transmite mesajul că nu voia să se implice activ în asta, iar el nu era cu totul surprins. Keely abia de i-a zis două vorbe când a intrat și nu a făcut nimic ca să-i intre în grații.

A făcut prezentările formale pentru cameră, apoi i-a spus lui Keely:

— Ești bine? Ai nevoie de ceva? Mâncare, de băut, analgezice…?

Keely a scuturat din cap că nu. Privirea i-a rămas la fel.

— Bine. Să ne spui dacă ai nevoie de ceva. S-a lăsat ușor pe spate,

un semnal vizual puternic că nu avea să urmeze un interviu formal. Acum ești dispusă să vorbești cu mine?

Keely l-a privit pentru o clipă, iar apoi i-a spus:

— Depinde ce vrei să vorbim.

Jonah a dat din cap aprobator:

— Aș vrea să știu ce ți s-a întâmplat de joi seara încoace.

Keely i-a zâmbit foarte discret.

— De ce te-ar interesa asta?

— Pare că ai trecut prin niște încercări de atunci, a spus Jonah încet. Aș vrea să știu dacă te putem ajuta cumva.

Zâmbetul lui Keely s-a lărgit cu o fracțiune de milimetru, dar nu a spus nimic.

— Ați plecat de la casa de copii unde erați pe Cedar Avenue, la un moment dat, marți seara, a continuat. Personalul și-a dat seama că lipseați dimineață. La ce oră ați plecat de acolo?

Keely nu a făcut decât să clipească încet.

— Ați fugit de ceva anume? a intervenit Hanson. Era ceva la Cedar Avenue care vă supăra?

Keely a privit-o pe Hanson. Jonah, așteptând o reacție, a crezut că a văzut o urmă de ceva. Poate de interes. Neliniște. Cu toate că-i era aproape imposibil să fie sigur.

— Oamenii nu fug în general de situații fericite, a continuat Hanson. Personalul de acolo vă trata bine?

Iarăși liniște. Iarăși aceeași expresie greu de citit.

— Sângele e al tău? a întrebat Jonah, făcând un semn către mâinile ei. După interviu urma să i se ia mostre de sânge și să fie trimise direct la laborator, dar era o modalitate prea anevoioasă de a obține răspunsuri. Dacă Keely sau – mai probabil – sora ei au fost rănite, trebuiau să știe astă-seară, nu mâine dimineață.

— Nu, a spus Keely cu lejeritate. Și-a întins brațele în față, rapid, iar expresia îi era satisfăcută. Sunt bine.

Accentul ei era mai de clasă-mijlocie decât al majorității copiilor din plasament, s-a gândit Jonah. Se întreba de cât timp era în sistemul de plasament și cum au ajuns ea și sora ei acolo. Dar întrebările acestea nu erau esențiale acum.

— E sângele Ninei? a întrebat, hotărând că a venit vremea să o aducă pe sora lui Keely în discuție.

I-a văzut reacția infinit de subtilă. O dilatare a pupilei. O tensiune abia perceptibilă în corp.

— Așadar, vă interesează, de fapt, doar Nina.

Jonah a așteptat ca ea să-l privească din nou, iar apoi a spus ferm:

— Ne interesează de amândouă, vrem să știm dacă ați suferit și unde este sora ta și dacă are nevoie și ea de ajutorul nostru.

Keely a expirat, încet, cu privirea distantă. Jonah a presupus că din

nou nu o să spună nimic, dar într-un final a întrebat:

— De ce ați vrea să o ajutați pe Nina?

— Cred că a plecat de la Casa de Copii Cedar Avenue cu tine marți seara, a spus Jonah. Așa este? Ați fost împreună?

Privirea extrem de fixă a lui Keely l-a cuprins.

— Pare că știi deja toate răspunsurile.

Jonah a privit-o preț de o clipă, după care i-a spus:

— Știm doar ce au bănuit alții. Am vrea să știm ce s-a întâmplat cu adevărat. De la tine.

Timp de un minut, Keely s-a holbat pur și simplu la el. La final, Jonah a dat din cap aprobator și s-a întins să ia telecomanda de la cameră.

— Luăm o pauză, te las să vorbești cu Kath, a spus. Asistenta socială i-a zâmbit din colțul gurii. Cu toate că putem încerca să contactăm asistentul social care se ocupă în mod normal de voi, dacă te-ar ajuta, s-a oferit Jonah.

Keely a ridicat din umeri, iar Jonah a înțeles că, oricum, nu-i păsa. Părea că nu-i păsa de prea multe, cu excepția faptului de a fi centrul atenției lor.

S-a ridicat să iasă din sală. Doar când a deschis ușa să iasă, Keely i-a spus:

— Îți povestesc ce s-a întâmplat când te întorci. De la început.

Din nou, Jonah nu știa sigur cum să-i citească expresia. Era mai mult decât răceală în ea. S-a gândit că poate o fi amuzament sau, posibil, derâdere.

La final, a dat din cap aprobator și a spus:

— Chiar ar fi bine.

Ben Lightman îi aștepta când Jason a ieșit din sala de interogatoriu cu șeful. Desigur, era îmbrăcat impecabil și arăta ca un model, la cămașă și sacou bleumarin. Hanson l-a văzut doar o dată altfel îmbrăcat, atunci când se ducea la un meci de tenis. Dar chiar și atunci reușise să dea dovadă de mult bun gust, degajat, cu tricoul Federer și pantalonii scurți pe care îi purta.

— Ben, ești fix omul pe care voiam să-l văd, a spus șeful, foarte serios. Juliette zice că ai adus clătite…

Ben i-a zâmbit în stilul clasic, nu prea evident și a ridicat o cutie de aluminiu, tip Quality Street.

— Sunt făcute în casă de sora mea, a spus, dând capacul la o parte și întinzându-le cutia. Cu mai multe calorii decât ar trebui să consumăm într-o lună.

— Dă-mi mie atunci, a spus Hanson, întinzându-se să ia una și dându-și imediat seama că ar fi fost mai bine să-și ia un șervețel. Chiar erau lipicioase.

— Ai vorbit cu cineva de la casa de copii? a întrebat șeful. A luat

două clătite deodată, fără prea mare jenă.

Telefonul fix al echipei a sunat înainte ca Ben să-și formuleze răspunsul. A ridicat receptorul și l-a pus pe speaker înainte de a informa: „aici detectivul sergent Ben Lightman”.

— Sunt Magda Becker. Se auzea vocea unei femei, cu un ușor bâzâit pe fundal, din cauza faptului că era pe speaker. Sunt directoarea casei de copii care… casa de copii unde au fost Keely și Nina. Doar ce mi s-a spus că ați sunat. Derek zice că aveți câteva întrebări la care aș putea să vă răspund.

Vocea Magdei Becker era încordată și puțin nesigură. Lui Hanson i se părea că face față cu greu situației.

— Mulțumesc mult că ați sunat, i-a spus Ben. Am fi recunoscători pentru orice ajutor din partea dumneavoastră.

— Ea v-a spus ceva? a întrebat Magda, rapid. Despre Nina?

— Nu am nicio informație cu privire la acest aspect încă, a spus Lightman, uitându-se la detectivul inspector-șef. Hanson și-a abandonat clătită pe birou și a început să-și ia notițe pe carnețel. Cu toate acestea, colegii mei au vorbit cu ea.

— Nina n-ar fi trebuit să plece cu ea, a spus Magda. Am încercat din răsputeri să… să o avertizez ce înseamnă să se ia după sora ei în toate cele.

Detectivul șef s-a așezat pe marginea unui birou din apropiere.

Hanson a ridicat bucata de hârtie pe care mâzgălise cuvintele:

RESENTIMENTE FATĂ DE NINĂ?

Lightman a dat din cap aprobator și a spus:

— Existau conflicte între ele?

— Da, a spus Magda. Nu în sensul că se certau. Doar că Nina face tot ce spune Keely. E atât de dulce, iar Keely e… are o personalitate puternică.

— Credeți că ar fi putut să o convingă pe Nina să facă lucruri împotriva intereselor ei? a încercat Lightman. A reușit să o spună cu atât de multă lejeritate, încât nu suna a acuzație; un talent special, à la Ben.

— Da, exact așa este, a spus Magda. Nina are șansa de a fi adoptată de o familie minunată. Au ținut-o la ei ca asistenți sociali maternali în trecut și a fost foarte fericită acolo, până ce Keely a dat-o de gard pentru amândouă. Știm de câteva săptămâni că Keely nu voia ca sora ei să plece. Sunt sigură că de aceea au și dispărut.

— Nu voia să fie separată de sora ei? a spus Ben.

— Da, a răspuns Magda, puțin ezitantă. Probabil.

Detectivul inspector-șef i-a făcut un semn cu mâna, să continue să tatoneze terenul. Lightman a aprobat din gesturi și a întrebat:

— Mai există vreun alt motiv pentru care nu și-ar fi dorit ca Nina să plece?

— Păi… e greu să fii sigur de lucrurile acestea, a spus Magda, ușor ezitantă. Dar uneori m-am gândit că Keely își urăște sora. Nina este… oamenii o plac instantaneu. Pe când Keely… a urmat o pauză lungă, iar Lightman nu a intervenit deloc, lăsând-o să-și încheie singură propoziția. E destul de dificil să o placi, uneori.

— Nina o place? a încercat Lightman.

— O, Nina o idolatrizează, i-a spus Magda. Crede că tot ce face e bine. Sunt sigură că e din cauza faptului că Keely este singura bucățică de familie pe care o are.

— Sunt orfane?

— Nu… deși s-ar putea spune și așa. A oftat, iar respirația ei a sunat ca o briză puternică ce a trecut prin telefon. Mama lor a murit când aveau nouă și, respectiv, șapte ani. Serviciile de plasament nu le-au putut găsi tatăl. Le-a părăsit când Nina era bebeluș.

Lightman s-a uitat către detectivul inspector-șef, care era pe gânduri, dar nu a mai sugerat nimic.

Ben a spus:

— S-ar putea să fie nevoie să vorbim cu dumneavoastră în persoană. Puteți trece pe la secție diseară?

— Astă-seară? a întrebat Magda. Nu pot. Am în grijă cinci alți tineri și două angajate sunt în concediu.

— Putem veni noi acolo, dacă vă ajută, s-a oferit Ben.

— Mulțumesc. Ar fi de mare ajutor.

Hanson, hotărând care dintre întrebări era mai importantă, a început să scrie din nou. Vedea cum Ben își sucește capul încercând să citească ce scrie acolo.

Lightman i-a făcut încă un semn aprobator lui Hanson: a înțeles ce vrea să spună, iar apoi a continuat:

— Mai am o întrebare. Ați avea încredere în Keely să aibă grijă de Nina?

A urmat o pauză de câteva secunde, iar Magda a spus apoi:

— Nu cred că aș avea. Nu.

•

Echipa care se ocupă de cazurile de răpire a ajuns la câteva minute după încheierea apelului. Cel puțin, doi dintre ei au ajuns. Restul erau probabil angajați în vreo anchetă urgentă de răpire.

Detectivul inspector de serviciu era Murray Quick, un bărbat cu aer de sergent de armată. În toate interacțiunile lui Jonah cu el, nu a zâmbit nici măcar o dată, dar era ceva în mod evident liniștitor în manierismele sale. Quick își petrecuse ultimii ani lucrând cu Echipa Roșie în situații de pericol iminent asupra vieții umane, constant sub presiunea timpului și avea un istoric aproape perfect de succes. Jonah

l-ar vrea sigur implicat în poveste, dacă o persoană la care ține ar fi în pericol.

Quick l-a adus cu el pe unul dintre detectivii șefi ai Echipei Roșii, iar cei doi s-au proptit lângă biroul lui Hanson.

— Avem nevoie de o punere la curent, a spus Quick, fără menajamente. Presupun că suntem pe aceeași lungime de undă, așa că hai să o facem aici.

Jonah a aprobat.

— E bine și aici, câtă vreme nu e nevoie de proiector.

Quick nici nu i-a răspuns. A început direct:

— Am verificat numerele de telefon ale lui Keely și Nina Lennox. Nu am detectat semnale de la niciunul între seara de marți și până acum, când telefonul lui Keely a fost detectat de un stâlp în imediata apropiere a pub-ului. Era la patru și zece după-amiaza. Nimic de la Nina, deocamdată.

— Pare că a fost detectat când a ajuns aici, a spus Jonah. Asta nu o sustrage de la presupunerea că a fost în zonă și mai devreme, cu el închis.

— Deja am trimis doi agenți care să verifice zona pub-ului, a aprobat Quick. Dacă Nina este la o aruncătură de băț, o găsim. Dar mergem și pe presupunerea că Keely Lennox a venit aici de altundeva. Analizăm alte date despre locație chiar acum și comisarul a aprobat o AVU de grad 1.

Asta, așa cum știa Jonah din experiențele anterioare, era o Autorizație Verbală de Urgență. Era un ordin extrem de rar utilizat, care cerea ca toate companiile de comunicație să ofere acces la date complete și integrale cu privire la o persoană sau mai multe.

Jonah și echipa sa nu trebuiau să știe toate detaliile referitoare la ce putea face această AVU. Cu cât mai puține persoane știau ultimele resorturi ale poliției în urmărirea infractorilor, cu atât mai mici erau șansele ca acești infractori să le învețe și să le depășească.

Dar Jonah a fost curios când a lucrat cot la cot cu Biroul Roșu, în trecut. De asemenea, a întrebat un asociat de-al lui Domnall O'Malley, un tânăr pe nume Ziggy, despre asta. Ziggy, pe care Jonah îl suspecta că face piraterie ocazional în aceeași măsură în care ajută poliția să o evite, i-a spus că AVU era probabil un ordin de punere la dispoziție, trimis către producătorul telefonului.

— Sunt mult mai multe date stocate de producător, decât o listă simplă de stâlpi de telefonie, a spus Ziggy. Dacă vrei să te sperii și să afli ce știu mai exact despre tine, verifică felul în care funcționează sistemul Bluetooth de energie joasă.

Făcând asta, Jonah s-a hotărât să se concentreze pe aspectele pozitive și să spere că nu trebuie să ascundă toate acestea de colegii săi.

— Am discutat cu detectivul sergent-șef, a continuat Quick. Credem că primul pas ar fi să discuți tu cu fata. Ai stabilit deja o relație inițială cu ea și a fost de acord să înceapă să vorbească. Ai pregătire în negocieri, nu, domnule?

Jonah a dat din cap aprobator, deși îi venea să se revolte. Doi ani fusese de serviciu douăzeci și patru de ore pe zi ca negociator când a ajuns la rangul de detectiv inspector, dar a renunțat într-un final la acest post. I-a spus detectivului inspector-șef de pe atunci că se pricepea mai bine să îi vulnerabilizeze pe oameni, decât să-i aline.

— E bine. Dar avem și negociatorul de serviciu în alertă, în caz că e nevoie. I-a aruncat o privire evaluatoare lui Jonah. Sugerez să verificăm peste o oră care e situația.

— De acord, a spus Jonah.

Dinamica situațiilor de criză i se părea fascinantă. Quick își amintea din când în când să-i mai spună câte un „domnule" lui Jonah, dar operațiunea era una comună. Asta însemna că cei doi erau, în realitate, la fel de neliniștiți în căutarea Ninei Lennox.

— Doar ca să înțeleagă și echipa mea ce rol are în aceste proceduri, a continuat Jonah, cât au loc discuțiile cu Keely aș vrea să-i analizați viața – și a surorii ei – în detaliu. Găsiți locurile în care este cel mai probabil să se fi dus. Căutați contacte apropiate pe care să le transmiteți echipei de răpiri. S-a oprit preț de o clipă, după care a spus: și stabiliți, pe cât de bine puteți, care este motivul lui Keely Lennox pentru care a făcut toate acestea. Dacă și-a rănit sora grav sau dacă e o mascaradă.

Hanson s-a sucit puțin pe scaun și privea acum gânditoare.

— Avem cumva istoricul telefoanelor dinainte de dispariție? În special mesajele?

— Deja le-am cerut de la Vodafone, a spus Quick imediat. Le vom analiza, ca să filtrăm eventuale persoane de interes, dar putem să vă oferim aceste informații.

— Mulțumesc. Hanson i-a zâmbit detectivului inspector Quick, dar a primit doar un dat din cap aprobator ca răspuns.

— Ce informații v-a oferit Keely până acum? l-a întrebat Quick pe Jonah, în schimb.

— Mai nimic, a răspuns Jonah. A spus că ne va zice totul imediat ce mă întorc, dar având în vedere cum am văzut-o până acum, nu sunt sigur că va fi atât de simplu. Totuși, cred că ar trebui să facem efortul de a asculta ce are de spus.

Quick a aprobat și a plecat fără prea mari formalități. Jonah a văzut expresia detectivului șef de la Echipa Roșie atunci când s-a scuzat și a plecat după el, fiind ușurat să vadă că cel puțin un om de la echipa de răpiri are simțul umorului.

Jonah s-a întors în sala de interogatoriu, fără să-și dea seama prea

bine la ce să se aștepte. Parte din el se pregătise pentru vești proaste. Să audă că Keely i-a făcut ceva îngrozitor surorii ei.

Cealaltă parte din el era, însă, optimistă. Era o șansă destul de mare că sora cea mare, Keely, voia doar să tragă de timp, din motive de control. Prezența sângelui nu era suficientă pentru a concluziona că a avut loc o rănire fatală. Întotdeauna, așa cum a învățat, părea că e mai mult sânge decât era în realitate, cu toate că o voce înceată, întunecată, din străfundul minții îi spunea că până și cea mai mică hemoragie era suficientă pentru a ucide un om dacă nu e oprită sau dacă implică organele interne. A inspirat profund înainte de a deschide ușa către camera de interogatoriu, s-a îmbărbătat și a intrat.

Keely i-a zâmbit imperceptibil când s-a așezat în fața ei. Avea impresia că deja a luat o decizie cu privire la el și că o amuza, indiferent care o fi fost. Îl făcea să se simtă ciudat, foarte mic.

Ea părea mult mai puțin interesată de Hanson. Se mai uita la ea câte puțin, dar privirea îi revenea mereu la Jonah.

— Dacă ești gata să continuăm, i-a spus Jonah, am vrea să auzim ce ți s-a întâmplat.

Keely l-a studiat o clipă, apoi a spus:

— Bine. Și în adevăratul spirit al legii, o să vă spun adevărul complet și nimic altceva. Fiecare lucru care ni s-a întâmplat de când am intrat în sistem.

Jonah s-a aplecat către ea foarte ușor, fără să-și schimbe expresia.

— Am vrea să auzim toate acestea. Dar ne poți spune mai întâi despre ultimele cinci zile? Ce te-a adus aici?

Expresia lui Keely a înghețat.

— Nu, i-a spus, nu pot. O să asculți fie tot ce am de spus, fie nimic. Și, crede-mă, nu o să o găsiți pe Nina fără mine. Din nou i s-a pus acel semi-zâmbet pe buze. M-am asigurat de asta.

2.

Nu îți alegi tu povestea de viață. Acesta este lucrul pe care l-am învățat mai mult decât orice altceva. O poți modela puțin, dacă ești norocos. Să schimbi vreo două chestii și să faci să fie mai bine… sau nu. Poți să te îmbraci altfel. Ca și cum viața mea ar fi putut fi o comedie, dacă aș fi făcut-o cum trebuie. Sau poate un bildungsroman curajos pentru adolescenți, unde toată lumea se maturizează, învață și devine mai puternică.

Dar nu poți schimba niciodată genul poveștii. E așa cum e, pentru totdeauna. Așa că povestea mea e așa cum e ea. O poveste definită de trei bărbați și de modul în care dorințele lor ne-au luat viețile și le-au modelat. Le-au mutilat.

Dacă vrei să o găsești pe Nina, am niște ponturi de început pentru tine. Trebuie să înțelegi că bărbații aceia nu sunt mai răi decât tine. Nu chiar. Cu toții avem această sălbăticie latentă în noi. Știu că eu o am. A mea a fost dezgolită de toate ce s-au întâmplat.

Așadar, ca să o găsești pe sora mea, trebuie să te uiți în oglindă și să vezi cu adevărat ce e acolo. Să sapi bine în toate colțurile. Să vezi toate momentele în care ai ales propriile tale interese în detrimentul altcuiva. Toate lucrurile meschine și egoiste de care-ai fost în stare.

Nu e ciudat cum, în ciuda tuturor acestor lucruri, poți să fii serios și să-ți spui că ești un om bun? Asta pentru că nu ai simțit aceeași presiune ca și mine.

Știi tu, probabil că aș fi și eu ca tine, dacă nu mi se întâmplau lucrurile rele de mai târziu. Nimic din ce-am trăit nu a fost o poveste pentru copii.

Problema este că nimeni nu e atent la asta, iar viața merge înainte. E ca și cum nu s-ar respecta deloc evaluările.

Când totul s-a întunecat pentru noi, aveam nouă și șapte ani. Eram două fetițe care credeau că lumea se învârte în jurul tortului și seturilor de pictură și a cadourilor de ziua noastră. De fapt, ne defineam prin lucrurile pe care le voiam. Pe primele pagini ale fiecărui jurnal pe care îl începeam și pe care îl abandonam mai apoi, îmi scriam numele, vârsta și ce voiam cel mai mult la acea vreme (de obicei, vreun animăluț, iar ocazional și câte-o carte.)

Eram norocoase pe atunci. Mama, în general, ne lua lucrurile pe care le voiam. Îi plăcea mult să ne facă pe plac. Și pe atunci nu aveam habar că banii se pot termina.

Tata a fost doar un personaj vag, aproape mitic pentru mine. O persoană care a fost cândva în viața noastră, dar care apoi s-a evaporat pur și simplu. Exista doar ca un chip bărbos și ochelarist în

două fotografii și atât.

Sora mea, a cărei memorie a fost mereu straniu de completă, își amintea mai multe, cu toate că avea doar trei ani când ne-a părăsit. Îl desena, uneori sau scria povești în care era strict și dur sau în care ne aducea o mulțime de cadouri, așa cum făcea mami. Niciuna nu mi se părea reală.

În ceea ce mă privește, totul era despre mami. A fost totul pentru mine. De la felul în care vorbea și râdea cu noi, la florile tăiate pe care le aducea în căbănuța noastră idilică. De la jocurile pe care le făcea cu noi, la lucrurile despre care ne-a învățat. De la momentul în care ne trezea cu blândețe dimineața, până când ne învelea la culcare, lăsându-ne să adormim ascultând muzica de la pianul la care chiar ea cânta în camera alăturată.

Așadar, când a murit, pentru noi a fost o lovitură reală, oribilă și complet fără rost.

Într-una dintre aceste inversiuni nedrepte, sora mea nu-și mai amintește nimic despre acea zi, dar eu mi-o amintesc cu o claritate sumbră.

Chiar o invidiez pentru asta. Aș vrea să uit și eu tot sângele și silueta mutilată a mamei.

Unul dintre consilierii la care am fost duse ne-a spus că nu este mereu sănătos să uiți. A spus că e mai bine pentru minte să-ți aduci aminte totul, chiar și lucrurile rele. Ceea ce e grozav. Sunt sigură că e foarte sănătos să fii copilaș și să ai toate aceste imagini în minte, de fiecare dată când te duci la culcare.

În orice caz, eu sunt cea care a găsit-o pe mami a noastră cea mult iubită, chiar înainte de ora opt dimineața, într-o zi înghețată, de final de ianuarie. M-am furișat jos, tremurând de la aerul rece care inunda casă, intrând pe ferestrele franceze, deschise. Nu știam suficiente la acea vreme ca să-mi dau seama că ferestrele deschise însemnau ceva rău. M-am gândit că ea este undeva pe-afară, la grădinărit, în ciuda luminii molcome a răsăritului.

M-am dus la ea, sperând că o să am puțin timp pentru noi înainte ca Ninny să ne invadeze spațiul. În schimb, am găsit ani de coșmaruri.

Să ne fie clar: ce am găsit pe terasă nu era chiar mami. Erau rămășițele ei, amestecate, cumva printre mobila de grădină, ruptă.

Am văzut și sângele roșu și lipicios de pe dalele de piatră. Și am fugit înăuntru să sun la ambulanță.

Într-un sincron perfect, drăguța mea soră s-a trezit și a coborât pe scări cât eu încercam să dau de cineva la telefon.

— Mami are doar nevoie de un doctor, Ninny, i-am șoptit. Rămâi în capul scărilor.

A dat din cap aprobator, obedientă din cauza somnolenței și s-a așezat pe treapta cea mai de sus până ce au venit paramedicii.

Am crezut că a ucis-o cineva. Mămicuța noastră. Asta i-am zis într-un final surorii mele, la câteva săptămâni distanță. Abia mai târziu, o angajată de la casa de copii mi-a spus, dureros de ciudat, care e treaba.

— Am auzit că le spui copiilor că mama ta a fost ucisă, Keely, a spus ea, părând că ar prefera să fie oriunde altundeva. Oriunde altundeva decât în birouașul directorului, cu două fetițe roșcate holbându-se la ea. Nu este adevărat, a spus femeia. Cred că numele ei ar fi putut fi Tina, dar în amintirile mele pe toate le chema Tina, iar conform legii probabilității, asta nu poate fi adevărat.

Orișicum, femeia care probabil nu se numea Tina, s-a oprit. A făcut una din pauzele acelea dramatice, fără rost, pe care oamenii le folosesc ca să se facă mai bine înțeleși.

Ne-am tot uitat amândouă la ea până ce a spus:

— A fost doar un accident. A ieșit seara târziu și s-a împiedicat. Masa cu blat de sticlă a căzut cu ea, iar o bucată de sticlă a tăiat-o într-un loc important al piciorului. Nu cred că a durut-o.

Îmi aduc aminte că o priveam în ochi. Știam câte ceva despre durere pe atunci. Nu la fel de mult ca mai târziu, dar ceva – ceva era acolo. Știam cât de mult m-a durut când mi-am pus mâna pe niște cioburi odată. Știam și durerea care te face să te urci pe pereți atunci când te tai în hârtie. Așadar, am hotărât că femeia asta era o mincinoasă. Bineînțeles că a durut-o.

Probabil că-și dădea seama ce gândesc, pentru că s-a îmbujorat puternic și s-a prefăcut că trebuie să plece să facă altceva.

În orice caz, indiferent de detalii, mama noastră a murit, într-un mod violent. Asta e tot ce trebuie să știți.

Moartea ei ne-a afectat în mod diferit. Ninny a fost devastată la început și a rămas așa câțiva ani. Eu am rămas cea puternică. Aveam acel simț ciudat al responsabilității. Ca și cum acum eu trebuia să fiu adultul, pentru că Ninny cea mică și fragilă trebuia protejată. Nu e amuzant? Când te gândești unde am ajuns amândouă.

Parte din asta a venit, inconștient, de la mami. Cumva mi-a spus mereu foarte clar că Ninny era sensibilă în feluri în care eu nu eram. Că ea avea nevoie de grijă și indulgență.

Nu era doar că mi-a spus să nu o trag de păr sau să nu ne jucăm prea dur. Era și modul în care noi două vorbeam cu ea. Felul în care ea era micuța Ninny, un nume de alint plin de afecțiune și indulgență față de micile ei scăpări.

De asemenea, trebuia să fim atente la sentimentele ei. Și nu trebuia să o lăsăm singură. Mami îmi amintea toate acestea atât de des, că mă plictisisem. Deși, uneori mă gândesc că aveau mai puțin de-a face cu Ninny, decât cu ce vedea ea în mine. Cred, uneori, că mami vedea umbra din inima mea, încă de pe atunci. Mereu am înțeles că e

aproape de suprafață. Că e liniștită de iubire și afecțiune, dar că e acolo.

Nu cred că a văzut-o vreodată în Ninny. Era mult mai domolită în străfundul inimii mari a surorii mele. Asta nu pentru că era *mai bună,* ci pentru că toată lumea o vedea atât de slabă și delicată, iar oamenii îi zâmbeau. O mângâiau pe creștet, îi ștergeau lacrimile, o lăsau să-și manifeste sentimentele delicate ca un fel de material ușor de boțit. Avea straturi peste straturi de bunătate care să-i ascundă miezul acela mic și întunecat.

Și de partea cealaltă eram eu. Construită ca bradul. Puternică, îndesată, incapabilă de a stârni acele emoții în oameni. Nu am avut niciodată nume de alint, cu toate că am amintiri vii în care mi se spune „grămăjoară" de fiecare dată când mă urc în poala mamei.

Eu eram cea căreia i se spunea mereu să fie curajoasă, să nu mai plângă și să treacă mai departe și nu doar mămica noastră cea iubită spunea asta. Toți ziceau la fel – femeile de la magazin, livratorii, profesorii, liderii de la grupurile de joacă, părinții prietenilor noștri.

Ce nu și-au dat seama, atunci când ne modelau încet dinafară spre înăuntru, e că eu eram și cea deșteaptă. Mult mai deșteaptă decât Ninny. Și mult mai deșteaptă decât toată lumea, sincer.

Care vasăzică, unii își mai dădeau seama ocazional de asta. Uneori începeam să vorbesc în fața lor și ei se uitau cruciș la mami. Ea râdea și le spunea că mereu am fost prea matură pentru anii mei. Și poate că, în combinație cu mândria ei, simțea și ea puțin din ce simțeau și ceilalți. Că nu eram naturală. Că eram bătrână înainte de vreme. Zbârcită, ca un monstruleț. Un copil-spirit.

Cred că așa m-au văzut și angajații de la casa de copii, atunci când am aterizat, stârnind valuri, la prima casă de copii. Era un loc împuțit care mirosea a clor, din Southampton, cu o grădină plină de rahat de pisică și fără nicio plantă, cu excepția unui bujor mare, fără flori. Ninny și cu mine am fost îngrozite.

Probabil că nu ne-a ajutat faptul că, în mod vădit, eram din clasa mijlocie. Aveam rochii cu floricele, tunsori sofisticate, accente diferite și maniere frumoase.

Niciodată nu m-am gândit dacă eram sărace sau bogate. Mami sigur avea bani. Cu toate că, odată ce ea a dispărut, banii aceia au devenit imaginari. Trăia dintr-o moștenire și apoi din credite. Titlul de proprietate asupra casei a fost, la un moment dat, trecut pe numele unui bărbat care îi împrumutase cincizeci de mii de lire. Casa nu mai era a ei, fapt ce însemna, probabil, că mama nu a reușit să-i dea banii înapoi.

Și iată-ne pe noi, două fetițe din clasa mijlocie, aterizate dintr-odată într-un sistem de plasament care a fost creat pe modelul copilului la limita sărăciei. Fetițele ferchezuite veneau ca nuca-n

perete.

Și probabil era mai rău faptul că eu am luat asupra mea răspunderea de a-i apăra drepturile surorii mele. Eram campionul ei constant. Eram acolo să o apăr zi de zi.

Am încurajat-o să mănânce din mâncarea fadă pe care ne-o dădeau, uneori inventând jocuri, alteori vorbind atât de mult, încât mânca fără să-și dea seama. Mereu a făcut mofturi la mâncare, dar acolo aproape că era patologic. Nefericirea îi făcea rău. Din nefericire, pe mine mă făcea să-mi fie constant foame, liniștindu-mă doar când îmi umpleam burta cu diverse.

Pare că singurul lucru de care nu ne-am putut proteja era atitudinea celorlalți copii de acolo. După ce-am fost doar la o școală primară micuță de la sat, unde directorul era zelos în legătură cu subiectul bunătate, nu eram pregătită pentru nimic din ce-a urmat. Nu eram pregătită să se facă bisericuțe și să ne strige „roșcățivele” sau ca una dintre fetele mai mari să se prefacă că a găsit un fir de păr pubian de-al nostru pe canapea. Nici măcar nu știam ce înseamnă păr pubian pe atunci.

Tam-nesam de finalul primei săptămâni eram strigate doar Roșcățiva Unu și Roșcățiva Doi de ceilalți copii. Ninny plângea de supărare în majoritatea zilelor.

Eu speram să mergem undeva mai departe, dar se pare că lui Ninny îi era teamă inclusiv de asta.

— Tina zice că, probabil, o să mergem la o familie nouă, mi-a spus după vreo lună. (Așa cum am mai spus și înainte, poate că numele ei nu era Tina. Dar eu așa-mi amintesc.)

Nina era ghemuită pe patul mult prea mic, iar pielea palidă de sub ochi îi era roșie ca focul de la plâns.

— Nu vreau să merg la altă familie. O vreau pe mami.

M-am așezat lângă ea, iar celofanul pe care l-au pus peste saltea a scos un zgomot scârțâitor. Am amintiri puternice cu mirosul de cauciuc al celofanului. Cum pătrundea prin cearșaful de deasupra și cum în nopțile călduroase plasticul contribuia la tot mai multă sudoare care se prelingea în pijamale. O suferință multisenzorială.

— E în regulă, i-am zis eu. O să ne găsim o mamă nouă. Poate și un tată nou. N-ar fi drăguț, Ninny?

Mi-am pus brațul în jurul ei și mi-am aplecat capul peste al ei.

— Dacă e și acolo tot la fel de oribil ca aici? a spus printre sughițuri.

— Nu o să fie, i-am promis. Mary a spus că o să găsească ceva bun. Mary, apropo, era asistenta noastră socială. Evident că asistenții sociali nu sunt numiți toți Tina. Ar putea avea o casă mare cu leagăn. Și un câine. Și un frigider baban cu o tonă de înghețată.

Am continuat o vreme să-i povestesc, iar Ninny a intrat în jocul

acestei imagini, adormind. Eu m-am dus înapoi în patul meu. Ore întregi am stat acolo, încercând să mă gândesc la o casă nouă și perfectă și nu la sângele mamei, împroșcat în jumătate de grădină. La final, am rămas cu gândul la sora mea, ghemuită în brațele unei noi mămici cu o mină fericită din nou. Așa m-am calmat suficient cât să adorm.

Știu că acestea sunt gândurile pe care le-am avut în seara aceea. Îmi aduc aminte, în mod evident, că le aveam și că s-au disipat în vise, dar acea fetiță naivă de atunci mi se pare a fi o cu totul altă persoană. Nu mă recunosc deloc în ea.

3.

Jonah a așteptat o clipă să vadă dacă Keely mai continuă, dar când nu a făcut-o, i-a spus încet:

— Cred că a fost foarte greu. Să-ți pierzi mama așa. Să-ți pierzi locuința.

Keely l-a privit sec, iar el a avut impresia că a detectat un iz de batjocură în expresia ei.

— O, am depășit momentul, detectivule șef-inspector, a spus. Nu-ți face griji. Asta înveți să faci. Să privești doar înainte, departe de tortura care e în spate și către tortura care e în față.

Pe Jonah îl intriga acum că i s-a adresat cu titlul întreg. Majoritatea intervievaților uită, indiferent de câte ori îl repetă la cameră. Adesea era numit detectiv sau inspector-șef sau doar inspector uneori. Unii probabil greșeau în mod deliberat, ca dovadă a lipsei de respect. Keely, pe de altă parte, a reușit să facă acest grad din poliție să sune cumva ca o insultă.

El a privit-o la fel și i-a spus:

— Dar faptul că depășești momentele astea nu înseamnă că nu lasă urme.

Keely s-a lăsat pe spate în scaun și s-a întins, cu brațele deasupra capului.

— Aș vrea o pauză acum, cred. A căscat amplu. Mi-ar prinde bine ceva de la Starbucks, dacă merge cineva.

Jonah a vrut prima oară să-i zică să bea un nes și să-și pună pofta-n cui, dar s-a gândit că o demonstrație de putere nu ar avea niciun efect asupra lui Keely. Nu părea a fi intimidată nici de el, nici de nimeni altcineva. Și în ciuda urgentării situației în care se aflau, trebuia să lucreze cu grijă, să-și dea seama cum stau lucrurile.

— Sigur. S-a ridicat și i-a zâmbit cât de cald a putut. Spune ce-ți place.

•

În ciuda faptului că era ora șapte seara într-o zi de duminică – o duminică în mare parte petrecută la serviciu – Hanson se simțea plină de energie. Urgența găsirii fetei de paisprezece ani a pus lucrurile într-o altă lumină.

Era o mare ușurare. Să nu fie nevoită să se gândească la audierea deja amânată de două ori ce-l implică pe fostul ei abuziv sau la mesajele nesfârșite pe care încă i le trimitea acesta, de pe site-uri anonime, chiar era o ușurare.

Spera să nu mai aibă de-a face cu toate acestea. După ce l-a surprins pe Damian pe camere aruncând cocktailul Molotov pe

fereastra de la bucătărie, a putut, în sfârșit, să facă ceva. Și făcând asta, a simțit că deține din nou controlul, pentru prima oară după luni bune, că deține controlul asupra situației și că e puternică.

Dar lucrurile au devenit mult mai tensionate după ce a început procedura. Presupunerea ei inițială, că Damian va fi acuzat de vandalism și hărțuire, a fost, când s-a gândit mai bine, puțin stupidă. După evaluarea efectuată împreună cu Divizia de Uniforme, cazul a fost pasat propriilor ei colegi de la Departamentul de Investigații Criminale și a fost investigat pentru piromanie cu premeditare. Damian aștepta acum să fie judecat pentru această infracțiune mult mai serioasă, primind și acuzații de hărțuire ca să fie dosarul complet. Exista șansa să-și petreacă restul vieții în închisoare, dacă acuzarea putea dovedi că a intenționat să o ucidă prin incendiere.

Era puțin ciudat, date fiind acestea, ca Damian să decidă să-și continue campania de hărțuire. Având în vedere capetele de acuzare de hărțuire mult mai puțin importante, comparativ cu principala acuzație, merita riscul să se răzbune cumva, cât mai putea.

Dar perturbarea constantă a vieții ei de către acesta o deranja acum mai puțin decât înainte, iar un factor extrem de puternic era să-l aibă pe Ben Lightman de partea ei. A fost umilitor să se deschidă în fața lui când totul era în plină desfășurare, dar s-a eliberat și a câștigat un aliat. Încă era profund recunoscătoare că Ben i-a luat apărarea, fără să se îndoiască de ea.

De fapt, a făcut-o spre deosebire de iubitul ei de pe atunci. Jason Walker era alt detectiv inspector ce lucra în același birou deschis. Damian i-a spus o serie de minciuni pe care acesta le-a înghițit, fără nicio îndoială. Lui Hanson i-a fost greu să-l ierte, chiar și atunci când Jason a rugat-o să se gândească cât de manipulator era fostul ei iubit.

Cât încărca baza de date, s-a uitat către locul în care stătea Jason de obicei. Din fericire, era mult mai departe decât fusese odinioară. Ar fi fost agonizator să treci printr-o despărțire de iubitul care e nas în nas, lângă biroul tău.

Spera că scaunul o să rămână gol până dimineață. Disponibilitatea lui de a ajuta și modul civilizat în care s-a comportat după toate cele întâmplate o făceau să se simtă vinovată. Știa că el vrea să încerce o relație din nou, chiar dacă ea și-a dat seama că era imposibil. S-a gândit că Jason probabil credea că totul este despre încredere, când, de fapt, era despre ce a rămas când s-a spulberat încrederea. Jason nu o fascina, nici nu o făcea să râdă prea des. Mereu a fost mai degrabă un tip de încredere, decât vreunul interesant, iar asta însemna că nu mai rămâneau prea multe când încrederea se ducea pe apa sâmbetei.

Ecranul ei s-a încărcat complet și a deschis dosarul cu interacțiunile anterioare ale lui Keely cu poliția, simțind din nou fericirea ciudată pe care încă i-o aducea această profesie. Pentru moment, era doar ea cu

dovezile și așa ar trebui să fie, s-a gândit.

•

Casa de copii unde a fost Keely era, din multe privințe, mai puțin deprimantă decât se așteptase Lightman. Înainte de ziua de astăzi, mai vizitase doar o singură casă mare de copii, undeva la periferia zonei sărăcăcioase Thornhill. Era un bloc urât, cu ferestre mici și șubrede și pervazuri galbene de plastic. Majoritatea elementelor de mobilier dinăuntru erau rupte. Copiii au fost toți nesuferiți cu el și a plecat cu impresia dureroasă că erau cu toții cauze pierdute.

Fetele Lennox au fost într-o casă de copii foarte diferită, cel puțin la prima vedere. Era pe Cedar Avenue, nu departe de casa părinților lui Lightman, din Shirley și era formată din două case unite. Grădina din fată fusese transformată într-o cale de acces mare cu câțiva arbuști tăiați circular, iar una dintre terasele acoperite în pantă era clar spațiu de depozitare. Era plină de diverse lucruri, iar Lightman a văzut o poartă de fotbal și câteva mingi gonflabile în tot acel haos.

Asfaltul emana căldură când Lightman a ieșit din Qashqai. Soarele tocmai ce dispăruse de pe cerul portocaliu-strălucitor, iar din grădini se auzeau trilurile de seară ale păsărilor. Lightman s-a gândit că era ciudat să simți toată această presiune într-o seară idilică de septembrie ca aceea. Aceste nepotriviri de situație apăreau des în poliție, dar s-a simțit extrem de conștient de aceasta, poate din cauza vârstei fetei dispărute și din cauza sângelui.

Pe fereastra de lângă ușă era o lampă, iar când Lightman a sunat la sonerie, a văzut pe geam o fetiță ghemuită pe canapea, citind. Asta, s-a gândit, era ce ar fi trebuit să facă și Nina. Asta sau să vorbească, să se uite la televizor cu cineva. Nu să agonizeze pe undeva, singură, posibil rănită și probabil foarte speriată.

La ușă a venit Magda, directoarea, cu mișcări tensionate și o expresie facială îngrijorată. El s-a gândit că avea în jur de cincizeci de ani. O femeie scundă, zdravănă, cu chipul rotund și părul blond-cărunt adunat într-un coc dezordonat.

— Sunteți agentul de poliție? l-a întrebat ea, după care a continuat, înainte să primească un răspuns: pot sta cincisprezece minute, înainte de a-i băga pe cei mici în pat.

El a urmat-o pe holul alb și simplu, care în mod clar a fost creat prin dărâmarea camerelor de la intrare din ambele case unite. Au trecut de o bucătărie largă pe stânga, unde un bărbat la vreo treizeci de ani și un băiat de doisprezece ani erau cu mâinile până la cot în vase și apoi au mai trecut de o cameră de joacă pe dreapta, unde trei copii de vârste diferite se relaxau pe scaune tip bean-bag. Unul dintre ei era fascinat de un simulator de raliuri pe Xbox.

Biroul Magdei era la capătul celălalt al casei și era un spațiu mai mare și mai aranjat decât s-ar fi așteptat el. Două scaune mari și

confortabile erau așezate față în față, o veioză mare într-o parte. Se vedea grădina foarte verde pe fereastră, iar pe pereți erau peisaje maritime. A presupus că acolo era și biroul de consiliere.

Au trecut prin întrebările inițiale ale lui Lightman rapid. Nu erau părinți, bunici, unchi și mătuși care să știe unde ar putea fi Nina.

— Mama ei a fost singură la părinți, iar bunicii ei au avut-o când erau destul de în vârstă, a continuat. Niciun semn de la tată, de când a fugit, acum treisprezece ani.

— Dar prieteni? a întrebat Lightman. Există prieteni care să se fi mutat pe aici în asistență socială? E cineva în situația asta?

Magda s-a gândit puțin.

— E mai dificil. Nu știu dacă vreunul dintre copii le-ar fi suficient de apropiat cât să îl ia acasă. Așa cum am menționat, cred, Keely poate fi dificilă, deși sunt sigură că nu vrea să fie.

Lightman a studiat-o preț de o clipă, încercând să interpreteze ceea ce i se părea a fi o ușoară rușinate.

— S-a certat cu cineva? Vreo ceartă mai mare?

Magda părea și mai stânjenită.

— Nu chiar. Nu aici. Unii s-au mai plâns, uneori, că s-a luat de ei sau că nu s-a comportat frumos. Și, uneori, trebuia să vorbesc cu ea despre lucrurile grele pe care le spunea.

— Dar în trecut? a spus el, cu blândețe. Au avut loc certuri majore înainte?

— Da, a spus Magda, roșind. Dar nu cred că ar trebui să concluzionați că e o persoană rea din cauza asta. Uneori oamenii… nu se înțeleg, dintr-un motiv sau altul. Și-a pus mâinile pe brațul scaunului, ca și cum s-ar fi alinat. Când au fost luate în asistență, cu un alt băiat, l-a bătut pe acela foarte rău. E principalul motiv pentru care cele două fete au ajuns înapoi în sistem.

•

Jonah și-a făcut de treabă să mai adune câteva informații, cât timp Hanson s-a dus rapid la Starbucks. I-a spus să cumpere câte o cafea tuturor. Dacă Keely avea să bea cafea scumpă, ar trebui măcar să bea cu toții la fel, inclusiv asistenta socială de serviciu. A rugat-o pe Hanson să ia și ceva de mâncare. Jonah și-a dat seama cu mult timp înainte că o echipă care stă peste program la birou e infinit mai fericită dacă are rezerve de carbohidrați și cafeină. I-a dat bani să acopere toate cheltuielile.

Acum un an, s-ar fi gândit de două ori la preț, dar în ultimul timp se simțea mai darnic. De când mama lui a fost luată sub aripa bisericii din oraș, nu mai trebuia să plătească pe cineva să-i țină companie de câteva ori pe săptămână. Michelle plătea și ea din facturile casei lui, acum că se mutase înapoi la el. Era în concediu de maternitate plătit, de pe postul ei de specialist în comunicare și a fost hotărâtă că vrea și

ea să contribuie financiar. Așadar, cu toate dichisurile pentru bebeluș, lui Jonah tot îi mai rămâneau ceva bani la finalul fiecărei luni.

Odată ce s-au înțeles cu mâncarea, prima acțiune a lui Jonah a fost să sune la echipa de urgență de la serviciile sociale din Southampton. Cea care a răspuns era plăcută și pozitivă și a promis că revine cu dosarele surorilor Lennox într-o oră.

Jonah încerca să-și amortizeze frustrarea. Dacă Nina era grav rănită, o întârziere de o oră putea fi dezastruoasă, dar era clar că persoana ce era de serviciu acum trebuia să discute cu colegii ca să i se transmită acele informații; așadar nu putea să facă prea multe ca să-i grăbească.

După apel, l-a sunat, în sfârșit, pe ultimul membru al echipei lor. Spera că îl putea lăsa pe Domnall O'Malley să se bucure de weekend. Aveau alte lucruri importante de făcut mâine, inclusiv o anchetă de piromanie și ar fi fost bine ca măcar un membru al echipei să fie odihnit și alert. Dar, neștiind nimic încă de Nina, avea nevoie de toată lumea acolo.

Domnall era cel mai în vârstă din echipă, un bărbat cald, înțelept, dar haotic, de patruzeci și mulți ani, care are în spate o întreagă carieră militară. Cariera anterioară era greu de imaginat, având în vedere biroul haotic al lui O'Malley și orele excentrice la care lucra, dar Jonah era foarte mulțumit ca el să lucreze în orice mod i se potrivea. Era genial și putea face conexiuni improbabile, plus că avea un șarm care dezarma pe toată lumea, cu excepția celor mai dificili martori.

— Bună seara, șefu', a spus O'Malley. Presupun că te pot ajuta cu ceva.

— Scuze, a spus Jonah. Adolescentă dispărută cu o posibilitate crescută de violență, dar, dacă vii, îți iau o cină amărâtă ca să mă revanșez.

— Uu, sună tentant, a spus O'Malley. Și asta după ce am lenevit toată după-amiaza, așa că nu e prea brutal. Ajung în douăzeci și cinci de minute.

— Mersi, Domnall.

S-a simțit puțin mai bine știind că toată echipa va fi acolo în curând. Simțea cum trece timpul, chiar și când a început să citească pe diagonală raportările originale de persoane dispărute de acum patru zile.

Era clar că trebuia simultan să caute indicii referitoare la locația Ninei și să înțeleagă ce vrea sora mai mare. Nu putea să intre acolo și să bată cu pumnul în masă. Exista un risc foarte mare, iar dacă o provoca prea mult, o putea împinge către situația în care ea să refuze să le mai spună ceva.

Raportul privitor la persoanele dispărute a circulat ca flyer. A fost

creat pentru distribuire online și în zona în care stăteau Keely și Nina la Southampton. L-a deschis, interesat să vadă ce scrie acolo.

Jonah se uita acum la două fotografii extrem de diferite. În stânga era Keely Lennox, extrem de ușor de recunoscut, în ciuda părului prins sus în coc ascunzându-i culoarea. Avea aceeași privire directă, se uita fix în obiectiv. Părea, de fapt, ca și cum ar fi vrut ca fotograful să crape pe loc. Era tulburător să o privești prea îndelung.

Imaginea din dreapta era complet diferită. Nina stătea la masa unei cafenele, afară, zâmbind larg la cameră. Avea părul desprins, care cădea în bucle perfecte ce ar fi putut fi naturale. Era mai subțirică decât Keely, cu picioare și brațe slabe și o față delicată și bine definită. Dar semănau cumva, totuși. Nina avea și ea părul roșcat și pielea deschisă la culoare, având pomeții rotunzi ai lui Keely. Dar nu se citea în ea aceeași sfidare. Nimic deranjant. Părea o adolescentă normală, ușor timorată.

Lightman a sunat, în timp ce el se uita la cele două imagini.

— Încă sunt la casa de copii, i-a spus lui Jonah. Directoarea a avut vreo două lucruri de zis.

Tonul sergentului era calm și neutru ca întotdeauna, când i-a povestit despre atacul lui Keely asupra fostului frate de asistență socială.

— Directoarei i s-au oferit informații pe larg despre atac, înainte să le accepte pe fete la casa de copii, a spus Lightman. A zis că sora cea mare s-a simțit trădată de băiat și că era furioasă pe el.

— Violența ar putea însemna ceva, a spus Jonah, simțind cum încă o piesă se așază în puzzle-ul sufletesc al îngrijorării lui față de Nina.

— Da, cu toate că Magda – directoarea – mi-a dat de înțeles că majoritatea copiilor pe care îi au în plasament au avut episoade de violență, a spus Lightman. Spune că este o diferență mare între un copil rănit, care momentan acționează, din frustrare și sadismul real.

— Bănuiesc că are dreptate, a confirmat Jonah. Cu toate că se întreba acum, gândindu-se la calmul total al lui Keely, dacă era genul de persoană care să aibă vreodată emoții puternice. Băiatul a fost rănit rău?

— Suficient cât să aibă nevoie de copci la cap și pe nas, a spus Lightman. A folosit o rachetă de tenis.

Jonah a cugetat puțin la asta, apoi a întrebat:

— Ai mai vorbit cu altcineva de acolo?

— Am vrut să vorbesc cu copiii mai mari, dar directoarea are rezistentele ei. Poate că are și motive.

— Încearcă să o convingi, a spus Jonah. Keely nu ne-a spus prea multe și sunt lucruri pe care surorile le-ar fi putut spune prietenilor, lucruri pe care angajații să nu le știe.

A închis, simțind tot mai mult povara responsabilității. Era destul

de posibil ca acest răspuns violent anterior să fi fost un eveniment singular, așa cum a spus Magda. Nu însemna în mod necesar că Keely putea ataca pe altcineva. Cu toate acestea, era sângele acela inexplicabil și ceva din imaginea cu Keely cu o armă în mână îl făcea să se îngrijoreze și mai mult cu privire la Nina.

•

Lightman a convins-o în cele din urmă pe Magda să îl lase să discute cu singurul prieten adevărat al Ninei. Se pare că era chiar fetița pe care o văzuse la intrare pe fereastră, care încă citea pe canapea, cu picioarele băgate sub ea atunci, când el a intrat în cameră.

Era greu să-și dea seama vârsta Samanthei. Blugii și hanoracul s-ar fi potrivit la fel de bine unei puștoaice de doisprezece ani, cât și uneia de optsprezece, iar chipul ei arăta tânăr-bătrân. Ochii îi erau mari și puțin vulnerabili în spatele ochelarilor, trecând de la o pagină la alta. Ocupa foarte puțin spațiu, silueta ei firavă fiind și mai mult inhibată de canapeaua mare cu brațe și spătar ușor decolorate.

— Poliția ar vrea să îți pună câteva întrebări, Samantha, i-a spus Magda. Doar despre Nina și Keely.

Fata s-a uitat în sus într-o doară, clar reticentă să-și lase cartea din mână. S-a uitat către ceasul de pe perete și înapoi la carte, iar Lightman a simțit nevoia să spună:

— Nu durează mult.

— Trece de ora de culcare, a spus Magda. Poți să stai până la zece.

Expresia sumbră a Samanthei s-a transformat într-un zâmbet.

— OK. Super.

Lightman i-a făcut semn Magdei să lase ușa deschisă la plecare și s-a așezat pe celălalt braț al canapelei.

— Scuze. Știu că timpul petrecut de unul singur e prețios.

Samantha s-a uitat la carte, apoi a pus-o pe o pernuță a canapelei, cu fața în jos ca să-și lase semn. Lightman s-a uitat să vadă ce scrie pe copertă și a văzut că era o carte de Frances Hardinge.

— Sora mea mai mare e obsedată de cărțile astea, a spus el. Are treizeci și cinci de ani și încă le adoră.

— Nu sunt tocmai cărți de copii, a spus Samantha, de parcă ar fi avut chiar ea treizeci de ani. Sunt destul de complicate și destul de întunecate.

— Asta spune și sora mea, a aprobat Lightman. Și pe ea o cheamă tot Samantha, a mai spus. Sammy.

— Eu de obicei sunt Sam, i-a spus fata. Și-a tras mânecile și s-a mișcat puțin. Magda e singura care-mi spune Samantha.

— Încântat de cunoștință, Sam, a spus el.

Sam s-a uitat la el, apoi a întrebat:

— Ești aici pentru Nina și Keely?

— Da. Ți-a explicat cineva de ce?

— Magda a spus că o să veniți, i-a spus Sam. A spus că e posibil să le fi găsit.

Lightman s-a oprit un moment. Mereu era un echilibru delicat în ce să alegi ca să le spui potențialilor martori. Știa că principala îngrijorare a Magdei, în calitate de director, era să protejeze acești copii de anxietatea cu privire la prietenii lor. Acești copii care deja au trecut, probabil, împreună prin toate chinurile.

A înțeles, dar fără să-i explice că îi îngrijora Nina; se îndoia că Sam va lua aceste întrebări în serios.

— Ei bine, știm unde este Keely, a spus într-un final. Pare că e bine, dar nu ne-a spus despre Nina și chiar vrem să o găsim.

Privirea lui Sam s-a concentrat deodată asupra lui.

— Nu erau împreună?

— Din câte știm, au plecat împreună, a spus Lightman, pe un ton neutru. Dar Keely a venit acum singură la secție.

Era clar că veștile o afectează pe Sam. Lightman observa cum i se colorează ciudat pomeții și a pus o mână pe brațul canapelei, ca și cum nu se simțea foarte bine.

— Credeam că ele… credeam că Keely e cu ea.

Lightman a privit-o o clipă, iar apoi a întrebat:

— Ești apropiată de Nina, nu-i așa?

Sam a ridicat din umeri și s-a foit puțin.

— Suntem prietene.

— Cum e Nina? E și ea un cititor avid?

Sam a dat din cap aprobator imediat și a făcut contact vizual.

— Ne împrumutăm o grămadă de cărți.

— Vorbești despre ele cu ea?

— Da, a spus Sam.

— Dar despre celelalte lucruri? a întrebat Lightman. Cum ar fi viața de aici.

Sam a ridicat iarăși din umeri, dar de data aceasta se uita fix la el.

— Uneori.

— Nu ți-a spus nimic despre fuga de aici? a întrebat Lightman și a adăugat rapid: nu ești în niciun pericol dacă ți-a spus. Sunt multe motive să nu spui genul acesta de lucruri.

Sam a scuturat capul că nu, dar nu a verbalizat nimic. Privirea i-a fugit la coperta cărții, dar nu părea să se uite la ea de fapt.

— Nina nu ți-a spus despre asta? Sau despre orice care te-ar putea implica?

A urmat o pauză scurtă, iar Sam a spus, pe o voce foarte înceată:

— Nu știu. M-am gândit că… se întâmplă ceva. Dar… nu m-am gândit că o să fugă sau ceva de genul.

Lightman s-a aplecat către ea și a spus:

— Chiar și dacă ai avut un sentiment și atât, ne-ar putea ajuta să ne spui de ce. Ceva care pare neimportant ne-ar putea da indiciile de care avem nevoie.

Sam a scuturat capul.

— Nu știu. A făcut o pauză. Erau puțin secretoase, asta-i tot.

Lightman a lăsat-o o clipă, după care a făcut un semn aprobator și s-a ridicat.

— Poate că, dacă încerci să te gândești la săptămâna trecută și îți amintești ceva, mă poți anunța.

A scos o carte de vizită pe care i-a dat-o, iar apoi a plecat, lăsând-o în compania cărții. S-a dus la mașină cu un sentiment de nervozitate, gândind că Sam avea mai multe de spus, dar că nu voia să le spună.

•

Jonah a verificat e-mail-ul echipei, atunci când o aștepta pe Hanson să revină. A trebuit să se ducă tocmai la un drive-trough pe M27 ca să-i îndeplinească dorința lui Keely de a bea ceva de la Starbucks.

Era bucuros să vadă că Echipa de Investigații pentru Abuzuri Împotriva Copiilor (EIAIC) i-a trimis detaliile complete a două cazuri în care fusese martoră Keely.

A început cu primul rezumat pe care l-a citit pe diagonală, încercând să-și dea seama cine a fost implicat. Keely a făcut plângere, împreună cu sora ei. Au acuzat o femeie pe nume Sally și un bărbat pe nume Henry Murray-Watt. Erau listați ca părinții sociali ai surorilor Lennox.

Citise doar rezumatul când s-a întors Hanson, dar își dăduse seama că acuzațiile erau întemeiate în baza pedepselor dure și abuzului emoțional. Acuzații pentru care EIAIC nu a găsit dovezi.

S-a uitat la final, la concluzii și s-a dus să mănânce rapid un sandviș. I-a spus lui Hanson să facă la fel.

— Mâncatul împreună mi se pare ca un picnic între prieteni, a zis el. Și nu e atmosfera pe care o doresc.

Keely l-a surprins mai apoi pe Jonah, mulțumindu-i pentru mâncare și băutură. Nu erau mulțumiri exuberante, dar nu părea nici sarcastică. S-a înfipt în sandvișul cu ton entuziastă, apoi s-a șters pe mâini și a trecut la latte.

— Totul e bine? a întrebat-o Jonah.

Keely a dat din cap că da, apoi a spus:

— Sunt gata dacă și tu ești.

Aproape, aproape părea un gest de cooperare.

Asistenta socială a început rapid să pună firimiturile în punga de hârtie, fără să-și fi terminat panini-ul. Jonah i-a zâmbit scurt și a făcut din nou prezentările pentru camere. Apoi a spus:

— Aș vrea să te întreb ceva, Keely. Nu despre Nina. Ci despre Callum.

Keely a rămas nemișcată, iar expresia i s-a încordat.

— De ce-ai vrea să mă întrebi despre el?

— Pentru că directoarea de la casă mi-a explicat că, atunci când erai în asistentă maternală, ai avut o altercație cu el și de aceea ai fost și scoasă de acolo.

Keely i-a aruncat o privire foarte dură.

— Dacă aceasta este o indicație a abilităților tale de investigator, atunci nu sunt impresionată.

Jonah i-a zâmbit.

— Aș vrea să știu ce s-a întâmplat.

S-a uitat către Hanson, apoi iar la Jonah.

— Mai întâi de toate, există dosare despre asta. Nu o să fie de foarte mare ajutor, dar vă spun mai multe, decât că am fost dată afară după o bătaie. Pentru moment, Jonah a crezut că Keely o să se enerveze, dar apoi i-a zâmbit din nou. Dacă vrei să știi ce s-a întâmplat cu adevărat cu Callum, o să mă lași să-ți spun când ajung acolo.

Jonah a aprobat.

— Dar ca să te ascultăm, trebuie să ne asiguri din nou că Nina este bine.

Privirea lui Keely din nou nu s-a mișcat câteva secunde lungi. Era impresionant, s-a gândit Jonah, cât de țeapănă și nereceptivă reușea să fie.

Și apoi a spus:

— Nina va fi în siguranță următoarele câteva ore. M-am asigurat personal de asta. I-a zâmbit foarte subtil. Și înainte de a mă întreba lucruri specifice, nimeni nu o să sângereze până la moarte. Chiar și pe o vreme ca asta, nu moare nimeni de deshidratare o zi-două. Nu spun că nu o să fie inconfortabil, dar cred că puțin disconfort face bine la suflet uneori, nu crezi?

Ce-i place să facă asta, s-a gândit Jonah. Să-și bată joc de noi toți.

Și când ea și-a înghițit cafeaua extrem de degajată, el a simțit un fior pe șira spinării.

4.

Timp de aproape un an, am așteptat cu disperare o familie maternală. Orice, ne gândeam pe atunci, ar fi fost mai bine decât unde eram. Mai bun decât zdrențele, batjocura, certurile între alți copii, răspunsurile iritate pe care le primeam de la angajați pentru orice întrebări sau rugăminți. Odată am văzut un angajat râzând când un băiat i-a spus lui Ninny că e o „curvă roșcățivă”. Nici nu știam ce e o „curvă” pe atunci, dar știam că e ceva de rău.

La școală era și mai neplăcut. După ce am terminat semestrul, am fost luate de la școala noastră drăguță și mică New Forrest și aruncate în dugheana Gale Park Primary. Ceea ce nu ar fi fost așa de rău dacă personalului i-ar fi păsat de copiii care mergeau acolo. Profesorii frunzăreau de la o lecție la alta, fericiți dacă terminau o oră în care nimeni nu arunca cu scaunele prin clasă sau dacă nimeni nu-și dădea vreun coleg cu capul de bancă.

Pentru Ninny a fost tortură pură. Plângea în fiecare dimineață înainte de a merge acolo și când ne vedeam după scoală venea cu ochii mari și fața albă ca varul. Știam că nu mănâncă la prânz. După ce am urmărit-o câteva zile la rând, am găsit-o în pauza alocată anului ei pentru prânz, plimbându-se pe terenul de joacă, cu mâinile în buzunarele paltonului. Mi s-a rupt inima când am văzut-o, mai ales când nimeni nu a vrut să vorbească cu ea după ce au ieșit de la sala de mese.

Singurul lucru care a făcut totul suportabil a fost sosirea unui nou angajat, după opt luni. Un bărbat de origine franceză, dar foarte englezit, pe nume Jared, care acum îmi dau seama că nu avea mai mult de optsprezece ani. Abia era și el adult.

El era bun cu sora mea. Nu era scorțos, încordat sau apatic ca ceilalți. Își făcea timp să se joace cu ea și insista cu blândețe ca ceilalți să o primească și pe ea în jocurile lor.

Era minunat să vezi efectul pe care bunătatea lui îl avea asupra ei. Obrajii îi făceau gropițe imediat când îl vedea, era ca și cum scotea de la naftalină această fetiță luminoasă și plăcută. Lucru care în sine făcea totul mai ușor pentru ea în relațiile cu ceilalți angajați și copii.

Singurul lucru pe care nu-l rezolva era școala, unde era subiectul unor tachinări constante. A fost la un moment dat o lună groaznică, când am crezut că o să se înfometeze până la moarte. A început când, într-o noapte, a făcut pe ea și doi dintre angajați au pasat informația unor copii. Asta însemna că toată școala a aflat, pentru că mergeam cu toții la Gale Park. A căpătat renumele de „Pișulica” toată luna aceea

și, în ciuda eforturilor lui Jared de a o înveseli, aproape că a cedat.

•

Așa cum ne-am dat seama, erau lucruri mai rele decât casa de copii Henley Road, chiar și decât școala Gate Park Primary. Locurile groaznice nu arată mereu groaznic. Încă o lecție învățată. Pot arăta frumos. Bogat. Seducător.

În cazul nostru, arăta ca o casă minunată în New Forest, la un cuplu pe nume Sally și Henry Murray-Watt.

De la început am fost impresionate. Am fost tratate cu toate onorurile când am fost în vizită, la începutul iernii. Casa mare era impecabilă; grădina sculptată; televizorul uriaș; bucătăria cu aer de fermă; și Sally Murray-Watt însăși.

Îmi aduc aminte că s-a lăsat pe vine, imediat după ce am ajuns, să o întrebe pe micuța și anxioasa Ninny dacă ar vrea niște tort cu banane.

Căldura lui Sally cu o tentă de timiditate o făceau atrăgătoare instantaneu, iar parfumul ei floral evoca imediat amintirile cu mami. Tânjeam după o îmbrățișare și mi-am întins mâna să-i ating pantalonii, simțind inul între degete, ca să-mi amintesc texturile din viața noastră trecută.

Mi-am dat seama că eram în căutare de similarități între Sally și mama când ni s-a prezentat. Înălțimea. Hainele. Avea o formă pătrățoasă similară a feței, deși existau diferențe. Părul ei era blond. Avea un ușor strabism. Era mai subțire. Păreau nesemnificative aceste elemente de contrast. Ea reprezenta maternitatea și voiam să o am pentru mine.

Nu știam exact ce să cred despre soțul ei. Henry Murray Watt era un tip înalt, pătrat, ușor aplecat de spate, căruia părea că nu-i place să se uite la niciuna dintre noi. Stând în fața lui, așteptând să fim prezentate de asistentul social, ne-a zâmbit într-un mod ciudat și s-a uitat altundeva pentru restul conversației.

Asistenta noastră socială, Mary, a plecat puțin, ca să ne ofere spațiu să ne cunoaștem. Sally ne-a adus câteva jucării în sufrageria mare, mobilată regește, apoi a plecat undeva, spunându-ne cald: revin imediat.

M-am apropiat de jucării atentă, conștientă că Henry este în cameră. Stătea în fotoliu cu o carte în mână, dar nu făcea niciun efort să vorbească cu noi, acum că Sally și Mary plecaseră.

Ninny nu era la fel de îngrijorată cu privire la el. A început să scoată jucării din cutie și, când a suspinat de bucurie văzând o păpușică, îmi aduc aminte ce zgomot dezgustat a scos Henry. Ca și cum noi îi stăteam în cale.

M-a neliniștit. Voiam să cred că totul era perfect, dar acel zgomot m-a adus la realitate.

M-am simțit ușurată când s-a întors Sally, dar am fost uimită să văd

că nu era singură. Cu ea era un băiat. Era înalt și slab, cu cărare într-o parte și își căra resentimentele ca pe un nor negru deasupră-i. Se vedea după pantalonii eleganți și tricoul pe care îl purta, iar eu am fost imediat convinsă că în mod normal poartă blugi ponosiți și tricou. Era genul acela de băiat care dă foc lucrurilor. O creatură sălbatică, imprevizibilă.

— Callum, ea este Keely și aceea e Nina, a spus Sally, cu o voce blândă. E posibil să rămână cu noi, să-ți țină companie.

Callum nu a spus nimic. Ne privea pe sub bretonul pieptănat pe-o parte și, cumva, forța respingerii lui părea să mă cuprindă. Ca răspuns la liniștea lui Callum, Sally a continuat:

— Callum urmează să facă doisprezece ani, fetelor. Aproape om mare, nu?

Aș fi putut face ca și Ninny, adică să-i zâmbesc, să-i spun că-mi face plăcere să îl cunosc, dar mă holbam la el și atât, la fel de agresiv cum se holba și el la mine.

Henry s-a ridicat deodată și i-a spus lui Callum să ne salute civilizat, iar apoi a ieșit din cameră fără să aștepte răspunsul.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Callum, pe o voce extraordinar de plină de ură și furie.

Sally, părând cumva că nu vede ce se întâmplă, a continuat:

— Cred că veți face un trio minunat.

Câteva minute mai târziu a deschis poarta grădinii, ca Ninny să meargă să se dea în leagăn. M-am dus la fereastră să-i privesc, fericită să stau de-o parte și să mă bucur de bucuria surorii mele. Strălucea la propriu. Era atât de clar că e mai fericită cu Sally, decât a fost cu oricine de când a murit mămica noastră. Chiar și mai fericită decât atunci când Jared se prostea în jurul ei.

Callum a venit să stea lângă mine, având un miros piperat, iar hainele lui foșneau de la materialul apretat. Am simțit cum mi se face pielea de găină, dar nu am vrut să-i arăt că mi-e teamă de el. Am învățat suficiente în ultimele șase luni, ca să înțeleg că atunci când arăți că-ți este teamă creezi premisele pentru ce urmează.

A urmat o tăcere lungă în cameră, iar Ninny povestea afară, în grădină, despre leagănele pe care le-am avut și noi, cândva, acasă, apoi Callum mi-a spus:

— Mai bine te duci și le spui că urăști locul acesta. Zi-le că-l urăști sau o să regreți.

Am simțit cum neliniștea se transformă în dezamăgire. În condițiile în care Callum ne ura, nu puteam fi fericite acolo, nu?

Dar, poate, m-am gândit eu, poate că mă urăște doar pe *mine*. M-am uitat la Ninny, care râdea în timp ce Sally îi făcea vânt în leagăn și am decis că s-ar putea să ne fie bine. Eram suficient de puternică. Nu conta că el era mai mare, mai corpolent. Eu eram puternică.

— Le zic fix ce vreau eu să le zic, am răspuns eu.

M-am întors să mă uit la el, refuzând să mă dau înapoi, cu toate că era inconfortabil de aproape. Suficient de aproape ca să simt căldura pe care o emana. Să văd cum i s-a încleștat maxilarul de furie.

— Nu contează ce vrei tu, a spus el.

Când asistentul social ne-a luat înapoi, i-am spus cât de mult mi-ar plăcea să locuiesc acolo. Așadar, presupun că tot ce s-a întâmplat a fost, cumva, din vina mea.

•

Primele zile în noua noastră casă maternală au fost ca în rai. Sau pe cât de aproape cu putință de acest ideal. Timpul petrecut cu Sally era aproape la fel de îmbucurător ca și cum s-ar fi întors mami. Cu excepția faptului că acum știam să fim cu adevărat recunoscătoare pentru aceste clipe. Pentru fiecare îmbrățișare și fiecare conversație. Pentru că eram învelite la culcare și pentru că aveam camerele noastre, cu paturile noastre confortabile. Aveam propriile noastre jucării.

Chiar și atunci au fost câteva inconveniente. Îmi aduc aminte cum Callum se încrunta la mine din ușa camerei mele în prima zi. M-a privit în liniște cât am despachetat hainele în dulapul frumos și galben. Până atunci mă bucurasem de fiecare parte a acestui proces, de la sertarele care se deschideau lin, la senzația lemnului pictat sub degete. Mirosul de vopsea dinăuntru. Satisfacția de a-mi așeza lucrurile în colțișorul potrivit.

Dar simțeam furia care radia din Callum și toată această amăreală care-mi invada ziua perfectă mă irita.

— De ce stai acolo? l-am întrebat, ridicându-mă în picioare și holbându-mă la el.

— Ți-am zis să nu vii, a spus Callum pe un ton întunecat. Mă gândesc acum că se credea intimidant, căci era un băiat mai mare și mai înalt decât mine.

— Dar nu ne cunoști, am răspuns eu, încrucișându-mi brațele. O să-ți placă de noi, nu mai fi atât de rău și hai să stăm de vorbă.

Callum a scos un sunet de dezgust.

— Nu am zis nimic despre plăcut.

— Nu, pur și simplu nu ne vrei aici.

Callum nu a spus nimic inițial, apoi și-a întors capul, dar nu s-a dus nicăieri. Se uita la ușă ca și cum o ura și eu eram pe punctul de a continua cu despachetatul, când a spus:

— Spre binele tău. Ți-am spus spre binele tău. Și apoi a plecat.

Dacă nu aș fi fost deja furioasă pe el sau dacă aș fi fost cu câțiva ani mai mare, m-aș fi gândit cu puțin mai multă inteligență la ce a spus. Dar, în schimb, simțeam că strică totul. Noua noastră casă de vis. Viețile noastre strălucitoare, proaspete. Și îl uram pentru asta.

5.

Keely s-a oprit, iar Jonah a simțit că aștepta un răspuns. O recunoaștere a faptului că ceea ce spune este important. Poate aplauze pentru memoria ei excelentă.

Era frustram că le-a spus atât de puține lucruri. Chiar mai mult, îi portretiza pe soții Murray-Watt ca fiind personajele negative, când ancheta ce-i privea a concluzionat contrariul.

Își căuta tonul potrivit atunci când Hanson a spus:

— Așadar, Callum nu vă voia acolo.

— Ei bine, a spus Keely, privind-o pe gânduri. Aș zice că era destul de confuz cu privire la toată situația. În ciuda faptului că nu ne voia acolo, eram cărniță proaspătă pentru el.

— Așadar, era bătăuș? a întrebat Hanson.

Keely i-a aruncat una dintre acele priviri foarte fixe.

— Era un băiat de unsprezece ani, foarte nefericit. Băieții nefericiți de unsprezece ani tind să se descarce.

Acest răspuns l-a surprins sincer pe Jonah. Era extrem de clar că Keely era deșteaptă. Pricepea lucruri, extrem de multe lucruri, dar nu se aștepta să dea dovadă de empatie. În special față de o persoană care era pasibilă de victimizarea ei.

— Nu ți-a fost greu și ție cu asta, Keely? a întrebat Hanson, cu blândețe. Cu efectele nefericirii?

Keely a oftat adânc.

— Nu prea mă chinui cu asta, nu. Am făcut pace destul de repede cu partea mea întunecată. Sunt puțin mai deșteaptă decât Callum.

Jonah încerca să nu cedeze de frustrare. Viteza cu care a spulberat o urmă măruntă de umanitate era frustrantă. A revenit instantaneu la o aroganță obraznică. Aproape că părea deliberat.

Dar frustrarea n-avea să-l ajute nicicum. Trebuia să treacă de răceală, dacă putea. Să atingă partea mai umană a lui Keely, care în mod clar a existat odinioară și să o convingă să le spună unde este sora ei.

— Chestia asta li se întâmplă multor oameni, a spus Jonah, încet. Și lasă urme, fără îndoială. Vedem rezultatele acestor lucruri destul de des. Nimeni nu scapă neafectat, dar cred că ai mai multă putere de a trece mai departe decât crezi. Și să iei decizii. Să decizi dacă te afectează sau nu.

Keely i-a zâmbit foarte lent, zâmbet care l-a înfiorat pe Jonah.

— Știi, cred că ai putea avea dreptate, a spus. Am avut de ales. Și nu aș mai fi fost aici dacă nu alegeam, nu?

— Ce alegere ai făcut? a întrebat Jonah.

— Pe bune? a început să râdă. Credeam că deja ai învățat câte ceva.

Jonah s-a întrebat pentru o clipă dacă asta simțeau majoritatea părinților de adolescenți. Furie neajutorată din cauza unei lipse totale de respect față de tine și față de toată lumea, de fapt și totul din partea unei persoane care are experiență de viață aproape de zero. Cu toate că nici cei mai răi adolescenți pe care i-a avut acolo nu au ajuns la nivelul de superioritate al lui Keely.

S-a auzit o bătaie în ușa sălii de interogatoriu. A apărut Lightman, iar Jonah a simțit o ușoară eliberare, acum că reușea să se ridice și să plece de lângă Keely Lennox preț de câteva minute.

Lightman a așteptat până au ajuns pe hol și au închis ușa, când a spus încet:

— A venit istoricul ei din sistem și m-am uitat peste dosare. A privit către ușă. Merită să te uiți puțin peste informații înainte de-a relua.

Expresia lui Ben era, desigur, calmă. Dar, dacă era în raport ceva suficient de însemnat cât să-l oprească din interogatoriu, atunci Jonah știa că trebuie să audă ce e.

A intrat înăuntru să anunțe o pauză scurtă și să o scoată și pe Hanson.

•

— Motivul pentru care Keely a fost luată din casa de asistență maternală a fost puțin mai complex decât am crezut, le-a spus Lightman.

Grupul îl includea acum și pe Domnall O'Malley, care mânca dintr-o brioșă cu afine cu o evidentă satisfacție. O'Malley recunoscuse de multe ori că mâncatul de prostioare era partea lui preferată din meseria de polițist. Compensa mergând pe jos destul de mult, atât de plăcere, cât și pentru muncă, așa că era puțin pufos, nicidecum uriaș, dar Jonah știa că pe partenera lui O'Malley o preocupa sănătatea lui.

— În ziua atacului lui Callum, serviciile sociale au primit un telefon de la Keely Lennox, care în lacrimi le-a spus că toți cei trei copii aveau nevoie să fie salvați de acolo. A spus că părinții maternali, soții Murray-Watt, îi abuzau și că acum l-au bătut pe Callum grav. A spus că îi este teamă pentru toți.

Jonah s-a uitat perplex.

— Keely a spus că părinții maternali i-au bătut?

— Da și serviciile sociale au trecut imediat la treabă. Au adus poliția și au ajuns la adresă, unde Callum era încuiat în cameră. Soții Murray-Watt au părut neștiutori de cum s-au întâmplat toate cele, dar au găsit cheia și l-au lăsat să iasă. El arăta rău și a susținut povestea că soții Murray-Watt l-au bătut, dar numai inițial.

— Numai inițial? a întrebat O'Malley, mototolind învelișul brioșei,

pe care l-a și aruncat într-un coș de gunoi din apropiere.

— Primele câteva minute, a spus Lightman. Când l-au adus pe Callum jos, Sally Murray-Watt i-a vorbit cu blândețe, iar Callum Taylor a răbufnit și a recunoscut că fusese bătut de Keely, nu de familia maternală.

— Wow, OK, a spus Hanson, îndreptându-se de spate pe scaun. Și a rămas la povestea aceasta mai târziu? Când Lightman a dat din cap aprobator, ea a continuat: polițiștii l-au luat să discute cu ei în privat?

— Au vorbit cu el la spital, împreună cu un asistent social și din nou la refugiul pentru copii, acolo unde și-a petrecut noaptea, i-a spus Lightman. Cei trei au dormit câteva nopți la un refugiu, iar un detectiv inspector de la Echipa de Investigații pentru Abuzuri Împotriva Copiilor i-a luat un interviu separat lui Callum, în prezența asistentului său social. Callum a spus că făcea ce voiau fetele și că îi pare rău că a mințit la început. Când a fost întrebat de ce i-au zis fetele să mintă, a spus că motivul era nefericirea lor la familia Murray-Watt și că voiau să fie mutate.

— Și cuplul a fost intervievat? a întrebat Jonah.

— Da, asistentul social al fetelor i-a vizitat împreună cu un agent de la EIAIC. Lightman s-a uitat la ecran. A raportat că soților Murray-Watt părea să le pese de copii. Dar vreau să mă uit mai în detaliu la toate acestea. Raportul de la serviciile sociale pe care îl am eu nu ne dă multe informații despre procedurile echipei de abuzuri după interviurile inițiale. Cred că merită să ne uităm la investigația completă.

— Soții Murray-Watt erau cei care voiau să o adopte pe Nina, nu? a adăugat Hanson, legănându-se ușor în scaun. Iar Nina părea mai mult decât fericită să meargă acolo. Poate că avea regrete cu privire la ce-a spus înainte și încerca să fugă de Keely.

— Credem că Nina ar fi putut fi în contact direct cu soții Murray-Watt după plecare? a întrebat O'Malley. Să încerce să construiască din nou relația acolo? As zice că merită să vorbim direct cu ei.

— Nu aș vrea să presupun că acuzațiile inițiale ale Ninei și ale lui Keely au fost false, a intervenit Lightman. Nu ar fi primii copii care sunt tratați pe nedrept din imposibilitatea de punere sub acuzare. Mai este posibil ca cele două să fi mințit ca să plece de acolo, pentru că doar unul dintre părinți era violent. Doar Henry Murray-Watt. Sau chiar Callum Taylor.

— Da, există diverse forme de abuz, a spus Hanson gânditoare.

Jonah s-a gândit că totul era extrem de complicat, dar era parte din atribuțiile lor să investigheze, iar echipa de răpiri își făcea treaba simultan. Toate acestea au lăsat urme pe modul de gândire al lui Keely și, cu toate că este extrem de greu de stabilit dacă a avut loc sau nu un abuz, ar fi extrem de folositor să știe.

În același timp, echipa trebuia să verifice locurile cu care erau asociate Keely și sora ei. Era greu de știut, cu siguranță, dar suspecta că Keely ar fi ales să-și ascundă sora într-un loc cu însemnătate. Dilema pentru Jonah era să decidă cât de mult să se concentreze pe trecut și cât de mult pe ce spune Keely acum.

— OK, a zis, luând o decizie inițială. Juliette și Ben, aș vrea să investigați istoricul fetelor. Vorbiți cu familia de asistență socială maternală, treceți prin rapoarte și investigațiile de la EIAIC. A mai fost și un al doilea caz în care Keely a fost martor, nu? Găsiți toate documentele și treceți prin ele. S-a oprit o clipă. Încă suntem în căutare de locuri cu însemnătate, țineți minte. Dar vrem orice credeți că ne-ar putea ajuta să înțelegem cum gândește Keely. O'Malley, de ce nu intri tu cu mine? Să-i oferim lui Keely efectul de unchi prietenos.

— Sigur, a spus O'Malley. Mă pricep la asta.

— Sigur nu vrei să încerci efectul de sergent tânăr și chipeș de ți se rupe inima în schimb? a întrebat Hanson, zâmbindu-i lui Lightman.

— Poți să te duci undeva, a spus Lightman, bine intenționat.

— Îl păstrez pe Ben, a spus Jonah, ridicându-ne. Pentru momentul în care ajungem la jugulară și e nevoie de un polițist bun și atrăgător, căruia să-i spui tot ce ai pe suflet.

— Crezi că poți să fii bun? l-a întrebat O'Malley pe Lightman.

Lightman s-a gândit.

— Probabil, dar mai bine exersez înainte în oglindă.

— Acesta este detectivul sergent Domnall O'Malley, i-a spus Jonah lui Keely, atunci când au intrat din nou în sala de interogatoriu. Vine și el să stăm de vorbă în continuare.

— Ooo, o promovare, a spus Keely, cu un zâmbet batjocoritor. Ce s-a întâmplat cu ofițerul dinainte? Nu putea să țină pasul?

O'Malley a râs ușor.

— E o femeie ocupată. Eu, pe de altă parte, am o grămadă de timp liber și îmi place să stăm să depănăm amintiri duminică seara.

Keely a părut nesigură preț de o clipă. Era clar că nu știa cum să interpreteze umorul lui O'Malley. Dacă intenția lui Jonah era să o facă să se simtă mai confortabil, confuzia era un potențial efect interesant.

Gândindu-se la copilăria lui Keely, se întreba dacă tachinările subtile pur și simplu nu au făcut parte din ea. Dacă ce a spus era adevărat, atunci tachinările dure erau la ordinea zilei, dar acestea erau complet diferite. Poate că, deși îi plăcea să arate acest umor sec, habar nu avea cum să-l interpreteze la alții.

Jonah a decis să înceapă direct interogatoriul, înainte ca Keely să aibă șansa să devină confortabilă din nou.

— Am primit notițele despre cazul tău de la biroul de asistență socială, a spus. Aș vrea să știu de ce ai pretins că familia ta maternală l-a bătut pe Callum Taylor.

Keely a ezitat, apoi l-a privit iarăși cu o privire tipică și seacă.

— De ce crezi că le-am zis asta?

— Ca să te amuzi? a încercat O'Malley. Părea că și sergentul i-a simțit disconfortul, așa că s-a hotărât să meargă înainte. Slavă Domnului, s-a gândit Jonah, că are o echipă inteligentă în jur.

Keely l-a privit razant, nesigură. L-a privit ca și cum s-ar fi gândit la o replică, dar O'Malley a continuat: Sau pentru că așa arătai, cumva, că deții controlul asupra tuturor?

Keely părea aproape frustrată când a răspuns:

— Sau, de fapt, pentru că era adevărat. Cea mai simplă soluție e de obicei cea corectă.

O'Malley și-a aplecat capul pe-o parte.

— De fapt, cea mai simplă soluție este că voi, fetele, spuneați povești. Chiar Callum a spus că tu îl băteai. De ce-ar fi mințit despre asta?

Keely a scos un sunet care a părut aproape ca un horcăit.

— A, da. De ce ar minți despre asta un tânăr care este el însuși victima abuzurilor?

O'Malley a ridicat ușor din umeri, ca și cum nu era convins, dar îi oferea prezumția de nevinovăție.

— Asistentul vostru social a spus că păreau să țină la voi. Părinții maternali, vreau să spun.

— Țineau la noi? Da, țineau, a spus Keely, părând că e de fapt furioasă. Jonah se întreba de ce o afecta tocmai acest lucru. Era tonul tachinator și relaxat al lui O'Malley? Sau poate că lui Keely nu-i plăcea ca altcineva să aibă control asupra poveștii ei?

— Țineau la multe lucruri, dar nu și la noi. Le păsa doar cum dau în fața serviciilor sociale când erau analizați. A zâmbit într-un mod strengar. Nu te-ai preface și tu că-ți pasă în astfel de circumstanțe?

Se holba la O'Malley, fără nicio jenă. Dar el i-a întors-o rapid.

— Așa cum te prefăceai tu că ții la sora ta?

Keely a privit în altă parte, iar Jonah a avut spirit de observație și a simțit că deține din nou controlul asupra interviului.

— Sunt unele lucruri pe care nu le alegi în viață, a spus ea după un moment de liniște.

Vocea ei avea din nou același ton neutru, ușor tăios. S-a uitat în sus la el.

— Și unul din lucrurile acestea e familia.

•

Hanson s-a chinuit, la început, să se concentreze în totalitate pe notițele cazului. Era o listă de rapoarte individuale oferite de diverșii asistenți sociali care s-au ocupat de Keely. Nu erau mereu într-o ordine logică, iar unele erau doar câteva rânduri. Unele erau lungi și scrise cu sârguință, altele fără niciun sens. Documentau cazurile de

boală. Certurile. Nemulțumiri și plângeri în varii direcții. Schimbările de asistenți sociali dedicați.

A trecut prin toate acestea, până a găsit documentele din 2011. Cele care făceau referire la incidentul cu Callum Taylor.

A început să citească o transcriere a unui interviu înregistrat dintre Keely și Mark Slatterworth, asistentul social al fetelor. În câteva secunde, problema lipsei de concentrare dispăruse cu torul.

Mark Slatterworth: Vreau să vorbim despre rănile lui Callum. Callum insistă că tu ai fost cea care l-a rănit.

Keely Lennox: Evident că spune asta.

MS: Să fie pentru că tu ai fost cea care l-a atacat? Nu o să ai probleme din cauza asta, Keely. Trebuie doar să știm ce s-a întâmplat cu adevărat.

KL: (nu spune nimic)

MS: Sincer, e perfect în regulă să spui adevărul. Orice s-a întâmplat, trebuie să ne ocupăm de problema asta. Și atunci când Callum spune ceva și tu spui altceva, e greu să ne dăm seama ce trebuie să facem.

KL: Bine, eu am făcut-o.

MS: De ce mai exact? Te-ai enervat pe el?

KL: Nu. Nu mă enervez.

MS: Dar l-ai lovit destul de serios.

KL: Trebuia să o fac sau rănile nu ar fi fost suficient de severe cât să ne iei de acolo.

Hanson își imagina foarte clar pragmatismul rece al afirmației lui Keely. Lipsa de emoție. A simțit un fior pe șira spinării.

MS: Voiai să te luăm de acolo?

KL: Da.

MS: De ce nu mi-ai spus la întâlnirile noastre că nu erai fericită?

KL: Pentru că-mi era teamă că nu o să mă crezi și că soții Murray-Watt mă vor pedepsi pentru că am mințit.

MS: Dar suntem aici să vă protejăm. Poți să ne spui ce te îngrijorează și o să tratăm totul cu maximă seriozitate. O vom face mereu.

KL: Serios? Adică nu crezi ce-ți spun acum, nu?

Hanson își imagina reacția asistentului social. Situația atât de penibilă. Sentimentul de a fi luat peste picior. Era sigură că ea, Keely, se pricepea la asta și acum trei ani, la vârsta de treisprezece ani.

MS: Am vrut doar să aud de la tine ce s-a întâmplat. Îmi poți spune ce te-a făcut să reacționezi așa? Ce te-a făcut atât de nefericită la Sally și Henry?

KL: (pauză) Nu sunt oameni de treabă. Chiar deloc. Așa am crezut la început, dar apoi au început să ne pedepsească pentru lucruri mărunte – că eram prea zgomotoși sau prea dezordonați, că nu mâncam suficient, că mâncam prea mult.

MS: Cum vă pedepseau?

KL: Depinde cum se simțeau. Uneori, câte o remarcă dură. Ne ziceau că suntem proști sau urâți. Dar încet, încet a devenit tot mai rău. Nu ne dădeau mâncare dacă eram tupeiști, așa cum ne mai făceau sau stângaci sau…

orice, sincer. Apoi au început să mă ducă – să ne ducă – jos, în beci. Și mă făceau sau pe Nina sau pe Callum, să ne legăm la ochi. Și apoi domnul Murray-Watt – Henry ne bătea. Și apoi ne încuiau acolo, jos.

MS: În beci?

KL: Da. Nu aveam unde să dormim, în afară de o saltea pe jos. Și erau păianjeni, șobolani și gândaci. Puteai să implori și să țipi să te lase să ieși, dar tot acolo te lăsau. De fapt, am învățat să nu țip, pentru că-mi dădeau drumul mai repede dacă eram cuminte.

Hanson simțea cum i se tensionează fruntea când citește. Părea convingător, realist. Fix ce ar face oamenii de genul acela.

Lightman a spus că EIAIC a decis că acuzațiile nu au fost fondate. Nu a existat niciun adevăr în ele sau investigația nu a reușit să-l scoată la iveală?

MS: Amândoi vă făceau asta?

KL: Da. Bine… Henry făcea ce-i mai rău. Și tot el îi spunea lui Sally ce să facă. Ne trimitea în camerele noastre dacă nu ascultam, iar apoi îl așteptam pe Henry să decidă. Uneori nici nu-i spunea. Cred că uneori îi era milă de noi.

Și asta, s-a gândit Hanson, era o altă parte convingătoare a poveștii.

După Damian, a petrecut ore întregi cercetând cum afecta abuzul partenerul, în efortul de a înțelege cum de a permis lucrurilor să degenereze. A căutat articole și a citit mesaje pe forumuri, iar multe din acele povești includeau oameni manipulați să participe activ. Mame sau, ocazional, tați care au fost manipulați până în punctul în care își abuzau propriii copii de dragul partenerului.

A terminat de citit, a inspirat extrem de profund și apoi a deschis dosarul Ninei Lennox. Oare Nina a fost de aceeași părere? Să se fi întâmplat astfel?

Mark Slatterworth: Spune-mi cum e viața cu Sally și Henry.

Nina Lennox: Nu e minunată. Nu sunt oameni de treabă.

MS: Îmi poți explica ce vrei să spui mai exact?

NL: Le place să ne pedepsească. Uneori e doar o remarcă răutăcioasă. Ne spun că suntem proști sau urâți. Dar încet, încet a devenit tot mai rău…

Hanson s-a oprit acolo, simțind cum i se învârt rotițele fără o finalitate. S-a uitat înapoi la declarațiile lui Keely.

Dar încet, încet a devenit tot mai rău…

Cele două surori au spus același lucruri. Însă, nu doar că au oferit aceeași informație, ci au folosit aproape aceleași cuvinte.

Au repetat dinainte, n-a gândit Hanson, simțind ceva aproape de furie. *Keely a controlat tot ce a spus Nina.*

6.

Relația mea cu Callum nu s-a îmbunătățit zilele următoare. Îi răspundeam simplei lui prezențe prin furie, iar el părea să simtă exact același lucru. Îmi dădeam seama că în amândoi se declanșau aceste emoții când eram unul în prezența celuilalt, dar simțeam acel gen de iritare care trebuia rezolvată. Ca o mâncărime ce trebuie scărpinată iar și iar și iar.

Îmi aduc aminte că m-am îmbrăcat devreme în a treia dimineață, doar ca să ies și să-l privesc cum dă cu piciorul în minge, pentru că nu aveam cum să-l ignor și să-mi găsesc și eu o ocupație. Încerca să țină mingea doar în aer, iar pe mine mă irita tot mai tare, cu cât trecea mai mult timp fără să o scape.

Într-un final, desigur, nu a mai putut controla mingea. A tras spre mine. Mi-am pus un picior pe ea să o opresc și m-am aplecat să o ridic.

— De ce nu încerci? m-a întrebat, dar știam că voia doar să dau greș.

— Nu azi, am spus, aruncându-i mingea înapoi.

Nu am șutat prea bine. S-a dus tare, peste peluză și în clematita care creștea pe peretele din spate al casei.

— Dă-o naibii, nu în flori! a spus Callum, ducându-se să o ia de acolo.

— N-am vrut, am spus, simțindu-mi obrajii calzi.

— Nu lovi așa de tare, dacă nu știi să o controlezi, a spus, cu o expresie furioasă.

M-am așteptat să mă ignore după asta, dar în schimb, după o clipă, a trimis mingea spre mine.

— Încet, a spus.

Am făcut așa cum a spus, de data aceea, iar Callum a reușit să o prindă și să mi-o dea înapoi la fel de încet. Am făcut asta o vreme, până ce a spus:

— Hai să o chemăm și pe sora ta la joacă. E bunicică la fotbal.

Nu-mi amintesc de ce m-a enervat asta așa de tare, dar următorul șut a fost deliberat mult mai puternic. Suficient de puternic cât să-mi rănească piciorul.

Mingea s-a ridicat de data asta, s-a dus peste zidul lateral și a căzut în grădina veche și abandonată din vecini.

Am stat privind sfidătoare cum Callum s-a întors să o urmărească cu ochii, iar apoi s-a întors spre mine cu toată furia:

— Drăcie, o să o pierdem, a spus. Care-i problema ta?

M-am întors ca să plec, furioasă pe el, plină de vină și întrebându-

mă de ce nu încearcă să fie mai de treabă.

Cu toate acestea, era diferit cu Ninny. Vorbea cu ea normal, uneori era bun, o ajuta să ia căni din vitrină când Sally nu era acolo să o facă sau îi arăta tamaghotchi-ul lui, de care s-a îndrăgostit instantaneu.

Dar bunătatea asta mă râcâia. Era sora mea, nu a lui și nu avea el dreptul să o consoleze.

Și bineînțeles că simțeam gelozie pură. Genul acela de gelozie pe care nu voiam să o recunosc pe atunci. Genul care întreba furioasă de ce o plăcea pe ea mai mult.

Să-i privesc cum își arată afecțiunea a surclasat cumva simpla ură pentru Callum. A devenit ocupația mea favorită și cea pe care o uram cel mai mult.

La început am văzut conștient doar cum a pătruns ca un intrus în viețile noastre. Cum destrăma legăturile dintre noi și încerca să fure din dragostea ei de la mine. Dar încet, încet, acțiunile lui Ninny au început să aibă un efect.

A fost un eveniment dintre ei pe care mi-l amintesc cu exactitate. Pentru mine a fost un punct de cotitură, pentru că am simțit furie și față de Ninny. Până atunci, furie chiar nu simțisem niciodată fată de sora mea.

Sally s-a oferit să plimbe câinele vecinei, un terrier scoțian micuț și arțăgos, care ne făcea pe toți trei să râdem cu fluctuațiile lui de dispoziție. Vedeam modul în care vecina noastră, o femeie care mi se părea a fi imposibil de bătrână, îi mulțumea și cum o lăuda pe Sally până la exagerare când îi dădea lesa. Atunci mă simțeam mândră să fiu fiica maternală a lui Sally. Era clar cât de bună și de plăcută era.

Ne-am urcat cu toții în Land Rover, iar Sally ne-a dus în celălalt capăt al satului, unde erau grădinile vechi și abandonate. Câinele a petrecut majoritatea călătoriei lătrând și încercând să iasă din portbagaj, iar Sally își scutura capul din cauza zgomotului, dar nu l-a certat deloc.

Am ieșit din mașină, toți cu cizme de cauciuc și haine de iarnă, deși soarele era încă pe cer. Grădinile erau acoperite de buruieni lungi, uscate, care cumva au rezistat pe acel frig și se vedea un șanț adânc, un fel de potecă care se pierdea în decor. Într-o parte era o mică aglomerare de tufișuri în jurul unor copaci mai înalți, mult prea crescuți.

— Puteți să vă jucați în copac o vreme, dacă vreți, a spus Sally. Mă duc să plimb puțin câinele în împrejurimi.

Ninny a plecat aproape înainte ca Sally să termine ce are de spus, grăbindu-se în tufiș și strigând că ar trebui să ne facem un bârlog. Callum și cu mine am venit mai precauți, nu vorbeam nimic, dar nici nu ne îndepărtam unul de altul.

Lui Ninny i-a luat mai puțin de două minute să intre în bucluc.

Când am ieșit din tufișurile aproape desfrunzite într-un fel de luminiș, deja striga după ajutor.

Am simțit cum îmi bate inima în piept când am văzut-o, la vreo trei metri într-un măr vechi.

— M-am blocat, a spus, cu o voce mieroasă ce parcă dădea în lacrimi. Mă doare piciorul.

Am zărit problema imediat. Cizma ei s-a blocat într-un locșor în formă de V, între ramură și trunchi și greutatea ei o apăsa și mai tare în scobitură.

Mereu a fost sarcina mea să o salvezi pe Ninny. Dar, înainte de a mă gândi ce e de făcut, Callum s-a urcat în copac, a dat la o parte o ramură joasă și a reușit să o prindă de cizmă.

A tras tare până ce i-a ieșit cizma de acolo. Forța mișcării a dezechilibrat-o pe Ninny, iar eu am simțit că mi s-a oprit inima cu totul când celălalt picior i-a alunecat pe creangă.

Pentru o clipă, se ținea doar cu mâinile, cu picioarele în aer, dar Callum s-a întins și a prins-o de mijloc. A tras-o înapoi pe creangă și apoi a ținut-o cât s-a stabilizat cu picioarele și s-a relaxat suficient cât să-i dea drumul și să coboare.

Privindu-i, am simțit o senzație bolnăvicioasă de îngrijorare în mine. Felul în care Ninny l-a privit pe Callum după aceea, cu zâmbetul rușinat și recunoscător, mi-a dat o stare de amețeală, iar apoi de furie.

M-am întors și am plecat de lângă ei, alergând să o prind pe Sally din urmă, lăsându-i să facă ce vor.

Nu am nevoie de ei, mi-am spus.

Nu era chiar adevărat. Nu atunci.

•

Un singur lucru mă îngrijora referitor la noua noastră casă, mai exact ciudățenia lui Henry Murray-Watt. Încă era distant, rece.

Sally ne-a explicat de la început că lui Henry îi era greu să accepte oameni noi, dar asta nu însemna că nu ne iubea pe toți. Ne-a mai spus că lui Henry îi plăceau structura, rutina și ordinea, așa că cel mai bine era să nu îl deranjăm când era prin preajmă. Că ar trebui să nu facem mizerie și să nu fim prea gălăgioși când era în casă. Că lucra din greu zi de zi pentru noi, a spus. Așadar, noi îl vom susține și îi vom arăta recunoștința noastră.

Dar am fost protejați de Henry la început. Sally ne-a dus la școală în ultimele zile oribile de la Gale Park, tot ea se juca cu noi când ajungeam acasă. Ea ne prepara cina, ea ne băga în pat. Îl vedeam pe Henry doar o dată pe zi, la cină. Și cu toate că Sally insista să avem maniere perfecte la masă în fața lui și să nu vorbim decât dacă suntem invitați să o facem, aceea era singura parte restrictivă a zilei.

Apoi a venit a doua sâmbătă în noua casă, sâmbăta dinainte de Crăciun. Sally ne-a făcut micul dejun și apoi ne-a spus să ne facem

puțin de treabă în liniște în camerele noastre.

— Henry are de lucrat ceva important, a spus, pe o voce foarte înceată. Era ca și cum vorbitul pe un ton normal l-ar deranja și am simțit o ușoară îngrijorare. I-am promis lui Ninny că o să ne jucăm cu păpușile ei, iar asta însemna de obicei să facem voci amuzante, care o făceau să râdă.

M-am întors spre Ninny după ce am ajuns în camera ei și mi-am pus mâna pe cufărul de jucării ca să nu le scoată pe toate imediat.

— Trebuie să fim foarte silențioase astăzi, Ninny, i-am spus eu. Vrem să ne placă și Henry, nu?

Ninny m-a privit cu ochii mari, apoi s-a uitat la cutia cu jucării ca și cum i-aș fi luat mâncarea, oxigenul.

M-am uitat spre ușă și m-am dus să o închid.

— Am putea să ne prefacem că trebuie să facem liniște din cauza piraților, am spus, neputând să îi neg distracția jocului promis.

Ninny nu părea entuziasmată. Nu prea-i plăceau piranții. Dar, spre ușurarea mea, a reușit să vorbească în șoaptă. Ba chiar a râs în șoaptă. La un moment dat, am auzit niște pași care urcau pe scări și am înghețat. Dar s-au dus în celălalt capăt al holului și l-am auzit pe Henry vorbind cu Callum. Nu venea să ne certe pe noi.

Henry a ieșit puțin după aceea, iar Sally a venit să ne ducă jos, cu un zâmbet larg pe buze și cu mișcări mai pline de viață.

— Henry a cumpărat un brad de Crăciun aseară și l-a pus în sufragerie. Credeți că îl puteți decora pentru mine? a întrebat.

Am simțit cum mi se face rău deodată. Bradul de Crăciun a fost mereu un eveniment atât de important când trăia mami.

Aveam să-l facem fără ea. Urma să sărbătorim un Crăciun fără ea.

Ninny nu părea să simtă nimic din toate acestea. S-a uitat luminoasă la Sally.

— Mi-ar plăcea foarte mult, a spus.

Sally s-a uitat la mine, în expectativă.

— OK, am spus și eu.

I-am văzut expresia lui Sally. Ușoara dezamăgire din ochi. Am încercat să zâmbesc, iar asta a ajutat-o puțin.

I-am spus atunci lui Ninny: „o să fie distractiv”, când Sally ne-a lăsat acolo cu globurile argintii, roșii și aurii, fiecare în cutiile lor. Dar nu erau ca cele pe care le aveam noi acasă. Nu aveau globuri mov, roz sau albastre. Nu aveau unele făcute în casă din aluat copt. Mă puteam preface doar pe jumătate că îmi place.

Abia pe la jumătatea împodobitului m-am întrebat de ce nu ne ajută și Callum. Mi-l imaginam urând orice lucru crăciunistic, ca și cum ar fi prea tare pentru așa ceva și m-a înfuriat doar să mă gândesc la asta, dar Callum nu a venit nici la prânz. Și când am văzut că Sally nu a spus nimic despre asta, am întrebat într-un final unde era.

Tocmai ce se întorsese la masă cu trei plăcinte cu carne tocată proaspăt scoase de la cuptor și le-a pus pe masă cu un zâmbet ușor trist.

— Callum nu vine să mănânce cu noi la prânz, a spus, cu o voce plină de regret. A fost extrem de nepoliticos cu Henry de dimineață, iar acum e în camera lui, gândindu-se la ce a făcut rău.

Îmi aduc aminte ce șoc am avut atunci. Nu voia să mănânce? Sau erau Sally și Henry cei care au hotărât că nu merită să mănânce?

M-am uitat la plăcintele care umpleau încăperea cu o aromă de Crăciun, de râsete și de desfătare. Sally s-a întors la masă cu o sosieră cu smântână și îmi imaginam deja sublimul cald-rece al combinației dintre cele două.

Am simțit atunci o senzație efemeră de vină. Cu siguranță voia și Callum plăcintă cu carne.

Dar apoi m-am întrebat ce i-a spus lui Henry și cât de nepoliticos a fost mai exact. Poate că l-a înjurat sau a încercat să-l lovească. Poate că și-o merita.

Sally a pus sosiera cu smântână pe masă care a făcut un zgomot ușor, apoi mi-a zâmbit călduros:

— Mă bucur atât de mult că voi, fetele, sunteți aici, acum. O să-l ajute foarte mult să aibă asemenea exemple de urmat. O să aveți grijă și o să fiți cuminți, nu-i așa?

Am dat din cap că da și m-am îndreptat de spate. Voiam să creadă că sunt diferită față de Callum. Și am văzut că Ninny a făcut la fel. Se disocia. Semnala că ea era bună. I-am mulțumit lui Sally pentru prânzul delicios, iar apoi m-am scuzat de la masă. Ochii i-au zâmbit împreună cu tot chipul când a văzut acestea și m-a tras într-o îmbrățișare când picioarele au coborât de pe scaun.

— Ce maniere minunate aveți amândouă. De ce nu mergeți să vă uitați la un film Disney cât strâng eu pe aici?

M-am gândit să-i spun că mi-ar plăcea să ies afară după întreaga dimineață petrecută în casă. Că tot ce voiam să fac era să mă joc în grădină, dar filmul venea, desigur, ca o răsplată, așa că am aprobat și i-am mulțumit. Nu voiam să fiu obraznică, precum Callum.

Ne-a învelit pe canapea și ne-a pus Hercule, pe care nu-l văzusem și care chiar începuse să-mi placă, dar atenția mea era în colțuri. Mă tot gândeam la Callum, încuiat în camera lui și înfometat.

Era ceva satisfacție în gândurile acelea. Callum era un bătăuș. Era rău cu mine. Și-o merita.

Însă eram neliniștită. Nu puteam să mă gândesc că nu mănâncă fără să-mi fie milă de el. Pe lângă asta, simțeam o dorință nebună de a afla dacă era îmbufnat sau plângea, sau dacă reacționa într-un mod emoțional.

Pe la mijlocul filmului, i-am spus lui Ninny că mă duc la toaletă și

am ieșit din cameră. M-am asigurat că Sally e ocupată cu spălatul rufelor înainte de a mă furișa sus, în liniște. Eram preocupată să nu fiu găsită acolo, deși nu eram sigură de ce. Nu ne-a spus niciodată că nu ne putem duce în camerele noastre sau altundeva pe sus. Doar biroul lui Henry era strict interzis.

Dar inima îmi bătea cu putere în timp ce încercam să mă mișc în liniște pe hol, spre camera lui Callum. Mi s-a părut că am făcut câteva ore până acolo.

M-am oprit în fața ușii închise și deodată m-am întrebat ce aveam să fac. Să bat? Să intru direct?

Nu se auzea nimic din cameră. Callum nu plângea în acel moment, nici nu țipa, nici nu se plângea de nimic. Nu se auzeau zgomote care să sugereze că se joacă cu jucăriile. Poate, m-am gândit atunci, poate că s-a culcat.

M-am gândit să mă retrag jos, dar cumva nu era suficient să știu atât. Voiam să-i văd fața. Poate să simt satisfacția că îi părea rău pentru ce a făcut.

Așa că am apăsat pe clanță foarte încet și am deschis ușa.

S-a deschis mult mai ușor decât mă așteptam. Am tresărit, așteptându-mă să țipe Callum la mine. Dar ușa s-a deschis tot mai larg și a fost destul de clar că el nu era acolo. Patul era făcut la perfecție, toate jucăriile îi erau aranjate și camera era absolut goală.

M-a deranjat într-un fel pe care nu-l pot explica. Chiar și acum, nu pot să spun dacă parte din mine a suspectat adevărul atunci. Îmi aduc aminte cum a început inima să-mi bată mai tare. Senzația aceea ciudată.

Abia mai târziu, când știam că Sally aleargă pe banda din garaj, am riscat să îl caut mai departe. Nu l-am găsit. L-am căutat în fiecare cameră din casă, cu excepția biroului lui Henry, dar Callum nu era nicăieri. Era ca și cum dispăruse.

7.

Keely s-a oprit din nou. Era clar că era povestitoare din felul în care își termina fiecare capitol și aștepta o reacție. Toată povestea se simțea de partea lui Jonah ca fiind pură actorie, iar asta o făcea și mai dificil de ascultat.

Se gândea că știa deja încotro mergea povestea. Urma să îi portretizeze pe soții Murray-Watt ca abuzatori, exact cum i-a spus asistentului social. Și dacă ar fi fost chiar el nevoit să spună o poveste despre abuz, fix așa ar fi început: cu sugestii tulburătoare, cum că ceva nu este deloc bine.

În ciuda celor decise de EIAIC, Jonah știa că povestea ar putea fi adevărată. Keely poate că era acolo ca să descrie abuzul pe care l-au trăit toți trei. Poate că a amenințat-o pe Nina, pentru a fi ascultată.

Cât departe ar merge o persoană ca să fie crezută? s-a gândit acesta. *Atât de departe încât să-și rănească propria soră?*

Era greu să decidă ce să o întrebe. Keely aștepta cu siguranță întrebări, dar Jonah nu voia să i le pună pe cele evidente. Dacă a reușit să-l găsească pe Callum și ce i se întâmplase. Dacă Henry Murray-Watt devenise violent.

Păreau toate întrebări greșite. Indiferent cât de mult voia Keely să fie auzită, cheia era ce simțea ea pentru Nina și dacă îi va lăsa să o găsească.

— Pare că aveai o relație bună cu sora ta la vârsta aceea, a spus Jonah, după ce a decis cum să procedeze.

Keely a ridicat din umeri.

— Nu aveam pe atunci motive să nu o plac.

— Dar mai târziu? a întrebat Jonah, încercând să nu o judece deloc.

Keely i-a zâmbit timid.

— Am avut o grămadă de motive să nu o plac, imediat după evenimentele acestea.

— Și acum ce simți pentru ea?

Ochii lui Keely s-au dus la O'Malley, după care și-a scuturat capul ușor.

— Îi place să sară înainte, nu? Când ce ar trebui să facă e să asculte, să asculte cu adevărat și să-și dea seama că-i ofer toate răspunsurile, unul câte unul.

Jonah a privit-o, încercând să cântărească adevărul acelei afirmații.

La suprafață, Keely părea să le ofere prea puține. O poveste începută cu ani în urmă, care nu avea aparent nicio legătură cu ce i s-a întâmplat Ninei săptămâna aceasta.

Dar făcea Keely mai multe decât lăsa să se vadă? Acum îi ducea în mod evident către Henry Murray-Watt și de la început le-a spus că au existat trei bărbați care i-au distrus viața. Erau toate acestea un fel de joc elaborat, care să-i aducă pe toți în fața justiției via o serie de indicii? Și, dacă era așa, își permitea să aștepte să audă despre toți trei?

— Poate că ar trebui să-i ușurezi puțin viața, a spus O'Malley deodată, ridicând senin din umeri. Ajută-l pe bietul om.

Keely a oftat, întorcându-și privirea de la amândoi, ca și cum o plictiseau.

— Poate că trebuie să vă dați sârguința, amândoi.

Remarcă a fost în mod evident lansată pentru a-i irita, dar nu l-a atins pe Jonah. Încerca să recapituleze tot ce a spus până atunci. Să proceseze. Să analizeze.

Keely a privit către ușă.

— Am nevoie să folosesc toaleta acum, vă rog.

Era o frază atât de reticentă, de ciudată, de adultă, încât Jonah se întreba de unde o luase și dacă imita pe cineva în mod deliberat. Îl deranja mai mult decât voia să recunoască faptul că ea vorbea atât de des foarte ciudat. Ca o persoană de patruzeci-șaizeci de ani și nu ca una de șaisprezece.

Unde, se întreba el, era limbajul colocvial? Unde erau toate frazele ce garantau să-l facă să se simtă bătrân? Vorbea tot așa și cu prietenii ei?

Și apoi, pentru o clipă, s-a întrebat dacă fata avea cu adevărat vreun prieten.

— O scurtă pauză e în regulă, a spus el, după o clipă. O pauză în acel moment nu era un lucru neapărat rău. Voia să convoace echipa din nou. Să vorbească despre rapoartele citite și despre indiciile ciudate ale lui Keely.

Când ea s-a ridicat, ochii lui s-au dus la ceas, care arăta acum nouă și cinci minute. Nu vor mai putea să o țină pe Keely prea mult astă-seară. Era minoră și avea drepturi.

Asistenta socială temporară al lui Keely avea, de asemenea, dreptul de a solicita ca fata să meargă acasă să se culce oricând, după zece. Ar putea încerca să o țină până la unsprezece, dar asta însemna mai puțin de două ore. Două ore și apoi o noapte întreagă în care nu o puteau întreba nimic. O noapte care putea însemna că Nina e pierdută pentru totdeauna.

Cu acest gând urgent în minte, a strigat-o „Keely", înainte de a ieși din cameră. A văzut-o cum se întoarce, cu sprâncenele ușor ridicate, dar a ignorat gestul ironic. Indiferent cât de rece părea, era un om. Poate că erau lucruri în fața cărora ar răspunde.

A încercat să vorbească pe un ton direct, vital, greu de negat.

— Suntem contra-cronometru aici. Știu că ești sigură că sora ta va fi bine, dar unele lucruri sunt prea importante ca să ne jucăm.

Keely și-a ridicat brațele deasupra capului, privindu-l într-un mod amuzat și provocator în același timp.

— Serios? Și care ar fi alea?

— Două vieți, a spus Jonah, întorcându-i provocarea. Viața surorii tale și viața pe care o să ți-o distrugi pentru totdeauna, dacă lucrurile nu merg bine.

Zâmbetul lui Keely a dispărut. Și-a lăsat brațele pe lângă corp și, pentru o clipă, a părut deranjată.

Apoi s-a aplecat puțin și a articulat fiecare cuvânt, ca și cum ar fi fost extras cu atenție din gura ei:

— Și de ce mai exact crezi că viața mea nu a fost distrusă deja?

O'Malley a râs scurt.

— Păi, nu ești la închisoare, a spus, ridicând din umeri când ea s-a uitat la el. Aș zice că e un mare plus.

Buza lui Keely s-a curbat ușor.

— Nu m-ați ascultat deloc, nu? Asta nu e nici măcar o amenințare, dă-o naibii.

— Bine, a spus Jonah încet, când s-a dus cu O'Malley la bucătărie să-și mai ia niște cafea. A fost și asta o victorie, oricum. Ai reușit în sfârșit să o faci să înjure.

O'Malley a râs pe sub mustăți.

— Te simțeai inconfortabil fără înjurături? Sau ți-e dor de ce se întâmplă acasă? Pariu că Milly înjură ca un birjar.

Jonah a simțit o revelație subită, stranie. Pentru prima oară de câteva luni bune, a reușit să dea la o parte gândurile despre fiica lui nou-născută, aproape în totalitate. În afară de gândul scurt cum că ar face orice ca Milly să nu ajungă în sistemul de stat, nu s-a gândit la ea deloc în ultimele două ore.

A simțit o vină bizară apoi și, în mod instinctiv, și-a verificat telefonul ca să vadă dacă nu l-a sunat Michelle. S-a simțit ușurat să vadă că nu avea nimic, iar apoi s-a calmat.

Michelle era perfect capabilă să aibă grijă de fiica lor. Stătea cu Milly zi de zi când el era la serviciu.

În acel moment s-a gândit la expresia ei de la pub. Era diferită azi? Avea nevoie de ajutorul lui?

Dar, cu siguranță, dacă ar avea nevoie de ajutor, l-ar cere. Mereu îi trimitea un mesaj sau suna. Comunicau bine.

— Încă nu înjură, i-a spus lui O'Malley, punându-și telefonul deoparte, dar sunt sigur că primele ei cuvinte vor fi ceva asemănător. Și nu crezi că asta ar trebui să facă adolescenții? Să aibă o lipsă majoră de respect față de autoritate, genul acesta de lucruri?

— O, sunt sigur că Keely Lennox simte astea, a spus O'Malley.

Mustește de lipsă de respect.

— Așa e, a aprobat Jonah, gândindu-se la momentele ei de mai devreme. Hai să vorbim cinci minute.

I-au luat pe Hanson și pe Lightman de la birourile lor și întreaga echipă s-a dus în sala mare de conferințe.

— Așadar. Spuneți-mi despre acuzări, a spus Jonah, după ce s-au așezat.

— M-am uitat la interviuri, a spus Hanson și e destul de clar să înțelegem de ce EIAIC a decis că fetele au mințit. Declarația Ninei este în oglindă cu cea a lui Keely, ca și cum și-ar fi învățat rolul pentru o scenetă.

— Echipa care se ocupă de abuzuri a mai avut câteva observații, a aprobat și Lightman. Una a fost descrierea beciului în care ar fi fost încuiate, care nu pare să existe pe nicăieri. A făcut o scurtă pauză, uitându-se la iPad-ul său. Asistentul social al surorilor Lennox era și el sigur că nu erau abuzate. Dar, acestea fiind spuse, cred că investigația putea fi mai serioasă, după mine. Callum Taylor a fost intervievat doar de două ori și apoi a fost lăsat să meargă la soții Murray Watt. Apoi au abordat interviul cu Nina Lennox de la presupunerea că a fost manipulată de sora ei. Nina a cedat într-un final și a fost de acord că nu spunea adevărul, dar e greu să decizi dacă a spus adevărul, sau, pur și simplu, a renunțat.

Hanson a dat din cap, puțin încurcată.

— Cu toate că nu a fost nimic negativ de raportat față de părinții maternali din partea lui Callum Taylor nici până astăzi. A spus mereu că e fericit acolo, când era intervievat de asistentul său social. De fapt, acum e și adoptat, iar el pare entuziasmat de acest proces. S-a lăsat pe spate în scaun. Nici cazier nu au și nici urmă de probleme înaintea mutării fetelor Lennox. Trebuie să fii extrem de curat ca să te lase să adopți. Soții Murray-Watt au fost căutați de-a fir a păr ca să ajungă aici.

— Și nu ar fi putut să o adopte pe Nina dacă ea nu voia, a spus Jonah aprobator. Cu toate că nu putem exclude ca ea să fi fost manipulată de ei.

— Nu, a spus Hanson, oftând. Nu putem. O să încerc din nou să sun la familia Murray-Watt. Cred că ne-ar ajuta să vorbim cu ei.

Jonah s-a gândit o clipă.

— Keely a făcut multe sugestii de abuz chiar acum câteva minute. A vorbit despre Callum, care a dispărut și căruia nu i se dădea mâncare. Mă întreb dacă toate acestea erau despre a fi auzit. Dacă soții Murray-Watt erau abuzivi în orice fel, chiar și într-unul mai ușor, atunci au scăpat basma curată. E posibil ca tot ce a făcut Keely săptămâna trecută să fie o modalitate să ne facă să o ascultăm.

— M-am gândit și eu la asta, a spus Lightman, încet. Dacă nu ți se

dă vocea cu care să vorbești, găsești o cale să țipi.

— Mai este ceva ce trebuie să știți, a spus Jonah. La ultimul interviu, Keely a spus că răspunsurile sunt acolo, în ceea ce ne spune și că trebuie doar să ascultăm.

— Da… Tocmai ce am început să revăd înregistrările cu primele conversații, a spus Hanson, pe gânduri. Cred că este credibil că ne oferă informații într-un fel în care îi este garantat controlul. Dar dacă o face, informația este cumva ascunsă.

A urmat o scurtă pauză, iar apoi O'Malley s-a dat mai în față, împreunându-și palmele:

— OK. Așadar, căutăm indicii ascunse. Vă pricepeți la integrame?

•

Hanson a plecat de la scurta întâlnire cu un sentiment de satisfacție. O'Malley s-a oferit să se uite în continuare la casetele cu Keely, în căutare de indicii.

— De ce o faci tu? a întrebat mulțumită, dar și puțin rușinată.

— Ah, îmi cam place să mă uit la investigațiile de dinainte. Nimic nu-mi face mai mare plăcere, decât să găsesc greșelile colegilor, într-o seară de duminică.

— Cred că ar trebui să vorbim și cu Callum Taylor, a spus detectivul inspector-șef, gânditor. Ben, poți să-l găsești și, eventual, să-l vizitezi? Callum și soții Murray-Watt sunt acum cea mai sigură pistă pentru găsirea Ninei. Echipa de la răpiri are nevoie disperată de mai multe informații. Așadar, dacă nu reușim să-i contactăm pe soții Murray-Watt la telefon, cred că ar trebui să mergem și la ei.

— Sigur, a spus Lightman. Callum Taylor e pe Waverley Road, nu prea departe. Familia Murray-Watt e mai departe, dar nu e prea mult trafic.

Șeful a încheiat întâlnirea cu sarcini pentru fiecare. Ben și-a scos telefonul să-l sune pe Callum Taylor, imediat ce s-a întors la biroul său, iar O'Malley și-a făcut puțin loc pe biroul dezordonat, ca să-și pună agenda.

Hanson și-a pus căștile și a încărcat videoclipul primului interviu cu Keely. Camera o prindea ușor de sus, dar prindea destul de mult din expresia lui Keely. Sau, s-a gândit Hanson, lipsa expresiei.

Telefonul de pe biroul echipei a sunat la câteva momente după ce a început interviul și l-a văzut pe Lightman care s-a oprit cu cheile de la mașină în mână când a pus clipul pe pauză și a răspuns. Probabil se duce la Callum Taylor și familia Murray-Watt.

— Scuzați, sper că am nimerit bine… sunt Sally Murray Watt, a spus femeia de la telefon. Hanson i-a făcut un semn lui Lightman și a pus apelul pe speaker. Un polițist ne-a lăsat câteva mesaje…

— Vă mulțumim că ne-ați sunat, a spus Hanson rapid. Ați sunat unde trebuie. Voiam să vă punem câteva întrebări.

— Despre Nina? a întrebat Sally, întrerupând-o. Ați găsit-o?

Avea o voce din aceea fără vârstă, care ar fi putut și a unei puștoaice sau a unei femei de șaizeci de ani. Sally avea undeva la patruzeci de ani, și-a amintit Hanson din dosar.

— Încă nu avem nimic clar de raportat, a răspuns Hanson, cu precauție, bucuroasă că nu trebuia să explice situația pe larg încă. O interesa faptul că Sally întreba doar de Nina. Mesajele pe care i le-a lăsat Hanson erau deliberat vagi și nu a spus niciodată că Keely ar fi reapărut.

— O căutați? a spus vocea atemporală.

— Da, a spus Hanson cu fermitate. Tratăm cazul ca o urgență ce implică o persoană dispărută, iar ca parte a procesului voiam să verific cu tine dacă există vreun loc pe proprietate unde s-ar putea ascunde cineva. Vreo baracă? Magazii?

— Am verificat magaziile și vechiul coteț atunci când au dispărut fetele, am intrat de câteva ori acolo, i-a spus femeia. Nu am găsit nimic și nu erau semne cum că a fost cineva.

— E folositor să știm asta, a spus Hanson. Dar te poți gândi la vreun loc în care s-ar ascunde Nina? Un loc poate în care se simțea mereu în siguranță?

— Eu… a urmat o pauză, iar Hanson și-o imagina pe Sally încercând să-și adune gândurile. Am încercat să ne gândim la locuri toată săptămâna. Am pus postere cu ele peste tot pe aici. Sper că ea, ele vor veni aici. S-a auzit tare cum a înghițit în sec. Dar nu sunt așa de sigură că Keely ne place prea tare.

— E posibil ca Nina să vă caute acum, a spus Hanson, privindu-l pe Lightman. Cele două au luat-o pe căi separate, așadar se poate ca Nina să fie acum liberă să meargă unde vrea.

— Nu sunt împreună? Întrebarea a fost tăioasă. Imediată, plină de anxietate.

— Nu, a confirmat Hanson.

— Cum știți? Dar a făcut o pauză scurtă înainte de a continua. Ați găsit-o pe Keely? Așa?

Hanson s-a uitat la Lightman din nou, gândindu-se că Sally Murray-Watt nu era deloc prostuță.

— S-au certat? a continuat femeia.

— Mă tem că nu știm încă, a spus Hanson. Dar dacă te poți gândi la orice loc care avea o însemnătate pentru ele, să ne spui. Orice loc în care s-ar fi putut ascunde…

Hanson a auzit vocea unui bărbat în fundal. Părea că soțul lui Sally o cheamă. S-au auzit niște zgomote înfundate. Clar și-a pus mâna pe receptor, dar Hanson a auzit-o cum a spus:

— Scuze. Vin imediat, dragule.

După o scurtă pauză, vocea lui Sally era clară din nou.

— E o creangă căzută pe jumătate de la unul din copacii de lângă casă. Am tot încercat să o scoatem. Cred că are nevoie să-i aduc scara din nou.

— Nu te mai țin mult, a spus Hanson, rapid. Mă întrebam dacă te-ai gândit… este Nina cu adevărat fericită să vină la voi? Să fie separată de sora ei?

— Bineînțeles că da, a spus, iar pentru prima oară s-a auzit ceva metalic în vocea ei de fetiță. E cel mai bun lucru care i se poate întâmpla, să iasă de sub vraja lui Keely.

— Așadar, chiar e entuziasmată? a presat Hanson. Uitându-mă la istoricul ei…

— Dacă te gândești să pomenești de prostia aia de abuz din nou, te invit să vorbești cu avocatul meu, a spus ea și acum era mai mult decât doar o tentă rece în voce. Nina a recunoscut că totul a fost o poveste imaginată.

— De ce crezi că a spus-o, totuși? a întrebat Hanson, refuzând să fie afectată de amenințarea cu avocatul. Era conștientă de dreptul ei de a pune întrebări.

— M-am gândit că e evident, a spus, puțin răutăcioasă. Dacă ai istoricul ei, probabil vezi că Nina ar face orice pentru sora ei. A inspirat profund, ca și cum s-ar calma. Uneori dai de oameni care sunt pur și simplu… puternici. Nu știu dacă e din cauza faptului că sunt obsedați de putere sau dacă au devenit obsedați de putere pentru că își dau seama cât de ușor este pentru ei să o exercite, dar indiferent cum ar fi, sunt ca niște magneți, iar în general primesc fix ceea ce vor.

— Crezi că așa e Keely? a întrebat Hanson.

— Tu să-mi spui, a răspuns ea. Voi o interogați.

Hanson a închis simțind ca și cum Sally Murray-Watt i-a lansat un fel de provocare. Era ceva ce se aștepta ca Hanson să fi înțeles până acum?

A privit în sus la Ben, care era pe gânduri.

— Ce crezi?

— Părea tensionată, să facă ce voia soțul, i-a spus Lightman. Și posibil încerca să ne spună ceva.

— Și eu m-am gândit la asta, a spus Hanson. Chestia cu oamenii puternici. Poate că a vrut să transmită ideea că Keely îi manipulează pe toți. Dar poate că ne spunea ceva codat despre soțul ei.

Ben a dat din cap în semn de aprobare.

— Ar fi bine să vorbim cu ea față în față, departe de el.

— Nu știu dacă timpul e de partea noastră, a spus Hanson. Dar îi trimit un mesaj.

•

O'Malley adăugase și o clătită la arsenalul de mâncare plină de carbohidrați și începuse să o mănânce în timp ce citea rapoartele

Echipei de Investigații pentru Abuzuri împotriva Copiilor (EIAIC).

Lightman deja acoperise ideile principale ale primei investigații la mica lor ședință. EIAIC a fost chemată de asistentul social al lui Callum. Primul polițist care a fost implicat în caz a fost detectivul inspector Elliot Turner, pe care O'Malley îl cunoștea dinainte și care s-a mutat la Londra ca să lucreze la poliția metropolitană.

Munca depusă de Turner părea suficient de serioasă, dar nu extrem de minuțioasă, așa cum a spus Lightman. Pe lângă faptul că a luat interviuri tuturor celor implicați și că a adunat cât de multe informații a putut de la asistentul social, detectivul inspector a vorbit, de asemenea, direct la școlile fetelor Lennox. Keely era în clasa a opta la Southampton High când a avut loc incidentul cu Callum Taylor, iar Nina era în ultimul an la Godshill Primary. Niciuna dintre școli nu a emis păreri îngrijorătoare cu privire la bunăstarea fetelor, cu toate că O'Malley era interesat de faptul că școala lui Keely a ridicat câteva aspecte cu privire la fată.

Nu reușește să își facă prieteni, a citit O'Malley într-o transcriere a unei discuții cu diriginta. *Nu pare să-și găsească resursele de a empatiza atât de ușor și ceilalți copii o văd ca fiind rece, puțin ciudată. De câteva ori s-a apropiat foarte tare de câte un elev, care la rândul său părea să o admire pe Keely, ca pe un erou, dar mereu s-au încheiat prost aceste legături.*

O'Malley a oftat ușor, reușind foarte bine să-și imagineze faptul că lui Keely îi era greu să lege prietenii. Se întreba dacă o deranja faptul că nu reușea să se conecteze cu ceilalți sau dacă era, pur și simplu, dezinteresată. Sau, de fapt, dacă se juca cu ei, spre amuzamentul propriu. Asta putea să creadă cu ușurință despre ea.

Și-a notat câteva lucruri, iar apoi a deschis dosarul lui Keely de asistență socială, căutând să înțeleagă ce s-a întâmplat cu fetele după ce acuzațiile împotriva soților Murray Watt au fost respinse.

Erau prea puține informații care să acopere exact perioada când fetele au plecat din locuința Murray-Watt. O notă descria cum cele două s-au întors la casa de copii de unde au plecat, de pe Henley Road. Mai erau și câteva rânduri despre potențială mutare a Ninei la Southampton High School și un raport scurt referitor la data când a făcut gripă și a fost spitalizată timp de două zile.

După cinci luni, au fost date din nou în asistență maternală. Noua familie era un cuplu ce locuia la Ashurst. Se numeau Frank și Evelyn Pinder, aveau treizeci și ceva de ani. Surorile Lennox au vrut să se mute acolo, după ce s-au întâlnit cu ei de câteva ori, reușind să o facă în septembrie 2011.

O'Malley a continuat să citească, simțind ca și cum ar vedea doar o mică parte a poveștii. Nu era nimic care să sugereze faptul că lui Keely i s-a oferit consiliere după experiența maternală neplăcută. Nimic nici

despre prieteniile de la școală și dacă s-a îmbunătățit ceva. Doar o notiță scurtă, cum că au rămas la școlile lor și că erau duse și aduse de Frank Pinder, care lucra în apropiere.

A urmat o pauză, iar apoi un raport despre o detenție pe care a primit-o Keely, pentru că a fost prinsă fumând în perimetrul școlii. Asistentul ei social a început apoi să facă vizite de rutină și a notat că fata nu era dornică să comunice.

Asistentul social i-a întrebat pe soții Pinder dacă din nou are probleme să lege prietenii la școală. Soții Pinder au crezut că nu mai are probleme, dar au spus că trece printr-o perioadă de rebeliune specifică adolescenței și că aveau încredere că o va depăși.

Și apoi, în noiembrie 2011, lucrurile au luat din nou o întorsătură nefastă. Cu toate că, desigur, când citești investigațiile ce au decurs, ai zice că n-a fost mare lucru. Keely a cerut să se întâlnească cu asistentul social după școală și a anunțat că ea și sora ei erau abuzate de tatăl maternal.

O'Malley a citit transcrierea spuselor lui Keely, într-un limbaj direct, vulgar, care relata modul în care Frank Pinder începuse să se dea la ea din momentul în care a ajuns la casa de asistentă socială maternală.

Keely Lennox: Credeam că e atât de drăguț. Obișnuia să-mi cumpere lucruri. Bine, ne cumpăra lucruri amândurora, dar erau diferite. Pentru mine cumpăra fuste scurte. Bluze mulate. Zâmbea și zicea: cred că vouă, fetelor de vârsta asta, vă plac genul acesta de haine. Și eram atât de recunoscătoare. Știi… am fost tachinată în trecut, pentru hainele mele. Când eram la Sally și Henry. Toate hainele din catalogul Boden. Acum toată lumea de la școală mă invidia. Voiau și ei haine ca ale mele și „nu mai zic de alcoolul pe care îl aveam de împărțit. Pentru prima oară, eram cool.

Mark Slatterworth: Nu a fost rău cu tine?

KL: Nu. Din contră. Era mult prea bun. Mereu se asigura că petrecem timp împreună doar noi doi. Mă ducea la fiecare petrecere cu o sticlă de vodcă sau de bere și mă lua din parc dacă voiam să stau mai mult afară. Mă gândeam că e minunat. Cel mai bun tată maternal din lume. Până când mi-am dat seama că i-aș fi datorat ceva.

MS: Ce anume?

KL: (după o pauză) La început erau îmbrățișări, pentru că asta fac tații cu fetele lor. Și apoi a fost un sărut, pentru că mi-a spus că el și Evelyn nu se mai sărută. Și m-am simțit cu adevărat recunoscătoare, în acel moment. Așa că am făcut-o. Dar apoi, deodată, mi-a spus să îl ating. Sau mă ruga să îl las pe el să mă atingă. Și nu voiam să fac asta la început, (pauză) Frank mi-a spus că e normal să fiu speriată. Dar că între noi e o dragoste adevărată și că uneori și dragostea se simte ca frică. Un entuziasm emoționant, așa l-a numit. Ne iubeam. Și era atât de bun cu mine, și-mi spunea atâtea lucruri minunate, că am crezut că este adevărat. Așa că… l-am lăsat.

MS: Credeai că îl iubești?

KL: Nu știu… probabil. Eram confuză cu totul. Era ceva ce… îmi tot spunea cât sunt de minunată, că nu a mai întâlnit pe nimeni ca mine. Și cum o să găsească el o cale să o părăsească pe Evelyn pentru mine, dar apoi mă

simțeam vinovată, desigur. Și foarte confuză. Nu eram sigură că voiam să facă asta. Dar pe atunci m-am gândit că asta mi se întâmplă mie și asta e, e în regulă.

MS: Vrei să spui că nu credeai că sora ta este tratată și ea în acest fel?

KL: Da. Dar când avea și ea vreo doisprezece ani, îi cumpăra aceleași haine, o ducea la petreceri și… și deodată știam că se dă și la ea. Când am întrebat-o, mi-a spus tot. Era la fel. La spus și ei aceleași lucruri. Și ea a crezut că numai ei i se întâmplă.

MS: O ruga și pe ea să îl atingă?

KL: Da. Și mai mult decât atât.

MS: Cât de mult?

KL: A făcut sex cu ea luni de zile. Ca și cu mine.

MS: Poți să fii mai clară…?

KL: Adică penetrare completă, pricepi?

8.

Callum s-a întors într-un final din absenta misterioasă, douăzeci și patru de ore mai târziu. Sally făcuse clătite pentru toți trei, iar când a terminat de gătit, s-a întors să-l strige pe Callum.

Am înghețat în toiul mișcării de a mă așeza la masă, așteptând să văd dacă a uitat cumva că dispăruse. Nu apăruse cu o seară înainte, așa că la culcare am întrebat-o unde era. Mi-a răspuns scurt, grăbită, cum că are nevoie de spațiul lui astă-seară. Nu a fost un răspuns adevărat, dar am văzut modul în care s-a uitat spre hol. Pentru o clipă mi s-a părut că era, pur și simplu, speriată și că îmi ridică la fileu un fel de semnal de alarmă.

Se pare că Sally nu uitase nimic. Callum s-a întors la noi, anunțându-și prezența prin mișcări silențioase, cu ochii în pământ. Era palid și fiecare bucățică a corpului său părea schingiuită.

Sally, în fața barului din bucătărie cu o tigaie în mână și un prosopel pe umăr, a zâmbit când l-a văzut.

— Cred că ești lihnit, i-a spus.

Callum s-a așezat în fața mea, fără să se uite în sus nici măcar o dată când și-a scos scaunul și s-a așezat la masă.

În spate, la bar, Sally a pus trei clătite pe o farfurie, pe deasupra a pus căpșuni tăiate jumătăți și i-a adus-o lui, ca un dar.

— Ia cu sirop de arțar, dragule, a spus ea, privindu-i creștetul.

A urmat o pauză, timp în care Callum a stat absolut nemișcat, iar apoi a întins mâna și a deschis sticla de sirop de arțar.

— Mulțumesc, Sally, a spus el.

Sally s-a întins către el și l-a îmbrățișat. L-a sărutat pe creștet și i-a spus:

— Haide. Fii cuminte de acum. Nu mai fi obraznic și totul va fi bine.

— Scuze, Sally, a spus Callum, pe o voce joasă.

Abia după ce Sally s-a întors să servească mai multe clătite și-a ridicat și Callum capul. S-a uitat direct la mine, iar prefăcătoria că îi părea rău și că era o epavă a dispărut. Expresia pe care mi-a arătat-o era directă, furioasă, plină de ceva ce nu înțelegeam.

Îmi aduc aminte că am fost oripilată să văd atâta rebeliune încă în el. Cum putea să fie așa, când Sally era atât de bună cu el?

Și apoi am simțit și eu furia. Începusem să mă îngrijorez pentru el.

Am privit în cealaltă direcție, spre Ninny, care desena o scenă de la fermă pe un caiet. A spus că-i făcea un desen lui Sally.

Ninny a fost mereu o artistă talentată, chiar dacă subiectele ei de interes erau cam repetitive la vârsta aceea. Iubea păsările și fluturii și

îi desena pe unde apuca, în modalități stilizate, complicat de detaliate prin umbrele pe care le făcea. Știam că lui Sally îi va plăcea noul desen. Deja îi găsise lui Ninny un profesor privat de pictură: o femeie extrem de sensibilă, entuziastă, pe nume Daniella, care se ocupa de centrul comunitar de arte din sat.

De pe hol s-a auzit un pas greoi și am simțit cum am înghețat cu toții. Henry urma să ia azi micul dejun cu noi. Nu-mi plăcea când venea așa. Prezența lui ne întuneca orizonturile precum un nor, unul care ar putea să treacă și să ne lase în pace, dar care ar putea să iste o furtună deopotrivă.

— Farfuria ta e gata, dragule, a spus Sally, grăbindu-se la cuptor, unde se pare că ținea o farfurie la cald doar pentru el.

Henry nu a spus nimic. A trecut pe lângă ea, cu fruntea ridată de încruntare și s-a așezat la masă.

Am văzut cum i s-a schimbat puțin expresia lui Sally, dar a venit imediat cu o farfurie pentru el și una pentru Ninny, care i-a zâmbit și care și-a lăsat creionul ascultătoare. Am așteptat, cât de răbdătoare am putut, farfuria mea. Clătitele miroseau minunat, la fel ca toate cele gătite de Sally, iar stomacul meu deja huruia de la așteptarea atât de îndelungă să mănânc.

Farfuria deja era pe masă în fața mea, când vocea lui Henry s-a auzit din capul mesei.

— Nu prea cred, Sally, a spus el. Și cu toate că vorbea cu ea, ochii îi erau ațintiți la mine. Trebuie să mai slăbească. Poate să mănânce fructe.

A urmat o liniște absolută, iar apoi Sally a spus rapid:

— Desigur, dragule.

A luat farfuria din fața mea, a dat la o parte clătitele și a adus-o înapoi cu câteva căpșuni și atât.

Încă îmi amintesc oroarea ametitoare a acelui moment. Dacă aș încerca acum să descriu acest moment cuiva ca un moment de cruzime, probabil ar râde. M-ar întreba dacă clătitele ar fi în capul meu un fel de drepturi ale omului.

Bineînțeles că nu-i așa. Dar cu toate acestea, Henry a făcut ceva groaznic. A așteptat în mod deliberat până eram pe punctul de a mă bucura de ele, iar apoi mi le-a luat din față. Doar pe ale mele. Și, mai mult decât atât, m-a umilit atât de nonșalant în fața lui Sally, a surorii mele și a lui Callum. Mi s-a spus, public și pentru prima oară în viața mea, că ar trebui să-mi fie rușine pentru corpul meu și pentru cine eram.

Știu că m-am înroșit, furioasă. Callum se uita la farfuria lui, dar îmi imaginam ce fericit era. Îi simțeam privirea Ninei ațintită la mine. Era molcomă, anxioasă.

— Poate să mănânce una dintre clătitele mele, Sally, a spus ea, fără

să înțeleagă ce a vrut Henry să spună.

Sally a întins o mână către ea și a mângâiat-o pe păr, agitată.

— Știu că încerci să fii darnică, dar ai auzit ce a spus Henry. Nu ar ajuta-o pe sora ta. Să o lăsăm să se îngrașe și să nu o mai placă nimeni, asta nu e bunătate, nu-i așa? Ca să fim buni cu ea, trebuie să o ajutăm să slăbească.

M-am gândit să fug de-a dreptul. Să mă duc în camera mea și să trântesc ușa și să nu mai vorbesc niciodată cu niciunul dintre ei. Doar prezența iminentă, înfricoșătoare a lui Henry mă ținea legată de scaun.

Sally s-a dus să aducă un bol de căpșuni.

— Poți să mai mănânci câteva căpșuni, dacă vrei, a spus după ce s-a așezat și ea la masă. Cred că ar fi în regulă, nu-i așa, Henry?

Henry s-a uitat la ea mestecând în mod mecanic ce avea în gură, s-a holbat la farfuria mea și apoi a spus:

— Câteva.

Mi se părea imposibil să accept așa ceva. Ca și cum demonstra că nu trăiesc fără mâncare. Așadar, în ciuda faptului că stomacul meu tânjea după ceva de mâncare, am scuturat din cap.

— Nu mai vreau, mulțumesc, am spus, cu ochii la farfurie.

Eram atât de concentrată la propria mea nefericire, că a durat ceva până să observ că farfuria lui Sally era la fel ca a mea, doar câteva căpșuni. Fără clătite. Fără sirop. Și mi-am dat seama că îi privea pe ceilalți trei cum mănâncă cu o expresie ce-mi părea a fi disperare.

Și, cumva, asta m-a făcut să mă simt și mai rău.

Înainte să întrebați, nu vă zic asta pentru că sunt cele mai groaznice lucruri pe care ni le-au făcut. Vă arăt semnalele de alarmă. Prima înțepătură care te avertizează că te-ai pus pe un mușuroi de furnici. O durere scurtă, ascuțită, pe care ai impresia că ți-ai imaginat-o, până ce înțepăturile devin tot mai dese și încep să te chinuie.

Mai aveam doar trei zile de școală săptămâna aceea, la groaznica Gale Park. E atât de ciudat cât de tare uram să mă duc acolo, când doar la câteva zile distanță tânjeam să mă întorc. Eram disperată să fiu oriunde altundeva, dar nu acasă.

Era aproape vremea Crăciunului. Luni, la o zi după ce Callum s-a întors și mi s-au luat clătitele din față, ne-am adunat cu toții să jucăm Uno în sufragerie. Cu toții, adică fără Henry.

Dacă ne-ai fi desenat sau fotografiat fix atunci, ai fi zis că suntem perfecți. Bradul pe fundal, decorat cu luminițe, instalația asortată de pe polița căminului. Efectul seducător al mobilei frumoase și o familie aparent perfectă. În ciuda problemelor din ultimele două zile, aproape că m-a sedus. Până și Callum se juca frumos.

Probabil că vorbeam când s-a deschis și s-a închis ușa de la intrare, pentru că primul semn că Henry Murray-Watt s-a întors acasă a fost o

lovitură puternică pe hol. Îmi aduc aminte că m-am speriat puțin, sperând că se va duce în biroul său, dar pașii lui erau acum pe covorul gros din sufragerie, iar Sally s-a ridicat, grăbită.

— Bună, dragule, a spus ea, ducându-se să-l sărute pe obraz. Cum ți-a fost ziua?

Acesta era ritualul lor. Sărutul, întrebarea. Cumva, Henry nu o întreba niciodată pe Sally cum a fost și ziua ei. Îi spunea dacă a avut o zi bună sau proastă, iar apoi Callum, Ninny și cu mine interveneam și-l salutam pe rând, el dădea din cap către fiecare dintre noi, cu ochii ațintiți pe noi și apoi în zare, ca și cum nu era niciodată mulțumit de ce vedea.

— Ai vrea să te așezi cât mă duc să-ți fac o cafea? a întrebat Sally. Aceasta era cealaltă parte a ritualului. Sally trebuia să facă ceva pentru el. Să-i ia haina, diplomatul. Să-i aducă mâncare sau ceva de băut. Ne-a spus de câteva ori deja cât de obosit era Henry când ajungea acasă și că nu ar trebui să-l irite.

— Mulțumesc, a spus Henry și s-a lăsat cu corpul lui deșirat pe fotoliu.

Pentru toți trei a fost clar că s-a terminat cu joaca. Callum a început să adune cărțile, cu capul lăsat, ca de obicei. Părea să-i placă în mod deosebit să mi le ia pe ale mele, ca și cum nu încercasem și eu să scap de ele întregul joc.

Cu jocul de Uno strâns, nu mai era nimic de făcut pentru noi. Știam că nu trebuie să vorbim în fața lui Henry. Și cu toate că Ninny părea suficient de fericită ca să se uite la bradul de Crăciun, eu nu mă puteam concentra la nimic. Eram prea conștientă de faptul că Henry ne privea.

Privirea lui Henry a urmat-o pe Ninny la pomul de Crăciun la un moment dat. Când Sally se întorcea, l-am auzit cum a spus:

— În numele lui Dumnezeu, ce-i aia?

S-a dus spre brad, iar eu am simțit cum îmi iese inima din piept. S-a întins și a tras steaua pictată de mână cu sclipici pe care o făcusem la școală în acea zi. Cea pe care profesoara ne-a spus să o agățăm în pomul de acasă. M-am bucurat să o fac și nu m-am gândit o clipă că sclipiciul nu este perfect sau că nu am tăiat-o prea bine.

A urmat o liniște, iar Henry s-a uitat la obiectul deranjant, iar apoi la fiecare dintre noi, pe rând.

— Îmi pare foarte rău, dragule, a spus Sally repede. Nu știam că e acolo. Și apoi s-a întors spre noi, cu vocea deodată aspră: cine a pus asta acolo?

Am simțit cum îmi fuge pământul de sub picioare când am șoptit:

— Eu am pus-o.

Privirea lui Henry a căzut pentru o clipă pe mine, iar eu m-am simțit ca o insectă, ca un vierme.

— Ia-o de la Henry, te rog, a spus Sally încet.

M-am ridicat ușor, nu voiam să mă apropii de el. Mi-era deodată teamă că o să mă apuce și o să mă bată, dar a stat absolut nemișcat cât m-am dus și am luat steaua pictată.

— Acum, a spus Henry, o să o pui în coșul de gunoi, unde îi e locul.

Simțeam cum mi se umplu ochii de lacrimi, dar nu voiam să plâng. Nu o să plâng, nu o să plâng în fața lui Callum. Așa că am făcut ce mi s-a spus, în liniște și am dus-o la coșul din colț. Nu era nimic la gunoi, cu excepția celofanului de la pachetul de Uno pe care l-am desfăcut, iar steluța mea fericită a căzut pe el și acum părea că se uită la mine, plină de regret.

— Trebuia să întrebi înainte de a o pune, nu-i așa? a spus Sally, pe o voce mai puțin dură decât a lui Henry. Am văzut-o cum se uită la Henry și cum spune: nu e pomul tău, nu?

— Nu, am șoptit eu. Scuze.

— Scuze, Henry, a spus Sally, pe o voce joasă, în alertă.

— Iartă-mă, Henry, am spus.

Henry nu ne-a răspuns, dar simțeam cum radiază furie în jur.

— De ce nu te duci să-ți faci curat în cameră? a spus Sally după aceea. Și cu toate că probabil lui Henry i s-a părut ca o pedeapsă, cred că ea a vrut să mă ajute. Îmi permitea să ies de acolo și să mă ascund, să plâng.

Mai târziu, Sally a venit la mine și mi-a vorbit convingător despre cum nu trebuie să stricăm lucrurile pentru Henry, cum el încerca din greu să fie răbdător, dar și noi trebuia să-l ascultăm.

— Și cred că ar trebui să lucrezi la abilitățile de desen și > tu, mi-a spus Sally, după ce a terminat cu morala. Fetele ar trebui să deseneze frumos. E unul dintre lucrurile care i-au plăcut lui Henry cel mai mult la mine, felicitările frumoase desenate de mână pentru Crăciun și pentru aniversările lui. De ce nu, hai să-ți luăm niște ore la centrul comunitar de arte?

— Mi-ar plăcea, am șoptit.

Sally mi-a zâmbit.

— E clar că nu ai același talent ca sora ta, dar îl poți cizela la centrul local de arte, cu puțin ajutor.

Și atunci l-am simțit pentru prima oară. O văpaie interioară mititică ce ardea resentimente față de Ninny. Nu doar gelozie pentru că se înțelegea cu Callum. Nu impulsul de a o proteja. Resentimente.

Nu e ca și cum nu avusesem niciodată gânduri nu tocmai pozitive față de sora mea. Mă mai enerva uneori, ca orice soră. În trecut, când eram doar noi două și mami, mi-aș fi dorit adesea să ne lase în pace.

Dar nu am simțit niciodată așa o amărăciune. Scânteia invidiei era nouă, fierbinte și inconfortabilă. Și a început să mă mănânce din interior.

•

Devenise dureros de clar că eu eram sora cea proastă în ochii familiei mele maternale. Cea defectă. Henry stătea și citea cu ea, cu expresia blândă, într-un fel pe care nu-l mai văzusem la el. O complimenta, îi spunea ce maniere minunate are. Era aproape uman în astfel de momente.

Și cu toate că lui Sally părea că îi pasă și de mine, în mod clar îi păsa cel mai tare ce credea Henry. Îmi spunea uneori că ar trebui să încerc să arăt mai mult ca sora mea. Că dacă mi-aș pieptăna părul cu mai multă atenție, ar semăna mai mult cu al ei. Asta în ciuda faptului că la mine, cu cât îl pieptănam mai mult, cu atât mai mult devenea ca o mătură, în timp ce părul lui Ninny cădea în bucle perfecte. Și a subliniat că Ninny spunea mulțumesc într-un mod atât de frumos, iar eu nu o făceam. Că zâmbea atât de frumos, iar eu păream mereu posacă.

— Nu e o calitate atrăgătoare, draga mea, mi-a spus nu doar o dată, cu o expresie empatică. Dacă vrei vreodată să ai un soț al tău, trebuie să înveți să zâmbești. Henry se enervează dacă nu îl salut fericită și are tot dreptul să o facă. Măcar atât pot și eu să fac, când el ne oferă atât de multe.

Odată am învățat o înjurătură la școală și mi-a scăpat în prezența ei. Am fost atât de norocoasă că nu s-a întâmplat în fața lui Henry și ea a decis, într-un final, să nu-i spună, însă am văzut cât de deranjată era.

— Nu vei primi niciodată respectul sau aprecierea nimănui dacă vorbești așa, a spus. Și te avertizez acum că Henry ar fi izbucnit într-o furie nemărginită dacă ar fi auzit. Mai târziu am aflat cât de primejdioasă putea să devină acea furie, atunci când Callum s-a rănit la un deget și a înjurat.

De fapt, înjuratul era ceva ce îl înfuria atât de tare pe Henry, că nici acum nu prea înjur. Cumva, mi-a fost eliminată această abilitate din sistem, rămânând cu acest tip de discurs curat și formal, în ciuda întunecimii gândurilor din mintea mea.

Dar vorbeam despre Ninny, nu? Fiica lor maternală perfectă. Îmi era prezentată și ca idealul de feminitate suplă. Mi se spunea că singura modalitate de a fi pe jumătate la fel de frumoasă ca ea era să slăbesc.

Porțiile mele era jumătate cât porțiile ei. Terminam fiecare masă uitându-mă cu jind în farfuria lui Ninny, cu gura plină de salivă și cu stomacul undeva între durere și rău de la anxietate. Ninny încerca uneori să-mi dea din mâncarea ei, dar Henry a prins-o odată și m-a făcut pe mine țap ispășitor. Cuvintele lui tăioase au fost atât de groaznice, că au făcut-o să plângă și pe Ninny care nu a mai încercat niciodată să-mi dea mâncare.

Și apoi a venit dimineața Crăciunului. Eram atât de entuziasmată, în parte pentru că și Callum ne spusese că era o zi de desfătare. Deja scăpase porumbelul despre Moș Crăciun, așa că nu era nicio surpriză să-l aud vorbind despre ce ne vor pune Henry și Sally cadouri în ciorapii festivi. Am văzut-o pe Sally făcând un tort enorm de Crăciun, în ultima săptămână.

Cu câteva zile înainte am început să visez la mâncarea pe care o voi primi. La senzația de a avea stomacul plin din nou.

Ne-am luat ciorapii jos în sufragerie ca să vedem ce era acolo și chiar când coboram aliniați, am simțit cum ceva în mine se prăbușește. Ciorapii lui Callum și ai lui Ninny erau plini de cadouri, dar al meu era rahitic, pe jumătate gol.

Nu a durat prea mult să-mi deschid cele patru cadouri: trei jucărioare și o coardă, pe care Henry a spus clar că trebuie să o folosesc pentru mișcare fizică. Callum și Ninny, de cealaltă parte, au deschis cutie după cutie de ciocolată și alte dulciuri. Au continuat așa, cu multe cadouri și eu am fost consternată când mi-am dat seama că plâng în fața lor, înainte să termine de despachetat.

Am văzut cum privirea lui Henry mă fixează, știind că am dat-o în bară.

— Ești incredibil de nerecunoscătoare, a spus Sally, cu obrajii roșii ca focul. Ce alt copil care ar primi asemenea daruri minunate s-ar îmbufna așa?

— Du-te în camera ta, a spus Henry.

— Îmi pare rău, am spus eu, într-un apel disperat. Îmi plac mult cadourile. Îmi pare rău.

— Du-te în camera ta, a repetat Henry, cu vocea rezonând într-un fel pe care încă îl aud în somn. Încă mă trezește transpirată din somn tonul acela exploziv pe care l-am auzit atunci.

Am fugit de acolo.

Și iată cum mi-am petrecut dimineața de Crăciun singură, sus, în timp ce ceilalți se jucau cu jucăriile lor noi și se îndopau cu ciocolată, iar Sally a pus colinde la boxe. E uimitor cât de mult poți plânge în circumstanțe ca acestea.

Pe la mijlocul dimineții, s-a auzit o bătaie firavă în ușă. Ninny, care venea să vadă dacă sunt bine, m-am gândit eu. Dar când s-a deschis ușa, i-am auzit vocea lui Callum.

— Uite, a spus, șoptind. E jumătate din ciocolata mea. Am scos ambalajele ca să nu te prindă cu ele.

M-am ridicat imediat. Îmi simțeam fata fierbinte și urâtă când m-am întors spre el și parcă nu-mi venea să cred când a pus o grămăjoară de monede de ciocolată ușor topite și bomboane Quality Street în poală.

— Mai bine le mănânci acum și apoi te speli pe față și pe mâini, a

spus.

M-am simțit dezarmată de acest gest de bunătate. Nu știam ce să spun. Cred acum, uitându-mă înapoi, că eram fixată în furia mea față de Callum ca mijloc de supraviețuire. Și nu știam ce-aș face dacă renunțam la ea.

— Îți mulțumesc, i-am spus, într-un final. Nu trebuia. Callum mi-a zâmbit ridicând din umeri, pe jumătate.

— Trebuie să avem grijă unii de alții.

Am mâncat ciocolata când a plecat și cumva am început iarăși să mă gândesc la sora mea. La propria mea soră, care nu a venit să-mi dea din mâncarea ei, care nu a venit deloc să vadă ce fac.

Și o mică fracțiune a furiei mele și-a găsit atunci o gazdă nouă.

9.

Lightman și-a lăsat Qashqai-ul pe trotuar pe Waverley Road și s-a dus pe jos spre blocul pătrățos, din anii șaptezeci, în care locuia acum Callum Taylor. Serviciile sociale l-au informat că tânărul locuia acolo de trei luni.

A fost un drum destul de liniștit, s-a gândit Lightman. Cel puțin pentru o seară de duminică de vară. Se auzeau ceva zgomote din trafic, de la Mountbatten Way și sunetele unei telenovele veneau și ele de la o fereastră deschisă, dar cam atât.

Per total, era o adresă bunicică pentru o persoană care ieșise din sistemul social. A presupus că era avantajul de a fi adoptat de un cuplu înstărit. Cu toate că Waverley Road nu era cea mai somptuoasă stradă și părea ca și cum acolo s-ar fi ciocnit toate stilurile arhitecturale, nu era într-o zonă violentă a orașului și părea destul de sigură pentru un băiat de optsprezece ani singur.

Lightman nu-și putea imagina cum era să trăiești singur la optsprezece ani, chiar și aici. El a avut mereu o *acasă* la părinții săi în anii de universitate și în primii ani de poliție. Gândul de a se descurca fără părinți încă îl înspăimânta și acum, la treizeci de ani, dar acum trebuia să accepte realitatea, așa dură cum era, căci starea de sănătate a tatălui său se degrada accelerat din cauza cancerului.

A apăsat îndelung pe interfonul de la apartamentul lui Callum Taylor și, cât a așteptat, a început să se uite împrejur după semne de viață. Cum nu s-a întâmplat nimic, a sunat iarăși, ducându-se în spatele blocului. Era greu să-și dea seama care este apartamentul lui Callum, cu toate că după număr suspecta că stă undeva la ultimele două etaje. Doar un apartament avea luminile aprinse, așadar se putea ca băiatul să nu fie acolo.

Hotărând că era în ordine și dacă-i deranja pe vecinii lui Callum, a apăsat interfonul unui apartament alăturat, după număr. După o vreme, s-a auzit vocea unei bătrâne care a răspuns la interfon, întrebându-l cine este.

— Sunt detectivul sergent Lightman, a spus, vorbind aproape de microfon. Îl caut pe vecinul dumneavoastră, Callum Taylor și speram că mă puteți ajuta.

— Spuneți că sunteți de la poliție? a întrebat ea. Aș aprecia dacă ați arăta un act de identificare la cameră.

Lightman a făcut cum i s-a cerut, ușor surprins că au un sistem de luat vederi acolo. Rezidenta i-a deschis.

Holul și scările erau simpliste, dar curate. Nu se simțea miros de urină, iar covorul albastru închis era fără cusur.

Proprietara apartamentului patru îl aștepta în capul scărilor. Era o femeie mică. Subțire din fire, avea o privire pătrunzătoare prin ochelarii destul de mari. Întârzierea răspunsului femeii l-a făcut să se aștepte la o dizabilitate, dar părea suficient de sprintenă când i-a deschis ușa de la sufrageria mică, unde *Crimele din Midsomer* era pe pauză, pe un televizor pătrățos.

— Scuze, încercam să-mi țin pisica atunci când ați sunat, a spus. Îi place să-și încerce șansa la libertate când intră câte cineva, dar acum se ascunde pe undeva.

— Nu aș vrea să vă răpesc prea mult timp, a spus Lightman. Mă întrebam doar dacă știți unde e Callum sau când l-aș putea găsit.

— Pot să întreb, întâi de toate, de ce vreți să-l găsiți?

Lightman a dat din cap aprobator.

— Nu e în pericol. Sperăm că ne poate da mai multe informații despre o prietenă de-a lui, care este căutată.

— O, bine, a spus femeia. E în regulă.

— Scuze. Nu v-am întrebat cum vă numiți.

— Gaynor, a spus. Gaynor Richardson.

— Mulțumesc. Așadar, m-ați putea ajuta? Îl cunoașteți bine?

— Îl știu destul de bine, a spus Gaynor, cu ochii prin apartament, probabil încercând să-și localizeze pisica. Mă ajută și cară lucruri sus pentru mine, a venit de câteva ori la o ceașcă de ceai. Mi-a dat numărul lui de celular. În caz că am nevoie de câte ceva.

— Pare un băiat de treabă, a comentat Lightman.

— E un băiat bun, a aprobat Gaynor. Liniștit, politicos și cu bun-simț.

— Știți unde ar putea fi acum? Lucrează pe undeva?

— Nu duminica seara, i-a spus Gaynor. Și-a luat un an înainte de universitate. Lucrează la Tesco-ul cel mare în majoritatea zilelor, dar duminica închid la cinci.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe oamenii cu minte ascuțită și cu mult timp liber la dispoziție, s-a gândit Lightman.

— Vă mai puteți gândi la un alt loc în care să verific?

— Dacă e plecat, a spus Gaynor gânditoare, de obicei e la cinema sau pe undeva cu prietena lui.

— În regulă, a spus Lightman, care și-a scos iPad-ul să-și noteze ceva. Presupun că nu aveți numărul sau adresa fetei, nu?

— Nu, mă tem că nu, a spus Gaynor, ca și cum și-ar cere scuze.

— Și nu l-ați văzut astăzi?

— Nu, astăzi nu, a spus Gaynor. Probabil că a ieșit direct după muncă.

— Bine, vă mulțumesc, i-a spus Lightman. E foarte folositor ce mi-ați spus. Nu prea era așa, dar manierele sunt maniere.

* * *

— Sunt multe detalii în ce a declarat Keely despre Frank Pinder, i-a spus O'Malley lui Jonah, cu scaunul pe jumătate întors de la ecran și cu un teanc gros de hârtii în poală. Felul în care vorbește despre el îmi aduce aminte de mai multe scenarii de manipulare sexuală pe care le-am auzit.

Jonah a tot întârziat să se ducă înapoi să vorbească cu Keely. Voia să știe despre cele două suspiciuni de abuz, fiind în special interesat să afle că acuzațiile împotriva celui de-al doilea tată maternal au fost de natură sexuală.

— Și Keely pretinde că Nina a fost și ea victimă?

— Da, a spus O'Malley, citind din notițe. Și Nina a susținut povestea din nou, doar că acum a rămas la povestea ei. O'Malley s-a uitat în sus la Jonah. Cred că merită să vorbim cu tatăl maternal, Frank Pinder. Dacă Keely urmărește să se răzbune sau să se facă dreptate, sau ce-o vrea ea împotriva soților Murray-Watt, atunci s-ar putea să facă la fel și cu el, celălalt părinte maternal care nu a fost niciodată acuzat.

Jonah a dat din cap aprobator, încă pe gânduri.

— Vezi dacă reușești să dai de el. Și ne-ar folosi un mic rezumat al anchetei. Mi-ar plăcea să știu de ce nu l-au acuzat, în detaliu.

— Sigur, a spus O'Malley. Le dau toate gata în zece minute.

Jonah s-a întors în biroul său, tot mai nesigur cu privire la ce voia Keely Lennox. Parte din el înclina să o vadă ca pe o victimă. Nu avea să presupună că Frank Pinder era nevinovat, indiferent ce concluzie a avut acea investigație.

Era foarte posibil ca Frank să fie unul dintre cei trei bărbați despre care menționase Keely. Unul dintre cei trei care i-au încheiat copilăria, potrivit propriilor relatări.

Dar mai era o altă parte care se întreba dacă totul a fost un joculeț, din momentul în care i-a raportat pe soții Murray Watt. Și, cu toate că originile tuturor stau în moartea mamei lui Keely, este posibil ca fata să se fi născut complet lipsită de capacitatea de a empatiza. Pe scurt: era sociopată.

Dacă era într-adevăr așa, atunci nu-i păsa ce i se întâmpla surorii ei. De fapt, s-ar putea să fie deja prea târziu pentru Nina.

•

Sentimentul de urgență care o încerca pe Hanson se amplifica cu fiecare videoclip urmărit. Era mai mult decât simpla trecere a timpului; era Keely însăși și răceala aceea neînduplecabilă a ei. Simțul calculării în spatele fiecărei vorbe rostite.

Deja era o listă cu locații scrise la repezeală pe carnețelul lui Hanson. Keely menționase multiple locuri în timpul diverselor interviuri. Casa copilăriei lor. Prima casă de copii de pe Henley Road. Școala primară. Grădinile. Casa familiei Murray-Watt.

Acum asculta înregistrările din nou, încercând să-și dea seama cum putea o fată precum Keely să hotărască să le lase indicii. Cel mai evident mod era frecvența celor relatate, cu toate că Hanson suspecta puternic că nu va fi atât de simplu. A început să scrie numărul de menționări în dreptul fiecărui loc de pe carnețel, încercând să urmărească și acest aspect, în timp ce mintea căuta altceva. Căuta un fel de semn ascuns pe care l-ar fi putut lăsa Keely. Un gest al mâinii. Un ton al vocii.

Era pe la jumătatea celei de-a doua casete, încercând să-i urmărească mâinile și picioarele lui Keely, dar să și numere, când a apăsat pe butonul de pauză.

— A fost asta…?

Hanson și-a dat seama că a vorbit cu voce tare când O'Malley s-a uitat spre ea, așa că i-a zâmbit ca și cum și-ar fi cerut scuze că l-a deranjat și a apăsat butonul de redare. A ascultat din nou, concentrată acum la gura lui Keely în timp ce aceasta vorbește.

„*…Așa cum ne-am dat seama, erau lucruri mai rele decât casa de copii Henley Road, chiar și decât școala Gate Park Primary. Locurile groaznice nu arată mereu groaznic. Încă o lecție învățată. Pot arăta frumos. Bogat. Seducător*".

Hanson a oprit înregistrarea, cu o senzație complicată de triumf și dubii. Și-a scos căștile și i-a spus lui O'Malley „cred că am găsit ceva".

•

Jonah tocmai ce se pregătea să se întoarcă la sala de interogatorii, când Hanson a bătut la ușa lui. Expresia ei puțin cam prea luminoasă îi era familiară.

— Ce ai?

— Aș vrea să-ți arăt, dacă e în regulă…

Jonah a urmat-o pe Hanson la birou. O'Malley și-a tras și el scaunul aproape și aștepta.

— OK, a spus Hanson. Ascultați-o pe Keely cum vorbește despre școala primară.

A pornit înregistrarea, ajustându-și boxele ca vocea lui Keely să fie cât mai clară, iar Jonah s-a încruntat.

— A spus cumva două lucruri diferite?

Hanson a dat din cap aprobator, zâmbind când a pus caseta pe pauză.

— I-a spus Gale Park de fiecare dată. Așa se și numește, Gale Park. Dar aici, doar aici, îi spune Gate Park în loc de Gale Park. S-a uitat înapoi la ecran. Oricine ar fi putut face o greșeală, dar am impresia că Keely Lennox nu face greșeli.

Jonah era de acord.

— E duminică seara. Școala a fost probabil goală tot weekendul.

— Să ne ducem acolo? a întrebat Hanson.

— Da, a aprobat Jonah. Și ia câțiva oameni din echipa de răpiri cu tine.

* * *

Departamentul de Investigații Criminale era gol când s-a întors Lightman. Și-a verificat telefonul și a văzut un mesaj de la Hanson care îi explica că s-au dus la școala primară a lui Keely. Lightman și-a dat sacoul jos și s-a așezat să-și scrie raportul, dar a fost întrerupt aproape imediat de telefonul echipei, care a sunat.

— Sunt Mark Slatterworth, a spus o voce caldă cu un accent puternic de Edinburgh. Sunt asistentul social al lui Keely și Nina Lennox. Cred că voiați să discutați cu mine.

— Mulțumesc, da, a spus Lightman, luându-și un pix.

— Scuze că a durat atât de mult să vă sun înapoi, a spus Slatterworth. Eram la cinema. *Star Wars*. A râs scurt, din toată inima. Sper că asta înseamnă că ați reușit să progresați cu cazul și să le găsiți.

— Da, am găsit-o pe Keely, a răspuns Lightman, pe un ton neutru. Ne preocupă unde se află Nina și voiam să te întreb câteva lucruri despre cele două.

— Oh, a spus Mark, cu vocea fericită mult atenuată, înțeleg. Este… ce s-a întâmplat?

— Am găsit-o pe Keely la un pub, dar nu vrea să ne spună unde este sora ei.

Mark a oftat îndelung.

— Bine, înțeleg de ce sunteți îngrijorați. Keely nu este tocmai cea mai maleabilă persoană. Dar cred… o știu de ceva vreme, da? Și am toată simpatia pentru ea. Moartea mamei a afectat-o foarte mult și mereu am suspectat că erau și alte lucruri care-i făceau viața grea. Presupun că are ceva din spectrul autist. Dar este extraordinar de deșteaptă, știi?

— Crezi că are trăsături ce tind spre autism?

— O, da, așa cred, a spus Mark, râzând. Uneori nu pare să reacționeze nicicum când au loc evenimente mari. Sau nu cum te-ai aștepta. Alte dăți e cu zece pași înaintea ta și tu trebuie să ții pasul. Este, cu siguranță, unică.

Lightman și-a făcut o notiță, după care a întrebat:

— Crezi că asta a cauzat probleme cu părinții maternali?

— Nu mă îndoiesc de asta, a confirmat Mark. Avea probleme în conexiunile cu ceilalți. Sunt sigur că pierderea mamei în mod violent a făcut acest lucru și mai dificil: să-i lase pe ceilalți să se apropie de ea. Și era puțin mai mare decât Nina când s-a întâmplat. Asta a afectat-o mai tare, chiar dacă nu-și amintește multe.

— Ai putea să-mi spui despre acuzațiile pe care le-a adus soților Murray-Watt? a întrebat Lightman. Ce ai crezut cu privire la ele?

Mark a oftat.

— Totul a fost foarte greu. Se întâmpla la numai șase luni după ce începusem eu munca pe acest post și m-am simțit depășit, sincer. Nu știam ce să cred în majoritatea timpului. În mod evident, am luat-o în serios de la început, pentru că trebuie să o fac. Acești copii te au doar pe tine să îi protejezi. Și povestea ei a fost mai mult decât convingătoare.

A continuat și a povestit cum a sunat la Echipa de Investigații pentru Abuzuri Împotriva Copiilor și despre suspiciunea că Keely o obliga pe Nina să spună anumite lucruri.

— Și mai erau și factori precum condițiile de trai de la familia Murray-Watt. Aveau camere frumoase, haine, jucării… și toate invențiile despre un beci care nu exista. Asta, pe lângă ce a spus și Callum.

— Că a fost bătut de Keely?

— Da, a aprobat Mark. Și mai mult decât atât, că nu a fost niciodată încuiat în cameră și că nu a fost niciodată bătut de ei.

— Dar Keely a insistat că a spus acestea pentru că erau abuzați în alte feluri.

— Da, știu, a spus Mark. A oftat din nou. Și nu puteam dormi noaptea. Sincer. M-am dus de câteva ori la casă când Callum Taylor era acolo, sperând să fiu martorul unor evenimente precum cele relatate de Keely, dar nu am văzut nimic. Și concluzia la care am ajuns în final este că moartea mamei lui Keely și-a lăsat amprenta asupra ei.

Lightman și-a scris acestea, iar apoi a întrebat:

— Dar nu au fost singurele acuzații făcute de Keely Lennox, nu?

— Nu, a afirmat Slatterworth, nu au fost singurele. Îți spun că am fost cu adevărat tulburat de ce mi-a spus despre Frank Pinder. Detaliile erau extrem de convingătoare. Părea manipulare psihologică în cel mai evident mod și am fost oripilat.

— Așadar, ce a făcut ca investigatorii ca să-l declare nevinovat?

— Mai multe lucruri laolaltă, sincer, a spus asistentul social. Unele din dățile în care ea a pretins că a fost abuzată nu s-au putut confirma. Și soția lui Frank a contestat alte elemente ale poveștii, precum darurile pe care i le-ar fi oferit. Cu toate că, per total, era mai mult despre felul în care a vorbit despre acestea, la final.

— Cum adică? a întrebat Lightman.

— Totul era pur și simplu… greșit, a spus Slatterworth. Când m-am uitat înapoi la descrierea ei, chiar descria procesul ca pe manipulare psihologică, ca și cum ar fi fost conștientă de procesul în sine. A reușit să identifice că i-a folosit disperarea de a fi populară drept metodă de a deveni indispensabil pentru ea și că a profitat de teama ei de a-i pierde susținerea. Asistentul social a făcut un sunet, ca și cum ar fi cugetat. Sincer, când te gândești mai bine, ea suna ca o persoană care a citit tot ce se poate pe această temă, dar care nu a experimentat

aceste lucruri vreodată.

Lightman s-a gândit puțin la cele spuse, iar apoi a întrebat:

— Dar de ce-ar face asta? Care ar fi motivația ei ca să-și acuze tatăl maternal de ceva atât de extrem?

Mark a scos un sunet ca și cum ar protesta, dar apoi a spus:

— E posibil să fi fost foarte nefericită și să caute răzbunare.

— Răzbunare? a întrebat Lightman.

— Frank a avut o altercație cu ea fix înainte de acuzații, a explicat Mark. Una mare. A aflat că se întâlnea cu un băiat pe care îl considera problematic. A acționat puțin exagerat, știi cum e și i-a interzis să se mai vadă cu el. Și apoi, când ea i-a spus că nu e treaba lui, a pedepsit-o. Mark a oftat. A procedat foarte nepotrivit și el, dar se temea pentru ea, iar asta l-ar fi calmat. Dar Keely s-a înfuriat extrem de tare și cred… cred că acuzațiile au fost rezultatul.

•

Clădirile publice în întuneric sunt de un sinistru tipic, s-a gândit Hanson. Gale Park Primary era probabil un loc perfect normal în timpul zilei, pe lumină, ba chiar avea un aer gotic. Cu siguranță a fost construită cu mult tip înainte de casele neîngrijite dimprejur, probabil înainte ca orașul să se mărească atât de mult. Hanson își imagina deja școlărițe în rochițe victoriene aliniate să intre la cursuri și, instantaneu, i-au venit în minte toate poveștile lui Edgar Allan Poe pe care le-a inhalat când era adolescentă.

Hanson și-a parcat Nissanul pe liniile în zigzag din față, fără să se mai gândească dacă e legal sau nu ce face, căci era deja foarte târziu. Porțile mari din față blocau accesul spre parcarea școlii, dar era o alee pietonală ce ducea în fața școlii și părea că reușește să intre acolo fără prea mari probleme.

Adjunctul lui Quick a apărut câteva momente mai târziu, parcându-și Fordul pe bordură. A adus un agent corpolent cu el.

S-a discutat să ia cu ei o echipă de intervenții care să spargă eventual ușile, dar detectivul inspector Quick a sugerat să ia inițial doar niște lamele de plastic, iar apoi să vadă de ce mai era nevoie. Poate că nu aveau acces la scoală, căci era puțin probabil ca Keely să fi avut cheia acelui loc. Cu toate că Hanson nu excludea varianta ca fata să fi obținut una de pe undeva.

Cei patru s-au apropiat de ușa de la intrare mare, cu arc. O'Malley a tras de mânerul ușii din fier-forjat, dar nu s-a întâmplat nimic. Hanson a încercat să lumineze interiorul cu lanterna, prin fereastră, dar nu era nimic de văzut, în afară de un birou și un coridor gol.

Fără să vorbească, au continuat să meargă în perechi împrejurul clădirii. O'Malley și Hanson au luat-o la dreapta, pe o rută ce se deschidea într-un spațiu de joacă de beton. Într-un colț erau siluetele înghesuite ale echipamentului de joacă ce se afla pe o suprafață ca de

cauciuc. Hanson și-a scos bastonul și s-a dus fix către acel echipament, iar O'Malley a continuat să inspecteze pe lângă clădire.

De aproape, acel echipament s-a dovedit a fi o cățărătoare și niște bârne. Între ele erau doar umbre. Dincolo de ele, o întindere de beton gol ducea până la gard.

A auzit chemarea în șoaptă a lui O'Malley și s-a întors. Era la ușa unei cămăruțe, ca o cutie, ce a fost în mod evident adăugată mai târziu clădirii. Când s-a apropiat, a deschis ușa cu totul.

Hanson s-a dus acolo. Nu vedea nimic dincolo de ușă. Era un întuneric deplin înăuntru. Impenetrabil.

O'Malley a intrat în întuneric, înainte ca ea să-și poată deschide lanterna din nou. L-a văzut cum își pune mâna pe un perete și cum se aprinde un bec la celălalt capăt al camerei.

Era un studio de teatru. Luminile erau, de fapt, reflectoare pentru scenă, fixate să lumineze scena din spate. Lateralele erau flancate cu draperii groase, iar în capăt era o cortină imensă, de sus până jos.

Ochii i-au fugit fix în centrul zonei iluminate, pe o singură siluetă de acolo. O siluetă cu păr roșcat, prăbușită pe un scaun.

•

Expresia lui Keely era triumfătoare când Jonah a intrat înapoi în sala de interviuri, dar singur de data aceasta.

— Ah, încă unul s-a dus pe apa sâmbetei, a spus. Bietul sergent s-a speriat și el?

Din instinct, lui Jonah îi venea să se certe cu ea. Să-i spună că O'Malley a fost militar și că a văzut lucruri care i-ar face rău, dar știa că dacă-i răspundea provocărilor, o făcea să câștige jocul murdar pe care-l juca.

— Absolut, a spus el în schimb, cu un zâmbet relaxat. Trebuie acum să te rog să nu-mi mai sperii echipa sau o să rămân singur. Și, Doamne ferește, să fie nevoie chiar să muncesc aici.

Keely și-a mijit ochii la el, apoi s-a uitat altundeva. Jonah a simțit o ușoară satisfacție. Încă un punct pentru el.

S-a gândit ce să o întrebe acum. În special, dacă să-i spună de școală și de faptul că patru agenți de poliție erau în drum spre ea.

Dacă i-ar spune ceva, ar putea să o facă să simtă că i-au intrat în joc. Să o facă să se simtă că deține controlul. Fapt ce evident că avea dezavantajele sale, s-a gândit Jonah, chiar și dacă ar putea să o facă mai cooperantă.

De asemenea, nu era sigur dacă și-au dat seama de indiciul ei. Ar putea fi o greșeală, simțea el, să-i spună despre toate acestea până nu erau siguri. Dar dacă așa era, avea posibilitatea de a-i câștiga puțin respect.

Într-un final, acesta a fost factorul decisiv pentru Jonah. Nu ar trebui să încerce să-i câștige respectul unei fetițe de șaisprezece ani.

Ar trebui în schimb să rezolve cazul, iar asta însemna să o trateze ca pe oricare alt suspect.

— Așadar, a spus pe cât de călduros a putut, voiai să-mi spui despre relația cu sora ta, atunci când stăteați la soții Murray-Watt.

— O, da, așa e, a spus Keely, iar ochii priveau cumva prin el. Buzele ei s-au curbat într-un zâmbet foarte discret. Micuța Ninny. Ce păpușică devenise.

10.

Pedepsele erau parte din rutina noastră. Pedepse de intensități diferite ne erau aplicate la anumite intervale de timp. Și intervalele acestea erau pur aleatorii. O poznă mai mare se încheia în cuvinte dureroase și nimic altceva; dar uneori, dacă uitam câte-un mulțumesc sau eram neatenți, eram criticați mișelește și eram încuiați în camere.

Nu am înțeles puterea acestor fapte până mai târziu. Acum, când privesc înapoi, îmi dau seama că tocmai asta îi făcea să dețină controlul asupra noastră. Teama constantă de a fi făcut ceva greșit fără să ne dăm seama.

Și discriminarea pe care o resimțeam. Asta era aproape și mai rea. Callum și cu mine am dat de belele în primele luni, dar Ninny părea să fie de neatins, fiind purtată deasupra tuturor relelor de statutul de fetiță mică și dulce.

Am încercat să mă bucur pentru sora mea. Uneori îmi spuneam că asta era ce-mi doream. Era, nu-i așa? Voiam ca cea mai importantă persoană din viața mea să fie iubită, căci avea mare nevoie de asta.

Dar era imposibil să nu am resentimente. Să nu vreau acel statut și pentru mine, în loc să fiu văzută ca un copil ursuz, obtuz, fără pic de șarm. Și asta era o descriere bună. În cele mai rele zile, Henry îmi spunea că sunt o persoană malițioasă, neplăcută. O pușlama urâtă. Și Sally se uita în jos și nu mă apăra nicicum. Uneori chiar se ducea la Ninny și o lua în brațe, poate ca să-și amintească faptul că Henry aproba măcar unul dintre copiii pe care îi creștea.

O priveam cu o senzație de arsură în stomac.

Mă întreb acum dacă foamea în sine m-a făcut să simt așa. Atât de des îmi erau interzise bucuriile, dulciurile, chiar mese întregi, că eram mereu flămândă. Plină de emoții. Furioasă și lacomă.

Henry venea să mă inspecteze o dată pe săptămână, duminică seara, să vadă dacă eram suficient de slabă ca să-mi dea de mâncare. Era cea mai groaznică parte a săptămânii. Acea harababură alcătuită din speranță, ură și umilire.

Rezultatul era mereu același. Se strâmba și îi spunea lui Sally că încă sunt prea grasă, iar Sally părea că-și reprimă lacrimile, căci promisese să mă slăbească.

Noua mea școală, locul în care speram să am o scăpare, s-a dovedit a nu fi chiar așa. În ciuda faptului că era un loc vesel, unde intrau bani mulți și se simțea etosul Bisericii Anglicane, nici acolo nu m-am putut adapta, ca la Gale Park.

Fiecare dimineață începea cu rușine, din momentul în care luam autobuzul din stația de pe Purlieu Lane. Ninny, toată zâmbete și

veselie, urca în autobuz și era imediat invitată să stea cu trei dintre fete, ocupând cel de-al patrulea loc de pe rând. Râdeau deja împreună când eu încă încercam să mă duc către locurile neocupate din spate.

Mă străduiam cu tot dinadinsul să evit să mă uit prea evident la cei doi băieți și o fată din anul meu, împrăștiați pe locurile din spate. Îi întrebasem o dată dacă pot sta cu ei, iar umilința arzătoare când mi-au spus că toate scaunele erau ocupate – când era clar că rămâneau goale în fiecare zi, tot drumul spre școală – a fost suficientă ca să nu-i mai întreb niciodată, nimic.

Și la școală îmi era greu. Câțiva profesori au fost suficient de drăguți să insiste ca celelalte fete să-mi țină și mie companie în pauze, dar vedeam că fetelor nu le plăcea deloc. Așa că îmi luam câte o carte și-mi petreceam timpul citind. Era unul dintre singurele lucruri pe care le făceam ce purtau pecetea aprobării lui Henry.

În mod evident, retragerea în ficțiune a amplificat problema. Eram acum ciudata care citește cărți și care nu vorbește niciodată cu nimeni. Mă evitau, mă priveau doar cu colțul ochiului. Și, sincer, erau anumite zile când, dacă nu eram întrebată nimic de vreun profesor, eu nu vorbeam cu nimeni din momentul când mă urcam în autobuz și până când mă lăsa înapoi, la Pearl Lane.

Recunosc că nu m-am ajutat nici eu pe mine însămi. În clasă dădeam mereu de înțeles că eu consideram că toți sunt niște proști. Răzbunarea mea mică pentru miile de răni pe care le-am simțit. Și nu depuneam niciun efort să țin pasul cu emisiunile TV la care se uitau, chiar dacă și Ninny se uita la ele și-mi făcea loc pe canapea. Poate că încă de atunci eram mult prea mândră.

Dar nici Sally, nici Henry nu m-au ajutat. Mă trimiteau cu pachețelul de acasă în fiecare zi, ca să nu mă „porcesc” cu mesele de la școală și rar îmi dădeau ceva mai consistent decât fructe și iaurt. Pe lângă faptul că aveam mereu o foame de lup, caserola aceea a mea m-a marcat imediat ca fiind o străină. Ceilalți elevi făceau schimb de sandviciuri cu gem, chipsuri și batoane de ciocolată, iar eu îmi mâncam prânzul din poală, ca să nu se vadă sărăcia din caserolă. mâncam foarte încet, să pară că acolo e mai mult decât este în realitate, dar mereu terminam de mâncat uitându-mă disperată la toate bunătățile din jur. Probabil arătam ca un maidanez disperat și lihnit.

Într-un final, foamea m-a dat peste cap. Am văzut cum Sarah Philips, o tipă mică, dar zgomotoasă, în același an cu mine, și-a scos un baton de Mars din rucsacul de școală în timpul unei pauze. Când a făcut asta, am văzut că avea în ghiozdan un pachet întreg de batoane. Un întreg pachet de batoane de ciocolate divine, sățioase. Apoi și-a atârnat geanta asta plină de bogății în cuier ca și cum nu însemna nimic și s-a dus afară, la locul de joacă.

Nu m-am putut gândi la nimic altceva toată dimineața. Mintea mea se tot întorcea la ghiozdanul ei și cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai foame îmi era. Atunci am simțit că aș putea muri dacă nu mănânc și eu un baton de ciocolată.

Inevitabil, am căzut în tentație. Am rămas în pauză să mă duc la toaletă, iar apoi i-am desfăcut geanta. Voiam cu disperare să le iau pe toate. Să mă înfrupt cu fiecare baton Mars din pachetul acela, dar știam că pot lua doar unul. Dacă era doar unul, Sarah nu va observa. Se va gândi că nu a numărat bine.

Beatitudinea pe care am simțit-o când am desfăcut și am mâncat acel baton Mars aproape că a meritat din plin teama de a fi prinsă, dar mai târziu am aflat că nu au meritat consecințele.

Când m-am întors acasă cu Sally, Ninny și cu mine ne-am dat jos hainele pe hol, ca să le punem în cuier.

— Ce-i aia? m-a întrebat Sally. Era nemișcată și eu simțeam cum îmi fuge pământul de sub picioare. Cum mă doare inima.

— Poftim?

A venit spre mine și m-a tras de gulerul tricoului Aertex de școală, care-mi era și puțin mare, spre ea.

— Asta e ciocolată, a spus. Nu-i așa?

Nu puteam spune nimic. Am înghețat de teamă. De rușine.

— Ce ai făcut?

Am încercat să mă gândesc la o explicație. Să spun că toți am primit ciocolată și că nu voiam să fiu singura care refuză. Simțeam privirea șocată a lui Ninny ațintită asupra mea cât mă bâlbâiam în căutare de scuze.

Sally părea profund dezamăgită.

— Știu că vrei să mănânci, dar nu poți, draga mea, a spus. Pur și simplu nu se poate. Nimeni nu o să te placă dacă ești grasă.

Nicio ciocolată de pe lume nu merita rușinea pe care am simțit-o atunci. Simțeam ca și cum fierbe și stă să iasă din mine, dar Sally părea că nu vede. Chipul ei blând, de obicei înțelegător, a început să se rigidizeze.

— Nici nu-ți pare rău, nu-i așa? a spus.

— Ba da, am spus eu rapid, cu capul în pământ. Chiar îmi pare rău.

Dar când m-am uitat în sus la ea, am văzut că îi licăreau ochii și știam ce înseamnă lacrimile ei. Știam.

— Chiar îmi pare rău, Sally, am insistat eu.

— Trebuie să vorbesc cu Henry despre asta, a spus.

— Te rog, nu o face, am rugat-o eu. Îmi pare rău. Data viitoare spun nu. Iartă-mă.

Îmi dădeam seama că e între ciocan și nicovală. Parte din ea voia să-mi accepte scuzele speriate, să treacă peste, dar parte din ea era mult prea dominată de Henry.

— Du-te în camera ta. Vocea îi tremura, dar s-a întors cu spatele la mine.

Am stat în camera mea o jumătate de oră. Voiam atât de tare să mă bag în pat și să mă ascund, dar îmi era mult prea teamă că o să stric tot. Henry mai venea uneori să ne inspecteze camerele, iar paturile nefăcute erau cel mai mare delict. Așa că m-am așezat pe jos, cu spatele la perete, în capătul camerei.

După o vreme s-a auzit o ușoară bătaie în ușă și imediat a deschis Ninny, cu o expresie de simpatie și de șoc.

— Ești bine? a șoptit ea din ușă.

Nu i-am răspuns. Nu voiam să plâng. Știam că Henry va fi și mai furios dacă plâng.

A urmat o liniște, iar sora mea cea cu inima mare mi-a spus într-un final:

— Sally spune că așa te ajută. Că probabil acum te simți groaznic, dar dacă slăbești, atunci oamenii o să te placă mai mult, nu? Și o să fii mai bună la sport și mai fericită.

Nu am urât-o niciodată pe Ninny, așa cum am urât-o în acel moment. Voiam să plece: din camera mea și din viața mea. M-am uitat, pur și simplu, la un punct de pe podea, nu departe de ea și am așteptat să plece.

— Vrei o îmbrățișare? m-a întrebat după vreo douăzeci de secunde.

— Nu, am spus, cu o satisfacție a faptului că sunt așa de dură cu ea. Vreau să pleci din camera mea.

Atunci am privit-o și m-am bucurat să-i văd expresia ușor rănită. Ba chiar mi-a plăcut și când a plecat și când a coborât scările grăbită, dar am simțit și frica dată de ce-ar putea să-i spună lui Sally. Parte din mine aproape că voia să o facă.

Henry a ajuns acasă douăzeci de minute mai târziu. Știam că și Callum e cu el. L-a luat de la antrenamentul de cross-country după școală, însă nu l-am auzit deloc pe Callum. Singurele voci erau ale lui Sally și Henry, care discutau în șoaptă.

Voiam să alerg jos și să urlu că nu am vrut să fac asta. Că îmi părea rău. Că nu era corect.

Dar începusem să înțeleg că nimic din toate acestea nu m-ar ajuta. Nu acum, când era implicat și Henry.

Sally a apărut câteva minute mai târziu, cu ochii mari și ușor înlăcrimați, cu pieptul mișcându-i-se alert. Părea înspăimântată și acest lucru mi-a insuflat o teamă atât de mare că îmi venea să vomit.

— Henry te așteaptă jos, a spus.

Picioarele îmi tremurau cu putere când am mers în spatele ei. Henry se uita în jos, dar am simțit că mă privește oricum. Părea imposibil de mare când m-am dus spre el și am încercat să păstrez distanța, dar Sally m-a împins mai departe, în umbra lui.

— Ce mi-a zis Sally, că nu asculți de noi? a întrebat. Simțeam din nou o amețeală groaznică atunci când m-a privit. Că ești un porc nesătul și că strici hainele pe care ți le cumpărăm?

— Îmi pare foarte rău, am spus. Nu am vrut.

Nu am văzut legătura de la ochi până ce nu mi-a acoperit privirea. Sally a avut-o sigur în buzunar. Am suspinat, am încercat să mi-o trag de pe ochi, până ce Henry mi-a zis:

— Nu mișca.

Și apoi am simțit o apucătură puternică de mână. Suficient de puternică cât să mă rănească. M-a tras în față, către un loc pe care nu-l vedeam.

— Scări, a spus vocea lui Henry de undeva din fața mea și am tresărit, așteptându-mă să mă împiedic oricând. Dar când mi-am pus piciorul sus, nu am simțit nimic și am început să țip căci am crezut că o să cad pe burtă.

Mâna care mă trăgea m-a împins cu putere în sus și după ce m-am împiedicat, m-am echilibrat din nou pe o suprafață solidă.

— Ce proastă ești, a spus Henry. Coboară, naibii, pe scări.

Scările coborau, nu urcau, dar nu existau scări care coborau de la parter.

Cu toate acestea, coboram, găsind orbește următoarea treaptă și simțind aerul tot mai rece.

În sfârșit ne-am oprit și am simțit un moment de ușurare până ce Henry a spus:

— Acum trebuie să înveți să faci ce ți se spune.

Și s-a auzit un șuierat, a urmat o lovitură și o durere care mi-a tăiat spatele picioarelor ca un bici în flăcări. Și a venit iar. Și iar.

Mă gândeam doar să se termine odată și îl imploram pe Henry să se oprească. *Te rog, te rog, nu mai da.*

Se pare că asta nu a fost cea mai rea parte. Cea mai rea parte a avut loc după câteva sunete pe care nu le-am înțeles, căci am rămas acolo cu spatele picioarelor arzând de durere, pulsând. Partea cea mai rea a fost că m-au lăsat acolo.

Nu am înțeles ce se întâmplă până ce nu am auzit ușa închizându-se. Mi-am tras eșarfa de pe ochi când am auzit ușa, disperată să-mi dau seama unde sunt și ce se întâmplă, dar după o secundă de lumină puternică ce a lăsat o imagine vagă a unui spațiu aproape gol, luminile s-au stins și eu am rămas într-un întuneric total și profund.

Nu știu niciun copil din lume căruia nu îi este frică de întuneric. Niciunul care să nu simtă acea teamă primordială. Și îți spun că am simțit atunci teroare pură, în tot sufletul. Teama care rezona cu întunericul care fusese în mine de mult timp începuse să mă macine.

Am văzut, în momentul acela de lumină, că acest beci era făcut din piatră, plin de pânze de păianjeni și că într-un colț erau câteva cutii

puse una peste alta. Dar era o saltea pe jos, nu departe de picioarele mele. Cu mâinile întinse în față m-am dus spre ea și eram atât de speriată de ce-aș mai putea găsi acolo, că am țipat când picioarele au atins obiectul căutării mele. Dar am rămas nemișcată. E doar o canapea, nu e șobolan, nici gândac. Încet, cu atenție, m-am lăsat pe ea.

Patul era rece, dar uscat. Am simțit o cuvertură subțire și m-am băgat sub ea, încercând să-mi ascund fiecare părticică a corpului în caz că erau păianjeni. Șobolani. Insecte. Mintea mea crea orori pe bandă rulantă.

La un moment dat, după ce mi s-a părut că a trecut deja o eternitate, s-a auzit mișcare de sus și s-a deschis ușa. S-a aprins lumina și am simțit că îmi străpunge ceafa. Mi-am pus mâinile în sus să-mi protejez ochii.

Era Sally, care se mișca grăbită. A închis ușa și eu m-am uitat în spatele ei, în timp ce cobora. Mă întrebam dacă Henry știa că e acolo.

Ținea o tavă. Primul meu gând de recunoștință era că mă hrănește, dar când s-a apropiat și a pus tava pe jos, am văzut doar o cană, un bol, pasta de dinți și periuța mea.

— Să te speli pe dinți, a spus. Și-ți las apă aici peste noapte.

În acel moment am crezut că o să mă destram. Mă lăsa acolo. În locul acela rece, oribil, într-un întuneric absolut. Toată noaptea.

— Te rog, am spus, cu vocea strangulată de lacrimi. Nu o să mai fac, nu mai fac niciodată.

— Haide, să nu aud, a spus Sally, luând cana de pe tavă, fără să mă privească. Henry a luat o decizie și nu face chestiile acestea în mod superficial. Nu înveți fără pedeapsă. Nu o să-ți vină mintea la cap.

Nu cred că am simțit niciodată o durere mai mare. Nu reușeam să respir de atâta plâns.

M-am spălat cumva pe dinți când mi-a întins periuța, dar simțeam cum îmi cedează corpul în timp ce plâng. Când am terminat, s-a aplecat o secundă și m-a sărutat pe creștet. Și apoi, când o imploram să nu mă lase, a urcat scările și a plecat. Luminile s-au stins o secundă mai târziu.

Când Sally a venit să mă scoată a doua zi – legându-mă iarăși la ochi și învârtindu-mă în mod repetat înainte de a mă duce sus – mă schimbasem. Simțeam o schimbare în mine, căci mergeam spre bucătărie parcă cu picioarele altcuiva. Era ca și cum partea aceea blândă a mea se luptase pe întuneric și pierduse. Și, pentru prima oară, când m-am uitat la surioara mea perfectă, stând sfioasă la masă și povestindu-i lui Callum despre lecțiile de călărie pe care i le-a promis Sally, am simțit o ură pură și veritabilă.

11.

Reflectoarele erau la celălalt capăt al camerei, iar silueta de pe scaun părea ireală. O adiție supraexpusă și artificială a studioului. Roșeața părului era parte din scena puternică, s-a gândit Hanson. Buclele lungi contrastau cu cortina neagră.

Hanson a simțit cum îi tremură ușor picioarele mergând într-acolo, iar pantofii făceau un zgomot mult prea puternic în spațiul acela gol. A fost nevoie de câțiva pași să proceseze complet silueta și să-și dea seama că irealul acelei scene era în parte tocmai din cauza acestei siluete.

— Este un manechin, a spus, încercând să nu tresară la auzul propriei voci.

Domnall s-a dus lângă ea, iar ochii lui scanau restul camerei și cortina din spate, urmărind eventuale semne de mișcare.

Hanson s-a oprit în fața păpușii. Era un manechin simplu de magazin; atunci și-a dat seama. Keely – sau cineva care a ajutat-o pe Keely – l-a îmbrăcat în blugi cu un hanorac alb și l-a aplecat ca să pară că este o persoană captivă. Peruca puțin cam mare era și puțin descentrată, iar părul roșu acoperea fata, ca o cortină strâmbă.

Privirea lui Hanson a fost atrasă de a doua pată de culoare: un lichid roșu în față, pe materialul alb.

— Cred că ar trebui să fie sânge, a spus.

•

Jonah voia să o întrebe multe lucruri pe Keely, dar după ce a terminat ea de povestit a bătut Lightman la ușa camerei de interogatoriu.

— Revin imediat, a spus Jonah și a închis ușa în urmă.

— Scuze, șefu', a spus Lightman. M-am gândit că vrei să auzi noile informații de la Juliette și Domnall.

— Vreau, a spus Jonah.

— Pare că a vrut să ne ducem la școală, a spus Lightman. A lăsat un manechin care să ne păcălească în studioul de teatru. A zâmbit ușor, ironic. Niciun semn de Nina, cu toate că percheziționează toată clădirea.

— Au spus dacă mai e vreun detaliu important cu privire la manechin? Ceva ce ne-ar fi folositor?

— Era legat de scaun, a spus Lightman. Și regizat. Vrei să trimit pe cei de la criminalistică acolo?

— Cred că ar fi bine, a spus Jonah. Știa că probabil aceasta era doar o mică diversiune pe care le-o plantase Keely, dar trebuiau să ia lucrurile în serios pentru mica șansă de a găsi mai multe acolo. Și aș

vrea să văd niște fotografii cât de repede posibil. Roagă-i pe Juliette și pe Domnall să facă câteva poze.

Lightman a dat din cap aprobator.

— M-a sunat și asistentul social al lui Keely. A avut de făcut câteva observații cu privire la cazurile de abuz și a spus că vine aici cu plăcere, dacă vrem să discutăm cu el. Ai vrea să îl chemăm?

— Sigur că da, a spus Jonah, fără ezitare. Informațiile din interior din partea cuiva care a lucrat cu Keely ani întregi sunt foarte valoroase. Și, de asemenea, s-a gândit, poate că îl rugăm să discute cu Keely direct. În ciuda aparentei lipse de preocupare pentru ce zice asistentul social din interviuri, s-ar putea să aibă o legătură ei doi. Roagă-l să vină cât de repede posibil.

* * *

Când Lightman a sunat să ceară fotografii de la fața locului, Hanson deja fotografiase scena din numeroase unghiuri. Cei doi polițiști de la echipa de răpiri au trecut direct la clădirea principală, pentru a continua căutarea Ninei, deși nimeni nu credea cu adevărat că o vor găsi acolo. Aici trebuiau să găsească doar manechinul. Hanson era sigură de asta.

Apropiindu-se mai mult de manechin, a făcut o fotografie de aproape a genții mici pe care o avea în poală. Era genul acela de poșetă ieftină, pe care și Hanson a purtat-o la ieșirile din vremea studenției. Un pătrat simplu cu lanț, suficient de mare cât să încapă doar telefonul și portofelul.

— Să așteptăm să vină cei de la criminalistică sau ne putem uita înăuntru? l-a întrebat pe O'Malley când a terminat cu fotografiile și s-a uitat să fie toate focalizate.

— Pare să fie ceva înăuntru? a întrebat O'Malley. Hanson s-a întins și a ridicat capacul genții cu mâna pe care avea mănușa, gândindu-se pentru o clipă la o capcană cu bombă când a atins-o. Fapt ce era, de fapt, ridicol, s-a gândit ea. O fi fost Keely o tânără inteligentă și manipulatoare, dar nu era o minte diabolică, creatoare de bombe.

— Nu văd nimic, a spus, ușor dezamăgită. Deși, cred că ar putea fi ceva mic.

— Hai să lăsăm criminalistica atunci, a răspuns O'Malley. Sunt sigur că McCullough o să găsească ceva, dacă e de găsit. Hanson le-a trimis toate fotografiile lui Ben și șefului pe mail, iar apoi s-a întors să se mai uite o dată la locul acela.

— A spus că ne zice ce s-a întâmplat cu Nina. Vocea îi era mohorâtă. Fragilă. Dacă… dacă asta i-a făcut și ei și e o rană care a cauzat atâta sânge, trebuie să o găsim repede, nu?

* * *

Jonah s-a uitat pe fotografii pe cât de calm a reușit. Erau menite să îl înfurie, s-a gândit. Această urmă de firimituri, pe care au urmat-o ca

să primească premiul acesta gol, era strigătoare la cer. Keely se juca cu ei și singurul mod de a câștiga era să refuze să fie scos din sărite.

Cu toate acestea, era dificil. Să vadă acea siluetă cu mâinile legate și cu o rană în abdomen a stârnit în el o furie protectoare.

Se întreba dacă simțea acestea mai profund acum, că avea și el o fiică. Întreaga lume i se părea un loc mai groaznic de când s-a născut fetița, asta era sigur. Știrile despre dezastre îl afectau puternic. Accidentele de autobuz și taifunurile îl făceau să și-o imagineze pe Milly printre cei pierduți, însă uneori era suficient de puternic încât să schimbe postul sau să nu mai asculte știrile despre accidentele din trafic.

Nu o cunoscuse niciodată pe Nina Lennox, dar asta nu îl oprea să se lupte pentru viața ei. Și tot mai mult simțea ca și cum s-ar lupta chiar pentru viața ei. Indiciile. Manechinul. Simțul deliberat al pericolului. Toate îi spuneau să se teamă foarte tare pentru Nina.

Nu era sigur dacă simțea ușurare sau îngrijorare când i s-a spus să o interogheze în continuare pe Keely. Negociatorul de serviciu al lui Quick s-a uitat pe casete și simțea că Jonah face progrese, ba chiar că formează o relație cu ea.

Jonah își dorea să simtă și el la fel.

A pus fotografiile jos după câteva minute și s-a întors în sala de interogatoriu. A văzut modul în care ochii lui Keely s-au ridicat să-i vadă expresia când a intrat, cu un mic zâmbet pe față. Ca și cum știa că i-au găsit indiciul.

— Să continuăm, a spus, pe o voce pe cât de calmă a putut scoate atunci.

— Cu plăcere, a spus Keely, lăsându-se pe spate în scaun.

Jonah s-a așezat în fața ei, a inspirat și a spus:

— Zi-mi despre studioul de teatru.

Zâmbetul lui Keely s-a lărgit.

— V-a plăcut amplasamentul meu? a privit către asistentul social de serviciu, căreia i-a spus: ce păcat că nu vezi și tu. Mi-a plăcut mult cum a ieșit.

— A fost foarte vizual, a spus Jonah, refuzând să-i facă jocul. Dar aș vrea să știu care e rostul.

Keely și-a scuturat foarte puțin capul.

— Tu trebuie să-ți dai seama. Asta e treaba ta, nu-i așa, detectiv inspector-șef?

— Ei bine, nu chiar, a contrat-o Jonah, cu vocea amabilă. Meseria mea are momentele ei de deducție, dar ai fi surprinsă cât de mult din timpul meu la serviciu se duce pe încercările de a nu muri de plictiseală la ședințele cu angajații mai în vârstă.

Keely și-a scuturat capul, încă zâmbind. El s-a întrebat, pentru o clipă, dacă ei chiar i se părea amuzant, dar a continuat ca înainte, cu

vocea un amestec perfect de răceală și superioritate.

— Așadar, eu chiar îți fac o favoare, nu? a spus. Îți dau șansa să faci niște muncă adevărată de poliție.

— Mi-ai putea face o mare favoare, a spus Jonah, mai serios acum. M-ai putea ajuta să-ți găsesc sora.

Keely a oftat îndelung, iar zâmbetul i-a dispărut de pe față.

— Chiar nu-mi plac conversațiile astea în cerc, a spus. Cred că am nevoie de o altă pauză.

Jonah s-a aplecat spre ea.

— Dacă Nina e rănită, a spus, ca manechinul din studio, atunci are nevoie de ajutorul nostru. Nu în câteva ore, când îți vine ție să ne spui, ci acum.

Privirea lui Keely s-a concentrat din nou pe el, neutră și pătrunzătoare simultan, lipsită de emoție, ca întotdeauna.

— Atunci mai bine te concentrezi și asculți, a spus.

Jonah a simțit o ușoară uzură. Sentimentul că totul era în zadar. S-a îndepărtat de ea puțin și s-a uitat în jos, la palme.

— Pari obosit, detectiv inspector-șef, a spus fata, după o clipă.

Jonah s-a uitat în sus la ea, în ciuda modului în care se simțea. Nu-i pica prea bine să vadă că avea din nou pe față zâmbetul acela tipic.

— Te-a ținut cea mică treaz? a întrebat Keely. E o obrăznicătură Milly. Sper că Michelle se descurcă de una singură cu ea.

Și Jonah, privind-o la rândul său, a simțit un fior rece pe toată șira spinării.

— Știa cine sunt înainte de a veni aici, i-a spus Jonah lui Lightman, pe o voce joasă. Nu le-am menționat deloc în conversațiile noastre nici de Milly, nici de Michelle. Și sunt sigur că m-am îndepărtat suficient de mult când am vorbit cu Michelle la pub. Singurul mod în care ar ști toate astea e să mă fi căutat dinainte.

Lightman nu a făcut niciun efort de a contesta sau de a-i spune că e paranoic, lucru pentru care Jonah era profund recunoscător. În schimb, a întrebat:

— Crezi că a venit la pub pentru că știa că ești acolo?

— Cred că e foarte posibil, a spus Jonah. Cu toate că de ce a vrut să vorbească tocmai cu mine nu îmi este clar.

Lightman s-a gândit pentru o clipă, iar apoi a spus:

— Dacă te știe doar de la știri, lucru foarte posibil, atunci s-ar putea să fie totul despre complexitatea cazurilor pe care le-ai avut. A ridicat din umeri. Cazurile tale care au ajuns în atenția publicului au fost toate neobișnuite și complicate. Poate că voia pe cineva care e dispus să-i urmeze indiciile.

Jonah a apreciat diplomația cu care sergentul a privit toate acestea. Cel mai recent caz important a fost transferat la Biroul Independent pentru Conduită în Poliție, după moartea violentă a unui inculpat. Cu

toate că ancheta a fost încheiată în favoarea lui, la final.

A fost întrerupt de aceste gânduri sfâșietoare de un telefon de la detectivul inspector Quick.

— Doar o punere la curent, a spus, fără preambul. Nu am reușit să găsim date referitoare la locația celor două telefoane. Ceea ce înseamnă că au fost fie duse într-o locație rurală, fie că fetele știu cum să evite să fie detectate, lucru puțin probabil.

Jonah nu l-a contrazis. Nu voia să pară că susține teoria conspirației în fața lui Quick, dar dacă Keely Lennox știa unde să-l găsească duminică după-amiază și a planificat totul în jurul acestor informații, atunci se gândea că nimic nu ar fi prea mult pentru ea.

— Așadar, a spus Jonah, în schimb, asta probabil înseamnă că cel mai important este să o conving sau să-mi dau seama ce a făcut.

— Da, a spus Quick. Am câteva idei referitoare la pistele noastre, dar vrea să primesc de la voi o listă completă a contactelor apropiate. Și mi-ar plăcea dacă cineva din echipa ta ar putea merge să viziteze aceste contacte, cât de repede cu putință. Dacă a fost să se întâlnească cu cineva, oricând în acel interval și putem să găsim una dintre locații în oricare dintre zile, ne putem folosi de aceste date.

— Mă ocup acum, a spus Jonah.

A încheiat apelul și i-a spus lui Lightman ce voia Quick.

— I-aș include în asta pe toți părinții maternali, a adăugat. Dacă vrea să se răzbune pe ei, poate că i-a abordat cumva săptămâna aceasta. Poate că a vrut să-i amenințe.

S-a întors la birou după asta și a sunat-o pe Hanson pentru o punere la curent.

— Restul școlii e gol, i-a spus ea. McCullough e aici. Spune că ar trebui să meargă rapid.

— Bine. Vreau ca tu și Domnall să-l găsiți pe Frank Pinder, a spus. Vreau să știu dacă Keely l-a vizitat săptămâna aceasta.

— Te întrebi dacă l-a amenințat? a întrebat Hanson.

— Da, a răspuns Jonah. Cu toate că e posibil să-l fi abordat pretinzând prietenie. Niciodată nu știi ce să crezi când e vorba de ea.

— OK, a spus Hanson. Mergem acum.

Frank și Evelyn Pinder locuiau într-una din cele mai urâte clădiri pe care și le amintește Hanson că le-a vizitat vreodată. În mod clar a făcut parte din bungalourile identice de cărămidă maro de pe acel drum înainte de a fi extinsă asimetric spre dreapta, cu cărămizi și ferestre diferite. Cineva, din motive știute doar de el, a pictat toate ramele ferestrelor într-un galben odios, care nu se potrivea nicicum cu maroul cărămizii.

— O, Doamne, a spus Hanson, când au ieșit. Nici nu mai trebuie să te gândești. Trebuie demolată instantaneu.

O'Malley a zâmbit, cu toate că jocurile acelea cu păstrat, vândut și

demolat case nu-i erau tocmai pe plac. Asta făceau ea și cu Ben ori de câte ori vizitau martori sau suspecți. Au născocit acest joc cu un an în urmă, când o conversație relaxată i-a făcut să înțeleagă că erau amândoi obsedați de casele oamenilor. Numărul caselor din categoria de păstrat era încă numărabil pe degetele de la o mână, iar Hanson era complet conștientă că până și casa ei dărăpănată nu ar fi intrat pe această listă.

Era aproape sigură că Ben ar fi de acord cu ea, oricum. Niciunul dintre ei nu era fanul bungalourilor nici în zilele lor de glorie, iar casa aceasta, s-a gândit Hanson, era poate cea mai puțin favorită.

Era ușurată să vadă lumină de la etajul superior și din lateralul casei. În ciuda faptului că nu au răspuns la telefon, se pare că soții Pinder sunt acasă și că nu dorm. S-a gândit că nu răspund de obicei numerelor necunoscute, duminică seara.

Cu siguranță era mai rău să te viziteze poliția, decât să te sune. Era trecut de zece jumătate, mult mai târziu decât ar vizita în mod normal un potențial martor, dar undeva se afla singură o fetiță de paisprezece ani, asta însemnând că niciunul nu avea să se ducă acasă prea curând, ca să se bucure de seara aceasta de duminică.

Hanson a hotărât să nu bată pe cât de tare ar bate în mod obișnuit, din respect pentru vecinii familiei Pinder. Cu toate acestea, efectul a fost rapid. S-a auzit o ușă undeva în casă, o lumină mai puternică s-a aprins pe hol și s-au auzit pași spre ușă.

Era Frank, s-a gândit ea, care le-a deschis ușa. Un bărbat scund, dar bine făcut, în tricou polo. Avea o masă musculară compactă; părea să aibă aproape patruzeci de ani. Era bronzat într-un fel care denota că petrece mult timp afară. Se întreba dacă locul lui de muncă presupune muncă fizică.

Frank nu a deschis ușa complet și părea atât iritat, cât și anxios să-i vadă acolo.

— Frank Pinder? a întrebat Hanson, apropiindu-se ca să-l vadă mai bine. Sunt detectivul ofițer Hanson, iar acesta este detectivul sergent O'Malley. Îmi pare rău că te contactăm atât de târziu, dar trebuie să vorbim cu tine urgent.

I-a văzut chipul care se tensionează, o reacție familiară de stres în prezența poliției.

— Desigur. S-a întâmplat ceva? În mod clar încerca să pară relaxat, dar nu-i ieșea.

— Avem nevoie de ajutor, a spus Hanson. Putem intra?

A urmat o pauză înainte ca el să spună:

— Sigur.

I-a condus într-un hol cu un covor ușor strălucitor care era poate cel mai adânc, adică pufos, covor pe care l-a văzut vreodată. A încercat să nu zâmbească, imaginându-și ce-ar crede Ben, cel care

urăște din toată inima covoarele pufoase.

— Evelyn e în tura de noapte, le-a spus Frank, mergând către capătul bungaloului. E asistentă la urgențe.

— Sună destul de dur.

— Este, dar face foarte mult bine, a spus el.

Hanson l-a văzut când a privit spre ușa din spatele casei, care era închisă, înainte de a face stânga pe ușa deschisă.

— Intrați aici.

I-a condus într-o sufragerie care era decorată cu mobilă foarte grosolană de piele crem și cu perdele cu flori până în podea. Ferestrele probabil dădeau spre grădină, dar cu toate draperiile trase nu se vedea nimic și, grație dimensiunilor mobilei și culorilor de acolo, senzația generală era una de claustrofobie.

Hanson se întreba cum s-au simțit surorile Lennox acolo.

Era în mod clar mai frumos decât la casa de copii, dar la fel de clar era că e un pas înapoi de la căsuța frumoasă de la țară, unde au locuit cu mama lor și la ani lumină de existența luxoasă pe care a descris-o Keely la familia Murray-Watt.

Se poate să fi fost condițiile de trai unul din motivele pentru care Keely a adus acele acuzații? Hanson știa din studiile de caz că, atunci când sunt nefericiți și lipsiți de putere, copiii sunt în stare de lucruri extreme.

Frank a arătat către mobilierul din trei piese, care de aproape părea și mai uzat și murdar. S-a așezat pe marginea fotoliului și s-a sucit de câteva ori, amintindu-i de un jucător de rugby care se pregătește să lovească.

— Avem nevoie de cât mai multe informații ne poți oferi despre Keely și Nina Lennox, a spus Hanson, așezându-se pe canapea, lângă O'Malley. I-a studiat chipul lui Frank să-i vadă reacția. Nu știu dacă ai aflat că au dispărut.

Tensiunea lui Frank încă i se citea pe chip. A dat din cap că da, ca și cum s-ar fi așteptat la această întrebare.

— Cineva a sunat-o pe soția mea acum o săptămână, a spus. Mi-aș fi dorit să vă putem ajuta, dar nu le-am văzut de multă vreme.

— Așadar, nu au intrat în contact cu voi în niciun fel de când au plecat de aici? a întrebat O'Malley.

— Nu. Frank și-a frecat degetul mare de frunte și apoi a încercat să zâmbească. A fost un mare scandal, din cauza furiei lui Keely.

Hanson i-a zâmbit empatic și l-a lăsat pe O'Malley să răspundă. Era clar că Frank era genul de om care s-ar deschide în fața stilului vorbăreț al lui Domnall.

— Ah, a spus O'Malley. Bănuiesc că e dificil să construiești o relație cu un adolescent. Ați avut vreun moment de cotitură?

Frank s-a frecat iarăși pe frunte, privind când la O'Malley, când la

Hanson și înapoi.

— Bine, e prea puțin spus moment de cotitură. A spus tot felul de lucruri… lucruri cu adevărat oribile. A făcut o grimasă și s-a așezat puțin mai aproape. Cea mai rea parte a fost că eu chiar țineam la copilele acelea. Am încercat din greu – sincer, din greu – să le fac să se simtă ca acasă. Și am făcut tot ce am putut când au avut probleme la școală.

— Probleme legate de prietenii? a întrebat Hanson.

— Da. Ele nu se… adaptau cu ușurință. În special Keely. A oftat. I-am spus cum merg lucrurile. Că trebuie să le dai ceva copiilor ca să te aștepți la ceva înapoi. Și, probabil, nu ar fi trebuit să o încurajez să iasă la băute cu ei, dar chiar a ajutat-o. Deodată avea prieteni. Dar i s-a cam urcat la cap și – s-a uitat în sus, către O'Malley, nesigur – și a devenit cam sălbatică. Lucru care, probabil, a fost din vina mea, sincer. Așa a crezut Evelyn.

— Cum anume sălbatică? a întrebat Hanson.

Frank s-a ridicat, deodată și s-a dus să așeze draperiile, ocupându-se să acopere un gol imaginar.

— Deodată a început să stea afară până târziu, să vină acasă foarte beată. Avea și o gură cam mare. Și-a scuturat capul. Ar fi trebuit să-mi dau seama că are un iubit. Și că, bineînțeles, și-a ales o scursură.

Hanson a ezitat pentru o clipă și apoi a întrebat:

— Crezi că prin acest comportament cerea atenție? Poate că era un strigăt de ajutor din cauza dificultăților prin care a trecut?

Frank a pufnit, după care s-a întors să o privească.

— Nu și Keely. Ea nu e așa. Știe exact ce face și cum să primească ce-și dorește. Sincer, m-a jucat pe degete. Până am aflat despre Dev și atunci… am văzut negru în fața ochilor. S-a întors la scaunul lui. Ce făcea? S-a încurcat cu un nenorocit drogat? Probabil voia să-și facă viața praf? Care vasăzică, avea paisprezece ani și se culca cu el. Ar fi putut rămâne însărcinată atât de ușor.

Era clar că Frank încă simțea furia aceea inițială. Vocea îi era mai zgomotoasă și mișcările îi erau sacadate când s-a dus să se așeze din nou.

— Ai confruntat-o cu privire la acestea? a întrebat Hanson.

— I-am confruntat pe amândoi, dar separat, a răspuns Frank, frecându-și capul din nou. I-am spus lui Dev să stea departe de ea, iar ei i-am spus că nu o să se mai vadă cu el și gata. Și-a scuturat capul. Știu că, probabil, nu a fost cea mai bună abordare. Asistentul ei social a spus că ar fi trebuit să vorbesc cu el despre asta. Să fi fost mai înțelegător. Dar eu trebuie să încerc să fiu părintele ei, știți? Și voiam pentru ea ce-i mai bine.

S-a auzit un zgomot ușor de undeva din casă, genul de zgomot care îl face centrala când pornește. Ochii lui Frank s-au dus către hol, iar

Hanson se întreba de ce era atât de agitat. Dacă era doar amintirea acelor momente sau vreo grijă din prezent.

— Cum a reacționat Keely? a întrebat O'Malley.

— Măiculiță, a răbufnit, a spus Frank. Adică, la început doar se uita la mine foarte rece, ca și cum nu ar mai fi fost umană. Chiar m-a speriat. Mereu a părut să… să aibă probleme, dar era o fată dulce. Puțin cam prea emotivă, știți? Nu așa, atât de rece.

Hanson îl asculta pe jumătate, căci cu cealaltă jumătate era atentă la capătul casei. Nu mai auzea alte sunete.

— Copiii de paisprezece ani pot fi dificili, i-a spus O'Malley, cu un zâmbet cald. Era uimitor pentru Hanson cât de ușor putea părea el însuși părinte, când nu a avut niciodată copii. Domnall avea o abilitate unică de a-i face pe oameni să simtă că este unul de-ai lor. Că trec prin acele lucruri împreună.

Frank și-a scuturat capul.

— Ce a făcut ea nu mai era comportament adolescentin și atât. Să mă acuze de… de… și știți, ar fi trebuit să anticipez asta și să mă protejez cumva. Ar fi fost atât de ușor pentru ea să-mi distrugă viața. Aproape că a și făcut-o. Am fost doar foarte norocos să am poliția de partea mea.

— Așadar, crezi că a spus acele lucruri la mânie? a întrebat Hanson, întorcându-se cu toată atenția la conversație.

Frank a scuturat capul.

— Nici măcar. Cred că a fost răzbunare. Când am terminat eu ce aveam de spus, ea s-a ridicat, a venit la mine și mi-a spus, foarte încet: dacă faci asta, o să-ți distrug viața. Și mi-a zâmbit apoi. Hanson vedea că pe fruntea lui Frank era deja sudoare. La naiba, mi-a zâmbit când mi-a spus astea.

Hanson a simțit cum o iau fiorii. Fără să intenționeze asta, a început să-și imagineze toată scena care era foarte credibilă. Răceala. Încrederea absolută în superioritatea proprie, pe care Keely a arătat-o și la interogatoriu.

S-a întrebat, pentru a doua oară în aceeași seară, dacă Keely se gândea că sunt complet incompetenți. Cu indiciile ei. Cu scena cu manechinul.

— Dar când au plecat? a întrebat O'Malley. Nu a încercat să ia legătura cu tine?

— Nu, a spus Frank cu rigiditate.

— Și tu nu ai încercat să vorbești cu ea? a presat Hanson. Frank a râs ușor.

— Am fost puternic sfătuit să nu le contactez și, cu toată sinceritatea, m-am bucurat și atât, pentru că nu mai fac parte din viețile lor. Gândul la ele îmi amintea de toate problemele, de cele

patru zile pe care le-am petrecut între celulă și interogatoriu, cu toată viața mea aproape ruinată, care a fost… Și-a scuturat capul iarăși. E păcat, pentru că Nina este un copil bun și cred că i-a plăcut să stea la noi. Sora ei era problema. Și nu știu dacă s-a născut așa sau ce s-a întâmplat, dar e ceva tare în neregulă cu Keely.

Hanson a dat din cap aprobator, dar avea pe chip zâmbetul ei atent și neutru. Nici nu aproba, nici nu dezaproba în mod vădit. Și apoi a întrebat:

— Pot să merg până la toaletă cât sergentul îți mai pune câteva întrebări?

— Eu… nu… e… în regulă…

Hanson s-a ridicat și, înainte ca Frank Pinder să o conducă la o anumită baie, O'Malley a înțeles semnalul și a întrebat:

— Și i-ai văzut fața aceasta și alte dăți? Cea rece?

Hanson era deja pe coridor când acesta a început să răspundă și a făcut stânga spre capătul casei. Cât de încet posibil, a deschis ultima ușă de pe coridor, unde a văzut o cameră dominată de un pat uriaș. Acesta era luminat slab de o lampă de pe noptieră, dar cea mai multă lumină venea de la televizorul uriaș de pe perete.

Hanson s-a uitat la el și a văzut că imaginea era înghețată pe două fete îmbrăcate imaculat. Le-a recunoscut pe amândouă, ușor jenată de cât de ușor știe cine sunt: Leighton Meester și Blake Lively într-un episod din Gossip Girl.

Mai era încă o ușă în cameră, ce dădea într-o baie adiacentă, complet întunecată. Nu se vedea nimeni acolo.

Înainte de a mai înregistra ceva, Frank Pinder a apărut în ușă.

— E chiar acolo, a spus, arătând pe hol către ușa de la intrare.

Hanson i-a zâmbit și i-a mulțumit, ca și cum n-ar fi dat buzna în dormitorul omului.

•

Jonah a petrecut ceva timp în birou, cu mintea analizând tot ce-a spus și a făcut Keely. S-a gândit că multe din cele spuse au fost doar ca să stârnească reacții. Manechinul. Disprețul. Aducerea nonșalantă în discuție a fiicei și a partenerei sale.

Lui Keely se pare că îi plăcea enorm să înțepe. Să găsească nervul expus și să-l lovească. Dar povestea pe care o spunea era, cumva, în conflict cu asta. Nu era despre destabilizarea echipei, ci voia să-i afecteze la nivel emoțional.

Dacă scoți toate celelalte elemente, s-a gândit el, rămâne doar o poveste groaznică despre abuz. Una care, uneori, l-a prins chiar și pe el.

Și trebuie să țină minte asta, și-a dat el seama. Trebuia să dea la o parte frustrarea și căutarea indiciilor și, pentru o vreme, să facă doar ce i-a spus Keely și să asculte. I-a dat fiecărui martor șansa asta și, în

ciuda tuturor lucrurilor pe care le făcea ca să le îngreuneze munca, voia să-i dea și lui Keely șansa de a vorbi.

A expirat aerul din piept, imaginându-și cum toată iritarea și senzația de urgență îl părăsesc. A fost surprinzător de eficient. Când Jonah s-a ridicat și s-a dus înapoi în sala de interviuri, a simțit o stare de calm care nu se arătase nicicum în ultimele câteva ore.

Așezându-se în fața lui Keely, zâmbind, a spus:

— Sunt gata să continuăm cu povestea ta, atunci când ești și tu. Aș vrea să o aud.

Și, pentru prima oară, a avut impresia că a prins o notă de surprindere pe chipul perfect controlat al lui Keely.

12.

Indiferent cât de multă durere au adus în viața mea Sally și Henry timp de câțiva ani, eu chiar le datorez ceva. Ei m-au împins pe marginea prăpastiei și prin ei am înțeles câtă putere poți avea asupra oamenilor, dacă vrei să o folosești.

A durat câteva luni până să înțeleg acele lecții. Câteva luni și multă suferință. Resentimentele inițiale față de Ninny m-au făcut și mai puțin atrăgătoare în ochii soților Murray-Watt, iar apelul meu disperat la milă – sau uneori la mâncare – a produs numai și numai dispreț.

De cealaltă parte, Ninny a devenit și mai fericită și mai recunoscătoare. Practic, îi vedeam aura strălucind. Și era atât de simplu pentru ea să fie fermecătoare. Trecea ușor peste fiecare pedeapsă și abilitățile ei artistice și memoria ei – pe merit, extraordinară – pentru povești alimentau mândria indirectă a soților Murray-Watt, mult mai tare decât rezultatele mele academice perfecte. Și mai era și echitația, singura mare iubire a lui Sally, căci bineînțeles că Ninny excela și la asta.

Mie, în perioada aceea, chiar mi se făcuse dor de casa de copii Henley Street. Chiar și cea mai fadă mâncare era mai bună decât ghiorțăitul constant al stomacului, iar tachinările câtorva copii nu aveau puterea de a mă face să mă simt pierdută sau înspăimântată, așa cum o făcea respingerea lui Henry.

Singurul lucru care mă făcea să rezist era descoperirea că trupul meu mult mai slab este și el bun la ceva. În ciuda foamei care mă făcea uneori să mă simt slabă, deveneam un sportiv tot mai bun. La finalul sezonului de cross-country eram deja un concurent de temut și cu atletismul care începea vara, kilogramele în minus, combinate cu o determinare plină de amărăciune de a dovedi cine sunt, m-au făcut să o iau înaintea colegilor.

Iar asta a dus la popularitate. La școala noastră mică sporturile erau foarte apreciate și am devenit un fel de erou când cei din clasa mea și-au dat seama că îi pot ajuta să câștige punctele necesare pentru trofeul clasei, cele care se calculează la final de an. Nu mai trebuia să stau singură la prânz și eram adesea invitată să mă joc și eu cu mingea în pauză.

Cred că faptul că eram mai slabă m-a făcut mai populară. Se uitau la mine și vedeau o siluetă fusiformă, feminină și nu muntele care am fost odată. Am început să simt că interacționez mai ușor cu ceilalți, iar asta m-a încurajat să mă prefac și eu că sunt ca celelalte. Să fiu această fată zâmbitoare, delicată.

Uitându-mă înapoi, mă cutremur. Nu că am jucat rolul femininei, ci

că mi-a luat atât de mult să înțeleg toate acestea. Să înțeleg cât este de ușor să-i controlezi pe oameni dacă le dai ce se așteaptă să vadă; sau dacă, în mod așteptat, nu le dai.

Asta, desigur, s-a întâmplat cu mult înainte ca ceilalți doi bărbați să ne formeze complet. Cei doi bărbați care au făcut clar faptul că nu eram doar controlate, ci că eram jucăriile lor. Că noi existam spre plăcerea lor.

Și relația mea cu Ninny s-a înrăutățit. Nu mai puteam să o privesc fără să fiu furioasă și înțelegeam cât de mult o durea când încerca să petreacă timp cu mine. Îmi aduc aminte cum s-a furișat odată în camera mea, cu chipul palid și ciupit de pete roșiatice și m-a întrebat dacă poate veni în patul meu.

— Am avut un coșmar, a spus.

— Încerc să dorm aici, i-am spus eu. Și nu ai de ce să ai coșmaruri.

A rămas în ușă. Cu toate că nu îi vedeam fata, căci lumina slabă o făcea să fie doar o siluetă, am știut că am rănit-o. Dar în loc să plece, a rămas unde era și, într-un final, a întrebat.

— Cum este? Când dispari, mă refer. Unde te duci?

Îmi aduc aminte că m-am ridicat doar să mă uit la ea.

— Vrei să spui că ei nu-ți zic?

Ninny și-a scuturat capul.

— Nu.

Pentru o clipă, am uitat că eram furioasă pe ea. Voiam doar să știe. Să mă creadă, să-i fie milă de mine. Încă era sora mea. Încă era Ninny.

— Mă încuie în întuneric, Ninny, i-am spus. În beci. E atât de întuneric încât nu vezi nimic. Auzi doar insecte, peste tot în jur. Și ești atât de speriat că simți că o să mori, dar nu o faci. Și mizeria asta continuă și continuă…

Ninny a venit lângă mine pe pat. I-am făcut loc și mi-am amintit de nopțile când făceam asta, la casa de copii. Când eram surori adevărate.

A urmat o pauză, iar apoi am auzit-o pe Ninny trăgându-și nasul. Plângea, din cauza mea.

— O să-i rog să nu o mai facă. Nu ar trebui să facă asta.

— Ai putea încerca, am spus. Dar s-ar putea să se enerveze.

— Nu se enervează pe mine, a spus Ninny simplu.

Am simțit adevărul amar și dureros. Toate gândurile blânde care se întorceau au dispărut într-o clipită.

— O vor face, i-am zis încet, dorindu-mi să se adeverească. Și apoi or să-ți facă și ție același lucru.

Ninny s-a ridicat grăbită și a plecat rapid.

— Nu o vor face pentru că eu sunt bună, a țipat suficient de tare încât mi-era teamă că o să audă Sally și Henry.

— Nu, nu ești, am șoptit. Ești frumoasă. Asta-i tot. Nu ești mai

bună decât mine și nu ești nici pe departe la fel de deșteaptă.

A fugit de mine și am văzut, când s-a dus în camera ei, că fața îi era schimonosită de efortul de a nu plânge. M-a făcut să zâmbesc.

Din acea noapte a dispărut orice șansă ca noi să fim surori adevărate din nou. Când eram încuiată pe întuneric, am început să-mi imaginez că Ninny e acolo. Că ea plângea și suspina. Și asta mă făcea tot mai hotărâtă să fiu puternică. Nu ca Ninny cea slabă, mică și patetică.

Situația era diferită în ceea ce-l privește pe Callum. Și el era pedepsit, dar nu la fel de des ca mine. Așa că, în loc să fim inamici, am devenit un fel de camarazi ciudați. Dacă unul dintre noi primea mâncare și celălalt nu, găseam o cale să o împărțim. Era periculos, dar ne ținea departe de acea foame teribilă, intensă, care nu ne lăsa să dormim. Ne ținea departe de colaps.

Ciudat este că iritarea dintre noi doi încă era acolo. Treceam imediat de la aliați la inamici.

Îmi era imposibil să mă relaxez cu el în preajmă. Mă simțeam prea conștientă de prezența lui fizică. Prea expusă. Uneori îmi imaginam cum îmi bag unghiile în carnea lui sau îl trag de păr, doar să scarpin acea senzație de mâncărime, de nevoie și cred că erau dăți când și el simțea la fel.

Dar pe Callum părea că nu-l deranjează Ninny. Odată, când atârnam pe crengile joase ale unui fag din spatele grădinii, i-am spus că-mi urăsc sora.

A făcut ochii cât cepele către mine și m-a întrebat:

— De ce ai urî-o?

— Pentru că este Miss Domnișoara Perfectă, am spus, mângâind cu mâna cea mai fină parte a scoarței. Mirosea subtil a zile umede de toamnă. Și pentru că înainte îi păsa de mine, dar acum nu mai. Și pentru că ei sunt mai furioși pe mine, cu cât e ea mai drăguță și mai manierată.

Callum trăgea și el de o bucată de scoarță de ceva vreme. Știam că în acest timp cugeta. Făcea asta des înainte de a vorbi. De aceea oamenii credeau că e încet, prost, retardat, dar începusem să-mi dau seama că nu era deloc așa. Doar un gânditor profund și uneori – doar uneori – înțelegea lucrurile mai bine decât mine. Și când o făcea, mă impresiona, dar mă și enerva.

— De ce o urăști pe ea, când ei sunt cei răi cu voi? a întrebat într-un final.

M-am simțit atunci irațional de furioasă pe el pentru că pune la îndoială oamenii care voiam cu disperare să mă iubească. Se îndoia de Sally.

— M-ar iubi dacă n-ar fi ea aici, am spus și când am simțit lacrimile din ochi, mi-am întors fata de la el.

— Nu ar face-o, a spus Callum simplu și direct. Erau la fel cu mine înainte să vii tu.

Voiam să mă cert iarăși. M-am gândit să-i spun că se purtau așa pentru că el nu era cuminte, așa cum eram eu. Uneori era obraznic. Făcea lucruri pe care nu trebuia să le facă. Dar eu… eu încercam.

Dar cumva, indiferent cât de tăios a fost cu mine, tot nu am reușit să-i spun acestea, așa că l-am întrebat, răzvrătită:

— De ce mai stai? Ai putea fi luat de aici.

Callum a ridicat din umeri.

— Pentru că alte locuri ar fi chiar mai nefaste. Pentru cineva ca mine.

— Ce vrei să spui?

S-a uitat la mine, cu o expresie care cumva mi-a insuflat o senzație ciudată și s-a întors apoi, mișcându-se pe creangă. Îmi aduc aminte exact sunetul blugilor lui care au zgâriat scoarța.

— Am făcut niște lucruri rele unde am fost înainte, a spus. Niciun părinte maternal bun nu m-ar vrea. Sunt multe locuri teribile în care aș putea ajunge. Măcar aici sunt la o școală bună și mă ajută să învăț. O să îmi fac un viitor mai bun.

M-am uitat la el, gândindu-mă că a învățat aceste vorbe undeva. Uitându-mă înapoi, e evident de unde avea aceste idei. Erau cuvintele soților Murray-Watt, pe care i le-au repetat până ce a început să creadă în ele. Nu erau gândurile unui puștan de doisprezece ani, cu probleme.

S-a mișcat din nou, de data asta luându-și avânt și sărind pe pământ.

— Poate că și tu îți poți construi un viitor mai bun, mi-a spus înainte de a pleca.

13.

Jonah a lăsat-o pe Keely să mai ia încă o pauză la zece patruzeci și cinci. Era frustrant să piardă și mai mult timp acum că se apropiau de ora unsprezece, oră care putea să însemne încheierea interviului, dar în același timp voia să se uite în continuare pe istoricul lui Keely. Să vadă ce s-a mai întâmplat cu ea în anii de după incidentele descrise.

Abuzul și trauma își lăsau adesea amprenta asupra vieții oamenilor, iar el știa asta. Un tipar al comportamentelor disfuncționale. Victimele erau adesea autodistructive. Făceau lucruri care să le incapaciteze construirea de relații cu ceilalți sau lucruri ce distrugeau relațiile existente.

A văzut-o iar și iar în oamenii care au comis infracțiuni. Și a trăit-o chiar el, până la un anumit punct. Atât privindu-și mama cum decade în alcoolism, dar și în nevoia puternică de a distruge tot ce-a simțit uneori, când era adolescent. A fost foarte norocos să fie atras de ideea de poliție. I-a oferit un sistem în care să intre și o motivație pentru autocontrol. L-a salvat.

S-a gândit o clipă la noaptea din urmă cu mai puțin de un an, când s-a dus acasă de la bar cu fosta logodnică și a reușit să-și distrugă cea mai fericită parte a vieții. Când a trebuit să se îndepărteze de Jojo Magos, la doar câteva luni după ce a reușit să intre într-o relație cu ea.

În lumina acestor evenimente, se întreba acum dacă era complet eliberat de efectele copilăriei sale.

Nu ai timp de așa ceva, s-a gândit, deschizând dosarul lui Keely, extrem de hotărât să-l citească cu multă concentrare. *Uită-te la Keely. Caută cine este, de ce face toate acestea.*

Istoricul ei includea trimiteri dese la dificultatea de a lega prietenii înainte ca fetele să ajungă la casa familiei Pinder, dar Jonah a fost surprins să afle că aceste dificultăți au dispărut când s-a stabilit la a doua familie maternală. Asistentul ei social declarase că părea să se descurce bine, cu mulți prieteni ce păreau să o adore.

Cu toate acestea, Mark Slatterworth a menționat câteva incidente, când Keely în mod evident a încercat să scape de câte un prieten apropiat. A încercat să inițieze această conversație cu ea de mai multe ori. Unele dintre răspunsurile ei îl făceau pe Jonah să tresară din cauza disconfortului, cele mai multe dintr-o conversație ce a avut loc cu doar opt luni în urmă.

Mark Slatterworth: Ai fost foarte apropiată de Samantha, chiar recent, dar nu ai mai menționat nimic de ea. Există vreun motiv?

Keely Lennox: În mod evident l-ai întrebat pe asistentul social dedicat despre asta.

MS: Nu vreau să știu ce crede el. Vreau să știu cum ești tu. Ce simți tu.

KL: Bine. Samantha a devenit prietena Ninei. Și m-am bucurat că s-a dus la ea. Nu are rost să împărțim prieteni. Să le împărțim loialitatea.

MS: Nu sunt de acord cu asta. Cred că voi trei ați putea fi prietene bune.

KL: Nu așa merge treaba.

MS: Pentru tine…

KL: Pentru oricine cu puțină rațiune. De ce să te mulțumești cu jumătate de persoană?

Apoi conversația a trecut la următorul subiect, căci asistentul ei social simțea în mod evident că nu face progrese. Dar a avut un efect asupra lui Jonah. Nu a citit acele comentarii ca venind din partea unei tinere cu probleme. Lui Jonah îi păreau a fi remarcile unui sociopat.

Dar apoi a dat pagina și a găsit ceva ce l-a făcut să uite pe moment îngrijorările față de Keely.

Detectivul inspector-șef i-a chemat în sala de ședințe imediat ce Hanson și O'Malley s-au întors de la casa lui Frank Pinder. Hanson simțea că șeful este tot mai frustrat și grăbit.

— Vreau să stabilim ce merită și ce nu timpul nostru, a spus, stând cumva jumătate pe masă, jumătate cu picioarele jos, în timp ce vorbea. Nu am făcut prea mari progrese, în ciuda eforturilor depuse, iar timpul ne presează în mod evident. S-a uitat spre Hanson și O'Malley. Spuneți-mi despre Frank Pinder.

O'Malley nu a luat cuvântul imediat, așa că a început Hanson.

— Nu știu sigur ce să spun despre el. Părea agitat și când m-am dus spre dormitor, a reacționat cu anxietate. Părea că vrea să plec de acolo, cu toate că nu exista nimic care să-i facă probleme imediat. A fost interesant să constat că era în mijlocul unui episod din Gossip Girl. S-a uitat către Ben și Domnall. Oricine ar putea fi rușinat să fie prins uitându-se la o dramă pentru adolescenți, dar mă întrebam… oare se masturba uitându-se la asta? Se uita pentru că este atras de adolescente și de aceea era atât de iritabil?

— Investigația împotriva lui Frank Pinder a fost destul de completă, a spus O'Malley. S-au verificat nume, date și nu s-a aliniat nimic. Frank și soția lui au fost interogați pe îndelete. A fost suspendat de la muncă cât s-au întâmplat acestea și, dat fiind faptul că lucrează ca antrenor de fotbal pentru adolescente, ar fi fost o nebunie să încerce vreo mișcare cu fetele maternale. A primit și multe declarații de susținere din partea fetelor și părinților din acel club.

— Există date care sugerează că cei care au o predilecție către fete sau băieți gravitează spre roluri de autoritate asupra lor, a contrat Lightman. Aș spune că orice mărturisire a părinților sau adolescenților este irelevantă. Cu excepția cazului în care au experimentat acest comportament în mod direct, experiențele lor se află în afara scopului acestei investigații. S-a uitat la detectivul inspector-șef. Având în vedere rata scăzută de condamnări în situațiile de abuz sexual, aș

spune că este mai probabil ca Frank Pinder să fi fost vinovat.

Hanson a fost surprinsă să-l audă pe Ben emițând o opinie atât de puternică. De obicei vorbea pe un ton neutru. Lui îi luă mai mult timp să-și formeze o teorie hotărâtoare decât șefului, iar asta spunea ceva.

I-a zâmbit lui Ben.

— Dar, ca să fim sinceri, tu nu ai cunoscut-o, a spus ea. Probabil că atunci când o vei face vei tinde și tu spre ideea de manipulare.

Ben a ridicat din umeri.

— Asta îmi spune doar că are o personalitate nefericită, iar asta e posibil să vină din ce a trăit în trecut. Este mai bine să fii în totalitate obiectiv, decât să-i reduci personalitatea la tăcere.

Hanson s-a simțit pentru moment în mod vădit inconfortabil, dându-și seama că el ar putea fi ușor furios pe ea. Nu i-a zâmbit înapoi și nu a făcut niciun efort să-și cizeleze discursul.

— Cred că merită să mai spun ceva, a intervenit șeful. Keely a făcut de fapt trei acuzații de abuz, nu doar două.

— A spus chiar de la început că au fost trei bărbați care i-au distrus viața, a spus Hanson, încercând să se gândească la Keely și nu la reacția lui Ben.

— Așa este, a afirmat șeful. Și este complet posibil ca ea să se răzbune cumva pe ei pentru că au scăpat de orice ar fi făcut.

Șeful a distribuit copii ale unor documente listate: un raport scris de asistentul social al lui Keely. Hanson a început să-l scaneze, dar s-a oprit ca să-l asculte pe detectivul inspector-șef care a continuat.

— A treia acuzație a fost făcută în urmă cu optsprezece luni, la Casa de Copii Henley Road. Asta se întâmpla la patru luni de la situația cu Frank Pinder. Keely Lennox avea un asistent social dedicat pe nume Jared Boula, cu care părea că se înțelege bine, până ce a cerut să se vadă cu asistentul social și i-a explicat că celălalt a abuzat-o sexual.

— Keely l-a menționat, a spus Hanson. A fost asistentul social dedicat al Ninei la un moment dat, nu-i așa? Cel pe care îl adora.

— Așa este, a confirmat șeful. Cu toate că nu există nicio sugestie în investigație că Nina a fost implicată de data aceasta.

Hanson a găsit descrierea abuzului pe foaia imprimată. Se pare că Boula a împins-o pe Keely într-un colț, ar fi sărutat-o și și-ar fi băgat mâna sub fusta ei.

Nu era o situație nemaiauzită, s-a gândit Hanson. Își imagina foarte bine un bărbat care deținea puterea asupra unei adolescente și care a profitat de situație. Era trist, dar ceva comun.

— După acest interviu cu ea, Mark Slatterworth a vorbit direct cu directorul casei de copii și cu alți martori de acolo, a spus șeful. Se pare că Jared Boula deja emisese niște îngrijorări cu privire la Keely. Sugerase că ar trebui să lucreze cu altcineva, pentru că devenise

obsedată de el. Când Hanson a privit în sus, a văzut că șeful se uită la ei cu subînțeles. A raportat directorului acestea cu doar trei zile înainte ca ea să încerce să îl sărute.

Hanson a oftat. Nimic nu părea simplu când venea vorba de Keely Lennox. Totul avea o fațetă întunecată.

— Probabil nu a reușit să îl sărute, a spus O'Malley.

— Nu, potrivit lui Jared Boula, a afirmat Jonah. A spus că a refuzat-o ferm și că a încercat să se îndepărteze de acea situație. Raportul lui Mark Slatterworth o critica pe directoarea casei care nu a intervenit mai devreme. A ridicat problema șederii fetelor acolo și, într-un final, le-a mutat.

— Avem vreun motiv să ne gândim că asistentul social dedicat a mințit? a întrebat O'Malley.

— Nimic evident, dar Keely a renunțat la acuzații a doua zi, rugându-l pe asistentul social să nu le dea curs. A făcut o pauză. Dar îl întreb mai multe pe Mark Slatterworth când ajunge. Raportul este destul de scurt și e posibil ca el să fi simțit un adevăr în acuzațiile ei. Aș vrea să vorbesc și cu Jared Boula în mod direct.

— Așadar, unde crezi că suntem acum în căutarea Ninei? a întrebat Hanson, îngândurată. Să presupunem că dacă îi urmăm indiciile, găsim sora?

— Asta, a spus șeful, e marea întrebare. Și e greu de spus. Simt că Keely merită să fie ascultată, dar că are un instrumentar propriu. E posibil ca lista ei de indicii să aibă doar menirea de a trage de timp.

A urmat un scurt moment de liniște, timp în care Hanson s-a simțit aproape sfâșiată în două. Cu cât afla mai multe despre sora mai mare, cu atât mai mult credea că nu e vorba doar de un joc bine intenționat. Dar Keely era o adolescentă problematică de șaisprezece ani, așa că, inevitabil, voia să o ajute.

Liniștea s-a spulberat doar când a intervenit Lightman:

— Aș vrea să continuăm să căutăm indiciile ei. Sunt și alte lucruri pe care ar trebui să le facem, dar avem un martor care ne roagă să-l ascultăm, într-un fel în care alți agenți de poliție poate că nu au făcut-o. Cred că trebuie să dovedim că o luăm în serios.

— Chiar dacă ia mai mult timp decât avem noi la dispoziție? a întrebat O'Malley în șoaptă.

— Așadar, acum ignorăm cazurile de abuz sexual, nu-i așa? a răbufnit Lightman imediat.

Chiar și șeful a părut ușor surprins de tonul lui. Era ceva neobișnuit ca întâlnirile echipei să devină câtuși de puțin conflictuale și, mai mult decât atât, nu-i stătea deloc în fire lui Ben să facă asta, lui Ben cel care era imposibil de enervat.

Era posibil să îl și deranjat altceva, iar Hanson și-a dat seama de asta, simțindu-se vinovată că nu l-a întrebat ce se mai întâmplă cu

tatăl lui. Tatăl lui Ben a primit un prognostic terminal pentru cancerul lui stomacal și a început să piardă din greutate și din putere, căci nu mai putea să mănânce. Stă în natura acestor lucruri să treacă de la un progres încet la unul accelerat, iar Hanson a simțit o ușoară anxietate la gândul că lucrurile au escaladat rapid.

Ben a părut că-și dă seama că a vorbit puțin cam dur. După o scurtă pauză, a adăugat:

— Uite, ce vreau să spun e că, dacă asta e singura cale prin care ne lasă să o găsim pe Nina și dacă sunt cazuri clare de abuz, trebuie să ascultăm.

— Mulțumesc, amândurora, a spus detectivul inspector-șef și a continuat foarte diplomat. Sunt de acord cu Ben că cel puțin un membru al echipei trebuie să urmărească indiciile. Dacă nu o găsim pe Nina, ignorându-le, cred că ne vom simți foarte responsabili de acest eșec. A făcut o pauză. Dar trebuie să căutăm din răsputeri toate locurile în care ne-am putea gândi că se ascunde Nina. Asta înseamnă toate locurile asociate cu oamenii pe care îi cunoaște. Aș vrea să vorbim cu Henry Murray-Watt în persoană. Dacă el este unul din cei trei bărbați pe care vrea să îi distrugă, atunci poate că și el are ceva interesant de spus referitor la interacțiunile recente cu Keely. Poate că au avut loc conversații despre care nu știe soția lui. S-a oprit să bea o gură de cafea. De asemenea, trebuie să discutăm cu Callum Taylor, pe care nu am reușit să îl contactăm și care nu pare să fie acasă.

Hanson a dat din cap aprobator.

— A vorbit mult despre el până acum și pare că relația lor a fost una complexă.

— Și eu tind să fiu de acord cu această analiză, a spus O'Malley. Pe lângă faptul că l-a bătut în cap cu o rachetă de tenis, mi se pare că era interesată de el. Nu aș fi deloc surprins să aflu că au avut vreun fel de relație, în ciuda bătăii. Și am mai auzit că unora chiar le plac genul acesta de relații, așa că…

Hanson a râs, ușurată că O'Malley a dus conversația într-o atmosferă mai degajată. Ben părea la fel, căci a spus, pe o voce mult mai calmă:

— Vecina lui Callum Taylor a menționat ceva de o iubită. Poate că se văd acum.

— Keely cred că este ajutată, a intervenit Hanson. Nu conduce, dar a reușit cumva să pună cap la cap toată acea scenă de la școală, să o lase pe Nina undeva, să ajungă la pub și posibil să lase mai multe indicii peste tot.

— De acord, a spus șeful. Deja am trimis detaliile către echipa de la răpiri, dar aș vrea să treci iar pe la apartamentul lui, Ben. Ia-o pe Juliette cu tine și, dacă vreunul dintre vecini e treaz, vorbește cu el. E posibil ca unul dintre ei să fi văzut ceva sau poate că se ascunde acolo

și o ascunde și pe Nina.

— Crezi că ar face așa ceva? a întrebat Hanson. Keely spune că era bun cu Nina. Nu pare genul care să vrea să-i facă rău.

Șeful a dat din cap aprobator.

— Aș zice că da, dacă totul s-ar rezuma la acțiunile lui. Dar, după ce-am auzit de la Keely, este o manipulatoare. Este destul de posibil ca și Callum să-i fi căzut victimă.

— OK, a spus Lightman. Pentru Hanson, tot nu părea complet fericit. Dar măcar era de acord cu planul șefului.

— Dacă nu vreți să faceți asta, a adăugat șeful, o să trimitem o echipă de intrări ca să vă ajute. Cred că putem justifica spargerea ușii ca un pericol iminent asupra vieții cuiva, însă vezi dacă-l poți face pe Henry Murray-Watt să vină aici înainte să pleci.

Ședința a luat sfârșit, iar Hanson și Lightman s-au dus spre birourile lor. Au sunat la numărul de fix al familiei Murray-Watt, apoi la fiecare număr de mobil. La toate a intrat căsuța vocală, iar Hanson a lăsat mesaje rugându-l pe Henry să vină la secție.

— Probabil sunt acasă și ignoră apelurile, a spus. Mai devreme erau. Și asta ar putea fi evitare deliberată sau doar faptul că e duminică seara și că nu le plac astfel de intruziuni.

— Cu toate acestea, Sally părea îngrijorată pentru Nina, a răspuns Ben.

— Dar poate că Henry nu este, a spus Hanson. Și pare că Henry ia toate deciziile. Deși se prea poate ca Keely să fi mințit despre asta.

Au ieșit într-o liniște neobișnuită. Hanson încă se gândea la răspunsurile impulsive ale lui Ben de la mica lor ședință și a așteptat până au intrat în micul ei Nissan Micra înainte de a întreba:

— Toate bune la tine în ultima vreme?

Ben s-a uitat spre ea cu expresia neutră, ca întotdeauna.

— Sunt bune.

— Tatăl tău e…?

A urmat o pauză înainte ca Lightman să-i spună:

— Nu e extraordinar, dar… dar e cu noi. După alte câteva clipe, când Hanson nu a mai spus nimic, a adăugat: Scuze că sunt puțin… arțăgos.

Hanson a pornit motorul.

— Ai tot dreptul să fii. Treci prin multe. Și, să fiu sinceră, dacă nu ai fi morocănos uneori, mi-aș face griji.

Lightman i-a zâmbit pe jumătate.

— Pot să prefac dispoziții proaste pentru calmul tău oricând. Doar dă-mi un semnal.

Hanson i-a zâmbit înapoi, dar a simțit o dezamăgire familiară, căci el era dispus să-i împărtășească atât de puțin. Ben începuse să-i spună mai multe în ultimele luni, dar încă avea probleme cu asta. Îi era greu

să nu-și imagineze că era vina ei de fiecare dată când el evita un subiect. Că îl stresa prea tare sau că el nu avea încredere în ea.

Parte din îngrijorările ei erau că s-ar putea distanța de ea din nou, dacă insista prea tare. Anul trecut a avut un episod când a devenit foarte rece, un episod despre care era sigură că a fost declanșat de faptul că l-a îmbrățișat îndelung după o situație tensionată.

Și el a îmbrățișat-o înapoi, desigur. A fost o îmbrățișare lungă și emoționantă care o făcea să se simtă ciudat de fiecare dată când se gândea la ea. S-a întâmplat fix înainte de a ieși cu Jason Walker și i-a fost greu să-și dea seama ce s-a întâmplat.

Nici Ben nu și-a explicat niciodată retragerea. Sau, de fapt, întoarcerea subită la comportamentul cald și la pălăvrăgeală după câteva luni. Și cu toate că Hanson voia cu tot dinadinsul să-l întrebe în numeroase ocazii, nu reușea. Era un subiect rușinos și plin de potențialul de a descoperi fapte nedorite.

Așa că, în loc să mai zică ceva, Hanson a început să stea la povești pentru restul scurtei lor călătorii.

•

Singur în biroul său din nou, Jonah își tot verifica telefonul să vadă ce-i răspunde Michelle. Încă nu-i trimisese nimic care să sugereze că are probleme, dar mesajul lui apărea ca citit fără niciun răspuns, iar în seara aceea îl îngrijora acest comportament.

Știa că principala cauză era probabil ce aude și ce citește despre Keely. Indiferent cât de neclar îi era ce s-a întâmplat, era aproape imposibil să evite să se gândească la fiica lui. Mai exact, ce s-ar alege de ea dacă lui și lui Michelle li s-ar întâmpla ceva groaznic.

A simțit o strânsoare în piept gândindu-se că Milly ar putea rămâne singură pe lume. Și-a spus sieși că nu va rămâne a nimănui, ca surorile Lennox. Dar nu ar avea familie care să vină să o ajute. Michelle și-a pierdut mama și nu vorbea cu tatăl ei, iar mama lui Jonah era alcoolică și nu a mai fost un părinte adevărat de când avea el vreo zece ani. Dacă el și Michelle sfârșeau cumva într-un mod groaznic, Milly n-ar avea pe nimeni, căci nici măcar nași nu avea, cum nu avea nici familie.

Gândindu-se la asta, era greu să nu-și imagineze că ceva li s-a întâmplat deja fetelor de acasă. Voia să verifice ce-i fac partenera și fiica. Lipsa unui răspuns crea în el un sentiment tot mai clar de anxietate, însă grijile acestea mai aveau și o altă sursă. Era o parte din el care, instinctiv, era mult prea dramatică și ridicolă, dar exista acolo, declanșată de întrebările lui Keely despre familia lui, adresate cu zâmbetul pe buze.

Keely își făcuse temele, însă asta nu însemna automat că reprezenta o amenințare la adresa partenerei și a copilului lor. Faptul că a lăsat o serie întreagă de indicii altundeva făcea mai puțin probabil să fi trimis

pe cineva la ele, nu mai mult. Ea – sau oricine o ajuta – nu avea timpul necesar să facă altceva. Dar grijile chinuitoare erau încă acolo. A deschis lista de apeluri și s-a oprit cu degetul mare pe numărul lui Michelle. Ar fi putut să vadă ce fac atât de ușor.

Problema era că acest moment era foarte important pentru Michelle, căci acum reușea să doarmă. Milly dormea în general doar două ore legate, de la zece până la miezul nopții și de obicei acela era cel mai lung interval de somn neîntrerupt. Amândoi au învățat să doarmă și ei dacă pot, căci doar așa devenea mai suportabilă noaptea albă ce urma.

Dacă Jonah suna acum și o trezea pe Michelle, cu siguranță avea să-i fie greu pe parcursul nopții. Sau, de fapt, să-i fie și mai greu ca de obicei. Nu era ca și cum lipsa de somn era vreodată benefică.

A închis lista de apeluri și i-a lăsat un mesaj, spunându-i să-i scrie când se trezește. Dacă avea telefonul pe opțiunea *Nu Deranjați,* așa cum era de obicei, avea să-și vadă telefonul doar când o hrănește pe Milly. Un scenariu mult mai bun.

O'Malley a bătut la ușa lui fix când și-a pus telefonul în buzunar.

— Mark Slatterworth e aici, a spus sergentul. Asistentul social.

— Adu-l aici.

A simțit o mare ușurare să-l aibă acolo, în sfârșit, pe asistentul social al lui Keely. Avea multe întrebări să-i pună, atât despre acuzațiile de abuz, cât și despre Keely, ca persoană.

Mark părea o resursă bună în acest caz. Rapoartele sale erau empatice, dar per total, s-a gândit Jonah, erau echilibrate. Potrivit dosarului, Mark a vorbit ultima oară cu Nina și Keely acum vreo două săptămâni. Dacă Keely era atunci ocupată cu planul ei, poate că i-a dat anumite indicații. Și, în special, poate a menționat pe cineva care a ajutat-o.

Mai mult decât atât, asistentul social al lui Keely era persoana care avea cele mai mari șanse de a o convinge să vorbească. Dacă Mark Slatterworth reușea cumva să o facă să lase jocurile și să le spună unde e Nina, atunci tot ce avea ea de spus putea să fie spus după aceea.

O'Malley a reapărut cu Slatterworth, care era exact cum își imagina Jonah că ar fi un asistent social. Probabil avea aproape treizeci de ani și un chip rotund, pe care se citea bunătate. Cămașa în carouri și ochelarii mari cu rame negre erau completate de un cardigan cu glugă. Avea un mers rapid, ușor săltăreț și aerul că e genul de om care acceptă tot ce i se întâmplă cu zâmbetul pe buze.

— Mulțumesc mult că ați venit, domnule Slatterworth, a început Jonah, cât O'Malley s-a dus să le aducă amândurora o ceașcă de ceai.

— O, sunt doar Mark, a spus asistentul social, râzând. Nu-mi iese să fiu atât de formal.

Jonah i-a zâmbit, fiindu-i foarte ușor să se deschidă față de un asemenea accent voios de Edinburgh.

— Mi-ai ajutat mult sergentul, chiar și prin telefon, a început. Am câteva întrebări pentru tine. Mă întrebam dacă poți să-mi oferi observațiile tale cu privire la Callum Taylor.

— Cu privire la Callum? a întrebat Mark. S-a gândit câteva secunde. Bănuiesc că… adică sigur asistentul lui social știe mai multe, așa că tot ce pot eu spune este ce am văzut când le vizitam pe Keely și Nina.

— Mă interesează modul în care interacționa el cu Keely și cu Nina, a răspuns Jonah. Dar spune-mi ce credeai despre el per total. Avea în mod deosebit probleme?

— Cred că da, a spus Mark cu precauție, cu toate că s-a calmat mult. La nouă ani, când locuia cu ai lui, a urmărit un alt copil cu un cuțit. Celălalt i-a dat un pumn primul, dar reacția lui a fost una extrem de violentă.

— Probleme acasă? a întrebat Jonah.

— Da, absolut, a aprobat Mike. Un tată alcoolic care își folosea mai mult pumnii și o mamă care, pur și simplu, l-a abandonat. Trăiau în sărăcie. Mutarea în plasament a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. I s-a oferit o nouă viață și s-a schimbat cu totul. A devenit un elev premiant, unul calm și motivat. Și nu cred că a fost motivat doar de casa mare și de Porsche-ul din garaj, a spus asistentul social, râzând. În mod clar au depus multe eforturi cu el.

— Așadar, nu ai simțit că ar fi abuzați acolo?

Mark a scuturat capul cu fermitate.

— Nu, nu am crezut asta. Și am abordat cazul cu o minte extrem de deschisă, dar lucrez cu mulți dintre acești copii și pur și simplu… nu-i vezi să aibă asemenea rezultate când sunt bătuți acasă.

— Așadar, de ce crezi că ar fi făcut Keely acele acuzații?

— Pentru că avea multe traume nediagnosticate din cauza mamei și pentru că era extrem de nefericită la școală, a spus Mike. Era tachinată, ostracizată și nu spunea nimic. Asta am aflat mai târziu chiar de la școală. Nici nu le-au spus lui Sally și Henry așa că, după mine, școala a fost vinovată.

Jonah a lăsat toate acestea să se așeze puțin, iar apoi a întrebat:

— Știi ceva despre vreo prietenie actuală cu Callum Taylor?

— Adică el și – cu Keely? a întrebat Mark. Aa, nu știu. A scos un sunet ca și cum s-ar gândi pe îndelete. O dată cred că i-am văzut în oraș. Asta se întâmpla, nu știu, acum vreun an, poate. Eu eram într-un autobuz, mă duceam la Queensway și am văzut un cuplu care arăta așa. Cu toate că apoi, când am întrebat-o pe Keely, a negat.

O'Malley s-a întors la un moment dat cu două cești de cafea, așa că Jonah s-a oprit să-l lase pe Mark să soarbă două înghițituri.

— Investigația a părut să concluzioneze că tânărul Callum a fost manipulat de Keely cât timp a fost la soții Murray Watt, a continuat Jonah, după ce au băut amândoi din ceai. Crezi că așa a fost?

— Cred că e destul de posibil, a aprobat asistentul social.

— Ai idee ce face el acum? a întrebat Jonah.

— Ah, acum locuiește independent, doar dacă a ales el să stea în continuare la Sally și Henry nu ar fi așa, a spus. Dar, după cum am menționat de la început, cel mai bine vorbiți cu asistentul lui social despre asta.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Dar despre cazul Frank Pinder? Ce crezi că s-a întâmplat acolo?

Mark a mai sorbit o dată din ceai, gânditor.

— M-am tot gândit la asta de când m-a sunat sergentul, a spus. Știi, uitându-mă înapoi, cred că, de fapt, s-a îndrăgostit de el. Frank e un tip care arată bine. E sportiv, chiar de treabă. A vrut să o ajute să devină populară la școală, ceea ce a și făcut și cred că multe fete la vârsta ei confundă aceste relații cu altceva.

— Așadar, de ce l-a acuzat de viol într-un final? a întrebat Jonah.

— Din câte mi-am dat eu seama, a spus Mark, cu Frank nu mergeau lucrurile cum ar fi vrut ea. Așa că a început să se culce cu un tip de la școală ca să-l facă gelos. Și în loc să obțină ce vrea, asta i-a adus o interdicție de socializare pentru o vreme. Frank nu a gestionat situația bine, dar mulți părinți s-ar îngrijora dacă fiii și fiicele lor se culcau cu cine apucau la paisprezece, cincisprezece ani.

— Știu că i-ai spus sergentului meu că relatarea experienței aceleia ți s-a părut bizară, a spus Jonah. Atât tu, cât și agentul care s-a ocupat de investigație ați comentat că părea prea conștientă de mecanismele manipulării psihologice încât să-i cadă victimă. Dar nu se poate să fi căutat aceste lucruri după eveniment, ca să-și dea seama ce s-a întâmplat de fapt?

— M-am gândit și eu la asta, a recunoscut Mark. Dar ar fi incredibil de matur din partea cuiva de vârsta ei. Atunci aveam deja experiența unui caz real de abuz și nu se putea ca minorul abuzat să se detașeze de el însuși și să relateze în felul acela ce s-a întâmplat. L-a privit pe Jonah ușor anxios. Dar nu vreau să crezi că am învinuit-o pentru ceva. Nimeni nu face lucrurile acestea cu scop distrugător, oricum ar părea din afară. Keely era profund nefericită. Nu avea în viața ei o figură paternă, se îndrăgostise de cineva care reprezenta acest lucru, dar acea persoană o respingea și, pur și simplu, nu reușea să înțeleagă efectele acțiunilor ei.

— Așadar, per total, a concluzionat Jonah, ai spune că rezultatele investigațiilor au fost corecte.

— Da, așa aș zice, a spus Mark. În special după ce s-a întâmplat și cu asistentul social dedicat anul trecut.

— Povestește-mi, te rog, a spus Jonah.

— Sigur, nicio problemă, i-a răspuns Slatterworth. A mai luat o înghițitură de ceai. Așadar, Keely părea nefericită de o vreme. A spus că elevii de la Henley Road o tratau mai bine, iar asistentul social dedicat o susținea și el. Totul părea bine, iar eu eram ușurat. Așa că m-a surprins cu totul când m-a sunat și m-a rugat să stăm de vorbă, dar în afara casei.

— Și asta era neobișnuit?

— Da. Și Keely părea sincer preocupată că ar putea auzi-o cineva, lucru iarăși neobișnuit. De fapt, părea rușinată, lucru care m-a convins puțin. Mi-a vorbit despre cum Jared Boula a împins-o la perete și a sărutat-o, înainte de a-și forța degetele în… în zona ei genitală. A făcut o grimasă. A spus că i-ar fi zis să se oprească și a făcut-o, dar că a râs de ea și că i-a spus că a văzut că-i place. Așadar, a spus Mark, inspirând profund, i-am spus că mă duc să vorbesc direct cu directorul casei de copii și, evident, că voi opri orice întâlnire cu asistentul social dedicat. Și apoi am rugat-o să mergem să bem un suc, să-mi spună exact ce vrea să scriu în declarație și dacă este sau nu confuză, căci a trecut prin două investigații și mă îndoiesc că o voia și pe a treia fără motiv.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Și ai vorbit cu directorul?

— Da, a aprobat Mark. Grand Ferris. E în sistem de multă vreme. Are experiență. E cu capul pe umeri, știi tu. Și de la el am auzit o poveste foarte diferită, după cum cred că știți. A spus că Jared Boula îl abordase cu câteva zile în urmă pentru a-și exprima îngrijorările cu privire la Keely, care era interesată de o relație cu el. I-a arătat directorului mesajele în care Keely îi spunea că visează să îl sărute.

— Ai văzut mesajele? a întrebat Jonah.

— Am văzut capturi de ecran, a răspuns Mark. Și păreau că sunt trimise de o persoană obsesivă. Chiar mi-a părut rău de ea. Dar atunci, ei bine… Mark și-a pus cana pe colțul mesei și a prins spătarul scaunului cu o mână. Se pare că și unul dintre băieții de la casa de copii a vorbit cu directorul despre Keely, a spus, cu o expresie încordată, inconfortabilă. Un băiat de cincisprezece ani pe nume Brandon. A spus că Keely l-a abordat, agresivă, oferindu-i sex oral. Și când el s-a speriat, ea a râs de el și l-a amenințat că îl raportează dacă îi spune cuiva.

Jonah a simțit cum i se chircește stomacul, un sentiment mai puternic decât senzațiile anterioare de agitație pe care le-a trăit.

— Asta ne duce în alte direcții, a spus.

— Da, a răspuns Slatterworth. Am vorbit cu băiatul, care era jenat de toată povestea, dar l-am crezut. A descris perfect răceala ei. La finalul interviului, când plecam, m-a implorat să nu o las să distrugă

viețile oamenilor. A spus că știa că urma să-l bage în bucluc pe unul dintre angajați, căci a văzut-o repetându-și discursul în oglindă. Avea o expresie îndurerată. Exersa cum să pară temătoare și rușinată și o lua de la capăt când nu-i ieșea bine.

Jonah s-a lăsat pe spate în scaun, dând din cap aprobator. Într-un final, a simțit cum îi dispar toate dubiile și cum sunt înlocuite de o furie rece.

14.

Vreau să fie clar, în caz că te întrebi, că nu am vorbit cu nimeni altcineva despre ce s-a întâmplat acasă la familia Murray-Watt. I-am spus adevărul complet doar lui Callum și doar la început.

Acest lucru a fost folosit mai târziu împotriva mea, faptul că nu am spus nimic mai devreme. Dar vreau să înțelegi de ce nu am făcut-o.

Orice copil poate fi manipulat, iar Sally și Henry se pricepeau de minune la asta. Conspirau cum să ascundă cruzimea, chiar dacă unul era doar instrumentul binevoitor al celuilalt.

Îmi aduc aminte în mod clar cum s-a așezat Sally în fața mea în ziua dinaintea celei de-a doua vizite a asistentului social. Se întâmpla în acea perioadă când îmi era mereu foame.

Am început să cred că orice altceva era mai bine decât unde mă aflam atunci. Voiam să-i spun lui Mary, asistentul nostru social răbdător și puțin autoritar, tot ce s-a întâmplat, îmi imaginam că voi plânge în fața ei și că o voi implora să fim luate de acolo.

Dar, desigur, Henry s-a gândit la asta. I-am auzit vorbind în biroul lui Henry și așteptam terorizată să fiu certată.

În schimb, Sally a ieșit din cameră și m-a rugat cu blândețe să vin la bucătărie. Mi-a zâmbit într-un fel care era cumva atât cald, cât și trist și mi-a spus că era îngrijorată.

— Henry și cu mine… Henry crede că ar trebui să îi spun asistentului social despre toate dățile în care nu ai fost ascultătoare, a spus, cu ochii foarte mari. Trebuie să o fac. Ne-am înțeles așa de la început.

Am simțit atunci cum mă cuprinde deodată teama. Nu m-am gândit până atunci că spunându-i asistentului social că sunt nefericită ar putea însemna că recunosc că am făcut lucruri rele. Și Henry părea să creadă că multe lucruri pe care le-am făcut eu erau oribile.

— Dar cred că aș strica totul pentru tine, dacă aș face-o, a continuat Sally, cu fruntea ridată. Copiii care nu sunt cuminți sunt duși la familii groaznice. Din cele care trăiesc în apartamente înghesuite și mucegăite, care le dau copiilor de muncă toată ziua. E spre binele lor, știu, dar – Henry a analizat puțin situația și s-a întâmplat unor copii pe care i-am avut, iar noi nu vrem asta pentru voi. A ridicat mâna ca să mă mângâie pe păr. Tu ești o fată bună, înăuntrul tău. Știu că o să repari toate relele. Așa că poate nu trebuie să știe despre asta. Putem ține secret ce s-a întâmplat cu comportamentul tău și cu pedepsele și să ne concentrăm pe lucrurile bune, nu?

Și uite cum dădeam din cap că da. Gândindu-mă că mă pot schimba

și că pot fi ce vrea ea, ce vrea Henry. Am început să plâng, recunoscătoare:

— Îți mulțumesc, Sally.

M-a tras către ea într-o îmbrățișare rară și m-a sărutat pe creștet.

— Știu că vei fi mai bună curând. Ai o inimă bună. În ultimul timp ai avut mai multe probleme.

În acel moment am simțit așa o căldură față de ea. Posibilitatea de a fi aproape bună m-a motivat pe tot parcursul vizitei asistentei sociale și eram atât de recunoscătoare, în cel mai patetic mod, când Sally a spus că am fost o fată bună și că nici prin cap nu mi-a trecut să stric totul.

În mod evident, m-a șocat când a doua zi l-a lăsat pe Henry să mă pedepsească pentru că eram ursuză. Voiam să protestez, dar amintirea îmbrățișării și căldura ei încă erau cu mine. Încă mă gândeam că o pot convinge să devină protectorul meu. Eram prea naivă să înțeleg cât de bine o prinsese Henry în mrejele lui și cât de strâns o ținea.

Ciudat a fost cum am început să recunosc tehnicile lui de manipulare. Nu când le utiliza pe mine; nu încă. Ci atunci când victima era Callum, pentru mine era cumva evident. Am început să recunosc modul în care Henry știa perfect ce să-i spună ca să-l pună la pământ de fiecare dată când exprima prea multă independență, sau când era prea zgomotos, sau prea furtunos. Și cum o făcea pe Sally disperată ca să-i fie pe plac, dar fără să-i mulțumească vreodată.

Am văzut și diferența în modul în care răspundeau Callum și Sally. Callum se retrăgea în sine și era botos, pe când Sally încerca și mai tare să-i fie pe plac.

Am început să îmi dau seama că niciuna dintre reacții nu era atrăgătoare. Indiferent cât de silă îmi era, mi-am dat seama că Ninny era mult mai plăcută decât Callum și, de fapt, de o mie de ori mai plăcută decât Sally. O vedeam cu ochii mei, indiferent cât de mult o uram.

Pentru că nu-i era teamă de pedepsele lui Henry, ea putea să îi zâmbească. Să le zâmbească amândurora. Îi întreba despre cum le-a mers în ziua aceea și îi asculta interesată, cu ochii mari. Se oferea să facă diverse pentru ei, dar nu prea des. Râdea de ea însăși când greșea, înainte ca Henry să se înfurie sau Sally să fie dezamăgită.

Am început să înțeleg că făceam totul anapoda. Nu doar la școală, unde încet, încet începusem să fiu acceptată, dar și acasă.

Acest lucru a devenit deosebit de clar de zilele sportului, un eveniment de gală ținut pe terenul cu gazon al satului. Am concurat și am câștigat cursa de opt sute de metri, cea de o mie cinci sute de metri și obstacolele.

În loc să fie dezinteresați, părinții mei maternali erau încântați de mine. Erau chiar în tribune și uitaseră de ce-și aduseseră pentru

picnic, fiind acum în picioare și aplaudând.

Când am terminat cel de-al treilea eveniment, au venit să mă ia, mândri nevoie-mare și întrebându-mă dacă vreau o înghețată. Nici nu au părut că o mai observă pe Ninny. Realizările ei mediocre au fost eclipsate, în sfârșit.

Am mâncat două cupe întregi de înghețată și am făcut-o cu o mare satisfacție, cât Ninny se uita la mine, înfometată.

Până atunci fusesem îngrijorată de vacanța de vară. Urmau șase săptămâni lungi, timp în care îmi era imposibil să scap de părinții maternali și am început să mă gândesc serios să fug de acasă. Dar când am terminat înghețata, m-am gândit că aș putea să rezolv toate acestea. Trebuie doar să fiu curajoasă.

Primul experiment a fost primit cu un succes extraordinar. A avut loc la cinci zile după ziua sporturilor, în penultima zi de școală. În mod evident începuseră să uite de realizările mele sportive. Din nou nu le convenea ceva la mine. Că nu zâmbesc, că sunt împrăștiată, că sunt un băiețoi.

Îmi planificasem acțiunile ore întregi, mă trezisem la cinci. Am exersat în oglindă și cu mine însămi exact ce să le spun. Cum o să-mi arate fața. Mișcările brațelor și mâinilor.

Așadar, am simțit că joc un rol când m-am așezat în fața farfuriei cu micul dejun, unde era pâine prăjită și gem. Am zâmbit și am spus:

— Arată absolut delicios, Sally, mulțumesc.

Am așteptat să reacționeze. Am privit-o fix, în căutarea răspunsului. Am văzut zâmbetul surprins și felul în care strălucea de parcă mi-ar fi zis cu plăcere.

A venit să stea și ea cu noi, cu bolul ei mic de fructe și am întrebat:

— Se poate să mănânc doar jumătate? Aș vrea să rămân în formă pentru alergat. M-am gândit să mă duc să dau o tură după școală, dacă se poate. Trebuie să mă antrenez în continuare.

Surprinderea de mai devreme nici nu se compara cu expresia de acum. A deschis gura și apoi s-a uitat la mine, cu ochii luminoși:

— Desigur, draga mea, a spus. Și apoi a mai adăugat. Cu toate că, dacă mergi să alergi, poate că o să ai nevoie de extra energie astăzi?

— Nu ar fi mai bine să vedem cum mă simt după aceea? am întrebat, prefăcându-mă că mă gândesc. Chiar mi-ar plăcea să mai slăbesc puțin dacă pot. M-ar ajuta cu timpii de la distanțe lungi.

Sally a fost de acord și foamea intensă pe care o simțisem toată dimineața a fost compensată de felul în care m-a îmbrățișat când am plecat la școală. Și de două ori mai mulțumitor a fost când în seara aceea a venit să mă vadă cum alerg trei mile pe același teren Astroturf unde avuseseră loc toate victoriile mele, iar apoi mi-a dat un sandviș mare cu șuncă și cașcaval pe care mi l-a pregătit în mod special.

Îmi aduc aminte cu o fericire aproape senzuală cât de bun a fost

acel sandviș. Cât de bine a fost să îl înghit și să las toate firimiturile să curgă cascadă în mod extravagant pe haine și pe iarbă, fără ca Sally să mă critice deloc. În schimb, m-a îmbrățișat atunci când l-am terminat.

— Bravo, draga mea, a spus. Henry va fi atât de mândru când îi voi povesti.

Și, uite-așa, a început carierea mea de manipulatoare.

Am început să caut, constant, modalități de a-i linguși. Așteptam ca Henry să fie acolo să-i spun lui Sally că e frumoasă. Întrebam dacă îi pot duce eu lui Henry ceștile de ceai și am început să-i pun întrebări și despre muncă, mimând fascinația. Și, în mod straniu, după o vreme am început să o fac fascinată cu adevărat, căci am înțeles rapid natura cercetării lui.

O întrebam pe Sally dacă îmi face părul ca el ei, sau dacă o pot ajuta să gătească, sau să facă curat. Și îi zâmbeam și îi tot zâmbeam până mă durea fața.

Ninny părea cu adevărat mulțumită. Era ca și cum, pur și simplu, a așteptat să fiu și eu bună și acum era încântată că am devenit sora pe care și-o dorește.

Singura persoană căreia nu i-a plăcut schimbarea era Callum. Mi-a luat ceva să recunosc asta. Nu era doar faptul că știa că mă prefac, cu toate că sunt sigură că îl irita și pe el. Problema adevărată era că dispoziția mea mai bună a corespuns cu o dispoziție mai proastă a lui. Deodată, Callum primea majoritatea pedepselor, iar eu îl priveam cu o senzație de vină răscolitoare când era forțat la înfometare sau când era trimis în beci iar și iar.

Am încercat să discut cu el după câteva zile într-adevăr groaznice. M-am dus în camera lui după ce a fost lăsat să iasă din beci și m-am așezat lângă el, pe pat. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

I-am explicat că i-aș putea face să-l iubească și pe el. I-am spus că trebuia doar să intre în joc. Să le zâmbească mai mult. Să-l ajute pe Henry în grădină. Să întruchipeze modul în care ar trebui să fie un tânăr.

— Nu merge așa, mi-a spus, ștergându-se la ochi ca să ascundă că a plâns. O să fie mereu furioși pe cineva.

Am stat acolo în liniște, căci am realizat adevărul profund al celor spuse. Era ca și cum auzeam un gong bătând în apropiere, o vibrație la care reacționa corpul meu. Era inconfortabilă, adevărată și m-a trezit la realitate.

Și atunci mi-am dat seama ce e de făcut. Pentru că singura modalitate de a fi fericiți era ca Ninny să devină cea urâtă de ei.

15.

Jonah o așteptase pe Keely să termine. Ceva în el se hotărâse să-i mai dea o ultimă șansă de a se deschide și a spune adevărul. Așa că a ascultat, vrând cumva să nu-și schimbe ritmul. O provoca mintal să continue cu minciunile, ca să poată să înțeleagă ce-i cu ea, lucru pe care-l voia cu disperare.

Cu toate că, de fapt, acum se gândea mai bine, poate că existau elemente de adevăr în ceea ce zicea. Pentru că ce le spunea Keely era, de fapt, povestea creației unui psihopat. Acest lucru era extrem de clar.

Când a terminat în sfârșit, nu a făcut nimic altceva decât să se uite la ea. O privea cu aceeași indiferență și intensitate cu care se uitase și Keely la el. Îi oglindea privirea, destul de conștient.

Pentru câteva secunde, ea l-a privit la fel de intens. Părea la fel de relaxată ca întotdeauna, dar apoi, odată cu trecerea timpului, ceva s-a schimbat și ea, Keely, a întors privirea în sfârșit.

Jonah se simțea victorios, deși era un succes infim. O fisură în armura ei, nimic mai mult. Dar una pe care era dornic să o exploreze.

— Vreau să știu unde e Nina.

A spus-o cu duritate. Nu doar neutru sau enervat, ci cu toată puterea terifiantă pe care o folosise tatăl său atât de des împotriva lui.

Era o strategie riscantă. Știa asta. Camera mergea în continuare, iar Jonah nu putea să dea pe cameră ca și cum ar tachina agresiv un minor. Dar dacă nu reușeau să o găsească pe Nina la timp, lipsa lui de acțiune va fi și mai mult pusă la îndoială.

— Nu săptămâna viitoare, când termini tu povestea, a spus. Vreau să știu unde e chiar acum.

Răspunsul lui Keely nu s-a schimbat deloc. I-a zâmbit în modul acela enervant și a spus:

— Păi, e evident.

— Am ascultat răbdători ce ai avut de spus, totul și acum vrem să știm ce s-a întâmplat cu sora ta.

Keely a oftat.

— Dar n-ai ascultat, nu-i așa? Dacă ai fi ascultat, ai fi găsit-o până acum.

— Oh, nu cred că am fi putut, a spus Jonah. Cred că am fi dansat ca niște păpușele pe muzica ta, făcându-ți jocul, iar asta te-ar fi făcut să te simți minunat cu tine. Și nu am fi fost cu niciun pas mai aproape de găsirea Ninei.

Zâmbetul lui Keely a pierit foarte încet. Privirea pe care i-a aruncat-o era din nou goală. Parcă se uita la partea ei reptiliană, cea

pe care majoritatea oamenilor cu bun simț o ascund.

— Tu m-ai urmărit la pub, a spus Jonah, zâmbind de data asta. Cu siguranță știai ce presupune asta. Am o reputație și nu este o joacă de copii. Cred că te-ai așteptat să fii interogată.

A urmat o pauză, iar apoi Keely a întrebat:

— Cine zice că te-am vrut pe tine? Ai o echipă întreagă în jurul tău și, probabil, ei sunt motivul pentru care rezolvi cazurile.

Jonah s-a simțit tentat să râdă. Era un efort atât de copilăresc. Nu mai era la fel de deștept și controlat ca retorica de până atunci.

Ceea ce însemna că, în sfârșit, ajungea la ea.

S-a dat mai pe spate.

— Bine, atunci. Și-a deschis dosarul pe care l-a pus în poală. Hai să vorbim despre poveste, așa cum vrei să o facem. E ceva ce ai vrea să revizuiești? Câteva editări minore?

— De ce-aș vrea să schimb ceva? a întrebat, pe un ton plictisit.

— Mie îmi vin în minte câteva motive, a spus el cu un zâmbet lipsit de umor. Unul ar fi dacă te-ai gândi la ce ai ratat. Celălalt ar fi dacă ai inventat toate astea.

Keely nu a reacționat pe moment, apoi și-a scuturat capul încet.

— M-am gândit că tu, dintre toți oamenii, vei înțelege că atunci când nu găsești suficiente dovezi asta nu înseamnă că lucrul respectiv nu s-a întâmplat.

— Colegii mei au depus eforturi supraomenești să găsească dovezi, a spus Jonah. Au verificat prima poveste cu Callum Taylor, care le-a spus că a fost o schemă pentru a scăpa de la soții Murray-Watt. Apoi cu sora ta, care a recunoscut într-un final că nu s-a întâmplat nimic. Nu au găsit niciun beci și nici semne ale unor condiții grele de trai. Și când ai făcut mai multe acuzații împotriva celui de-al doilea tată maternal, Frank Pinder, a fost inițiată o nouă și detaliată investigație, în fiecare caz ai spus o poveste foarte convingătoare. Doar că nu s-a legat cu ce spun toți ceilalți.

Keely nu spunea nimic. Doar îl privea, cu ochii ficși, pătrunzători. Jonah refuza să fie afectat de ei.

— Dar acestea nu au fost singurele acuzații pe care le-ai făcut, nu-i așa? a continuat el. Ai mai avut o încercare să convingi pe toată lumea că asistentul tău social dedicat te abuza. Unul dintre angajații de la Casa de copii Henley Road. Și el a negat. În mod straniu, se pare că tu ai fost subiectul unui abuz similar celui descris asupra unui băiat.

S-a uitat la ea, așteptând o reacție. Așteptând un răspuns. Dar Keely parcă era de marmură. Era absolut nemișcată, dar, de asemenea, așa cum el era sigur, nu-i îi era deloc teamă.

— E ciudat cum genul acesta de abuz pare să te urmărească pe tine – și doar pe tine – a spus el. Nu ești de acord? Sora ta mai mică a fost în mod evident influențată de tine cu privire la gândurile despre Frank

Pinder. Tu și numai tu, ai pretins că un asistent social dedicat pe nume Jared Boula te-a abuzat sexual.

A mai urmat o altă pauză. Jonah a privit-o pe asistenta socială a lui Keely, așteptându-se cumva că o să intervină. Știa că forța lucrurile. Keely avea încă drepturile unui copil, indiferent cât de puțin semăna cu unul. Dar se pare că asistenta socială își terminase treaba pe seara asta. Stătea cu brațele încrucișate și cu ochii la pantofi.

Keely se uita încă la el când și acesta a privit-o înapoi, simțind cum i se urcă sângele la cap. Parțial pentru că pica de prost. A început să-i creadă povestea lui Keely, iar asta era o sursă de rușine, indiferent cât de convingătoare a fost.

Dar era încă extrem de conștient de cameră, de prezent. Trebuia să-i dea șansa să vorbească.

— Ai ceva de spus despre toate astea? a întrebat el, pe o voce mai înceată.

Keely și-a aplecat capul pe-o parte, foarte încet:

— Ce e ciudat e cum văd oamenii ce s-a ales de ce ni s-a întâmplat. S-a uitat către asistenta socială pierdută. Serviciile sociale, poliția, asistenții sociali dedicați. S-a uitat din nou la Jonah. A devenit un fel de bandă stricată: dar ai mai făcut acuzațiile astea și înainte și nu au fost adevărate. Sau, uneori: recunoaștem un tipar. Acest comportament este distructiv și trebuie să te oprești. Și, într-un fel de ironie groaznică, a devenit un fel de pecete pe care o car după mine.

Jonah nu a spus nimic, experimentând un disconfort care nu-l prea ajuta cu toată frustrarea ce-l încerca.

— Știi, a spus Keely, ar trebui să fie extrem de evident acum și speram că ești suficient de deștept ca să vezi, dar dacă există mai multe acuzații, asta nu înseamnă că nu sunt toate adevărate.

Și-a păstrat privirea aceea intensă ațintită la el câteva secunde. Suficient, de fapt, ca el să simtă cum îl părăsește frustrarea și cum îi face loc nesiguranței. Și apoi ea și-a lăsat ochii în jos, la masă și a spus: aș vrea să mă culc acum.

•

Pe Waverley Road era o liniște mormântală când Lightman și Hanson au ajuns acolo, cu excepția unei pisicuțe alb cu negru, care a fugit de acolo imediat cum au ieșit din Nissanul Micra. Chiar și traficul aglomerat de pe Mountbatten Way părea că s-a oprit pe timpul nopții.

Blocul era întunecat, cu excepția unei lumini de siguranță de deasupra ușii de la intrare, iar Hanson a oftat când a văzut că au interfon.

— Ce etaj? l-a întrebat pe Lightman, în șoaptă.

— Ultimul, din nefericire, i-a spus el, urmând-o spre ușa de la intrare. Și nu pare să fie nimeni treaz la ora asta.

Hanson a aprobat, privind în sus, la ferestre, cum toate erau în întuneric. Asta ar putea însemna să aștepte echipa de la intrări și că interfonul ar putea să-i încurce.

A apăsat pe buton oricum. A tresărit ușor când a auzit sunetul, chiar și de acolo de jos.

Nu a răspuns nimeni, iar Hanson s-a uitat puțin în jurul clădirii. Se pare că aveau scări de incendiu în spatele clădirii, o structură urâtă din metal, adiacentă peretelui exterior. Ducea până la primul etaj, de unde era o scară care probabil putea fi deblocată și lăsată jos de deasupra.

Lightman a urmat-o în liniște, iar ea i-a zâmbit atunci când la întrebat:

— Îmi faci scara mâței?

* * *

Jonah nu avea nimic imediat de făcut. L-a pus la curent pe detectivul inspector Quick cu privire la rapoartele despre Keely și i-a dat numele Jared Boula, împreună cu cel Frank Pinder, indiferent cât de puțin probabil era ca vreunul dintre ei să se fi apropiat de Nina. A lăsat un mesaj prin care îl ruga pe Jared Boula să vină la secție, iar procesul de a o trimite pe Keely acasă ținea acum de O'Malley, care avea telefoane de dat la casa de copii și la serviciile sociale. Asistenta socială de serviciu a părăsit și ea clădirea.

Așa că Jonah avea acum timp să se gândească, element pe care l-a apreciat mereu foarte mult. Îi permitea să planifice, să rumege și să facă legături. Îi permitea să reflecteze la cea mai bună modalitate de a-și folosi echipa. Acea capacitate de a ține totul în minte și de a folosi, a suci și răsuci aceste informații era o abilitate rară, știa și el asta. Era una dintre calitățile care-l făceau un bun detectiv inspector-șef.

În căutarea Ninei era clar că trebuia să se gândească cu adevărat. Erau multe informați de luat în considerare și trebuiau să găsească o cale de a face progrese, acum că mărturia lui Keely nu mai putea continua pentru următoarele opt sau zece ore.

Dar se simțea neliniștit. Nu se putea concentra. Își verifica telefonul în mod repetat, să vadă dacă nu i-a răspuns Michelle. Lucru care era o intruziune a vieții private în cea profesională și pe care rar îl permitea.

Pentru mintea sa obosită, era ca și cum Keely găsise o cale de a-i otrăvi gândurile. Ca și cum începuse să se îndoiască de partenera sa, așa cum a intenționat Keely să o facă.

Dar acele gânduri erau ridicole. Pe lângă toate astea, Keely nu avea de unde să știe ce probleme are el cu Michelle. Aproape nimeni nu știa.

De fapt, singurii oameni în fața cărora s-a deschis au fost prietenii

lui, Roy și Sophie. S-a dus să-i viziteze când Milly avea trei săptămâni, după ce a negociat cu Michelle ca fiecare să aibă o ieșire de-o seară. I s-a părut greu să stea departe de Milly, dar era disperat să discute cu cineva.

Așa că i-a spus lui Roy cum stăteau lucrurile între ei. Despre încercările de a purta conversații și interacțiunile lor nervoase. Despre cum Michelle pur și simplu îl evita când erau împreună acasă și cum devenise acest lucru ca un fel de ușurare.

Roy a fost empatic:

— Cred că toată lipsa asta de somn ar afecta pe oricine. Și o spun prin prisma cuiva care planifică activ să aibă copii. Îmi pot imagina foarte bine cum e să fii iritat și să-ți fie greu, să nu te mai simți ca un partener în relație, ci doar ca îngrijitorul copilului.

— Da, a spus Jonah aprobator, cu un zâmbet pe buze. Cam așa se simte.

Dar apoi Sophie, soția senină, dar extrem de directă a lui Roy, a întrebat:

— Nu crezi că e și din cauză că te-ai băgat în asta cu jumătate de inimă? Știi tu, literalmente cu jumătate de inimă. În timp ce cealaltă jumătate încă are sentimente pentru Jojo?

A simțit cum aceste cuvinte taie ca un bisturiu și cum deschide o parte din el, pe care a încercat să o îndepărteze.

— Nu… știu, i-a spus. Nu mai… încerc să nu mă mai gândesc la ea. Chiar vreau să fiu un tată bun pentru Milly și un bun partener pentru Michelle. Se uita atent la Sophie. Și cred… simt că mare parte din această distanță vine din partea lui Michelle. Poate că simte ceva din partea mea, dar nu sunt sigur.

Sophie și-a lăsat capul pe-o parte și a întrebat:

— Avea și Michelle un Jojo al ei când ați început? Se vedea cu cineva?

— Nu chiar. Doar un tip cu care fusese la vreo două întâlniri. A ridicat din umeri. Nu cred că asta-i problema. Poate mai mult… se simte dezamăgită de mine încă. De cum eram în trecut. Poate că așteaptă doar să fiu un nenorocit cu ea din nou.

— Încă vă mai sărutați? Atingeți? Vă îmbrățișați când sunteți în pat?

Jonah a început să se miște pe scaun, nu se simțea confortabil.

— E bine, adică… nu prea avem șansa să… încă nu.

— Trebuie să găsești șansa, a spus Sophie cu fermitate. Nu o să vă simțiți niciodată ca un cuplu dacă nu o faceți. Contactul fizic este cel care naște apropierea.

Jonah nu a vrut atunci să-i recunoască lui Sophie că nici măcar nu dormeau în același pat. Cu toate acestea, și-a dat seama că avea absolută dreptate. Că nimeni nu se simțea parte a unui cuplu adevărat

fără atingeri. Așa că a doua zi a făcut un efort de a o atinge pe Michelle pe cât de des posibil. Să o sărute.

Partenera i-a cedat ca și cum ar fi fost o rudă îndepărtată, dar nu i-a întors gesturile. Și când a încercat o dată să o îmbrățișeze din spate și să o atingă cu nasul pe ureche, așa cum o făcea odinioară, ea i-a îndepărtat mâinile și a plecat.

Asta se întâmpla cu trei săptămâni în urmă, iar încercările lui de atunci încolo au fost întâmpinate cu un răspuns similar. Experimentau cum e să fii părinte de doar o lună și jumătate, își spunea. Va deveni mai ușor. Vor recupera.

Dar acum, la acea oră târzie de duminică seara, când ar fi trebuit să se gândească la Keely și Nina Lennox, se întreba dacă situația curentă era maximul de relație pe care avea să îl atingă.

•

Se pare că urcatul pe scara de incendiu era mult mai dificil decât se așteptase Hanson. A trebuit să stea într-un final pe umerii lui Ben, cerându-și scuze în șoaptă în tot acel răstimp, pentru că a fost nevoit să o ridice cu totul și întrebându-se dacă este posibil – să-ți dai seama de greutatea unei femei din presiunea pe care o exercită pe umerii tăi. Dar acea poziție îi permitea să se prindă cu mâinile de scara de incendiu și, într-un mod tare greu, să-și pună și un picior pe ea.

Când a reușit să urce pe scară cu totul, tremura și era transpirată, dar reușise. Iar coborârea ar trebui, teoretic, să fie mult mai ușoară. Dacă nu putea să dea drumul scării, cel puțin gravitația avea să o ajute.

Metalul scotea niște sunete ciudate în timp ce urca și a rămas un moment așteptându-se ca cineva să deschidă o ușă și să vadă lumină pe undeva. Dar când nu s-a întâmplat nimic, s-a întors să-i arate lui Ben semnul OK. Chipul îi era și mai greu de citit pe întuneric, dar își dădea seama că-și scutură cumva capul, iar ea a presupus că zâmbește.

A început să se miște pe cât de încet posibil către scara din interior și apoi a urcat tiptil până la ultimul etaj, în fața apartamentului lui Callum. A ezitat în fața uneia dintre ferestre, scoțându-și bastonul înainte de a se apropia. Nu avea rost să meargă nepregătită.

Aproape că i s-a ridicat tot părul din cap când s-a apropiat de ferestrele cu draperii. De sus se reflecta luna, iar de jos se vedeau luminile de pe stradă, însă interiorul apartamentului era întunecat. Ar fi extrem de evidentă pentru oricine e înăuntru.

S-a apropiat de un geam pe care și-a pus capul, ca să se uite mai bine înăuntru. Nu era nicio fereastră deschisă, a observat, lucru foarte ciudat într-o seară caldă de septembrie, însemna că tânărul Callum nu era acolo sau poate că ferestrele au fost închise cu un motiv.

Uitându-se înăuntru, a început să-și dea seama de detaliile sufrageriei. Era mobilată simplu, cu o canapea alb-murdar, un

televizor și cam atât. Nu era nimeni acolo, dar cineva ar fi putut să se ascundă pe podea în spatele canapelei.

Avea să continue presupunând că nu e nimeni acasă. Nu avea rost, așa cum spunea adesea detectivul inspector-șef, să te îngrijorezi cu privire la lucruri pentru care nu poți face nimic.

S-a dus către colțul clădirii. Metalul scării de incendiu mai continua doar puțin, probabil acoperind dormitorul și sufrageria fiecărui apartament și terminându-se apoi.

A simțit cum devine iarăși tot mai agitată, apropiindu-se de fereastra camerei următoare, dar și aceasta era goală. Doar un pat dublu mic, un dulap cu aspect ieftin și un birou.

Hanson a observat că această cameră era puțin mai decorată. Pe noptieră era o fotografie, iar când și-a îndreptat lanterna într-acolo, a văzut un cuplu tânăr privind la cameră. Persoana din stânga avea părul roșu și ondulat.

Keely, s-a gândit imediat, cu multă satisfacție. Așa cum au presupus, Keely și Callum formau un cuplu.

A lăsat lanterna apoi pe perete, unde era o hartă mare prinsă cu Blue Tack. S-a uitat la forma ei, dându-și seama că este o hartă veche a zonei New Forest.

Hanson se chinuia să vadă dacă era vreun însemn pe hartă. Nu era niciun bold. Așa stătea, cu lanterna perfect strălucind pe perete, când un val de lumină a intrat de pe hol în dormitor.

Cineva tocmai intrase în apartament.

•

Plecarea lui Keely Lennox a devenit complicată.

Directoarea de la casa de copii a refuzat, pur și simplu, să o ia acolo. Jonah i-a răspuns la telefon după ce O'Malley nu a reușit să ajungă nicăieri. Era curios să afle ce o preocupa mai exact.

— Îmi pare rău, a spus Magda. Nu vreau să-l abandonez pe niciunul dintre copiii pe care îi am în grijă, dar până nu aflăm ce s-a întâmplat cu Nina, m-aș simți extrem de inconfortabil să o las să revină aici.

— A fost vreodată o amenințare pentru ceilalți copii înainte de ziua de astăzi? a întrebat-o Jonah, încet.

— Nu aș… nu aș spune așa, cu strictețe. Dar este… Magda a scos un sunet frustrat. Îi este extraordinar de ușor să manipuleze oamenii. Au fost dăți, înainte, când… sunt copii sensibili aici și unii dintre ei i-au căzut în plasă înainte.

— Adică spui că i-a convins să facă lucruri rele? a întrebat Jonah, cu tot corpul nemișcat, așteptând să vadă ce spune.

— Uneori, a aprobat Magda. Una dintre fetele de aici o adora și a fost prinsă vandalizând mașina fostului tată parental al lui Keely. Spune că a acționat de una singură, dar Keely era cea care era mânioasă pe el.

— Era mașina lui Henry Murray-Watt? a întrebat Jonah, cu interes.

— Nu. A doua familie care le-a luat pe fete. Familia Pinder.

Jonah s-a gândit la acestea.

— Fata încă stă acolo?

— Da, a spus Magda precaută. Dar… dar ofițerul tău a discutat deja cu ea și nu cred că știe nimic ce v-ar putea ajuta.

— Poți să-mi spui oricum numele ei? a întrebat Jonah. Mă îndoiesc că e important, dar trebuie să fie la dosar.

Magda a oftat.

— Samantha Wild. Și uite, într-un final nu s-a mai înțeles cu Keely. A început să-și petreacă timpul în schimb cu Nina, însă nu cred că lui Keely i-a plăcut.

Jonah și-a amintit de notițele lui Mark Slatterworth cu privire la Samantha. Cum a eliminat-o Keely din viața ei pentru că nu îi era dedicată exclusiv.

Sentimentul puternic care tot creștea în interiorul lui a fost iarăși potențat. Fiecare părere din afară despre Keely era că ea este de fapt o manipulatoare cu sânge rece. O persoană căreia îi place ca ceilalți să danseze după cum cântă ea. O persoană care putea deveni extrem de furioasă când nu i se făcea pe plac.

Voia să știe acum cât de tare ajunsese Keely să o urască pe Nina. Pentru că până și în relatările care păreau pure invenții, laitmotivul a fost ura tot mai mare pentru sora ei cea mică.

Se simțea deodată obosit după toată această conversație și a spus:

— Bine. Nu o vom trimite pe Keely înapoi în seara aceasta.

— Mulțumesc.

— Ar fi bine să vorbim cu Samantha și cu ceilalți mâine, dacă nu găsim nimic până atunci.

— Sunt sigură că se poate, a zis Magda, ușurată în mod evident de faptul că nu trebuia să o țină pe Keely la ei în seara aceea.

Jonah a ezitat momentan, dar apoi a spus:

— Câteva dintre relatările lui Keely au fost… destul de convingătoare. Mă întrebam dacă ai avut și tu dubii.

— Și eu am simțit la fel, când au venit fetele aici, i-a spus Magda, oftând. Am rugat-o pe Keely să-mi spună adevărul, iar ea mi-a spus că e aceeași poveste pe care a spus-o și la secție. Și am crezut-o. Mi-a fost milă de cele două. A urmat încă o scurtă pauză, iar Magda a continuat apoi pe un ton ce părea un fel de resemnare obosită. Dar erau multe lucruri care nu se potriveau cu povestea ei.

— Vrei să spui, pentru că Nina și-a schimbat retorica? Și Callum? a întrebat Jonah. Nu crezi că ar fi putut fi amândoi prea influențați de familia maternală? a spus-o într-un apel disperat pentru a mai salva ceva din Keely. Poate chiar propria mândrie. Nu ar fi ieșit din comun ca victimele unor abuzuri să le ia partea abuzatorilor. Până și băiatul

de la casa de pe Henley Road, Brandon… chiar și el ar putea fi manipulat de asistentul social dedicat.

— Nu știu, a spus Magda, puțin grăbită. Dar am văzut cum este Keely, dincolo de toate acestea. În viața de zi cu zi. Am văzut expresia de pe fața ei atunci când este contracarată. Ea doar… se detașează complet de emoțiile umane. Și e în mod evident clar că-i place să se răzbune.

Jonah nu a mai spus nimic câteva secunde, amintindu-și de comentariile lui Keely privitoare la umbra din interiorul ei. Cum a apărut din cauza suferinței. Și, Dumnezeu știe, fetele acelea chiar au suferit. Din momentul în care le-a murit mama, au înfruntat multe.

Dacă ai fi ascultat, ai fi găsit-o până acum…

A simțit cum i se strânge stomacul. Spera cu ardoare că povestea lui Keely nu se va transforma în povestea răzbunării pe sora mai mică. Dar el simțea, tot mai mult, că așa avea să fie.

•

Hanson s-a lăsat în jos, cu inima bătându-i puternic, încercând să se ascundă sub fereastră. Ar fi putut deja să o vadă. Indiferent cine intrase în apartamentul lui Callum, ar fi văzut-o dacă s-ar fi uitat în dormitor.

Era tot mai multă lumină pe scara de incendiu, un pătrat luminos, căci persoana dinăuntru a aprins lumina în dormitor. Se aștepta pe jumătate ca fereastra să se deschidă. Să simtă cum o trag niște mâini înăuntru. Dar s-a auzit o chemare fadă, pe o voce ușor tremurată.

— Poppy! Poppy, pe unde umbli?

Cu un ușor sentiment al ridicolului, Hanson s-a ridicat până ce ochii îi erau deasupra marginii geamului. Și apoi a oftat.

Intrusul din apartament era o femeie mai în vârstă. Pășea atentă și s-a aplecat să se uite sub pat.

Hanson a așteptat până ce femeia a părăsit clădirea și a stins lumina, apoi s-a lăsat pe marginea scării de incendiu și i-a spus încet lui Ben:

— Ben, vezi interfonul. Cred că putem intra.

•

După ce a terminat cu aranjamentele pentru Keely pe timp de noapte, O'Malley s-a așezat să se uite la filmările cu interviurile lui Keely. Era pregătit să vâneze mai multe indicii, iar vânătoarea se aștepta să fie lungă și frustrantă. Keely nu părea genul de persoană care să facă lucrurile ușoare.

Hanson a găsit ceva în cel de-al doilea interviu, iar O'Malley văzuse cum a funcționat. O eroare aparentă care s-a dovedit a fi deliberată.

Niciunul dintre ei nu a observat ceva în acel moment, iar O'Malley înclina să creadă că asta se întâmpla dintr-un motiv bine întemeiat. Și anume, Keely modela fiecare parte a poveștii într-un mod atât de

deliberat, ca și cum ar fi exersat-o și făcea totul să pară o serie intenționată de episoade.

Așadar, O'Malley s-a întors la prima înregistrare, gândindu-se că probabil se afla ceva și acolo. Primul indiciu, care spera că va fi puțin mai important decât al doilea.

Cu urechile hotărâte să caute erori, i-a luat doar o repetare a interviului până a auzit.

…florile tăiate pe care le aducea în căbănuța noastră idilică… sufrageria de lângă…

A ascultat în continuare, zâmbind ca pentru sine când a auzit-o pe Keely spunându-i:

M-am furișat jos…

S-a dus să-l caute pe șef.

Gaynor nu a părut surprinsă de sosirea celor doi polițiști duminică noaptea atât de târziu, chiar și când unul dintre ei avea fața roșie de la efortul de a se urca pe scara de incendiu. I-a lăsat să intre în apartamentul lui Callum, de la care avea o cheie.

— S-a gândit că o să-i prindă bine în caz că se încuie pe dinafară, a explicat, primindu-i în apartamentul lui Callum ca și cum ar fi fost al ei. Sunt aici în majoritatea timpului, așa că mi s-a părut o idee bună. În seara aceasta am auzit un zgomot ce mi s-a părut că vine de aici și m-am gândit că Poppy s-a strecurat cumva înăuntru, dar nici urmă de ea.

Hanson a zâmbit.

— Pisicile sunt groaznice când pleacă de acasă, nu-i așa? E pisică de apartament?

— Da, este, a confirmat Gaynor. Cu toate că în ultimul timp pare obsedată să iasă afară. Săptămâna trecută a ieșit pe scara de incendiu, de unde a și căzut. Mi-a stat inima în loc, zău. Din fericire, nu a pățit nimic.

Hanson a dat din cap aprobator și s-a dus în dormitor. S-a oprit în fața panoului și s-a uitat la harta pe care Callum o prinsese de acesta.

Arăta doar zonele Southampton și New Forrest și era la o scară prea mare ca să se vadă detalii. Orașul era doar o formă maro deschis cu câteva străzi importante marcate. Nu era nimic scris. Niciun bold. Arăta, de fapt, strict decorativ.

Hanson a oftat și s-a uitat spre sufragerie, unde Gaynor îi povestea lui Ben despre locul de muncă al lui Callum și hotărârea lui de a da la drept.

— Va fi dificil pentru el, desigur, a spus ea. Nu are familie care să-l susțină financiar. Dar a avut rezultate excelente la bacalaureat și muncește mult.

Așadar, Callum nu i-a spus tot adevărul lui Gaynor, s-a gândit

Hanson. I-a ascuns faptul că avea acum o familie adoptivă și că le putea cere ajutorul pentru asta. Și pentru o clipă s-a gândit de ce avea nevoie să se prefacă, să-și ia un an de pauză ca să muncească. Era hotărât să nu le ceară ajutorul părinților maternali? Sau nu au vrut să îl susțină?

Gaynor a privit în jur, a zâmbit și a intrat și ea în camera lui Callum.

— Cred că stă la prietena lui în seara asta, s-a oferit ea să le spună.

Hanson a arătat către fotografia de pe noptieră. Părul roșu ca focul era una din singurele pete de culoare din cameră.

— E prietena lui?

— Da, aceea e Nina, a spus Gaynor.

Hanson se uita la vecina lui Callum.

— Pe prietena lui o cheamă Nina?

— Da, așa este, a spus Gaynor. E o fată dulce. Chiar pare să scoată ce-i mai bun din el. Îmi spune că se cunosc de mulți ani.

Hanson s-a dus să ia fotografia în mână și apoi i-a arătat-o și lui Ben, care stătea în ușă. Se vedea din spatele lui Gaynor, cu capul și umerii mai înalți decât ea.

Fără îndoială, Gaynor avea dreptate. Figura luminoasă de lângă Callum era Nina Lennox. Fata dispărută.

Gaynor a continuat să povestească. Le-a spus despre cum Nina și Callum veneau și dădeau cu aspiratorul pentru ea. Despre cum Nina îi aducea flori.

Hanson o asculta atentă doar pe jumătate. În interior încă procesa toate acestea. Fusese atât de sigură că băiatul avea o relație cu Keely. Din tot ce a spus Keely, asta reieșea.

Cum a ajuns să fie cu Nina?

Se uita la fotografie cu un sentiment ciudat. Era o fotografie făcută de aproape, iar Nina părea mai caldă și mai sigură pe ea decât în raportul despre persoane pierdute. Ceva din expresia ei o făcea ca Nina să-i pară familiară, deodată.

Hanson și-a luat privirea de la ea, apoi a privit-o iar, întrebându-se dacă ceea ce vedea era o asemănare cu sora ei. Dar cu cât se uita mai mult, cu atât mai mult simțea că știe chipul acesta. Că a cunoscut-o pe Nina Lennox undeva, înainte.

•

O'Malley a venit să-l caute pe Jonah imediat ce a terminat de vorbit cu serviciile sociale. Au găsit în sfârșit o soluție pentru noaptea aceea, pentru Keely.

— Cred că trebuie să mergem acasă la familia Lennox, a spus sergentul, zâmbind ușor. Keely spune că e o cabană pe un singur etaj cu o sufragerie lângă dormitor, iar apoi pretinde că a coborât niște scări în dimineața în care și-a găsit mama moartă.

Jonah a procesat toate acestea, iar apoi a dat din cap că da.

— Cât de departe este?

— Nu prea departe, a spus O'Malley zâmbitor. Furzley Lane.

Jonah încerca să mențină o expresie neutră. Să arate că simpla mențiune a unui drum nu era ca un pumn în stomac.

Trebuia să fie puternic, s-a gândit. Nu ar trebui să fie afectat doar pentru că o casă se află pe aceeași stradă cu casa lui Jojo și nu ar trebui să se gândească cât de mult i-ar plăcea să meargă acolo, doar ca să treacă pe lângă casa fostei iubite. Nimic din acestea nu era corect față de nimeni, mai ales față de Michelle.

— Hai să vorbim și să vedem cine să se ducă acolo după ce pleacă Keely de la noi, a spus, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aș vrea să vii și tu când îi explic toată situația.

O'Malley nu a spus nimic care să indice faptul că era conștient de gândurile lui Jonah sau că își amintea exact unde locuia Jojo. L-a urmat într-o liniște absolută în sala de interogatoriu.

Au rămas în Camera Unu, indicând că nu vor începe un alt interogatoriu. Indiferent ce simțea față de Keely, va face totul așa cum trebuie. Dacă Ninei i se întâmpla ce e mai rău și se ajungea la acuzarea surorii ei, apărarea ei nu trebuia să găsească nimic de criticat. Nimic care să împiedice o condamnare.

A început să-i explice faptul că nu se putea duce la casa de copii astă-seară. Spera că motivele vor avea un efect asupra ei, deși nu băga mâna în foc pentru nimic.

— Directoarea este îngrijorată cu privire la siguranța celorlalți tineri de acolo, a spus Jonah.

Keely nu a spus nimic, dar Jonah o privea atent și a văzut cum i se schimbă ceva în atitudine. Parcă a cuprins-o o ușoară nepăsare. Era ca și cum aceste informații o dezamăgeau. Era aceeași mică schimbare de expresie pe care o văzuse la ea atunci când nu a mai întrebat-o despre Frank Pinder și a început să o interogheze în schimb despre sora ei.

Era greu să-și dea seama ce să creadă despre toate astea. Era dificil să-și dea seama dacă totul făcea parte din jocul lui Keely încă o dată, dar trebuia să-i răspundă ca și cum ar fi crezut-o.

— Keely, a spus, așezându-se. Dacă ne-ai putea spune despre Nina. Unde este sau ce s-a întâmplat…

A văzut cum se uită în jos, la mâini.

— Pot să aduc un alt asistent social și ne poți spune. Nu trebuie să fii dusă nicăieri. Te poți întoarce în camera ta. În patul tău.

Keely s-a uitat la el, după o vreme. Părea obosită și era prima oară când el o vedea astfel.

— Nu te mai preocupa pentru Nina, a spus. Nu are nevoie de nimic acum. Bine?

— Când ai văzut-o ultima oară?

Keely a oftat lung.

— La prânz. Nu-i trebuie nimic. Părea plictisită de conversație. Dorm unde trebuie să dorm. Nu contează, oricum.

Jonah a dat din cap aprobator și a spus:

— Serviciile sociale au oferit un refugiu autonom. Vei fi în siguranță și în camera alăturată va fi mereu cineva în caz că ai nevoie. A așteptat să vadă cum reacționează. Avem și noi paturi aici, dar nu cred că te vei simți la fel de confortabil.

— Refugiul sună bine, a spus Keely. A privit în altă parte, evident așteptând ca el să plece.

O'Malley s-a întors la calculator cu o ușoară mulțumire. Indiferent că îi jucau jocul lui Keely Lennox sau nu, fără îndoială era ceva satisfăcător în căutarea indiciilor pe care le-a lăsat fata.

O'Malley nu era deloc un om al detaliilor, dar jocul acesta nu era despre detalii. Era despre activarea părții intuitive a creierului și recunoașterea unei greșeli atunci când o vezi. Era ca și cum ar detecta un tipar în realitate și acest lucru îi era pe plac.

A trecut la a treia înregistrare, unde Keely a descris abuzurile tot mai dese și relația ei ciudată cu Callum Taylor. A ascultat-o cum descria aruncarea mingii peste zidul grădinii și a zâmbit iarăși.

— Cred că am înțeles cum stă treaba și-a spus.

•

Era aproape de miezul nopții când au venit serviciile sociale să o ia pe Keely la refugiu și, cu toate că nu a spus nimic despre oboseala pe care o resimțea, părea palidă și distantă.

Jonah a rugat-o pe femeia scundă, cu păr grizonant, de la serviciile sociale să o aducă înapoi la nouă dimineața, dar Keely a întrerupt conversația ca să spună:

— Putem începe la șapte. Nu am nevoie de mult somn și nu am vrea să o lăsăm pe Nina să ne aștepte prea mult.

I-a zâmbit ușor când el s-a întors să o privească. Știa, cumva, că ea se gândește la el și la echipă, căci vor rămâne treji până la orele dimineții. Adică, îi voia obosiți și pe picior greșit.

Dar nu știa că oricum nu contează. Milly nu-l lăsa niciodată să doarmă mai târziu de ora șase. Era complet trează, gângurind și scoțând tot felul de sunete ca de protolimbaj, care se transformau în plânsete dacă nu era luată din pătuț suficient de repede.

Jonah i-a zâmbit înapoi.

— E bine la șapte. De obicei mă trezesc la șase.

— Cred și eu, a spus. Sper că o să poți dormi câteva ore. A plecat, dar tot s-a întors în ușa Departamentului de Investigații Criminale să-i arunce un ultim zâmbet rece.

16.

— Șefule.

O'Malley era la ușa lui Jonah, iar Jonah a avut impresia că a bătut deja la ușă fără să-l fi auzit. S-a tot gândit și răzgândit la toate acestea, cu gândurile obosite reanalizând fiecare lucru pe care i-a spus Keely și la descoperirea lui Hanson că Nina era prietena lui Callum.

— A venit Jared Boula, i-a spus O'Malley.

Jonah a dat din cap aprobator, încercând să nu ofteze. Ar fi evident folositor să vorbească cu fostul asistent social dedicat al lui Keely, în special când el era unul dintre cei acuzați de abuz, dar era dificil să-și adune energia necesară, atât de târziu.

Jared Boula era un bărbat atletic, puternic, cu un aspect mediteraneean. Ochii și părul de culoare închisă, pielea bronzată erau ușor exagerate pentru ce Jonah încă numea a fi un cuceritor. Era îmbrăcat lejer într-un tricou verde-oliv și avea un pandantiv mic, cu piatră, legat la gât cu un șnur de piele.

Spre deosebire de asistentul social al lui Keely, el părea agitat și nu i-a răspuns zâmbetului de primire al lui Jonah.

— Sper că nu durează mult, a spus. Am primit mesajul când mă întorceam dintr-o excursie de weekend și am venit direct aici. Am condus timp de trei ore.

Vocea lui Jared Boula avea un accent aproape în totalitate de Southampton, dar se auzea o notă de intonație franceză în vocale.

— Mă bucur că ai venit, a spus Jonah. Aș vrea doar să-ți pun câteva întrebări despre Keely Lennox.

— Nu am mai văzut-o de foarte mult timp, a spus Jared grăbit. A schimbat mai multe case de copii și maternale, nici măcar nu știu unde este acum.

— Da, înțelegem asta, a spus Jonah aprobator. Dar ne interesează cum era când îi erai asistent social dedicat.

Boula a râs stingher.

— Bine, a fost un mare circ, știu că ați aflat. Și-a dres vocea. A dezvoltat o obsesie pentru mine, iar apoi a răbufnit când am respins-o.

— Cum s-a manifestat obsesia? a întrebat Jonah.

— Îmi dădea mesaje mereu, a spus Boula, imediat. Ca să flirteze sau, pur și simplu, din senin.

— Când spui flirt, îmi poți da câteva exemple?

— Păi, ea… cu puțin înainte de a mă săruta, mi-a spus că se gândește mereu la mine, a spus Boula. A spus că mă visează. I-am arătat mesajele directorului și asistentului ei social.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Și a mai fost și băiatul care a spus că ea i-a făcut avansuri, Brandon, a comentat, atent să-și mențină tonul undeva între întrebare și afirmație.

Jared Boula a ezitat puțin, dar a spus:

— Eu… da. Bine, nu mesajele acelea.

— Ce i-ai arătat?

— Cele pe care i le-am arătat erau mai… agresive, a spus Boula. Aveau conotații sexuale.

— Îți oferea favoruri sexuale? a întrebat Jonah.

— Da, a spus Boula. Exact.

Jonah a dat din cap aprobator, privind la foile printate din cazul lui Keely, ca și cum ar fi văzut niște răspunsuri acolo.

— Și în ce context i-ai arătat astfel de lucruri unui băiat de cincisprezece ani?

A urmat o pauză, apoi Boula a spus:

— Eu… bine, el a venit la mine pentru că Keely îi… îi făcuse avansuri. Și eu… încercam să-l calmez, arătându-i că așa e ea, că are probleme.

Jonah a rămas în liniște câteva secunde și era conștient că Jared Boula este tot mai activat.

— Așadar, răspunsul tău în fața unei tinere cu probleme care îi face avansuri unui băiat de cincisprezece ani a fost să împărtășești detalii personale, potențial umilitoare pentru ea, în loc să te adresezi directorului casei de copii imediat? a întrebat el.

Jared și-a întors privirea, încercând să mimeze o consternare amuzată.

— Haide că n-a fost… am încercat să o ajut. Poate… poate că n-am făcut ce trebuie, dar era o situație complet nouă pentru mine.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte mesaje? a întrebat Jonah. Cele sexuale?

— Le-am șters, a spus Boula imediat. Evident. Nu voiam să le găsească nimeni.

— Cu excepția lui Brandon, i-a răspuns Jonah. Jared Boula nu a mai spus nimic, dar avea o expresie tot mai întunecată. Bine, sunt sigur că acele mesaje se pot găsi în istoricul telefonului.

Jared și-a schimbat poziția în scaun, cu chipul și mai întunecat.

— Uite, am venit să te ajut să o găsești pe sora lui Keely. Dacă vrei să mă interoghezi despre prostiile alea, atunci trebuie să-mi chem avocatul.

Jonah i-a zâmbit.

— Poți oricând să-ți suni avocatul dacă vrei, dar am doar câteva întrebări rămase. Despre relația dintre Nina și Keely.

Postura lui Jared s-a relaxat ușor, după o clipă.

— Nu e greu de dat un răspuns. Keely era geloasă pe sora ei. Foarte

geloasă.

— Ți-a spus asta? a întrebat Jonah.

— Nu a fost nevoie, a răspuns Jared. Abia putea să vorbească despre ea fără să se înfurie, iar când a aflat că sora ei iese cu băiatul pe care îl place ea, a încuiat-o într-o magazie din grădină.

— Acela era Callum Taylor? Fostul frate maternal?

— Da, acela este, a spus Boula. Un țăran cu motocicletă.

Jonah a dat din cap aprobator, fără să arate nicio reacție în fața modului în care vorbea despre Callum.

— Nina s-a supărat că a fost încuiată?

— Bineînțeles, a spus Boula. Era un ger amarnic. Lui Keely nu i-a păsat dacă îngheață acolo, dar Nina nu a raportat-o. A tot spus că a fost vina ei.

— E foarte interesant. Mulțumesc, domnule Boula, a spus Jonah, ridicându-se. O, și doar așa, cum de ai știut că o căutăm pe Nina?

A urmat o scurtă pauză, iar Jared Boula a spus:

— Ai zis ceva în mesaj.

— Am spus că este vorba despre o investigație de dispariție a celor două fete, a spus Jonah cu lejeritate. Și mă întreb cum de ai ajuns la ideea că Nina e cea care lipsește.

A urmat o pauză, timp în care Jared s-a uitat în jos, la mâini, cu o expresie stranie, încordată.

— Habar nu am, a spus, într-un final. Probabil am uitat că au dispărut amândouă.

Jonah l-a condus spre ieșire, având gânduri tot mai inconfortabile.

— Așadar, unde suntem?

Detectivul inspector-șef se sprijinea de masa din sala de ședințe, în expectativă. A rezumat interviul cu Jared Boula, inclusiv povestea supărătoare cu acea magazie, și a făcut referire la felul în care vorbea acesta, ca și cum ar fi știut deja că doar Nina este dispărută.

— Sunt surprins că Jared nu a fost investigat mai departe, a continuat. Are ceva în comportament care pare, sincer, nejustificat. Să-i arate așa mesaje explicite unui adolescent… Antipatia evidentă pentru Keely. Și, mai interesant, ceea ce pare a fi o antipatie egală și pentru Callum Taylor. Și-a scuturat capul. Aș pleca de la presupunerea că ne ascunde ceva. Acțiunile lui, așa cum sunt ele prezentate, nu au niciun sens.

— Să-i arăți mesaje sexuale unui adolescent pentru „a-l ajuta” mi se pare extrem de improbabil, a spus Hanson. Ea și Ben s-au întors de la Waverley Road și din călătoria frustrantă până la Godshill, unde familia Murray-Watt fie nu era acasă, fie era în pat, ignorând cu totul bătăile în ușă. Aș înclina să cred că s-au înțeles să o distrugă pe Keely, a continuat Hanson, cumva luându-i partea mai mult lui Keely de data aceasta.

— Sau poate că se lăuda și atât, a spus Lightman. Ceea ce nu neagă o potențială înțelegere, dar un asistent social dedicat atât de tânăr care vrea să dea bine în fața băieților este iarăși ceva credibil.

Hanson a făcut o grimasă. Era în totalitate credibil.

— Problema noastră, a spus șeful, este că nu îl investigăm pe Jared Boula. Dacă Keely vrea să se răzbune pe el, atunci e discutabil dacă merită să analizăm aceste fapte acum. Se poate să o fi abuzat sau nu, dar în orice caz, el nu ne aduce mai aproape de Nina. Cu toate că, a adăugat el ezitant, comentariile sale că doar Nina este dispărută sunt îngrijorătoare.

— Crezi că se bârfește puțin la serviciile sociale? a întrebat O'Malley. Dacă nu credem că are nimic de-a face cu dispariția ei, atunci acela e răspunsul evident, nu?

— E cea mai probabilă explicație, a aprobat șeful. Dar ar putea și el să fie cumva implicat. Întrebarea este dacă să îl prioritizăm sau nu.

— Se poate ca Keely să-și elibereze sora doar odată ce oamenii care i-au greșit sunt aduși în fața legii, a intervenit Lightman.

— Da, a aprobat detectivul inspector-șef, deși faptul că știm cine sunt cei trei indivizi nu ne va ajuta pe termen scurt. Nu când nu mai putem comunica cu Keely următoarele opt ore și în niciun caz nu îi putem spune explicit că ne facem treaba sau nu.

— Doar dacă tânărul Callum sau altcineva, urmărește să vadă ce facem, a subliniat Hanson. Dacă știu unde sunt ascunse indiciile, se prea poate să urmărească în continuare, prin intermediul tehnologiei sau fizic.

Detectivul inspector-șef nu a mai zis nimic pentru o clipă, iar cei trei au așteptat ca el să filtreze gândurile care-i treceau prin minte. Într-un final, a dat din cap aprobator.

— Trebuie să vorbim cu soții Murray-Watt. Nu am vorbit deloc cu Henry, iar cei doi ne-ar putea ajuta să-l găsim pe Callum Taylor. Echipa de la răpiri nu a interceptat nimic de marți de pe telefonul lui Callum, lucru suspect. Dacă cineva o ajută pe Keely, încă este posibil să fie chiar el, chiar dacă este în mod oficial prietenul Ninei. A făcut o pauză. Și, O'Malley, aveai încă un loc de investigat pentru noi?

— Am găsit două, a spus O'Malley, încet. Prima este casa în care au crescut surorile Lennox, despre care spune că este o clădire simplă, fără etaj, dar apoi relatează cum cobora scările. Al doilea este grădina de lângă casa soților Murray Watt. Își amintește cum se juca cu mingea, lovind-o de zidul grădinii, dar apoi zice că trebuiau să meargă cu mașina până la celălalt capăt al grădinii ca să ajungă acolo. S-a uitat la Hanson. E aproape ușor acum, după ce ți-ai dat seama ce trebuie să căutăm.

Detectivul inspector-șef s-a gândit la asta pentru încă un minut, iar apoi a spus:

— Bine. Cred că ar trebui să urmărim aceste două piste momentan și să sperăm că Keely este informată cu privire la ceea ce facem. Domnall, tu și Juliette vă puteți duce la grădini. Aș vrea să legați această călătorie cu o altă vizită la familia Murray-Watt. Dacă sunt închiși în casă, probabil vor decide să răspundă odată la ușă dacă îi tot întrerupem. Eu îl voi lua pe Ben la casa surorilor Lennox. Știu că e târziu, dar au trecut opt ore de când a apărut Keely și e mai urgent ca niciodată să o găsim pe Nina.

Hanson s-a ridicat, aproape reușind să audă ceea ce nu le spunea.

Dacă nu e deja prea târziu.

•

Jonah s-a dus să informeze echipa de răpiri cu privire la eforturile lor și să audă ce au mai făcut și ei între timp. Au luat decizia de a accesa istoricul telefonului lui Keely și erau încrezători că nu vorbea cu nimeni în prezent. Monitorizau telefonul pentru orice apeluri, iar Quick spera că vor afla cu cine cooperează odată ce crede că este în siguranță, la refugiu.

Lucru care presupunea, desigur, ca ea să fie suficient de prostuță încât să-și folosească propriul telefon pentru asta.

Jonah s-a dus să-și găsească cheile, simțindu-se cumva vinovat că a ales să urmărească indiciul de pe Furzley Lane, în loc de grădina Godshill. S-a gândit, cu toate acestea, că nu prea conta dacă trecea pe lângă casa lui Jojo la primele ore ale dimineții. Ea dormea sigur, nu avea cum să o vadă.

Aproape ca și cum a fost făcut să se joace cu mintea lui, a primit fix atunci un mesaj de la Michelle.

> Sunt bine. Milly e trează. Încerc să o calmez.
> Spune-mi când ai putea să vii acasă.

A simțit cum i se spulberă o parte din anxietate. Dar când s-a uitat din nou la mesaj, și-a imaginat-o pe Michelle scriind și a simțit cum se îngrijorează pentru ea. Părea genul de mesaj pe care îl scrii atunci când ți-e greu. Când aștepți ca cealaltă persoană să vină și să te salveze.

I-a scris rapid că speră că va ajunge într-o oră, iar apoi și-a băgat telefonul în buzunar într-o mișcare hotărâtă.

•

Keely și-a urmat escorta de la serviciile sociale în liniște. Veronica era hotărâtă să-i ofere un tur al apartamentului în care vor sta astă-seară. Chiar nu avea rost. Erau doar două dormitoare, o bucătărie-sufragerie și o baie. Nu era greu să-ți dai seama.

Dormitorul ei era la capătul apartamentului, dincolo de ușa de la living. Dormitorul era de dimensiuni normale, s-a gândit. Și mobila de acolo părea mai nouă decât lucrurile îmbâcsite din sufragerie. Patul se

putea să fie chiar confortabil.

Femeia de la serviciile sociale, Veronica, i-a dat o gentuță pe care nu o recunoștea.

— Magda ți-a trimis asta. Câteva lucruri de îngrijire și haine pentru câteva zile. A încercat să-ți pună ce știe că îți place. Keely a luat geanta de la ea. A lăsat-o să atârne, ținând-o de mânerul de nailon și se uita la ea cum se balansează înainte și înapoi. Sunt în camera de lângă ușă, a spus Veronica, fără a fi nevoie, aranjându-și cămașa. Era genul de femeie îmbrăcată cu cămașă și pantaloni cu model, iar Keely putea să pună pariu că are mai mulți pantaloni din aceia, toți cu printuri puternice. Că era cunoscută pentru stilul ei.

Keely deja văzuse dormitorul mai mic, care era lângă baia și mai mică, dar a fost ușurată să afle că acolo va dormi Veronica, bineînțeles că a ales acea cameră. Vrea să fie între Keely și ușă.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o Veronica, cu o expresie extrem de blândă. Era destul de impresionant faptul că e atât de fericită când Keely nu-i spunea nimic. Refuza să reacționeze. În frigider este pâine, unt, însă pot să comand ceva dacă ți-e foame.

— Nu, mulțumesc, a refuzat Keely și i-a zâmbit puțin. Vreau doar să dorm. Asta e tot.

— Bine, pare o idee bună. Veronica s-a dus pe hol. Cu toate că… poate că ai vrea mai întâi să faci o baie?

I-a făcut un gest lui Keely. Și pentru o clipă Keely s-a holbat la ea și atât, obișnuindu-se atât de tare cu sângele de pe bluză, că a și uitat de el. Apoi s-a uitat în jos, la brațe și a ridicat din umeri.

— Presupun că da.

— Bine, a zis Veronica. Poți să stai în baie cât vrei tu. După o pauză, a mai adăugat. Nu ar trebui să fie prea mult zgomot aici. Să sperăm că reușești să dormi bine și ne vedem la micul dejun la șase și cincisprezece.

Keely a făcut un duș, folosind apoi un prosop pe care l-a găsit împăturit pe pat și s-a spălat până ce ultimele râulețe de roșu au dispărut din fanta de canalizare. Se întreba dacă ar trebui să simtă ceva, privind sângele cum curge, dar nu a simțit absolut nimic. Apoi și-a pus pijamalele, scoțându-și telefonul mic din blugii murdari, pe care l-a pus în șoseta curată și s-a dus în camera ei, închizând ușa, iar Veronica i-a aruncat o privire îngrijorată.

A stins lumina principală și apoi s-a pus în pat. A lăsat draperiile trase. Erau la etajul patru într-un bloc care era mai înalt decât toate clădirile din jur, iar priveliștea de aici dădea către sud-vestul orașului. O masă de magazine și, înghesuită printre ele, construcția strălucitoare a secției centrale de poliție.

Și-a scos telefonul din buzunar, apoi și-a scos telefonul mic și ieftin din șosetă.

S-a uitat la el și a deschis mesageria. Pentru câteva minute, s-a uitat la unul dintre mesajele de la un număr care nu era salvat, iar apoi a început să scrie.

În siguranță în apartament social. Încă mai strigă după ajutor?

A așteptat doar zece secunde înainte de a primi un răspuns.

A tăcut la zece. Nu am văzut să miște nimic. Ceva nou de la tine?

Keely a trimis un mesaj scurt.

Nu. Dar poate că ar fi bine să ieși. Pentru orice eventualitate.

Răspunsul a venit aproape la fel de rapid.

Așa fac. Ai grijă.

Keely a zâmbit și a scris un ultim mesaj.

Când nu am eu grijă?

•

Jonah conducea pe Furzley Lane pe pilot automat. Venise pe acolo de multe ori după muncă în lunile pe care le-a petrecut alături de Jojo.

Deși se hotărâse să nu se gândească la ea, mintea lui obosită se tot întorcea la Jojo, înainte de a declanșa vina resimțită față de Milly și Michelle.

Lightman a fost, ca de obicei, foarte liniștit pe parcursul călătoriei, iar Jonah era recunoscător pentru asta. I-a dat timp să-și pună gândurile încet, încet în ordine. Să se concentreze din nou la surorile Lennox.

Plecarea lui Keely de la secție încă îl deranja. Totul îl deranja, de fapt. Dar cele mai problematice gânduri erau cele legate de înțelepciunea de a juca sau nu jocurile lui Keely. Indiferent în ce direcție se uita, avea dubii. Dubii despre ce simte Keely pentru Nina, dubii față de implicarea lui Callum Taylor sau de ce voia cu nerăbdare să-și spună povestea atât de lungă.

Fiind convins că este, de fapt, un psihopat manipulator care a încercat să-i distrugă pe toți cei care i-au stat în cale, punea acum la îndoială chiar și ultimele ore cu ea. Chiar dacă era o persoană care în general era confortabilă cu nehotărârea, căci evita să sară la concluzii pripite, lui Jonah incertitudinea i se părea o corvoadă.

Când a întors pe porțiunea lungă de stradă dreaptă numită Furzley Lane, în mintea lui deja mai fusese pe acolo de o mie de ori. A

încetinit pe autopilot chiar înainte de casa lui Jojo și a încercat să-și acopere scăparea, întrebându-l pe Lightman cât mai aveau până la acea casă.

— E puțin mai departe, i-a spus sergentul. Îți spun când ne apropiem.

Jonah a dat din cap aprobator, iar ochii i-au fugit rapid la casa ei, înainte de a accelera iar. Pentru o clipă, a absorbit totul. Grădina perfect aranjată. Jeep-ul de pe alee. Streșinile joase. Dar era clar că toată casa era întunecată. Toate draperiile erau trase și nu se vedea nici urmă de mișcare. Jojo probabil era în pat de ore întregi.

A încercat din răsputeri să-și suprime dezamăgirea, întrebându-se ce voia de fapt. Să o vadă? Să vadă o frântură din femeia pe care a fost nevoit să o părăsească? Femeia care ar putea să fie încă furioasă pe el și, mai rău, s-ar putea să fi trecut peste?

Ești un idiot, și-a spus sieși. E ceva ce și-a tot spus în ultimele câteva luni.

A condus și mai rapid atunci, până ce Lightman i-a spus să oprească. Erau în fața unei alte căsuțe, dar care era într-o stare mult mai proastă, cu multe buruieni în jur. Când luminile au atins varul alb de pe pereți, a văzut porțiuni de mușchi și o pată mare unde probabil că s-a blocat o canalizare.

O'Malley le-a dat câteva informații interesante despre casă. Jane Lennox o cumpărase cu optsprezece ani în urmă, cu banii rămași de la tatăl ei. Cu doi ani înainte de moartea ei, a fost vândută unui bancher din Southampton, iar apoi, după moartea ei, a fost vândută unui dezvoltator local, cu aparenta intenție de a construi locuințe multiple în zona de grădină și de a le vinde în vederea obținerii de profit.

Cu toate acestea, autorizația de cadastru nu a fost ușor de obținut, iar toată schema a fost pusă pe pauză. Cabana a rămas goală în ultimii șapte ani.

Jonah a ieșit din mașină, lăsând farurile pornite cât a scanat o dată casa. Nu era niciun semn de mișcare. Nu se vedea nicio lumină la ferestre și nu părea că cineva intrase recent acolo. Draperiile erau și ele trase; ferestrele negre. Era goală.

De asemenea, nici urmă de etaj. Nu erau ferestre la mansardă, nimic. Nu erau scări pe care să le fi coborât Keely.

A stins luminile, iar el și Lightman au intrat printre buruienile mari, pășind pe dalele care abia se mai vedeau. Cu toate că, în ciuda semnelor evidente, era posibil să găsească pe cineva acolo. Jonah a găsit oameni care locuiau în locuri și mai devastate și mai ponosite decât acesta.

A bătut la ușă și a așteptat treizeci de secunde să apară, poate, un semn de viață. Apoi a apăsat pe mâner. Ușa s-a deschis fără efort.

S-a uitat la Lightman, care deja își scosese bastonul. Au intrat

amândoi în casă.

Ușa dădea direct într-o sufragerie care, chiar și în lumina slabă de afară, părea la fel de dărăpănată ca exteriorul casei. O canapea bleumarin era acoperită de ce-au fost odată pernuțe deschise la culoare, toate acoperite de mult praf. Un televizor mare cu tub stătea pe o unitate ce în mod clar fusese cumpărată cu mult timp înainte de invenția televizorului led. Într-un colț era un cuptor în miniatură pentru copii, făcut din lemn. În celălalt colț era un raft plin de romane, cărți cu imagini și enciclopedii.

Nimic nu dădea impresia de viață, însă ușa de la intrare nu era încuiată. Cineva a fost acolo.

Pe măsură ce avansau în casă, era tot mai mult întuneric. Din sufragerie se vedeau două camere. Una, cea din dreapta, era o cameră mică cu un pat. În spate, o ușă ducea spre un hol și o bucătărie. Jonah s-a dus în acea direcție, auzindu-i pașii ușori ai lui Lightman în spate.

În bucătărie intra foarte puțină lumină. Jonah a decis că ar fi mai bine să vadă ce e acolo, chiar dacă devenea o țintă vizibilă. Dacă era cineva acolo, deja știa că au intrat în casă. Motorul mașinii și farurile au fost o avertizare suficient de puternică.

Și-a scos telefonul, pe care l-a deschis pe mod lanternă. Lumina a căzut pe o bucătărie curată, fără urmă de praf. Suprafețele și gresia de pe jos erau strălucitoare.

Jonah a văzut o luminiță verde în colț. Și-a dat seama că era un încărcător. Un iPad băgat în priză.

Când s-a apropiat, a văzut un bilețel scris de mână pe un post-it lipit de iPad.

Poftim, detectivule. Doar pornește-l.

•

Godshill părea nemișcat și frumos când Hanson și-a tras Nissanul către casa familiei Murray-Watt. Era unul dintre multele sătucuri din New Forest unde felinarele cu sodiu au fost înlocuite de felinare albe, ca niște lanterne, care-i dădeau un aer cumva victorian. Lui Hanson îi plăceau, întrebându-se dacă nu cumva lumina portocalie obișnuită îi va stârni și ea nostalgia într-o bună zi, fiind tot mai des înlocuită de cea albă. O trăsătură simplă, palidă a copilăriei și tinereții ei timpurii.

Avea o senzație puternică de déjà vu când au parcat în fața casei frumoase a lui Sally și Henry. Era întuneric, iar singura lumină gălbuie era cea de pe prispă. După ce a bătut hotărâtă de patru ori – suficient de puternic, de fapt, astfel că de la casa de vis-à-vis cineva a tras draperiile să vadă ce se întâmplă – nu a răspuns nimeni.

Hanson a oftat.

— Se pare că a venit momentul să chemăm echipa de la răpiri.

L-au sunat pe Quick, apoi s-au întors în mașină ca să se ducă după colț, în grădinile abandonate. Așa cum a descris Keely prima oară,

erau fix lângă casă, despărțite de drumul principal de arbuști crescuți destul de mult. Hanson a tras Nissanul pe ce păreau a fi urme de la altă mașină și au ajuns pe un câmp deschis mare, cu iarbă uscată de le ajungea până la brâu. Câțiva copaci și arbuști din dreapta erau singurul lucru de văzut acolo, dar având în vedere că luna dispărea și farurile băteau parcă și mai puțin în față, Hanson nu-și dădea seama de ce e în jur.

Nissanul a reușit să treacă de toate obstacolele, peste buruieni și porțiuni de pământ întărit, scuturându-i pe cei doi destul de inconfortabil. A mers destul de puțin în câmp, ușurată că nu fac asta într-o zi de iarnă.

O'Malley, care vorbise destul de bine dispus în majoritatea timpului până acolo, se uita către copaci.

— Sunt sigur că ești conștientă de asta, dar oricine ne-ar fi putut auzi și vedea venind, a comentat. Și persoana respectivă probabil e mai acomodată cu lipsa luminii decât noi. Se poate ca Nina să fie singură, aici sau altundeva, dar se poate ca sora ei să aibă pe cineva care să ne urmărească.

Hanson nu s-a putut abține și a zâmbit. Se întâmpla extrem de rar ca Domnall să vorbească ca un fost soldat și era ca o schimbare totală de personalitate. Vocea joasă, lipsită de umor. Felul în care examina împrejurimile, ca și cum se pregătea să lupte acolo; și să câștige.

— Aduc lanterna, a spus Hanson. Știu că nu e cel mai bun lucru, dar măcar vedem câțiva pași în față.

— De acord, a spus O'Malley, ieșind din mașină. În ciuda constituției masive, s-a ridicat înaintea ei.

O briză ușoară a mișcat iarba uscată când a ieșit din mașină, iar Hanson a ezitat pentru un moment, întrebându-se dacă nu a mai auzit și altceva. Însă, atunci când s-a oprit, a rămas doar liniștea.

A luat lanterna și a încuiat mașina, apoi s-a asigurat că are cheile în buzunar. Nu ar fi un moment foarte bun să le caute prin buruieni. Abia apoi a deschis lanterna, asigurându-se că este îndreptată în jos, în timp ce l-a condus pe O'Malley către un tufiș alambicat de arbuști.

Era sigură că acolo trebuiau să caute, din cauza poveștii lui Keely despre Nina și Callum din copac, dar și pentru că era singurul loc care putea fi un adăpost.

Lumina făcea iarba să se vadă albicioasă, dramatică, în fața lor, scoțând la iveală crăpături adânci în sol. Se pare că a fost arat mai devreme și a rămas cumva extrem de inegal, chiar și în starea actuală de uscăciune.

Deodată a zburat o molie către lumină, făcând-o să tresară. Efectul i-a amintit puternic de momentele când campa cu părinții, când tatăl ei era și el parte din familie și, din această cauză, a început să pășească înainte cu o senzație ușor ireală.

— Keely a menționat un măr vechi, nu-i așa? l-a întrebat pe Domnall, încet, încercând să revină la realitate puțin. Ar trebui să fie pe aici.

Când s-au apropiat și mai mult, Hanson a văzut că unul dintre copaci era mai înalt decât ceilalți. Cărarea pe care o urmau părea să ducă drept la el.

Au urmat cărăruia printr-un pasaj care trecea de frunziș, înghesuindu-se printre urzici înalte și mărăcini de fiecare parte. Hanson încă încerca să-și țină lanterna în jos, ceea ce însemna că mărăcinii săreau la ea în ultimul moment. Câțiva i-au zgâriat costumul, fiind nevoie să se desprindă cum a putut de acolo, iar apoi a încercat să nu reacționeze când unul a ricoșat și a plesnit-o peste dosul palmei. O'Malley, în spatele ei, părea că se mișcă fără prea mare greutate. Lucru ce era, în accepțiunea ei, fie datorită pregătirii lui, fie pentru că învăța din greșelile ei.

Încerca să se concentreze spre înainte. Se auzeau sunete de acolo? O mișcare a vreunei crengi? Se auzea cineva respirând?

Fără avertisment, cărarea a devenit un mic luminiș, iar Hanson s-a oprit imediat. Din fericire, Domnall a fost suficient de alert ca să se oprească și el.

Hanson a inspirat și s-a uitat cu lanterna împrejur. Era micuț, maximum zece picioare în față, sub trunchiul unui măr care dintr-un motiv sau altul a crescut mai mult într-o parte decât în sus. În centrul luminișului erau urmele unui foc de tabără, iar aproape de el se afla un mic ghiozdan.

Dar nu era nimeni. Nu era Nina. Nimeni nu se afla acolo, captiv.

Hanson a mai făcut un pas și a simțit cum îi stă inima în piept când ceva i s-a mișcat sub picior. Și-a lăsat repede lanterna în jos ca să-și vadă picioarele tremurând și a înțeles că nu era decât o bucată de plastic ondulat care s-a mișcat când a călcat pe el. Era acoperit de mușchi. Antic. Rămășițele unei sere, s-a gândit. Nu era o capcană.

S-a aplecat și a întins mâna spre tăciuni, iar apoi s-a întors către O'Malley și a spus:

— Încă este cald. Trebuie să căutăm împrejur.

17.

Hanson simțea cum este cuprinsă de anxietate. Mergea cât de încet posibil prin iarba lungă, extrem de conștientă că cineva era destul de aproape, că ar putea să o aștepte cu o armă sau să o pună la pământ.

Focul ar putea fi doar de la o persoană care face camping, s-a gândit, croindu-și drum pe cărarea plină de ierburi. Cu lanterna oprită era greu să meargă pe lângă pomi și tufișuri, căci își simțea inima tresărind la fiecare sunet pe care îl făceau acestea. *Se poate să fi fost doar niște adolescenți care s-au dus deja acasă.*

Dar cea mai mare parte a minții lui Hanson credea cu hotărâre că aceea era opera lui Keely. Că i-au găsit indiciul. Și conștientizarea aceasta făcea ca fiecare umbră și foșnet de frunze să pară amenințătoare. Ca și cum privirea fixă a lui Keely era ațintită asupra lor, chiar și acolo.

A simțit că poate respira ușurată când au ieșit din nou în câmp deschis. Singura lumină fiind cea a stelelor, totul era întunecos, dar era mai bine decât umbra groasă a copacilor denși.

S-a uitat pe câmp și a simțit cum inima i-o ia la goană. Undeva acolo era o siluetă, în haine negre, cu fața ca o urmă palidă ce contrasta cu hainele închise la culoare și echipamentul de pe cap.

— Domnall, l-a strigat Hanson, să-l avertizeze. Dar, imediat, silueta a început să fugă.

Hanson a luat-o și ea la fugă, o secundă mai târziu. Drumul arid, cu obstacole, era groaznic, iar cel de-al treilea pas a făcut-o să se împiedice. Și-a sucit glezna ce tocmai ce se recuperase, iar ea era sigură că mai târziu o să o doară. Cu toate acestea, a luat-o la goană, oricum.

Silueta din față s-a oprit brusc, iar Hanson s-a oprit și ea un moment, după care a mers înainte. Îi auzea pașii mai grei ai lui O'Malley undeva din spate și acest lucru îi oferea sentimentul de siguranță pe care nu l-ar fi avut altfel.

Peste respirația ei s-a auzit un zgomot puternic de motor și a pornit un far puternic, luminând iarba. Hanson a înțeles ce face silueta, când a început să se miște.

— Moaș'ta pe gheață, a spus. E pe motocicletă.

S-a întors, încercând să-și croiască drumul astfel încât să se intersecteze cu vehiculul ce mergea pe marginea câmpului. Mergea complet pe nevăzute, cu picioarele aterizându-i în unghiuri ciudate sub iarba lungă, fiind plesnită din când în când de uscături și buruieni.

Lui Hanson nu îi era clar ce-ar putea face dacă ar ajunge acolo la timp, dar era un efort în van. Motociclistul a trecut pe lângă ea, stând

pe șa cu brațele bine prinse cât traversa pământul denivelat.

Mergea prea repede ca să-i mai vadă altceva decât pielea palidă pe sub vizorul ridicat. Hanson și-a luat telefonul și s-a oprit. Avea nevoie să vadă clar plăcuța de înmatriculare.

Dar nu avea numere. Unde ar fi trebuit să fie numărul era doar un loc gol. O clipă mai târziu motocicleta nu mai era, îndreptându-se spre New Forest și departe de casa Murray Watt.

•

Jonah încă se afla în fața iPad-ului, gândindu-se tangențial la *Alice în Țara minunilor* și la bilețelul care zicea *Mănâncă-mă,* apoi la vreo capcană elaborată care s-ar putea declanșa odată cu apăsarea butonului.

Deja fotografiase toată scena, inclusiv bilețelul și l-a trimis pe Lightman să verifice celelalte camere ale casei. Sergentului nu i-a luat mult. Nu era un spațiu mare. Mai erau două dormitoare și o baie pe hol. Nimic mai mult.

— Înregistrezi? l-a întrebat pe Lightman.

Ben a dat din cap că da. Și-a pus telefonul să filmeze prima redare a videoclipului, în caz că mesajul lui Keely fusese programat să fie văzut doar o dată. Era greu să-și dea seama, din formele încețoșate albe, galbene și gri de pe imaginea capturată, ce avea să redea dispozitivul, dar erau hotărâți să înregistreze tot.

— Bine, a spus Jonah și apoi a apăsat pe butonul de redare.

Formele încețoșate s-au mișcat, apoi s-au stabilizat, devenind cumva o priveliște a unei străzi întunecate, cu câteva lumini de mașină aproape de trotuarul din stânga. Pe trotuar era o siluetă. O persoană care purta alb în partea de sus și gri în jos. O fată în uniformă școlară, acum, că devenise mai clar, iar imaginea a trecut pe lângă ea.

— Pare că e filmat de pe o motocicletă, a spus, dându-și seama că cel care filmează este pe drum și că se aude un zgomot de motor pe fundal. Câteva secunde mai târziu sonorul s-a oprit și se auzeau mișcări sacadate, ca și cum cel ce mergea pe motocicletă s-a dat jos.

Nu mai era nimeni pe drumul ce părea a fi o stradă rezidențială, doar casele ce stăteau în spatele grădinilor și aleilor de acces. Singura mișcare era fata, mașina din față și cel care filma.

Privind, a devenit clar că cel ce conduce mașina ținea pasul cu fata și că ea era destul de alarmată. Cel care filma s-a dus înainte, apropiindu-se puțin, iar acum mișcările fetei erau mai clare. Încerca să privească fix înainte, dar se mai uita uneori la mașină.

Jonah se uita la spatele mașinii, încercând să o identifice. Nu avea lumini pe plăcuța de înmatriculare și era acoperită și de noroi. Lucru ce ar fi putut fi doar nesimțire, dar și o încercare deliberată de a o ascunde. Silueta joasă, ușor pătrățoasă a mașinii, l-a făcut să se

gândească la Jaguarul lui Henry Murray-Watt și la Escortul lui Frank Pinder, dar nu erau ei.

Din nou se vedea mai de aproape ce se întâmplă, iar Jonah putea auzi vocea bărbatului de pe fereastra mașinii.

— Am spus că ai picioare faine în fusta aia. E un compliment, frumoaso. De ce nu-mi mulțumești?

Fata s-a uitat acum spre mașină, întorcându-și cumva umărul către șofer. Chipul îi era foarte alb în lumina farurilor mașinii, iar Jonah și-a dat seama că era foarte speriată.

— Mă duc acasă, a spus fata, cu vocea pițigăiată și încordată.

— Nu te-am întrebat unde te duci, a strigat bărbatul. Te-am întrebat de ce nu zici mulțumesc.

Fata a băgat mâna în buzunar, iar din felul în care s-a aplecat, era clar că și-a scos telefonul.

Jonah a auzit cum bărbatul începe să râdă.

— Vrei să suni după ajutor? Pot să mă dau jos și să te trag în mașină înainte să faci o mișcare. Ești singură, drăguță.

Imaginea a început deodată să tremure, căci cel ce filma a început să alerge înainte.

— Hei!

Strigătul era al celui ce filma. Vocea unui tânăr, ce părea să aibă un accent fals est-european.

Jonah nu era sigur de ce știa că cel ce vorbește este Callum Taylor, dar era convins că așa e.

Fata s-a întors, disperată.

— Scuze, dragă, a spus vocea care era sigur că-i aparținea lui Callum. Știi unde este numărul optzeci și șapte? Îmi arăți?

Pentru o clipă, apropiindu-se, Jonah a crezut că o să-l vadă pe cel din mașină, dar înainte de a vedea la nivelul ferestrei, mașina a accelerat brusc. Jonah a văzut doar farurile din spate, înainte ca imaginea să dispară.

Nu avea numere clare de identificare. Nu a văzut fața sau fizicul șoferului, nici măcar pe victimă nu a văzut-o clar. Dar Jonah știa un lucru, după sunetul motorului care a accelerat când a plecat. Un sunet distinctiv pe care îl cunoștea.

Era sunetul unui Volvo vechi, genul pe care îl conducea tatăl său în copilărie. Și, probabil, era al celui de-al treilea bărbat spre care Keely încerca să-i conducă.

•

Adrenalina lui Hanson încă era la cote maxime când s-a întors cu O'Malley la focul de tabără. Simțea cum o mănâncă ceafa când s-a întors cu spatele la câmpul deschis.

Mintea ei era într-o măsură acaparată de ideea că Keely are complici și pe jumătate plină de pisici sălbatice încolăcite pe ramurile

verzi, privind-o. Așteptând.

La sugestia lui O'Malley, au mai verificat încă o dată luminișul, iar apoi au dus rucsacul la Nissan, unde era lumină mai multă. Cât timp O'Malley ținea de pază, Hanson și-a pus mănuși și a început să caute ce e înăuntru.

I-a luat câteva încercări până ce a apucat o sticlă subțire de metal, pe care a și scos-o. Altele au fost mai ușor de scos. Un baton cu cereale. Un măr. O cutie de chibrituri.

Și chiar la fund, un portofel cu un card bancar și câteva bancnote. Probabil trei sau patru.

A tras mai mult de fundul genții și a văzut că era o grămadă de hârtie împăturită într-o parte. A scos-o și a citit-o.

Hârtia era în mod evident o scrisoare. A văzut scrisul de mână mare și cam șleampăt.

— Pot să iau lanterna?

O'Malley a adus lanterna, pe care ea o ținea acum în mâna stângă, citind scrisoarea.

Scumpă G,

Încă mi-e dor de tine. Încă mor de ardoare să-ți simt mâinile și buzele pe mine. A trecut prea mult. Mult prea mult.
Dar găsesc eu o modalitate să fiu cu tine. La dracu' cu ce zic ceilalți. Tu, eu – suntem singurele lucruri bune din lumea asta. Nu-mi pasă ce trebuie să fac ca să se întâmple. Pe cine trebuie să rănesc. Nimic.
Te iubesc și știu că și tu mă iubești pe mine. Știu. Ești atrasă de mine la fel de puternic cum sunt și eu atras de tine.
Te găsesc în curând.
C x

— Ai vreo părere? l-a întrebat ea pe O'Malley, când a terminat de citit.

— Literalmente niciuna, a spus sergentul. Și cred că asta e și scopul mesajului.

* * *

Jonah și Lightman erau aproape în capătul străzii Furzley Lane când farurile Mondeo-ului au surprins o siluetă care mergea în aceeași direcție. Farurile au scos la iveală un cap cu părul scurt, deschis, aproape alb.

Jonah a încetinit aproape de tot înainte de a lua decizia cu privire la ce urma să facă.

— Te… i-a spus lui Lightman, oprindu-se. S-ar putea să am nevoie de câteva minute.

Lightman l-a privit, apoi și-a întors ochii din nou spre siluetă.

— Nicio problemă. Și-a scos iPad-ul și a început să se uite la ceva.

Jonah a tras mașina pe dreapta și s-a dat jos, întrebându-se dacă

Jojo își dădea seama cine e. Ținea mâna sus să-și ferească ochii de lumină, iar el s-a aplecat să oprească farurile puternice. I-a văzut privirea crispată când s-a apropiat pe stradă, spre el.

— Dacă voiam o radiografie, mi-aș fi făcut o programare, polițai Sheens, a spus ea.

Era aceeași tachinate veche dintre ei, genul acela care avea loc înainte de a afla că Michelle era însărcinată și l-a pufnit râsul, în ciuda durerii din inimă sau a senzației ciudate, bolnăvicioase de agitație din stomac.

— S-a notat, a spus. A închis portiera, jenant de conștientizarea că Lightman e pe scaunul din dreapta. Ești bine?

I-a văzut ochii lui Jojo mijind înainte de a ridica din umeri, un pic disproporționat. Era beată, și-a dat el seama. Fapt ce explica și nu prea de ce mergea pe un drum atât de gol la unu dimineața, purtând o bluză argintie pe gât și pantaloni. Nu avea nici geantă, nici haină pe ea.

— Sunt bine. Nici nu știu de ce ai întrebat. Și-a ridicat o sprânceană la el.

El a dat din cap aprobator, căci îi era greu să nu-i zâmbească. Și îi era la fel de greu să nu-i spună cât de dor îi era de ea.

S-a simțit tentat să-i spună că a văzut-o în fiecare femeie cu părul scurt sau în fiecare femeie puternică pe care a întâlnit-o în ultimele luni. Că se oprea să se uite după ele, uneori aproape le striga, înainte de a-și da seama că niciuna nu este Jojo.

De data aceasta însă, știa că e ea. Era inevitabil ca el să fie acolo, aproape de casa ei. Și să se întâmple acum, într-o noapte când Jojo nu este în pat, așa cum se întâmpla de obicei. Când era ieșită în mod inexplicabil, plimbându-se pe străzile goale din New Forest.

— Nu te duci acasă? a întrebat-o, cu toate că erau mult mai multe lucruri ce erau mai importante.

— Vezi? Ce polițist genial. Puterea deducției, a răspuns Jojo.

— Ți s-a stricat…?

Jojo a scos un sunet, ca și cum ar fi fost iritată de acea discuție.

— N-am avut bani cash să iau un taxi până acasă. Așa că l-am rugat să mă lase înainte de a fi prea scump. În orice caz, nu prea vreau să vorbesc cu tine acum. A trecut pe lângă el, mai departe.

— Îmi pare rău, a spus el. I-a spus-o de un milion de ori înainte, dar simțea că nu este de ajuns.

Jojo l-a ocolit la distanță, iar el se întreba dacă să o lase să plece. Cu toate acestea, a început să meargă după ea.

— Nu trebuie să vorbești cu mine, a spus. Vreau doar să mă asigur că ajungi acasă în siguranță.

— O, să te ia naiba, Sheens, a spus Jojo, întorcându-se spre el. Nu m-ai văzut deloc de șase luni și deodată trebuie să mă cauți? Sunt *bine,*

a spus tare și răspicat, cu bărbia spre el. Mereu sunt bine.

— Știu, a spus Jonah.

Nu era sigur că e ușurat de faptul că, în sfârșit, e furioasă pe el. Parte din el voia ca ea să strige și să îi spună cât de mult a rănit-o decizia lui. I-ar fi oferit un motiv suficient de puternic să facă alegerea greșită.

Dar acum era prea târziu. Și poate că ar fi fost suficient de puternic să facă ce a făcut oricum, doar că și mai dureros. Cu un și mai mare simț al distrugerii.

Jojo a început să meargă din nou, iar apoi s-a întors să-l întrebe.

— De ce nu ești acasă? Să ai grijă de Milly?

— Încerc să găsesc o adolescentă, a spus. Și apoi, cu un zâmbet, a adăugat: îți promit că nu te urmăream pe tine. Casa ei e puțin mai încolo.

Jojo s-a încruntat la el.

— Care?

Jonah nu a ezitat și i-a spus:

— E cabana cu trandafiri pe ea. E goală acum. A fost odată a familiei Lennox.

— Acolo unde a murit femeia aceea, a spus Jojo dând din cap. Două fetițe roșcate.

I se părea ciudat să o audă vorbind despre ele. Să vadă cum viața profesională se conecta cu cea personală. Cu toate că ar fi trebuit să se aștepte. Jojo locuia acolo de douăzeci și cinci de ani și mergea pe jos peste tot. Bineînțeles că-și știa vecinii.

— Nu ai văzut pe nimeni care să intre sau să iasă de acolo recent, nu-i așa?

Jojo părea îngândurată, dar apoi și-a scuturat capul.

— Nu. A părut mereu goală.

Jonah a făcut un semn că înțelege, iar când ea și-a continuat drumul, el a început să pășească în sincron. Mai erau câțiva pași până la casa ei și avea sentimentul jalnic că nu vrea ca plimbarea să se mai termine. Asta, în ciuda urgenței pe care o reprezenta găsirea Ninei, în ciuda trădării care era această situație. Nimic din asta nu era corect față de Michelle. Nimic.

Jojo mergea în liniște, dar deodată s-a întors cu fața la el, într-un acces de furie.

— Acum trebuie să mă lași în pace. Du-te înapoi și îmbrățișeaz-o pe Michelle. Ai ales-o pe ea.

Jonah a dat din cap, privind către casa ei și apoi înapoi la Mondeo.

— Bine, a spus.

A început să se ducă încet spre mașină, însă Jojo l-a strigat:

— De ce ai ales-o pe ea, Sheens? Încă nu pot să înțeleg.

Jonah a privit-o; alcoolul sau momentul acela târziu sau furia și

atât o făceau să tremure ușor. Arăta minunat.

— Nu am ales-o niciodată pe ea, a spus. Am ales doar… rezultatul deciziei mele tâmpite. Am făcut ce era de făcut.

— Ai ales să fii nefericit, a spus Jojo, punându-și brațele împreunate în fața abdomenului. Ai ales să te autoflagelezi întorcându-te la idioata monotonă cu care te-ai logodit cumva.

Jonah și-a scuturat capul, simțind din nou sentimentul puternic de trădare.

— Te rog să nu fii furioasă pe Michelle. Nimic din astea nu e vina ei.

Capul lui Jojo a privit în sus, ca și cum o loviseră acele cuvinte.

— O să fiu furioasă pe cine naiba vreau, Jonah. Aproape că a fost ca o lovitură înapoi, faptul că-i spunea pe nume. Nu-mi poți spune să nu fiu furioasă când ea are tot ce vreau. Tot ce vreau și ce nu pot să am.

Jojo s-a întors iar și a început să meargă în pas alert spre intrarea curții.

Jonah nu a urmat-o. A așteptat pe stradă până ce a văzut că se aprind luminile din casă, cât timp mintea lui încă încerca să proceseze ce i-a spus ea.

Lightman nu a spus nimic când Jonah s-a urcat înapoi în Mondeo. Pur și simplu a dat din cap și a pus iPad-ul deoparte. La fel de calm și lipsit de judecată ca întotdeauna.

Când au ajuns înapoi la Southampton Central, Jonah tot nu era sigur ce a vrut să spună Jojo. Dar avea o mare suspiciune că voia și ea copii și că nu a reușit să-i aibă. În timpul relației lor scurte, nu au vorbit niciodată despre copii. A crezut, cumva, că e prea independentă pentru așa ceva.

A crezut, de asemenea, că e prea independentă să fie rănită prea mult timp. S-a gândit că va trece peste. Că-și va găsi un partener sau nu și că va fi fericită. Jojo cea capabilă și feroce avea să fie bine. Lucru pe care îl voia pentru ea, dar pe care îl ura în același timp.

Dar văzând-o beată și furioasă și-a șters toate acestea din minte. Întâlnirea l-a lăsat cu sentimentul că nu a fost singurul care a rămas gol pe interior de când a părăsit-o și se întreba dacă ce a făcut nu a fost de o cruzime profundă, în final.

•

S-au întâlnit cu toții înapoi la secție, iar pe masa cea mare din sala de ședințe erau acum numai căni și farfurii. Era unu treizeci, iar pentru ochii lui Hanson, Ben părea că deja moțăie ușor.

Cu toate acestea, șeful arăta mai bine decât te-ai fi așteptat. Era pe gânduri, poate puțin cam mult, dar nu părea epuizat, din câte-și dădea ea seama. Având în vedere că și așa era privat de somn, s-ar fi gândit că o să doarmă în picioare la o asemenea oră, dar poate pur și simplu

s-a obișnuit cu lipsa cronică de somn.

— Așadar, a început el. Cele două piese de puzzle.

A apăsat pe telecomanda de la proiector și a proiectat un cadru al videoclipului de pe iPad-ul lui Keely. Deja le trimisese videoclipul tuturor și au fost rugați să-l privească până la capăt.

Imaginea care a apărut era spatele mașinii Volvo, în toată splendoarea ei murdară.

— Prima și cea mai evidentă întrebare: cine e acesta? a spus. Știm că șoferul este bărbat, că are un Volvo și o predilecție în a speria fete tinere. Poate chiar a și rănit câteva, judecând după ce-i spune în clip.

— Nu e nimic care să sugereze faptul că Henry Murray Watt a condus vreodată un Volvo, a comentat Lightman. Ultima lui mașină a fost un Porsche. Frank și Evelyn Pinder conduc un Escort și un Polo pe care le au de șase, respectiv, opt ani.

— Iar Jared Boula are un Golf, a comentat Hanson, înainte de care a condus un BMW antic până l-a terminat. Care vasăzică, o mașină poate fi închiriată sau împrumutată, dar asta pare prea veche și prea murdară ca să fie închiriată, așa că singura opțiune ar fi să o împrumute de la prieteni sau de la cineva din familie, dacă este unul din cei trei pe care îi suspectăm.

— Pe videoclip se vede data și ora, a comentat O'Malley. E de acum patru luni. La un moment dat au trecut pe lângă o substație electrică. Aș putea să încerc să aflu unde și apoi să căutăm pe camerele de supraveghere. Cu toate că e o zonă rezidențială, așa că…

Detectivul inspector-șef a dat din cap aprobator. Așadar, nu avem cum să-i identificăm prea ușor. Sunt de acord că ar putea fi o mașină împrumutată, dar ar putea la fel de bine să fie a șoferului. Acestea fiind spuse, cred că ar trebui să luăm în considerare toți cei trei bărbați despre care a vorbit Keely. A acuzat trei bărbați de abuz, dar cei trei sunt aceiași pe care încearcă să-i facă să plătească, să fie declarați vinovați? E posibil să nu fie aceiași trei.

— Cred că putem presupune faptul că Henry Murray Watt este unul dintre ei, a spus Lightman. A vorbit mult despre efectul pe care l-a avut asupra vieții ei. El și soția sunt extrem de misterioși deocamdată. Echipa lui Quick nu a înregistrat nimic nici de pe telefoanele lor deocamdată, iar ultima oară au fost receptați în urmă cu câteva zile.

— Să sperăm că vom găsi și alte modalități de a-i intercepta, a spus detectivul inspector-șef.

— De asemenea, as zice că Frank Pinder este cel de-al doilea, a continuat Lightman. Cu toate că nu e sigur încă. Seriozitatea acuzațiilor ei arată într-acolo. Dar Jared Boula s-ar putea să nu fie al treilea. Nouă nu ne-a spus nimic despre el și oricum a renunțat la acuzații. A făcut un semn către ecran. Acesta ar putea fi cel de-al treilea bărbat de pe listă și așa ne roagă să îl găsim.

— Sunt modalități mai ușoare de a ne face să căutăm pe cineva, decât un videoclip cu o mașină fără plăcuțe de înmatriculare, a obiectat O'Malley. Și-ar fi putut aduce iPad-ul cu ea și să ne explice cine este.

— Cu excepția faptului că ultima oară când a încercat asta, nu a fost crezută, a contrat Lightman, pe un ton neobișnuit de tăios. A făcut-o pe Hanson să se simtă inconfortabil și l-a surprins în mod evident pe O'Malley.

— Poate se gândește că ne place căutarea, a spus Hanson, din instinct încercând să înveselească situația cu puțin umor.

Detectivul inspector-șef i-a zâmbit.

— Adevărat. Aș zice că nu putem ști sigur cât timp alocăm acestei părți, dar în mod evident nu o putem ignora.

A apăsat iarăși pe butonul proiectorului. Imaginea s-a transformat în fotografia scrisorii pe care au găsit-o în ghiozdanul din grădina părăsită.

— Scrisoarea e la fel de bizară, a continuat șeful. Singurul individ pe care l-am auzit să aibă inițială C este Callum Taylor. Dar conținutul scrisorii nu se potrivește cu ce i-ar scrie Callum iubitei lui. Nu era nimeni care să le stea în cale, din câte știm noi. Mai mult, pare ciudat faptul că s-ar adresa Ninei spunându-i *Scumpă G.*

Hanson s-a uitat din nou la cuvinte și deodată parcă a început să le găsească sensul.

— Dar dacă i se adresa ca în serial, Gossip Girl, și de acolo să vină G-ul? a spus ea, încet. Să fie o glumiță de-a lor, în caz că găsește cineva scrisoarea. În serial, cel de care Blair este interesată amoros se numește Chuck. I-a zâmbit șefului, spunându-i: nu mă întreba cum știu asta.

— Ceea ce înseamnă că nu e Callum Taylor, a spus O'Malley imediat. E Frank Pinder.

Hanson a dat din cap aprobator, privindu-l pe șef. Frank se uita la Gossip Girl în dormitor chiar în seara aceasta și nu voia ca eu să intru în cameră. Dacă este din cauză că Nina era acolo, poate ascunsă în baie, iar Keely nu a răpit-o niciodată?

Detectivul inspector-șef s-a uitat la scrisoare și apoi iar la Hanson.

— Cred că trebuie să mergem acolo.

Când a spus acestea, telefonul a început să-i bâzâie, l-a scos din buzunar și l-a pus direct pe speaker.

— Aș vrea ca cineva din echipa voastră să vină cu echipa mea, a spus vocea lui Quick. Am detectat un semnal de pe telefonul Ninei Lennox. A fost deschis și se pare că ar fi pe strada unde stă Frank Pinder.

Hanson deja era în picioare când detectivul inspector-șef i-a spus:

— Suntem pe drum.

18.

Nu mai era nicio lumină aprinsă la casa familiei Pinder, lucru deloc surprinzător. Totuși, era trecut de două dimineața și era aproape luni.

Era încă neobișnuit de cald când Hanson și Detectivul Inspector Șef au coborât din Mondeo și i-au salutat pe cei patru polițiști de la răpiri care erau deja acolo. Cealaltă echipă era condusă de Murray-Quick, cu detectivul sergent ca vioara a doua. Ambii purtau costume de muncă închise la culoare.

Ceilalți doi polițiști erau în negru și înarmați. Au ajuns cu toții în liniște, cu motoarele turate la minimum și fără sirene.

Hanson nu a mai fost până atunci la ceea ce urma să fie un raid. Totul i se părea straniu, exagerat.

Cei șase s-au apropiat de casă, departe de aria vizuală care s-ar acoperi din apartament. Șeful i-a făcut un gest din cap lui Quick să înceapă, un semn clar că acest spectacol era condus de detectivul inspector.

— Detectivul ofițer Hanson și detectivul inspector-șef Sheens vor bate la ușă și vor încerca să obțină acces în mod obișnuit, a spus Quick. A spus aceste vorbe în șoaptă, cu toate că erau la ceva distanță de casă. Știți de vreo ieșire prin spate?

— Da, i-a spus Hanson. Sunt ferestre franțuzești ce dau spre grădină. Cred că este și o ușă sau ceva în capătul celălalt al casei.

— Bine, a spus Quick. Casho, Mark și Finlay vor fi în spatele clădirii.

Unul dintre polițiștii în negru a dat din cap, aprobând. Era ceva destul de ireal în faptul că avea o armă automată prinsă pe tors. Fără niciun alt cuvânt, cei trei s-au dus prin lateralul clădirii, devenind una cu umbrele.

Hanson s-a dus lângă șef, care părea calm și încrezător. Era liniștitor pentru ea.

I-a făcut un semn de îmbărbătare înainte de a suna și apoi a bătut puternic, fără compromisuri, așa cum făcea de obicei poliția.

Undeva spre capătul casei s-a auzit mișcare. Hanson s-a uitat rapid spre Quick, a cărui privire a rămas fixată la ușă.

A urmat o pauză lungă, tensionată, până s-a aprins o lumină pe hol. Hanson a văzut cum se apropie cineva prin sticla mată. A simțit atunci o teamă oribilă că au înțeles totul greșit, că Nina nu era acolo.

Și apoi s-a auzit un țipăt din casă:

— Avem o tânără aici.

Șeful a deschis ușa cu forța într-o secundă, iar Hanson a luat-o la fugă înaintea lui în casă. Se vedea patul dublu al lui Frank și două

picioare goale abia vizibile lângă acesta.

Cu greu l-a auzit pe polițistul care-i explica șefului că Frank Pinder a fugit, probabil pe poarta deschisă din spate. S-a dus grăbită în cameră, către silueta mică ghemuită la marginea patului. Era înfășurată în pături, stătea aplecată în față, fiind clar că era dezbrăcată dedesubt. Era și mai clar după fusta, colanții și bluza argintie care erau pe jos.

Fata și-a ridicat capul, iar Hanson a văzut, disperată, părul blond ca mierea. Ochii căprui. Pomeții plăți. Nu era Nina.

* * *

— Îi este teamă să ne spună ce s-a întâmplat, i-a spus încet Hanson detectivului inspector-șef.

Sarah Mallard, adolescenta pe care au găsit-o în patul lui Frank Pinder stătea acum cu un polițist comunitar în apartamentul de la secție, un loc care să pară pe cât de puțin posibil ca o sală de interogatoriu. Nu exista acolo cameră de observare, dar Hanson avea în minte imaginea vie a fetei panicate.

Ca multe alte victime ale manipulării sexuale, Sarah era incredibil de confuză, crezând simultan că era îndrăgostită, că era ceva rău cu ea pentru ce a făcut și că abuzatorul ar trebui lăsat în pace.

Singura informație clară pe care au primit-o de la ea era că Frank ieșise cu puțin înainte de sosirea poliției. S-a dus să investigheze un sunet. Nu s-a mai întors, iar următorul lucru pe care l-a văzut Sarah era că polițiștii înarmați au intrat pe ușa din spate pe care a lăsat-o deschisă.

S-ar părea că Frank Pinder nu a fost informat. În schimb, când telefonul Ninei a fost plantat și deschis în afara casei, s-a conectat la rețea și a început să primească o multitudine de mesaje text via semnalul întrerupt de lângă casă.

Telefonul a fost pus suficient de aproape de geamul deschis de la dormitorul lui Frank ca să-l audă bâzâind și să iasă să vadă ce se întâmplă. Apoi probabil a auzit sosirea poliției, arătând că indiferent cât de silențioși au fost, tot nu a fost suficient. După aceasta, a ieșit pe ușa din spate și a fugit.

Cu toate că nu era absolut clar cine lăsase telefonul acolo, șeful și echipa sa erau siguri că de asta s-a ocupat Keely. Că i-a dus la Frank ca să-l aresteze și că au fost manipulați doar de o seară călduroasă și de o fereastră deschisă.

Spre uriașa frustrare a tuturor, Frank era liber. Și-a lăsat telefonul în urmă și a dispărut pe alei. În ciuda eforturilor echipei de răpiri, nu au reușit să-l găsească și nici nu l-au văzut pe puținele camere de supraveghere din zona Ashurst.

Evelyn Pinder încă era la spital, în tura de noapte, unde fusese toată seara. Era clar că nu l-a ajutat să fugă. Acum era și ea pe drum,

spre secție, extrem de confuză și alarmată de aparenta dispariție a soțului său. Hanson spera că nu va fi nevoie să-i spună lui Evelyn că soțul ei se culca cu adolescente.

De fapt, Sarah Mallard nici nu confirmase în mod explicit că asta au făcut. Nu răspundea întrebărilor directe despre faptul că a atins. o sau nu, sau ce făcea în casa lui.

— Gândul că o să afle părinții ei ce făcea o sperie cel mai tare, i-a spus Hanson șefului. Sunt pe drum și ei. Credeau că era într-o tabără de antrenamente cu ceilalți jucători. Și-a scuturat capul, fără să mai fie nevoie să spună cum rolul de antrenor al lui Frank Pinder i-a oferit accesul la fata asta și la multe altele. Nu știu dacă trebuie să sugerăm să stea de vorbă cu noi în fața unui alt adult responsabil, ca să vorbească liber.

A urmat o pauză, după care șeful i-a zis:

— Dacă este de acord, așa facem. Roagă-i pe părinți să mai aștepte. Cred că ar fi mai bine să o lăsăm să vorbească înainte să-i vadă pe ei. Probabil nu vom reuși să ne ocupăm complet de cazul ei, dar aș vrea o declarație inițială.

Hanson a dat din cap aprobator, puțin dezamăgită. Era conștientă că și așa aveau multe pe cap și că prioritatea era Nina. Dar tot voia să fie parte din procesul care-l aducea pe Frank Pinder în fața justiției. Teama și rușinea pe care o trăia acum Sarah Mallard o făcea să ardă de nerăbdare să-l caute și să-l acuze.

— Asta schimbă lucrurile, nu-i așa? a spus, după o pauză. Dacă Frank Pinder se culcă cu o fată tânără, atunci tot ce a spus Keely pare mai probabil. Și dacă a spus adevărul despre el, atunci probabil că a spus adevărul și despre familia Murray-Watt și despre Jared Boula.

— Cu siguranță există această posibilitate, a confirmat șeful, în șoaptă.

•

La trei și jumătate au ajuns părinții lui Sarah Mallard. Încă nu era niciun semn de Frank Pinder, în ciuda faptului că s-au cerut imaginile de pe camerele de supraveghere din zonă.

Dar adolescenta, înainte ca părinții ei să fie conduși în apartamentul în care era, a recunoscut că nu era prima oară când se culca cu Frank. La interogatoriul foarte blând al EIAIC, a explicat că și-a șters toate mesajele dintre ei. Așa i-a spus el, iar ea l-a ascultat.

Hanson, prezentă și ea la interviu, a văzut cât de sfâșiată era Sarah în timp ce le spunea acestea. Ea încă simțea că îl trădează. Acest lucru era extrem de clar.

După încheierea interviului, Sarah a fost de acord să-și vadă părinții. Cu toate acestea, fix înainte de a intra, Sarah s-a dus la toaletă apartamentului, iar ei au auzit-o cum vomită chiar și prin ușa groasă de lemn.

În acel moment, Hanson îl ura cu adevărat pe Frank Pinder.

* * *

— E gata pe seara asta, i-a spus Jonah echipei sale, în momentul în care Hanson s-a întors la Departamentul de Investigații Criminale. Până acum, nimic din indiciile lui Keely nu ne duce mai aproape de Nina și, având în vedere indicațiile cum că Keely ar fi spus adevărul cu privire la unele cazuri de abuz, atunci e îndoielnic că Frank Pinder este în vreun fel implicat în ținerea ei ostatică. Se poate ca intențiile lui Keely să fie bune și că Nina e în siguranță pentru moment. A făcut o pauză. Doar dacă cineva are vreo pistă care să pară mai puternică?

A urmat o liniște, după care a intervenit Lightman.

— Ce am reușit eu să fac a fost să confirm că Taylor Callum are motocicletă. Se poate să fi fost chiar el motociclistul de la grădini. Am trimis numerele motocicletei să fie urmărite de Sistemul Automat de Recunoaștere a Numerelor de înmatriculare (SARNI), dar nu a fost prins pe camere de săptămâna trecută. Motocicleta pe care ați văzut-o nu avea plăcuțe, nu? Așadar, nu putem înainta de aici.

— N-am găsit nimic despre Volvo, a spus O'Malley. Am găsit substația electrică ce apare pe video, în Totton. Dar nu sunt deloc camere de supraveghere acolo și evident că fără numere SARNI nu o să recunoască mașina. Jonah a dat din cap aprobator, simțindu-se puțin ușurat. După un ultim impuls de energie cu raidul de la casa familiei Pinder, acum era epuizat și avea nevoie urgentă de somn. Revelația vinovăției lui Frank Pinder i-a dat peste cap pistele de până atunci, dar nu îi era clar dacă puteau sau nu să aibă încredere deplină în Keely. Dorința de a se răzbuna pe fostul tată maternal nu era sinonimă cu o minte limpede.

S-a gândit că trebuia să facă lucrurile în mod corect, chiar dacă asta însemna câteva ore de odihnă. Cu toate că atunci când s-a gândit la asta, a simțit cum i se chircește stomacul de teamă pentru Nina Lennox.

•

Ora trei treizeci dimineața. Nu era cel mai bun moment să te întorci la o casă goală, s-a gândit Hanson. Nu când Damian credea în mod atât de evident că nu mai are nimic altceva de pierdut.

— Vrei să te conduc? a întrebat Ben, când ea și-a pus geanta pe umăr.

Hanson s-a întors zâmbindu-i, pentru că și-a dat seama că i-a citit starea fără să fie nevoie să-i spună nimic. A făcut, cu toate acestea, efortul de a protesta:

— Nu mai întârzia și mai mult în pat. O să ai nevoie de fiecare moment de odihnă.

Lightman a ridicat din umeri.

— Uiți că eu sunt robot. Nu am nevoie de somn.

— Ei bine, dacă ești sigur… probabil că aș avea mai multă încredere ca șofer în tine decât am în mine însămi acum.

— Trec să te iau și dimineață, s-a oferit el. La ora aceea nu o să fie trafic.

Ea l-a urmat către Qashqai-ul său și se întreba dacă l-ar deranja în caz că ațipește puțin. Dar când s-a așezat în scaun, s-a gândit încă o dată la cât de ușor părea Ben de provocat față de starea lui obișnuită. Așadar, imediat ce a pornit motorul, l-a întrebat:

— Tu ești bine la finalul acestei zile?

A urmat o scurtă pauză înainte ca Ben să-i spună:

— Așa cred. Totul e puțin…

S-a oprit și a oftat scurt, dar adânc. Hanson îl privea cu colțul ochiului și a văzut cu o empatie fascinantă că ochii lui erau neobișnuiți de lucitori.

Și-a șters fata cu mâna, iar Hanson s-a întors iarăși la drum. Știa, fără ca el să o spună, că era groaznic pentru el să fie atât de emoționat.

— Scuze. Sunt sleit.

— E în regulă, i-a spus ea.

Ben și-a scuturat capul.

— Nu e momentul pentru o discuție. Hai să reluăm mâine sau vedem noi.

— Sigur, a spus Hanson, simțind un nod în stomac. Era atât de evident faptul că el nu putea să vorbească cu ea și simțea o ușoară îngrijorare că ea și restul echipei i-au greșit cu ceva.

— Dar mereu mă bucur să stăm de vorbă. Dacă vrei. Chiar și la ora asta tâmpită a dimineții.

S-a uitat spre el. I-a văzut aparenta jumătate de zâmbet.

— Știu, i-a spus el.

Și au condus în liniște spre casa lui Hanson, cu toate că ei nu-i mai venea să doarmă. A derulat din nou ziua în minte, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat cu el.

Când a tras Qashqai-ul în fața casei ei, Ben a spus, pe o notă mult mai veselă:

— Aduc ceva de patiserie de dimineață. Am câteva chestii în congelator.

— Cum poți fi atât de organizat? Și-a desfăcut centura și a încercat să facă o glumită. Și așa se mai duce o zi în care am mâncat mai mult dulce decât am putut duce. Să nu-i spui maică-mii.

— Își face probleme? a întrebat Lightman.

— Zice că alimentația mea e un dezastru diabetic pe cale să se dezlănțuie, a spus, cu un zâmbet ușor forțat.

— Doamne, te rog să nu te oprești, a răspuns Ben. Nu cred că am supraviețui dacă ai fi obosită, surescitată și privată de zahăr.

Hanson a început să râdă:

— Crezi că o să devin morocănoasă? a întrebat. Sau o să o iau razna cu totul, ca un gremlin[1] căruia i se dă apă?

— Gremlin, i-a spus Ben. Cu siguranță gremlin.

•

Jonah a găsit-o pe Michelle adormită pe canapea când s-a întors, cu Milly obosită în landoul portabil de pe podea. Nimic din asta nu era un semn bun și a simțit un simț covârșitor al vinei din pricina faptului că cel mai probabil ea a stat și s-a chinuit cu Milly, când el era afară vorbind cu Jojo. Nu era ca și cum el se odihnise vreun pic, dar era ceva foarte epuizant – un copil care nu vrea să doarmă și trezirile constante când era agitată. Precis era mult mai rău decât să lucrezi până târziu.

A luat-o pe Milly sus în dormitorul lor, lăsându-i lui Michelle un bilețel explicativ. Ura să aibă și acele câteva ore întrerupte de plâns, dar era mult mai rău să o trezească pe Michelle și apoi să o lase să se descurce cu Milly toată ziua.

S-a gândit că venise vremea să-și caute o bonă. Era foarte probabil să mai fie reținut și în seara asta la muncă, indiferent ce rezultat vor avea următoarele conversații cu Keely Lennox. Erau mult prea multe implicații. Prea multe de aranjat.

Având în vedere că Milly deja primea și lapte praf, nu i-ar fi fost prea greu să o ia cineva din când în când. Și lui Jonah i-a fost destul de ușor să-i dea primul biberon, fără experiență anterioară.

Dar sufereau de lipsa părinților (raționali) în apropiere, ca și de cea de tineri. Nu prea exista o alegere evidentă care să-i ajute. Poate că Sophie și Roy ar vrea să se implice. Era ca de exercițiu pentru copilul lor, nu?

S-a dezbrăcat pe cât de încet a putut și s-a băgat în pat. În ciuda celor mai bune intenții, a adormit gândindu-se la felul în care farurile mașinii sale luminau părul auriu al lui Jojo.

19.

Keely s-a trezit cu mult timp înaintea Veronicăi. S-a dus în liniște la baie și s-a spălat, deschizând robinetul cât de puțin posibil, apoi și-a pieptănat părul. Și l-a ridicat în oglindă într-un coc în vârful capului și l-a așezat bine înainte de a reveni în cameră. Și-a pus setul de obiecte sanitare pe care i le-au trimis de la casa de copii înapoi în geantă. Nu va mai sta încă o noapte aici dacă totul merge conform planului.

S-a îmbrăcat în tricoul ei cu pietricele Superdry și cu blugi, iar după ce s-a trezit și Veronica bine, s-a dus să ia micul dejun cu ea. A zâmbit ușor când a văzut că asistenta ei socială a făcut ouă jumări, o ditamai porția și a scos și gem, pâine prăjită și chifle fierbinți. Ca și cum ar fi fost șase guri de hrănit, nu numai două.

A luat o singură felie de pâine prăjită peste care Veronica i-a pus mult din ouăle jumări. A mâncat încet și a ascultat politicoasă ce a pălăvrăgit asistenta socială, apoi s-a dus în cameră să-și ia geanta și să-și pună și jacheta. După ce-a terminat, s-a oprit să mai dea un mesaj.

A venit vremea pentru runda doi. Sper că stai confortabil.

Veronica a bătut la ușă până ce i-a răspuns:

— A venit mașina, a spus.

Keely și-a pus geanta pe umăr și s-a dus pe hol.

•

Alarma lui Hanson a sunat mult, mult prea devreme. A simțit că abia ce se așezase mai confortabil, nici vorbă de somn. Dar bine că cel puțin nu a rumegat toată noaptea la ce i-a spus Ben, așa cum se așteptase.

Nu avea prea mult timp de stat pe gânduri în dimineața aceasta, ceea ce era, probabil, un lucru bun. Abia ce a reușit să se îmbrace, să se aranjeze cât de cât și să-și ia un termos mare de cafea când i-a auzit motorul Qashqai-ului.

Ben arăta, desigur, perfect aranjat și bine odihnit. Nu era niciun semn de tensiune astăzi. A râs de ea când s-a urcat și s-a trântit în scaun cu termos cu tot.

— Cine râde la urmă, râde mai bine, i-a spus ea. Am să mă prefac că am o urgență în familie la prânz și o să mă întorc în pat.

Ben s-a gândit puțin.

— Eu deja am o urgență în familie, așa că s-ar putea să ți-o fur.

— Nu e corect. Nu poți să-mi furi ideea.

Ben i-a zâmbit.

— Orice e corect când abia ai dormit trei ore.

•

Milly a dormit fără nicio trezire, iar Jonah a pus-o înapoi în living lângă Michelle înainte de ora șase. Partenera lui încă dormea pe canapea, iar părul ei închis la culoare îi acoperea fața. Picioarele îi erau ridicate, ca într-o poziție defensivă.

A decis să sară peste făcutul de cafea de teamă să nu le trezească pe Michelle sau pe Milly și, în schimb, a scris un bilețel în care îi promitea că încearcă să găsească pe cineva care să stea cu Milly astăzi.

Nu era sigur de ce era deodată convins că partenera lui se chinuie cu copilul. I se părea ca o înșiruire de scenete: panica de la pub, răspunsul scurt la mesaje, canapeaua și propria-i vină că a întârziat.

Dar poate că această realizare, s-a gândit el, avea loc grație lui Keely Lennox. A fost confruntat cu povestea ei; una care îl făcea să se gândească mult la statutul de părinte. Multe dintre acele gânduri s-au dovedit a fi inconfortabile.

Înainte de a pleca de acasă, s-a strecurat până la baia de sus să facă un duș și să-și schimbe hainele. Ar fi dat orice pentru un duș fierbinte în acel moment, dar sistemul de încălzire din casa lor veche era arhaic și zgomotos, așadar le-ar fi stricat somnul atât lui Michelle, cât și lui Milly. Așa că s-a dezbrăcat și s-a spălat la chiuvetă cu o lavetă, iar apoi s-a îndreptat de spate să vadă în ce direcție îi pică părul.

După câteva momente cât și l-a aranjat cumva, și-a imaginat-o pe Keely stând și ea în fața oglinzii. Repetând ce va spune despre Jared Boula.

Deodată nu a mai văzut un sociopat manipulator, ci o tânără care nu a fost crezută de două ori. O tânără femeie care a spus adevărul cu privire la cel puțin unul dintre abuzatorii ei. Și-a dat seama că totul, tot ce a făcut a fost pentru lupta de a fi auzită. De a fi protejată.

Cumva era absolut de așteptat să-i vibreze telefonul în acel moment, când a apărut numărul Lindei McCullough. Partea cel mai puțin surprinzătoare era că lucra la șase dimineața. Experta lor în criminalistică era cu siguranță obsedată de muncă.

I-a răspuns cât de repede a putut, salutând-o.

— Mă bucur că ești treaz, a spus Linda, cu vocea la fel de seacă, dar înviorătoare ca întotdeauna. M-am uitat peste lucrurile de la scena cu păpușa și am găsit mai multe chestiuni decât credeam că o să găsim.

— Asta nu mă surprinde, a spus Jonah.

— În geanta pe care o ținea manechinul erau fotografii, a spus. Câteva sunt cu calculatorul cuiva și altele sunt cu zoom pe un folder anume. În rest, conținutul acelui folder sunt… ei bine, nu prea-ți vine să te uiți la ele. Imagini pornografice și violente cu copii, toate sunt așa.

Jonah a simțit furie și apoi tristețe pentru Keely. Pentru lipsa lui de

încredere în ea.

I-a promis lui McCollough că ajunge imediat și a plecat de acasă. Când s-a urcat în Mondeo, s-a gândit că astăzi chiar vrea să discute cu Keely. Primul lucru pe care i-l va spune este că o va ajuta.

•

Era ora șase treizeci dimineața și o liniște completă în fața refugiului. Veronica auzea traficul de la distanță, dar nu era nicio mașină pe aproape. Nu era nicio mașină parcată. Doar un 4x4 undeva mai jos pe stradă și cineva de la livrări pe o bicicletă care vorbea peste drum.

— A spus că a ajuns, i-a zis lui Keely, privind către drum. Poate că a parcat după colț.

Veronica i-a trimis un mesaj șoferului, întrebându-l unde este și, după ce a trecut puțin timp și mesajul încă părea necitit, a început să meargă către cea mai apropiată stradă alăturată. Se simțea încetinită și greoaie. Șoldul ei, care încă mai avea teoretic câteva luni până la operație, era tot mai rigid și dureros. Uneori, dimineața, se întreba dacă-i va mai ține greutatea, dar de obicei își dădea drumul pe parcursul zilei, iar seara revenea la starea aceasta bolnăvicioasă.

S-a uitat iarăși la telefon și a văzut că șoferul i-a dat mesaj. Era deja puțin mai încolo pe stradă când a auzit pe cineva vorbind, părând chiar vocea lui Keely. Și apoi motorul a turat undeva din spate. Când s-a întors, mașina 4x4 deja pleca de pe trotuar, iar ușa din spate s-a trântit, încuindu-se.

Mașina a trecut pe lângă ea în viteză, urmată imediat de livratorul de la Deliveroo, lăsând strada goală.

I-a strigat numele lui Keely știind, chiar și așa, că fata nu mai era acolo.

•

Jonah tocmai ce ajunsese la Departamentul de Investigații Criminale când i-a vibrat telefonul în buzunar. L-a scos și, văzând un număr pe care nu l-a recunoscut, a răspuns.

— Detectiv inspector-șef Sheens, a spus.

— Sunt Veronica, de la serviciile sociale, s-a auzit vocea unei femei. Se auzeau sunete de undeva de pe stradă, iar ea părea panicată. Aproape în lacrimi. Keely Lennox nu mai e cu mine. S-a urcat într-o mașină cu cineva. Cred că a fost aranjat.

Iar Jonah se întreba de ce nu s-a așteptat la asta.

•

Veronica a ajuns la secție și încă se agita să-l informeze pe detectivul inspector-șef că martorul lor a dispărut. Comisarul a primit veștile în stilul lui calm, dar Jonah resimțea un eșec monumental, încă de la apelul primit.

Lightman a condus-o pe asistenta socială în biroul lui Jonah.

Femeia de vârstă mijlocie îl privea cu o expresie plină de vină, încât atunci când a văzut-o a simțit mai întâi nevoia să o liniștească.

— Îmi pare foarte rău, a spus Jonah. Nu cred că ar trebui să te simți responsabilă în niciun fel. Dacă ar fi trebuit să se aștepte cineva la aceste lucruri, acela eram eu.

Veronica avea o expresie crispată.

— Dar nu tu ai fost acolo, lăsându-te dus de nas.

I-a zâmbit în cel mai empatic mod în care a putut.

— Ai spus că ai primit un mesaj?

— Da. Veronica și-a scos telefonul. Zice: sunt parcat afară. A venit de la un număr pe care nu-l aveam și m-am gândit că este taxiul pe care l-am rezervat.

— Nu știi cum ar fi putut cineva să-ți ia numărul?

— Nu, a spus Veronica. După care, a continuat: dar… Keely știa că urmează să luăm un taxi și a avut multe ocazii să-mi ia telefonul aseară și să găsească numărul. A ridicat din umeri. Nu m-am gândit să-l ascund de ea.

— Nu ți-am spus să faci asta, a aprobat Jonah, cu un zâmbet. A luat telefonul și a copiat numărul. Crezi, gândindu-te la ce s-a întâmplat, că așa reiese? Că era parte din planul lui Keely?

— Nu știu, a spus Veronica, cu o expresie îngrijorată. E sigur că mi l-ar fi putut lua, dar e dificil să-mi dau seama cum ne-a găsit, doar dacă Keely i-a spus. Cineva ne-a putut urmări de la secție aseară, mă gândesc… dar apoi, cum să aibă numărul meu?

— S-a auzit vreo confruntare? a întrebat, aducând-o înapoi la întrebarea cu care a început.

Veronica a oftat.

— S-a întâmplat foarte rapid, totul. Am crezut că o aud spunând ceva, dar nu a strigat după ajutor. Nu l-a confruntat. Poate că doar a deschis ușa și a intrat. Sau poate că au fost mai mulți care au conspirat să o tragă înăuntru, mă gândesc.

Jonah a dat din cap înțelegător, reușind perfect să-și imagineze execuția rapidă a planului bine gândit de Keely, dar amintindu-și în același timp că reprezenta o amenințare pentru cei trei bărbați pe care îi voia în mod absolut în fața legii. Nu puteau să plece de la presupunerea că ea a ales să plece.

— Încercăm să ne uităm pe camerele de supraveghere, i-a spus Veronicăi, dar îmi poți spune dacă ai observat ceva cu privire la mașina în care s-a urcat?

Veronica și-a strâns buzele.

— Era un 4x4. Un Land Rover sau ceva. Părea destul de vechi, dar nu avea plăcuțe, așa cum am spus. Îmi pare rău, știu… știu că nu vă ajut deloc.

— Nu l-ai văzut deloc pe șofer?

Veronica a oftat.

— Nimic mai mult. Am impresia vagă că e bărbat. Că are părul scurt. Geacă neagră, cred. Nu prea am avut timp… a scuturat din cap. Nu știu… singurul lucru de acolo mai era un șofer de la livrări. A stat pe telefon cât am așteptat noi și apoi a plecat imediat după mașină. Nu sunt sigur, dar cred că a fost parte din poveste.

— Tot cu o mașină? a întrebat Jonah.

— Nu, a spus Veronica. Era pe motocicletă.

Jonah a privit-o tăios.

— Și cam ce vârstă avea?

— Eu… nu știu cu exactitate. Dar era slăbuț, alb. Poate că era tânăr.

Jonah a dat din cap aprobator, ca pentru sine. Urmau să verifice camerele de supraveghere, dar părea a fi Callum Taylor, care poate că era acolo în caz de urgență sau ca element de distragere în caz că Veronica nu se întorcea pentru suficient timp.

Și dacă era Callum Taylor, atunci altcineva conducea 4x4. Dacă Keely era cea care planificase totul, atunci avea mai mult de o persoană de partea ei.

•

— Așadar, lucrurile s-au complicat, a spus Jonah, stând pe masa din sala mică de ședințe. Au fost izgoniți din locul preferat de întâlniri, ca să facă loc ședinței conducerii de la ora opt. În mod normal Jonah lua parte la aceste întâlniri, începând săptămâna cu alocarea cazurilor, decizii despre buget și probleme legate de personal. Dar detectivul comisar-șef l-a scuzat imediat. Și după părerea lui Jonah, acesta a fost cel mai mare câștig al dimineții. Prefera să fie acolo, cu echipa lui, oricând.

— Dispariția lui Keely este îngrijorătoare, parțial pentru că nu știm dacă a plecat de bunăvoie. Cu toate că o cred perfect capabilă să planifice așa ceva, ea este și o țintă potențială pentru bărbații a căror libertate o amenință. S-a uitat la fiecare membru al echipei. Cred că e bine să ne amintim că Frank Pinder încă este dispărut și că momentan nu știm unde este Henry Murray-Watt.

— Și asta ce înseamnă mai exact? a întrebat Hanson. Acum ne concentrăm puterile să o găsim pe Keely?

— Din nefericire, suntem în situația în care trebuie să găsim de urgență două adolescente, nu numai una. Jonah a sorbit din cafea. Siguranța Ninei este și mai improbabilă acum că sora ei a dispărut. Nu o mai avem aici pe Keely în calitate de potențial martor și nici nu mai avem parte de ajutorul ei. Știind că Keely a fost destul de sigur victima unui abuz nu exclude posibilitatea de a-și pune sora în pericol. Și, mai rău, dacă nu s-a dus de bunăvoie, acum nu mai este nimeni care să o elibereze pe Nina… sau să o hrănească, să-i dea apă și să se asigure că

nu sângerează până moare.

A urmat o scurtă pauză, care s-a simțit și mai lungă cu ticăitul ceasului pe fundal.

— Presupunând doar că Keely a ales să dispară, a spus Hanson într-un final și ignorând faptul că urăști presupunerile goale… dacă Keely lăsa într-adevăr o serie de indicii ce duc în final către locația Ninei, asta nu presupune că ne-a dat suficiente informații cu care să lucrăm?

— Presupunând aceasta, da, așa este, a aprobat Jonah. Cu toate că e posibil ca indiciile să ne ducă doar către cei trei bărbați aleși și o va elibera pe Nina odată ce îi arestăm.

— Bănuiesc că telefonul lui Keely e închis, a intervenit Lightman.

— Da, niciun semnal de pe el de când a dispărut în 4x4, a spus Jonah.

— Și echipa lui Quick tratează dispariția ca o răpire? a întrebat Lightman.

— Cred că sunt deschiși posibilităților, a spus Jonah.

Își dădea seama că Ben nu a fost mulțumit de răspuns, dar înainte de a mai spune ceva, Hanson a întrebat.

— Mașina, acel 4x4 fără plăcuțe. Ne spune ceva?

— Sally Murray-Watt are un Range Rover verde închis, a comentat Lightman, e din 98. Dacă i-ar fi scos plăcuțele, atunci probabil s-ar potrivi descrierii lui Veronica.

— Nici măcar nu te uiți la notițe, tocilarule, a spus O'Malley.

— Cine are nevoie de notițe? a întrebat Lightman zâmbindu-i.

— Așadar, credem că Sally Murray-Watt o ajută sau că ea și soțul ei au conspirat să o răpească?

Iarăși a urmat un moment de liniște, după care Jonah a spus:

— Cred că trebuie să vizităm familia Murray-Watt, este prioritar. Iau voluntari.

— Mi-ar plăcea să lucrez la indiciile lăsate de Keely, dacă e în regulă pentru toată lumea, s-a oferit Hanson.

— E fix opusul voluntariatului, Juliette, i-a spus O'Malley, râzând. Dar mi-ar plăcea o plimbare cu mașina, așa că vin eu. Vrei să vii și tu, Ben?

După o pauză de o fracțiune de secundă, Lightman i-a răspuns:

— În regulă.

Jonah se întreba dacă ezitarea lui are ceva de-a face cu momentele de tensiune dintre el și O'Malley, care păreau să apară din senin. Cei doi sergenți erau de obicei prieteni buni, dar și colegi grozavi. Nu a știut de vreo ceartă de-a lor.

Schimbarea a venit în mod evident din partea lui Lightman. Sergentul cel tânăr, care de obicei era calm și fără prea multe emoții, reacționa deodată cu furie la multe lucruri pe care le spunea O'Malley. Jonah și-a dat seama că totul avea la bază ideea de a avea sau nu

încredere în ce pretinde Keely Lennox, dar experiența l-a învățat că certurile nu sunt mereu ce par a fi. Când ai experimentat o sursă de furie pentru o vreme, era foarte ușor să-ți sară țandăra din orice.

El și Jojo chiar găsiseră o frază pentru asta, după ce un client de-al ei și-a pierdut cumpătul cu privire la o mușcată hibridă dintr-o grădină. Clientul a recunoscut într-un final că mușcatele hibride erau obsesia mamei lui și că această furie a fost rezultatul unei relații disfuncționale cu mama.

Momentele tip „mușcată-hibrid" au devenit inevitabil explicația lor pentru certurile bazate pe momente neprocesate de stres. Era o frază pe care a fost nevoit să nu o mai folosească în fața lui Michelle, din cauza sentimentului de lipsă de loialitate.

Partea dificilă acum era să-și dea seama dacă Lightman avea un moment de mușcată-hibrid sau dacă avea cu adevărat niște sentimente puternice în legătură cu această investigație, încă un fir complex al poveștii de descâlcit, printre multe altele.

— Mi se pare, a spus Jonah într-un final, conștient că nu mai spusese nimic de o vreme, că indiciul esențial în momentul de față este să fim siguri cine sunt cei trei bărbați pe care vrea să-i pedepsească Keely Lennox. Dacă a plecat de bunăvoie și vrea să o urmărim, trebuie să știm la cine ne uităm. Și dacă a fost luată împotriva voinței sale, probabil că tot acești bărbați ar sta în spatele unei astfel de acțiuni.

— Cred că putem fi acum destul de încrezători că primii doi sunt Frank Pinder și Henry Murray-Watt, a spus O'Malley.

Jonah a dat din cap aprobator.

— Frank Pinder sigur. Indiciile ei ne duc fix la el. Și așa cum a spus și Ben aseară, e clar că îl vede pe Henry ca fiind responsabil de mare parte din suferința ei, chiar dacă nu am găsit încă dovezi împotriva lui. E cineva care nu e de acord cu această analiză?

După o mică pauză, Hanson a întrebat:

— Și numărul trei? Care este probabil șoferul acelui Volvo. Nu pare să fie Jared Boula în clip. Nu are familie în Regatul Unit și nici prea mulți prieteni. Niciunul dintre colegii lui nu are Volvo și prietena lui nu are mașină. S-a uitat la Jonah. Și nici n-am găsit o persoană care să se potrivească în timpul interviurilor lui Keely. Nu a menționat vreun anume profesor. Și pe nimeni într-o funcție de putere. A spus în mod clar că cei trei aveau putere asupra ei; așadar, cine să fie?

— Ce ziceți de asistentul social? a întrebat Lightman. Mark Slatterworth. A început să lucreze cu ele doar cu șase luni înainte de plecarea de la familia Murray-Watt.

Jonah a dat din cap încet, aprobând.

— Cu siguranță ar avea acces la ele, deși din istoric pare că s-au văzut rar. Și accentul nu pare cel al șoferului din Volvo, dar se poate

să fi mimat accentul. Părea a fi de aici.

— Slatterworth nu a părut deloc anxios să vină la noi, a spus O'Malley. Și mi se pare departe de genul acela de abuzatori pe care-i vedem mereu.

— Nu există un gen de abuzator, a izbucnit Lightman înapoi. Tocmai de aceea trebuie să căutăm dovezi.

Și iată din nou, s-a gândit Jonah. Același punct sensibil. Dar O'Malley a răspuns imediat, împăciuitor:

— A, ai dreptate, da, și apoi Ben s-a relaxat în mod vizibil.

— Așadar, a încercat să spună Jonah. Căutăm dovezi, încotro o luăm?

— Cred că putem începe cu lucrurile obiective, a spus O'Malley, privindu-l pe Ben. Istoricul ei din plasament sugerează că interacțiunile lor…

Lightman a râs scurt în acel moment.

— Cred că să numim istoricul din plasament „obiectiv" este o mare eroare de judecată.

O'Malley s-a uitat puțin neajutorat la Jonah. Nu era în niciun caz un bărbat căruia să-i placă confruntarea. Glumea de cele mai multe ori, ca să iasă din conflicte. Frustrarea lui Lightman îl afecta în mod clar.

— OK, Ben, a spus Jonah încet, cum crezi tu că ar trebui să procedăm mai departe?

— Cred că ar trebui să încetăm să mai punem la îndoială tot ce ne-a spus Keely și să avem încredere în ea, a spus Lightman cu o voce neobișnuit de răgușită. Nu le văd pe surorile Lennox ca pe aceste adolescente manipulatoare pe care le vedeți voi toți. Chiar deloc. Văd două fete tinere, care au fost în mod regretabil dezamăgite de sistem, dintre care una sau poate că amândouă, sunt în pericol real. Așa că, hai să nu ne mai dăm noi atotștiutori și să folosim ce ne-a dat, ca să le găsim pe amândouă.

A urmat o scurtă pauză, una plină de disconfort, dar și de simpatie. Era bine, dar și straniu să vezi o persoană care în mod normal e atât de detașată cum, deodată, se emoționează.

— Sunt de acord că nu le-a ajutat sistemul, a spus Jonah la final, pe cât de calm a putut. Toată lumea trebuie crezută când face astfel de acuzații. Dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să analizăm situația din toate unghiurile. Încă mai există posibilitatea solidă ca Keely să fi ales să dispară și să continue, astfel, să-și pună jocurile în aplicare, chiar dacă o face dintr-un motiv bun.

A fost cea mai puțin agresivă cale de a spune lucrurile la care s-a gândit și a fost mai mult decât surprins să vadă cum Ben se ridică rapid și iese din sală, trântind ușa după el.

S-a lăsat o liniște absolută când a plecat. Niciunul dintre ei, s-a

gândit Jonah, nu era pregătit pentru asta.

Dar Jonah trebuia să se descurce cumva. Treaba lui aici era să-și țină echipa la lucru, mai mult decât orice altceva.

— Îmi cer scuze, a spus într-un final. Cu toții ați dormit atât de puțin și nu am gestionat cum trebuie situația asta.

— A, sigur a fost vina mea, a spus O'Malley. Am văzut că nu a fost de acord cu mine. Ar fi trebuit să tac. Și chiar nu voiam să-l contrazic. Vreau, știți și voi, doar să mă asigur că nu vedem situația de ansamblu cu ochelari de cal.

— Am nevoie să îmi spui mereu ce gândești, a spus Jonah ferm. Indiferent de consecințe.

O'Malley a dat din cap aprobator, în mod clar ușurat la auzul acestor vorbe.

— Cred… Ben nu greșește, a spus Hanson, o clipă mai târziu. Nu știm dacă Keely a vrut să dispară sau nu, dar știm că ne-a spus adevărul.

— N-ar trebui să ne uităm la apeluri către și dinspre telefonul lui Keely acum? a sugerat O'Malley. Dacă și-a aranjat dispariția, probabil că a făcut-o prin intermediul telefonului. Dacă a fost răpită, e posibil să fi fost păcălită, precum Veronica. Poate că a primit și ea un mesaj, care-i spunea să se urce în mașină.

— O idee foarte bună, a spus Jonah. Hai să facem așa. S-a uitat la O'Malley. Vrei ca Juliette să meargă cu tine la Murray-Watt în locul lui Ben?

— A, nu. O să rezolv eu cu Ben, a spus sergentul cu aceeași bucurie ca întotdeauna. Indiferent cât de enervant i se pare că sunt, n-o să-mi poarte prea multă pică dacă-i iau gogoși.

•

Hanson s-a întors la birou cu mintea prinsă la ce se întâmplă cu Ben. Nu era nici urmă de el la Departamentul de Investigații Criminale și nici nu le-a zis unde se duce.

A simțit o ușoară frustrare față de el, una care probabil venea din lipsa somnului. De ce nu-i zicea ce se întâmplă cu el? Era atât de greu să-l ajute când el nu voia să se deschidă.

Și-a tras scaunul și s-a așezat, privindu-l pe O'Malley care-și lua cheile. Probabil se ducea după o ofertă de pace: gogoșile menționate mai înainte.

Și-a scos telefonul, iar după trei încercări a reușit să-i lase lui Ben un mesaj scurt, în care îi spunea că speră că e bine și își cerea scuze că nu-l poate ajuta prea mult.

Abia după ce a apăsat butonul de trimitere și-a dat seama că pe birou avea un pachet. Un colet mic Hermes, cu numele ei și adresa secției.

S-a încruntat când l-a văzut, încercând să-și amintească ce și-a mai

comandat recent. În general, încerca să-și comande acasă lucrurile ce nu aveau legătură cu poliția. Era mai puțin supărător să nu o găsească curierul, decât să-i fie verificate toate pachetele la secție, pentru potențiale pericole. Cu toate acestea, acest pachet părea neatins și a deschis ambalajul cu un sentiment plăcut de anticipație.

Cutia dinăuntru era simplă, de dimensiunea unei pagini A6 și avea câțiva centimetri adâncime. Ridicând capacul, a găsit un stick de memorie îmbrăcat în polistiren gros. Atașat de aceasta era și o etichetă de cadouri, mov. A întors-o și, cu un sentiment tare ciudat, a citit ce scrie.

> Pentru Detectivul ofițer Juliette Hanson. De la Keely
> xxx

A rămas așa, privind pachetul o vreme, iar apoi și-a scos laptopul personal. L-a deconectat de la Wi-Fi, mișcare pe care o învățase de la echipa de cibernetică. Nu va introduce în laptop un dispozitiv netestat, care să aibă acces la toate sistemele poliției. Virușii și caii troieni erau aproape întotdeauna distribuiți prin eroare umană, a spus echipa de la cibernetică, iar ea prefera să nu fie omul care face eroarea.

Stick-ul a apărut în bara *My Computer* și l-a deschis, văzând în dosar cincisprezece videoclipuri în format MP4. Imaginea înghețată de pe videoclipuri era cu chipul lui Keely.

Simțea că îi este extrem de rece când și-a pus căștile și a apăsat butonul de redare pentru primul.

— Bună, detectiv ofițer, a spus Keely, expresia ei fiind plină de umor, dar cu privirea la fel de directă și de rigidă ca întotdeauna. Sper că-ți place cadoul. E o situație de rezervă, cumva. Nu am vrut să-mi ratezi povestea, indiferent de ce s-ar întâmpla. Așa că, iat-o aici. O rezervă, doar pentru tine. S-a oprit o clipă, iar apoi a început: *Nu îți alegi tu povestea de viață. Acesta este lucrul pe care l-am învățat mai mult decât orice altceva…*

Hanson a privit în gol câteva minute, până ce și-a dat seama ce se întâmplă. Asta le spusese Keely. De la început. Fiecare părticică a poveștii ei, cuvânt cu cuvânt, identică.

20.

A fost mai ușor decât am crezut să o transform pe Ninny într-un răufăcător. Și vreau să spun că mi-a fost mai ușor din toate punctele de vedere. A fost nevoie de extraordinar de puțin efort pentru a obține un sentiment de reală satisfacție și asta nu m-a făcut să simt niciun fel de vină. Nici măcar o urmă.

Ei nici măcar nu și-au pus întrebări când Ninny a început deodată să se comporte urât. Când i-a furat rujul-semnătură de culoarea portocalei arse al lui Sally și i-a distrus rochița de vară, pătând-o toată. Când a fost prinsă că a cărat noroi pe pantofi, călcând covorul frumos din sufragerie. Când și-a pierdut lănțișorul primit de la Henry, de ziua ei.

Fiecare din aceste șiretlicuri a fost gândit ca să-l scoată pe Henry din pepeni. Să se joace cu ura lui față de femeile dezordonate sau față de dezordine, în general.

Poate că i-ar fi oferit Ninei prezumția de nevinovăție, dacă s-ar fi gândit puțin mai bine. Niciodată nu mai fusese obraznică sau dezordonată. Era ascultătoare, supusă și organizată. De fapt, memoria ei pentru lucruri era la fel de bună ca memoria pentru cuvinte. Nu a pierdut lucruri niciodată.

Dar eu m-am asigurat că totul este cât se poate de persuasiv. Urmele de pe rochie, ca dovadă a furtului rujului. Faptul că am folosit chiar pantofii lui Ninny ca să murdăresc covorul cu noroi. Și apoi am luat lănțișorul cascadă, în formă de cal, cel pe care ei au cheltuit atât de mult și pe care eu l-am aruncat în gunoiul vecinilor. Nici vorbă să-l mai recupereze, indiferent cât de tare se străduia Ninny să-l găsească.

Nu reușea să înțeleagă cum s-a întâmplat așa ceva.

Pe atunci era incapabilă de sentimente suspecte față de mine. Nici nu se gândea că sora ei ar putea face ceva greșit.

Într-o întorsătură de situație ciudat de oportună, dar extrem de nedreaptă, ea s-a supărat pe Callum, acuzându-l că-i înscenează toate acestea și că încearcă să-i distrugă viața. L-a atacat în grădină, lovindu-l iar și iar și eu mă așteptam, cumva, să facă și el ceva. Așteptam să-l văd pe băiatul violent care a fost dat afară din ultima familie maternală.

Dar băiatul acela nu și-a făcut apariția. Callum a încercat doar să o calmeze. Să o liniștească. Să-i spună că o să-i audă certându-se și că vor intra la belele.

N-a mers. Ninny a dat și a dat, iar când Henry a vrut să o tragă de-o parte, Callum o privea cu atâta milă, de-mi venea mie să-i dau un pumn. Să-l distrug și pe el. Dar, în schimb, mi-am pus o expresie

șocată pe chip și am întrebat în șoaptă ce-i vor face.

În acel moment a crezut că îmi era teamă de ce se întâmplă cu ea. Habar nu avea că simțeam un val de anticipație glorioasă.

Să-i fi văzut doar moaca lui Ninny prima oară când a fost pedepsită! E o expresie pe care, de atunci, am tot văzut-o la oameni. Mereu văd mutra asta pe chipurile celor care au hotărât că viața lor este minunată pentru că *merită.* Cei care nu se gândesc niciodată că li s-ar putea întâmpla ceva rău.

Ei bine, Ninny avea să învețe. Nu conta cât de mult plângea și pleda că nu a făcut-o, așa cum nu conta nici în cazul meu niciodată. Pedeapsa era pedeapsă, se știa.

Prima oară când a fost încuiată în întuneric, m-am strecurat jos după ce s-a culcat toată lumea și m-am plimbat prin camere, cu o inimă care bătea plină de entuziasm, încercând să o aud de acolo, de jos. Încercam să aud cum plânge. După aproape o oră de așteptat, a trebuit să-mi recunosc înfrângerea și să mă întorc în pat.

După aceea, a început să-și piardă din privilegii. Nu a mai avut voie să ia lecții de echitație două săptămâni, iar apoi i s-a spus să se descurce, să se ducă și să se întoarcă singură de acolo. Că Sally avea prea multe lucruri de făcut. Și asta, în ciuda faptului că Sally își petrecea majoritatea timpului în casă și că lecțiile erau undeva la două mile în afara Godshill.

I-am făcut pe toți să mă suspecteze și mai puțin, încercând să pledez pentru cazul ei în fața lui Sally. Am făcut mult mai multe, asta să știi, decât a făcut Ninny vreodată cu mine. Le-am zis că ea este bună cu adevărat și că a greșit și ea o dată, îmi amintesc cum mi-a zâmbit Sally, cu ochii ușor în lacrimi și a spus ce soră bună eram. Cât de mult m-am maturizat.

De asemenea, m-am oferit să merg cu ea la grajduri în fiecare sâmbătă și îmi consumam timpul alergând pe câmp. După aceea, insistam să-mi folosesc banii de buzunar și să-i cumpăr Ninei câte o ciocolată caldă, atunci când ne întorceam înapoi la Godshill.

A treia oară când s-a întâmplat așa ceva, Ninny a început să plângă în momentul în care avea o cană în mâini.

— Nu știu ce să mai fac, mi-a zis. Încerc din răsputeri.

— Va fi bine, i-am spus eu, ca și cum aș fi fost de partea ei și nu motivul decăderii ei.

— Trebuie. Nu pot să mă simt așa la nesfârșit, mi-a spus.

Când ne-am întors acasă pe străzile drăguțe din Godshill, care păreau ceva mai murdare în acea zi, am încercat să ignor sentimentul răscolitor al vinovăției care persista, indiferent de câte ori mi-am spus că ea merită toate astea.

Insistența lui Callum că trebuie să fie cineva în spatele acestor fapte s-a dovedit a fi absolut adevărată. Cu cât era Ninny pedepsită mai

tare, cu atât mai mult păream noi să fim scutiți de orice scenariu dificil. Callum pusese cărniță pe el de când Henry nu îl mai înfometa în beci.

Și, desigur, mie îmi era și mai bine. Eram deodată copilul lor perfect: atleta studioasă, deșteaptă, silfidă, care zâmbea, surâdea și îi complimenta. Și am spus cât de populară eram? Toată lumea voia să graviteze în jurul meu la școală și nimeni nu-și dădea seama cum îi jucam pe toți pe degete. Că îi țineam ca un maestru păpușar în mâinile mele, pentru că am învățat, în sfârșit, unde sunt ațele. A fost o perioadă de aur.

Cât de ironic e că a apărut dintr-un întuneric absolut!

Singurul moment real de îndoială pe care mi-l amintesc a fost atunci când Callum și-a dat seama, în sfârșit, ce se întâmplă. Mă întrebam dacă a devenit suspicios cu privire la accidentele frecvente ale lui Ninny și comportamentul ei aparent ticălos sau dacă a conștientizat că nu-i stăteau în caracter. Indiferent care a fost cauza, într-o după amiază, când am crezut că sunt singură și liberă să pun altele la cale, el a apărut ca din neant.

Planul meu pentru acea zi a fost simplu. Am văzut-o pe Ninny cum se juca cu cățelul vecinului peste gard, încurajându-l să sară. Mi-am dat seama că voia compania lui. Un lucrușor pe care să-l mângâie și să-l strângă în brațe. Și, acum că mă gândesc, poate i-a plăcut și ideea de rebeliune.

Câinele era, cu toate astea, mult prea mic și mult prea grăsun ca să sară peste gard și, într-un final, Nina s-a dus în grădina lui. Am zâmbit și am privit-o cum pleacă. Aceea era șansa mea.

Am deschis ferestrele franceze de la sufragerie și m-am dus la măsuța de cafea din colț, pe care stătea una din cele două lămpi japoneze adorate de Sally. Erau un duet perfect, două siluete uriașe, lăcuite, în nuanțe de crem. Le-a cumpărat de la Marquis Antiques din Lyndhurst cu un an înainte și i-a luat ceva până să-l convingă pe Henry că meritau.

De atunci a fost obsedată cu ele. Le curăța cel puțin o dată pe săptămână și nu ne lăsa pe niciunul dintre noi să ne apropiem de ele, nici măcar atunci când trebuia să facem curățenie.

Le ochisem de săptămâni bune, iar acum știam ce e de făcut. Aveam să sparg una și apoi să alerg în grădină, după care în bucătărie, să-i spun lui Sally că a intrat un câine la noi în casă.

Și de ce ar fi un câine aici? ar întreba Sally, desigur. Și dacă nu vedea stricăciunile atunci, le va vedea mai târziu. Și va dori să știe de ce erau deschise ferestrele franceze.

Și Ninny, care nu putea să mintă sau să ascundă nimic, se va auto-incrimina. Va crede cu adevărat că a fost vina ei.

Mâna mea deja era la baza lămpii când Callum a spus:

— Ce faci acolo?

Am înlemnit așa, iar când l-am privit, am făcut-o cu frică și cu o furie nemaipomenită.

Și expresia lui a fost oripilată. Chiar dacă a suspectat că am fost în spatele nefericirii lui Ninny, nu a fost sigur până n-a văzut realitatea. Asta era clar.

— Pleacă, am spus eu, cu o voce veninoasă.

— Nu, a spus. Nu plec. O să o spargi, nu? Și apoi o să dai vina pe ea…

— Și-o merită, am spus eu.

— Nu, nu și-o merită, a răspuns el. Vocea îi era șoptită, dar agasantă. Dură. E o persoană bună și deja au înnebunit-o. Cum poți să vrei să-i mai faci încă una? E sora ta.

Am răbufnit.

— Ai văzut-o vreodată să se îngrijoreze când era rândul meu să fiu pedepsită?

— Își ținea doar capul în jos, a spus Callum. La fel cum încercăm toți, ca să nu atragem atenția. Și-a scuturat capul. Nu credeam… nu credeam că ești…

Nu a reușit să-și termine propoziția, iar eu simțeam o căldură grozavă în obraji.

— Ei, poate chiar sunt ceea ce crezi. Așadar, poți începe să mă urăști, bine? Dacă n-ai început deja.

Mi-am lăsat mâna să coboare de pe lampă, dar parte din mine voia să o facă oricum. Să o arunc, nu pe jos, ci în el. Aproape că nici nu-mi mai păsa dacă mă prind.

— Nu poți să faci asta, a spus. Știi cât l-a râcâit pe Henry să dea bani pe ele. Am fost acolo, așteptând jumătate de oră în magazinul acela stupid din Lymington cât Sally s-a milogit să i le ia. O să fie cum nu l-am văzut niciodată. A înghițit în sec și apoi a spus: o să le spun adevărul dacă o faci.

Am încercat să inspir. Știam ce e de făcut. Trebuia să îl calmez. Să fiu dulce cu el. Să-l fac să creadă că nu eram persoana pe care, în sfârșit, a văzut-o. Trebuia să îl manipulez așa cum o făcusem cu toată lumea.

Dar cumva nu am putut să o fac. Am reușit doar să stau acolo, tremurând de furie și de rușine arzătoare.

— Poate că nu o să o fac, am spus la final.

Callum a dat din cap, aprobând spusele mele și a părut să respire în sfârșit.

— Dar dacă îi spui cuiva, am spus, aplecându-mă să vorbesc mai aproape de el, o să te fac să zbori de aici. Îți jur. Știi că pot s-o fac.

Am văzut cum i se schimbă expresia. Furia, șocul, ușurarea… toate au dispărut. Și părea doar resemnat. Ca și cum aș fi fost, într-adevăr,

persoana groaznică care bănuia de atât timp că sunt.

Callum s-a întors, iar eu știam că totul s-a schimbat acum. Că atât i-a fost cu mine.

Mi-am băgat unghiile fiecărei mâini în brațele încrucișate și am strâns din dinți ca să nu plâng.

Nu mai fi, mă, atât de patetică, mi-am spus. E doar un băiat tâmpit și naiv.

Dar nici măcar gândurile de a-i face rău lui Ninny nu m-au făcut să mă simt mai bine.

Am început tot mai mult să mă înțeleg cu adevărat, după șapte luni lungi de manipulare. Am început să-mi dau seama că nu era vorba doar despre supraviețuire; era despre alegerea propriei fericiri mai presus decât cea a altcuiva.

Cel de-al doilea Crăciun a fost aproape inversul primului. Ninny nu a primit mai nimic de valoare, pe când eu am fost răsfățată cu multe daruri. Doar Callum a rămas constant: cel din mijloc care nu putea niciodată să fie nici la fel de bun, nici la fel de rău ca celălalt.

La școală, pe măsură ce am devenit tot mai de succes și populară, Ninny a început să-și piardă din elan. Nu mai avea aceleași prietenii, fiind mai degrabă o izolată. Zâmbea mai rar și îi ura tot mai mult pe cei din jur. Uneori era irascibilă, alteori rece. Detașată. Puțin cam ca mine, deși mi-a luat ceva timp ca să înțeleg.

A început să aibă probleme. Acestea i-au făcut viața acasă și mai rea. Profesorii o trimiteau la directoare, pentru că refuza să facă diverse lucruri sau pentru că le răspundea cu tupeu. Am auzit-o pe Sally cum îi explica lui Henry, într-o noapte, că a fost dusă în detenție școlară pentru că i-a distrus proiectul unei colege și apoi a refuzat categoric să-și ceară scuze.

Și asta-mi ușura mult munca. Puteam să-mi iau liber de fiecare dată când Sally era chemată să se întâlnească cu vreun profesor sau, mai bine, cu directoarea pentru ceva ce Ninny chiar a făcut.

Callum își petrecea acum mult mai mult timp cu sora mea. Începuse să-i ofere ei mâncare și ajutor, așa cum făcuse odinioară pentru mine.

Era clar că relația mea cu fratele maternal se rupsese, dar nu era desprinsă cu totul, printr-o tăietură curată, totală. O parte din noi era încă atașată, în mod inconfortabil și inutil. Așa că ne mai abordam din când în când reciproc și ne vorbeam într-un mod înțepător, fără rost.

De fapt, singurul interes al lui Callum era să-mi reamintească cât de groaznică eram. Nu voia să mă lase să uit că mi-a dat masca la o parte și că a văzut adevărul. Părea că vrea să împungă această parte din mine. Să o răscolească. Dar, pe măsură ce mă tot întreba, iar și iar, de lucrurile rele pe care le-am făcut, am început să-mi dau seama că e fascinat. Mă gândesc că văzuse același potențial întunecat în el și

simțea o afinitate pentru mine, chiar și atunci când mă ura.

Dar cu Ninny era pur și simplu bun și îmi dădeam seama că ea devenea tot mai dependentă de el. Începuse să-i dăruiască torțe minuscule pe care să le țină asupra ei, astfel încât să poată vedea jos, în beci. Le-a luat de la un prieten de la școală, a spus, al cărui tată avea o afacere pe eBay.

Eram furioasă de fiecare dată când îi vedeam împreună și, puțin după cel de-al doilea Crăciun, am hotărât să iau măsuri.

Știam că acest sabotaj trebuia să fie foarte subtil. Callum era înțelept, iar Ninny era… părea tot mai rigidă față de mine. Uneori, când mă uitam în ochii ei, simțeam o conexiune aparte. Ca și cum îmi vedeam întunecimea din suflet reflectată înapoi.

Când se întâmpla asta, mă întorceam cu spatele. Nu voiam să o văd. Voiam să fiu unică prin natura mea groaznică. De neegalat.

Cea mai ușoară modalitate de a-i separa, mi-am dat seama, era să mă folosesc de alți oameni. Știam suficienți copii cu surori în clasa Ninei care să o otrăvească prin cuvinte. Zvonurile nu trebuiau să fie adevărate ca să se răspândească. Și mai erau câțiva colegi cu frați mai mari în clasa lui Callum, în gimnazială.

Am picurat otrava încetul cu încetul. Un zvon a ajuns la cei din an cu Callum: că Ninny credea că fratele ei maternal era un ciudat care nu o să aibă niciodată o prietenă. Am înflorit-o puțin, spunând că știa că o place în mod evident, lucru groaznic, având în vedere că el era mai mare. Dar poate era disperat.

În anul lui Ninny, am răspândit zvonul că el ar fi făcut-o târfă roșcată și urâtă. Terminologia era groaznică, dar știam că zvonul se va răspândi mai ușor dacă foloseam cuvinte dure. Fetele acelea se delectau spunându-și una alteia cuvinte urâte, iar să se ia de Ninny, cea a cărei popularitate s-a dus de mult timp pe apa sâmbetei, le plăcea și mai mult.

Am analizat-o cu atenție pe Ninny în ziua aceea, așteptând o reacție. De fiecare dată când o vedeam, inima îmi bătea cu nerăbdare. Mă întrebam dacă totul va fi evident odată ce va auzi aceste vorbe. Dacă o voi vedea plângând. Dacă ar trebui să mă prefac că o alin.

Și când, în sfârșit, s-a întâmplat, reacția ei m-a cam luat pe nepregătite. Am venit să ne întâlnim la școală, vineri, într-una din zilele în care luam autobuzul împreună. Fața ei nu era pătată de plâns, ci total lipsită de culoare. Avea maxilarul încleștat, iar în ochi se vedea o luminiță arzând. A fost ceva ușor intimidant.

Pentru prima oară de când îmi aminteam eu, m-a ignorat cu totul când m-am dus să vorbesc cu ea. A urcat pe lângă mine în autobuz, a trecut și de fetele care vorbeau tot mai mult despre ea în loc să o implice în discuțiile lor și s-a dus să stea singură. Și-a pus geanta lângă ea ca să nu mă pot așeza acolo, iar apoi s-a întors să se uite pe

fereastră.

Îmi amintesc că m-am simțit ciudat. Voiam să o doară, nu să se închidă în ea, împreună cu toată furia aceea.

Călătorind pe drumul de o milă și ceva până la stația noastră, am privit-o cu un sentiment tot mai puternic de îngrijorare. Știa că eu am împrăștiat zvonul acela? Va face ceva irațional?

Am urmat-o, când ne-am dat jos din autobuz, în casa goală. Era vineri, iar Sally nu venea până la patru patruzeci și cinci, după ședința de Pilates și o cafea rapidă cu celelalte femei care mai mergeau. În mod normal, ne apucam de teme până venea ea acasă. Lui Sally îi plăcea să ne găsească liniștite în bucătărie cu cărțile scoase, în caz că Henry ajungea acasă fără vreun avertisment. Imaginea perfectă a celor două fete studioase.

Dar Ninny nu s-a dus în bucătărie. S-a dus pe hol, apoi în sufragerie. M-am dus după ea, așa cum venea ea de obicei după mine și am privit-o cum se fâțâie de colo-colo. Apoi, într-o mișcare violentă de care nu aș fi crezut-o niciodată în stare pe sora mea, a luat una dintre lămpile prețioase japoneze ale lui Sally și a zvârlit-o în perete.

Era ciudată, teama care m-a cuprins. Aceasta era sora mea perfectă, cu chipul furios, care a spart lampa în cioburile care erau pe masă și pe lângă picioarele ei.

Aproape în aceeași fracțiune de secundă am auzit zgomotul obișnuit al cheilor lui Sally în ușă, care ajunsese mai devreme cu o jumătate de oră.

Deja îmi imaginam ce avea să se întâmple. Ninny devenise deja răufăcătorul perfect, iar acum făcuse ceva de neiertat. Ceva monstruos.

Iar pedeapsa avea să fie și ea monstruoasă.

Îmi aduc aminte că nu puteam să-mi iau ochii de la fața ei când Sally a strigat voioasă:

— Unde sunteți, fetelor?

Înainte să pot face ceva, Ninny a strigat:

— În sufragerie.

Ninny s-a holbat la mine, cu obrajii îmbujorați și cu un ușor tremur în corp. Dar nu părea să regrete ce a făcut. Era aproape ca și cum voia să o bag în belele. Ca Sally să îl roage pe Henry să o pedepsească.

Încă mă uitam la ea când Sally a intrat în cameră, spunând foarte luminoasă:

— Și ce faceți aici?

M-am întors la ea prima și, înainte ca Ninny să răspundă ceva, am spus:

— Îmi pare rău, Sally. Ți-am spart lampa. Preferata ta. Mă prosteam dansând și am lovit-o.

Nu m-am uitat deloc la expresia surorii mele, dar cea a lui Sally s-a

schimbat. În loc de dezamăgirea obișnuită sau de îngrijorarea pe care le afișa mama noastră maternală când făceam o poznă, acum părea furioasă. Sincer și cu totul furioasă.

— Ce copil groaznic! a țipat și deodată a pășit înainte, aplecându-se ca să ia abajurul și să strângă celelalte piese. Cum poți să fii atât de proastă?

— Îmi pare rău, i-am spus iarăși. Chiar am fost proastă.

S-a întors după asta spre mine și mi s-a părut că văd lacrimi în ochii ei. Lacrimi de durere, de furie.

— Du-te în camera ta, a spus. Când se întoarce Henry, o să înțelegi ce înseamnă părere de rău.

Știam perfect de ce este atât de furioasă. Nu era doar pentru că ne jucam cu posesiile ei prețioase; mai era și faptul că Henry o să folosească situația ca să o critice din nou. Ca să-i spună că nu ar fi trebuit să cheltuie atât de mult pe ele.

Am dat și eu din cap, aproape că-mi părea rău pentru ea și abia după ce s-a întors m-am uitat înapoi la sora mea.

Expresia lui Ninny era fixă, ca într-un șoc. Și-a scuturat ușor capul spre mine, cu gura întredeschisă. Nu înțelegea ce-am făcut.

Știam ce mă aștepta. Dar, pe măsură ce am urcat pe scări și am stat în camera mea; în timp ce am îndurat legatul la ochi și bătaia de mai târziu; și în timpul celor două zile lungi, întunecoase și singuratice petrecute în beci, fără niciuna dintre torțele lui Callum care să-mi lumineze calea; însă, în ciuda tuturor acestora, am simțit o căldură arzătoare.

Nu se vor mai atinge de sora mea niciodată, m-am gândit. *Dar absolut niciodată.*

21.

În ciuda îngrijorării cu privire la dispoziția lui Ben, Hanson încă nu a observat că s-a întors de unde a fost. După ce s-a dus să-l alerteze pe detectivul inspector-șef cu privire la stick-ul de memorie trimis de Keely, a început să sară prin videoclipuri, fiind atât deranjată, cât și impresionată de potrivirea perfectă cu ce le-a spus în persoană.

Dar când Ben și-a tras scaunul de după birou și s-a așezat, ea a reușit să iasă din gândurile ei și a pus videoclipul pe pauză. S-a gândit că Ben e mai calm acum, dar în mod evident rușinat.

— Hei, a spus ea, ca să inițieze o conversație. Și apoi n-a mai știut ce să spună.

După o pauză destul de agonizantă, Ben a spus fără să facă contact vizual:

— Așadar, treaba cu plecatul din cameră. Cel mai stilat lucru pe care l-am făcut, nu?

Hanson nu s-a putut abține și a început să râdă.

— Ce să zic, nu e ca și cum am fi avut standarde înalte…

— Atunci, e un da, a spus el. Și apoi, după o clipă, a mai spus. Scuze. Mai bine mă duc să-mi cer scuze și de la Domnall și de la șef.

Hanson a ridicat din umeri.

— De fapt, cred că Domnall s-a dus să-ți cumpere gogoși. Mă gândesc să încep să plec și eu așa de la întâlniri.

— Ți-am zis că e o mișcare plină de stil, a spus Ben, zâmbind.

Ea îi răspundea tot cu un zâmbet, când l-a văzut pe Jason Walker trecând prin Departamentul de Investigații Criminale. Se ducea spre bucătărie, dar fără îndoială o ținea sub observație. I s-a schimbat expresia, ca și cum doar să o vadă zâmbindu-i unui alt bărbat era dureros.

Hanson a încercat să-i zâmbească și lui din complezență, dar Jason nu a făcut decât să o salute cordial și să se ducă în treaba lui.

— Crezi că ar vrea să mute bucătăria? a spus ca pentru sine, pe sub mustăți. Dar când Ben a rugat-o să repete ce a spus pentru că nu a auzit bine, ea a răspuns rapid: a, nimic și s-a întors la videoclipurile lui Keely.

•

Rar se întâmpla ca Jonah să fie de-a dreptul blocat în munca de investigație, indiferent cât de mult îi plăcea. Mereu erau prea multe întâlniri, chestiuni legate de volumul de muncă sau obstacole care trebuiau îndepărtate din calea echipei. Era extrem de norocos să se ocupe de interviuri, lucru la care majoritatea colegilor lui au renunțat cu ceva timp în urmă, dar uneori îi era dor de agitația meseriei de pe

teren. Senzația de urgență și foamea de legături, de suspecți.

Linda McCullough i-a oferit un atu prin fotografiile trimise de la studioul de teatru. I-a trimis fotografia mărită de pe ecranul computerului de pe care a venit. Imaginea de fundal arăta o femeie tânără stând pe ceea ce părea un munte din Thailanda, zâmbind la cameră.

Până acum își dăduse seama doar că nu era o imagine a unei celebrități. Nu a apărut în nicio căutare inversă. Așadar, dacă nu era un selfie, fapt ce părea puțin probabil, poate că era cineva din familie, un prieten sau un partener al persoanei care deținea computerul.

Săpatul prin online i se părea ca și cum ar face un sport sau ar cânta la un instrument după o pauză lungă. Mușchii nu mai erau așa bine antrenați, dar erau tot acolo. Încă știa cum să-și facă rapid și în mod eficient o listă a persoanelor suspecte și să adauge tot mai multe, pe măsură ce descoperea tot alte nume…

Până acum adunase o listă a angajatelor din casele de copii. Toate lucraseră cu Keely și Nina în trecut, așa că se uita la cunoștințele lor utilizând darul platformelor de socializare. După ce nu a găsit nicio potrivire cu imaginea aceea de pe desktop, s-a gândit la sugestia asistentului social, Mark Slatterworth. Slatterworth avea o logodnică, după cum a descoperit Jonah. Dar care nu arăta deloc precum femeia din fotografie și care se pare că locuia cu el. Ceea ce făcea puțin probabil ca acel computer să fie al lui.

A luat pe rând profesoarele lui Keely și Nina. Și apoi pe părinții elevilor de la școală. Era conștient că procesul acesta dura prea mult și s-a hotărât să se limiteze la părinții celor din clasele lor. Era extrem de puțin probabil ca Keely sau Nina să aibă legături prea mari cu ceilalți.

Spre ușurarea lui, a fost, în sfârșit, întrerupt, iar cel ce a făcut-o era Lightman, care a bătut la ușă cu o expresie evident plină de remușcări.

— Ben, a spus Jonah. Intră.

Lightman a intrat, dar cu toate că a închis ușa în urmă, nu a venit să se așeze în fața lui Jonah.

— Îmi pare rău că sunt… Lightman a înghițit în sec. Nu ar fi trebuit să plec așa de acolo. Mi-am cerut scuze în fața lui Domnall.

Jonah a ridicat din umeri și a zâmbit cu jumătate de gură.

— Cu toții trebuie să plecăm de lângă anumite lucruri din când în când. Și acum suntem toți sub presiune. Cu toate că aș prefera să discutăm despre lucrurile astea, înțeleg. A lăsat o pauză, întrebându-se dacă Ben îi va spune mai multe, dar apoi a adăugat: dar, dacă ai ceva despre care ai vrea să vorbim, știi că se poate, nu? Te ascult fără nicio judecată. A zâmbit, iar apoi a spus: cu excepția situației în care-mi spui că fac o treabă de râsul curcilor, evident. Dar, chiar și atunci, o să încerc să mă prefac că nu mă afectează ce-mi spui.

Lightman i-a zâmbit.

— Bine, domnule. Voi încerca să nu mai las astfel de lucruri să se întâmple pe viitor. A fost doar o scăpare.

După aceea a urmat o altă pauză, în care Jonah nu a făcut nicio mișcare prin care să arate că mai vrea să spună ceva. Știa că uneori e mai bine să le dai oamenilor spațiu să vorbească, chiar dacă nu vor să o facă imediat.

Dar când Ben a întrerupt tăcerea, a spus:

— În altă ordine de idei, nimic de la soții Murray-Watt. Telefonul fix sună, dar cele două telefoane mobile sunt închise. Domnall și cu mine suntem nerăbdători să ne ducem acolo și să intrăm în casă, dacă putem.

Jonah s-a uitat la ceasul de pe computer. Era aproape opt patruzeci și cinci. Încă suficient de devreme ca Sally și Henry să doarmă. La fel de bine puteau fi afară la mișcare, fără telefoanele mobile, sau, în cazul lui Henry, în drum spre muncă. Multe motive destul de raționale, care arătau de ce nu răspundeau imediat.

Dar ceva din liniștea aceasta îl neliniștea pe el. Soții Murray-Watt și-au exprimat îngrijorarea cu privire la Ninny, chiar mai mult de când au aflat că Keely a reapărut. Cu siguranță s-ar asigura că pot fi contactați în vreun fel.

— Luați pe cineva de la echipa de intrări cu voi, a spus. Dacă vezi orice implică faptul că una dintre surorile Lennox ar fi acolo sau dacă afli ceva despre asta de la vecini, intrați. Dacă nu, nu interveniți și o vom face în modul mai lent.

Modul lent însemna să obțină un mandat de la curtea magistraților. Pentru asta trebuiau să prezinte suficiente informații care să sugereze că o percheziție în casă ar putea dovedi activități infracționale. Dar Jonah spera, în schimb, să obțină dovezi suficiente ca să utilizeze o justificare de Secțiune 17. Asta însemna pericol asupra vieților omenești și, dacă oricare din cele două fete fuseseră luate cu forța în casa soților Murray-Watt, atunci se justifica spargerea ușii.

Când Lightman a plecat, Jonah și-a verificat mesajele și s-a simțit din nou vinovat. Intenționase să prioritizeze găsirea unui ajutor pentru Michelle astăzi, însă de-abia s-a gândit la ea în dimineața aceea. Cu toate că, și-a dat seama, încă era devreme. Probabil prea devreme ca să sune pe cineva și să-l roage să aibă grijă de copilul său.

Și-a pus o alarmă la nouă jumătate, ca să se asigure că nu uită, iar apoi și-a întors atenția la calculator.

Încă o dată s-a gândit la Jared Boula. Singurul motiv pentru care deocamdată era eliminat din investigații era faptul că nu părea să conducă un Volvo. Dar, așa cum credea Jonah, încă era o șansă bună ca Keely să-l vrea adus în fața justiției și, mai mult decât atât, că ea era o amenințare pentru el.

Femeia din imaginea de pe fundal părea cam de aceeași vârstă cu

fostul asistent social dedicat al lui Keely. Și, cu toate că Jonah deja verificase rețelele de socializare ale lui Jared, ca să vadă dacă nu erau imagini cu el și o prietenă făcute recent, s-a întors din nou pe pagina lui de Facebook.

S-a dus și mai înapoi de data aceasta și privirea i s-a oprit pe un anunț de schimbare a statutului relațional, de acum doi ani. Spunea sec că Jared nu mai era într-o relație și câțiva din prietenii lui reacționaseră cu simpatie. Jonah a tresărit, întrebându-se de ce ar crede cineva vreodată că astfel de informații publice erau o idee bună.

Și apoi, ducându-se doar o pagină mai jos, a dat nas în nas cu o imagine a aceleiași blonde care apăruse pe calculator. Calculatorul care conținea un catalog uriaș de pornografie violentă infantilă.

•

Mașina de poliție a tras ușor și silențios în fața casei soților Murray-Watt. Era abia nouă și jumătate și mult mai răcoare decât în seara precedentă. Cu ferestrele deschise, Toyota lui O'Malley s-a răcit imediat. Era o zi luminoasă și însorită în ciuda aerului răcoros, iar locul acela arăta de milioane, perfect, de la casă până la Jaguarul strălucitor de pe alee.

Lightman a coborât din mașină când au apărut polițiștii în uniformă, pregătindu-se mental de mai multe scenarii, inclusiv de cel în care soții Murray-Watt erau în casă, consternați.

O'Malley l-a salutat cu un gest și a plecat. A fost chemat acasă la Jared Boula de șef și avea să se întâlnească cu alți polițiști în uniformă acolo. Era destul de posibil ca Boula să încerce să se opună arestului, având în vedere că era arestat pentru posesie de pornografie infantilă.

Ben s-a uitat la echipa de la intrări care îl asista acolo. Parcaseră mai departe pe drum, în fața unui gard viu. I-a rugat să se ascundă până ce își dădea el seama dacă era nevoie de ei.

S-a dus prin grădină, în fața celor doi polițiști în uniformă din mașină, trecând pe lângă buchetele mari de margarete Michaelmas complet înflorite. Grădina era imaculată. Ordonată. Bine întreținută. La ani lumină de violența despre care a vorbit Keely. Ceea ce, desigur, nu însemna nimic. Știa prea bine că abuzul avea multe fețe.

Lightman a apăsat pe sonerie. Nu s-a auzit nimic din interior și a continuat să bată viguros. După ce a așteptat un minut, și-a trimis polițiștii care îl asistau în spatele casei, loc ușor de accesat prin grădină.

Polițiștii s-au întors, fără să semnalizeze vreun semn din partea aceea. Fără să audă zgomotele unei lupte, deocamdată nu exista nicio justificare fermă pentru a sparge ușa.

Era pe punctul de a se duce să bată la ușă când a auzit vocea unei femei din spate. S-a întors deodată spre ea, gândindu-se pentru o clipă că Sally Murray-Watt a fost afară cu câinele vecinului și că abia acum

s-a întors.

Dar femeia de pe trotuar avea părul negru, avea un costum business pe ea și un bebeluș sprijinit pe un șold. Se mișca de pe-un picior pe altul, în mod clar nerăbdătoare să plece.

— Scuze, trebuie să plec și eu, dar voiam să vă spun că au plecat în vrie de dimineață. M-a trezit sunetul motorului mașinii.

— Ești vecina lor? Lightman a încercat să mai închidă spațiul creat între ei. Bebelușul, o creatură aproape sferică de trei-patru luni, îl privea amuțit.

— Da, stau vis-à-vis, a spus mama.

— Ai văzut cine era în mașină?

— Nu, i-am văzut doar în mașină, cum ieșeau din sat când am deschis draperiile. S-a uitat la Jaguarul care era încă în fața casei. Dar, dacă vă ajută cu ceva, cred că era Henry cel care conducea. Face niște schimbări groaznic de zgomotoase de viteză, de le auzi din capătul celălalt al străzii. Sally conduce de obicei Land Rover-ul și o face destul de bine.

— Știi pe la ce oră s-au întâmplat toate acestea? a întrebat Ben.

— Devreme, a spus ea. Abia se luminase. Așadar, cred că pe la șase sau în jur de șase. Am încercat să mă culc înapoi, dar am renunțat pe la șapte.

— Și spui că se grăbeau, a zis el. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Nu s-au comportat deloc cum ar face-o de obicei când vin sau pleacă de undeva. În general sunt destul de liniștiți, atenți. Dar de data asta au gonit pe prundiș în viteză maximă imediat ce au ieșit pe drum. Era de parcă le-ar fi luat foc casa.

Lightman a dat din cap înțelegător, adăugând aceste informații la harta evenimentelor de dimineață.

— I-ai văzut recent?

Femeia s-a gândit.

— Nu cred. Dar programul meu e aiurea.

— Au vreodată vizitatori? a întrebat el. Copiii maternali?

— Ei bine, băiatul – Callum, cred? – vine și pleacă. Mai puțin în ultimul timp. Cred că are un loc de muncă. Dar am văzut-o pe una din fete săptămâna trecută.

Lightman a clipit, curios.

— Care dintre ele mai exact?

— Roșcatele, a spus, mutând copilul pe celălalt șold. Sally a spus că una dintre fete se mută înapoi, parcă.

Lightman a dat din cap aprobator, ca și cum asta era fix ceea ce se aștepta.

— Când s-a întâmplat asta?

A oftat scurt.

— Păi… miercuri, cred. Târziu. Știu că mi-a scăpat atunci câinele și

s-a dus țintă la casa lor. E singurul loc care nu e îngrădit. Un rai al câinilor, grădina cu miros proaspăt. S-a fâțâit pe loc, ca un om care tocmai ce și-a amintit cât e ceasul. Oricum, m-am gândit că dorm cu toții cu luminile stinse, așa că m-am dus prin spate să-l iau și am fost destul de rușinată să mă uit în sus după ce l-am prins de zgardă și să mă trezesc fată în față cu una dintre fete.

— Era afară? a întrebat Lightman.

— Nu, în casă, a spus femeia. Era în sufragerie, privind afară.

Lightman a mai dat o dată din cap aprobator.

— Și cum arăta?

— Puțin speriată, cred. Femeia a început să râdă. Cred că am băgat-o în sperieți.

•

Jonah nu a fost surprins deloc când O'Malley l-a sunat să-i spună că nu au găsit nici urmă de Jared Boula. Un bărbat cu un computer plin de pornografie infantilă era ușor de speriat de un interviu la poliție. Jonah avea suspiciunea tristă că Boula a fugit cu totul, la fel ca Frank Pinder.

Și probabil ca Henry Murray-Watt, s-a gândit el, având în vedere ce i-a spus Lightman.

Cu toate că nu era clar ce l-a făcut pe Henry să fugă. Dacă o aveau pe Nina în casă, poate că nu Keely era cea care deținea controlul. Sau poate că Sally Murray-Watt a fost cea care a luat-o pe Keely și o ajuta de fapt.

I-a spus lui O'Malley că primiseră permisiunea să-i spargă ușa lui Jared Boula și apoi a închis. Deodată s-a gândit să se uite peste notițele echipei sale. Cu Sally vorbiseră cu o zi înainte. Și, de fapt, pe Sally o contactaseră cei de la persoane dispărute cu privire la Nina, săptămâna aceasta.

L-a văzut sau auzit cineva pe Henry de la dispariția fetelor?

22.

Sally și Henry m-au încuiat în beci pentru aproape două zile, cel mai mult cât m-au lăsat vreodată. Din nefericire pentru mine, Ninny a ales să spargă lampa într-o vineri, fapt ce le-a dat două zile libere la pedepse, fără ca eu să ratez vreo zi de școală.

Totul s-a schimbat pentru mine. Nu în timpul acelor două zile lungi, ci din momentul în care mi-am asumat vina pentru sora mea. Era ca și cum am văzut deodată tot ce devenisem; și tot ce-aș fi putut fi, în schimb.

Și pentru prima oară l-am văzut pe Henry Murray-Watt așa cum era. Nu era întruchiparea binelui, nici tatăl pe care voiam cu disperare să-l bucur. Era inamicul. Un agresor patetic, care o făcea pe Sally să se simtă aproape la fel de groaznic cum ne făcea pe noi.

Sally părea, de fapt, puțin anxioasă când m-a lăsat să ies. Ca și cum nu era sigură dacă s-a întrecut măsura sau nu. M-a întrebat, când m-a tras în sus ca să merg la Henry să-mi cer scuze, dacă eram bine.

— Sunt bine, mersi, Sally, i-am spus eu, având în minte toată furia surorii mele și tot ce am făcut ca să i-o provoc. Nu-ți face griji pentru mine.

Dar mi-am dat seama că era îngrijorată. Iar Henry părea și mai și când și-a dat seama că nu eram în lacrimi, distrusă și tremurândă. Mi-am ales pedeapsa și am înfruntat-o cu stoicism.

— Îți pare rău pentru ce-ai făcut? a întrebat Henry.

— Desigur, am spus. Voi fi mult mai atentă data viitoare.

Nu am spus-o ca formă de răzvrătire, dar am spus-o cu capul sus și cu o expresie încântată, iar Henry în mod clar nu știa ce să facă. Pentru o clipă chiar s-a uitat spre Sally, care a spus:

— Poate că ar fi mai bine să meargă la ceilalți în sufragerie?

— Da, a spus Henry. Da, e o idee bună.

Eram pe jumătate disperată să-i văd pe Callum și pe sora mea și pe jumătate agitată. Îmi aduc aminte că drumul a luat ceva timp, iar eu eram foarte conștientă de picioarele goale pe parchetul de pe hol și de senzația de foame din stomac.

Nu știam prea clar de ce-mi era teamă. Poate că vor respinge ce am făcut. Că îmi vor vedea acțiunile ca pe niște acte manipulatoare. Sau mă vor ignora și atât. Iar atunci, sacrificiul ar fi fost în zadar.

Nu mai contează –, îmi aduc aminte că-mi spuneam. *N-ai făcut-o pentru laude.*

Și acesta era un gând ciudat, puternic.

Amândoi au înlemnit când am intrat. Erau în mijlocul unui joc de Monopoly, Ninny avea un teanc de bani în mână, iar Callum tocmai

ce-și mișca o casă. Am avut atunci un moment lung în care să mă uit cu atenție la sora mea pentru prima oară, după mult timp. Să văd cât de rigidă și de împietrită îi era expresia acum. Să văd cum parcă toată lumina a părăsit-o. Și eram conștientă că nu doar eu făcusem asta, ci mai ales Henry.

M-am uitat să văd dacă Sally și Henry mai sunt în birou, iar apoi am spus, în șoaptă:

— Îmi pare atât de rău, Ninny. Pentru tot ce-am făcut înainte. Niciodată, niciodată nu o să mai încerc să-ți fac rău. Te voi proteja. I-am făcut semn și lui Callum. Și pe tine. Chiar dacă nu-ți place.

Sora mea a rămas acolo, clipind în fața mea, cu expresia goală. Apoi s-a ridicat și s-a lansat spre mine, într-o îmbrățișare feroce și simțeam cum mi se lipesc banii din Monopoly de părul nespălat.

— Probabil miros groaznic, am spus eu râzând.

— Așa este, a recunoscut ea. Dar te suport și așa.

Era acum aproape de aceeași statură ca mine, grație obiceiului nostru de a nu creste niciodată la aceeași viteză și mi s-a părut atât de confortabil să-mi pun și eu mâinile în jurul ei.

L-am văzut pe Callum peste umărul ei, care m-a salutat și apoi s-a întors, iar în privire avea un fel de emoție prea puternică ca el să ne-o arate.

Ninny mi-a dat drumul din strânsoare la un moment dat și am verificat holul din nou înainte să spun, în șoaptă:

— Ai avut dreptate, Callum. Ar trebui să îi urâm. Și ar trebui să le facem viața grea. Orice ne-ar face ei, trebuie să-i facem să sufere pentru asta.

Callum s-a ridicat, cu privirea încă departe, așezându-și piesa de joc pe Oxford Street. Simțeam că Ninny se holbează la mine. Dar, dacă odinioară ar fi putut părea șocată la auzul acestor vorbe, acum părea exuberantă. Determinată.

— Nu avem putere, nu? a șoptit Callum. Adică, ce putem să le facem? Nu putem face ce ne-au făcut ei. Nu îi putem încuia sau să le luăm mâncarea.

— Nu, am spus, putem face ceva și mai rău. Îi putem întoarce unul împotriva celuilalt, mai mult decât ne-au făcut ei. Îi putem face să se îndoiască și să se înfurie. I-am zâmbit. Și poate chiar să o facem pe Sally să înțeleagă că trebuie să ia atitudine în fața lui. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme ce e Henry cu adevărat. Acum înțeleg și vom folosi totul împotriva lui. Totul.

Și de la acel mic discurs a început totul.

•

Răzbunarea pe Henry a fost subtilă, revoltătoare și glorioasă. Majoritatea ideilor au fost ale mele, lucru care probabil nu te va surprinde. Se pare că am un talent pentru genul acesta de gândire.

Pentru manipulare răbdătoare și deviantă. Și mi-am folosit talentul la maximum.

Prima acțiune a fost, de fapt, îndreptată spre Sally. Pe calculatoarele de la școală am falsificat o factură pentru un set format dintr-o șa și alte accesorii de echitație, pe care am lăsat-o pe hol. Deja înțelesesem cât de atent este Henry la ce cheltuie Sally pe acest sport. Cum verifica prețul fiecărui lucru pe care-l aducea acasă, iar uneori se izola într-o tăcere care o neliniștea pe Sally.

Și a funcționat minunat, căci Sally a tot spus că nu erau ale ei acele lucruri. Că a luat probabil acea factură cu alte lucruri de la școala de echitație. Henry a devenit tot mai tăcut și mai ciudat.

Apoi, Ninny și-a jucat rolul minunat în alinarea lui Sally, spunându-i că Henry trebuia să o creadă. Că avea atât de multă grijă pe ce cheltuia banii. Iar Sally părea atât emoționată, cât și gânditoare. Era prima falie mirifică care se adâncea între ei, iar pentru noi era ca un fel de opium.

Următorul plan a fost mai curajos. Era clar că Sally nu avea încredere în modul în care arăta, în multe aspecte diferite. Dacă avea să-și piardă încrederea în Henry, știam că trebuie să punem la cale ceva despre alte femei, în ciuda lipsei lui profunde de șarm. Și am creat o rețea complexă de apeluri acasă de la tot felul de femei care închideau imediat. Menționam câte ceva despre vreun coleg al cărui tată avea o aventură și ocazional aduceam în prim plan faptul că Henry lucrează atât de târziu.

Și așa a început magia. Sally a reacționat mâncând mai puțin, purtând tot mai mult ruj care nici nu-i venea bine și comportându-se ca o nebună în prezența soțului ei. Trecea rapid de la zâmbete de complezență la ieșiri subite de anxietate. Culmea a venit după două luni, când Callum a lăsat un cercel (de la o pereche cumpărată cu mari eforturi din banii de la împărțit ziare pe care îi făcea Ninny), la picioarele scaunului pasagerului din mașina lui Henry. Am așteptat zile întregi să îl găsească, iar când a făcut-o, ne-a fost greu să nu ne pufnească râsul.

Fapta noastră a avut drept rezultat prima ceartă pe care am auzit-o vreodată între ei; prima oară când Sally i-a ținut o predică soțului și nu invers. Ne-am adunat cu toții în camera lui Callum ca să ascultăm cearta, cu o bucurie malițioasă pe chipuri.

Și, desigur, am mai intervenit cu ceva. Am creat o cărăruie peste căldărușele superbe ale lui Sally din spatele casei și până la garajul în care Henry se mai liniștea, făcând tot felul de proiecte manuale. Era un risc, deoarece urma să fim și noi învinuiți, dar din moment ce nimeni nu se ducea în magazie, cu excepția lui Henry, era clar că Sally considera că el este principalul vinovat și avea să rumege în liniște la o revanșă. Încă o bifă pe lista lungă de dovezi de neiubire a lui Henry

față de ea.

Și apoi, ne-am dus în garaj în ziua în care Sally a făcut curat acolo și i-am ascuns cele mai utilizate două scule într-un sertar, sub o cârpă de praf atent împăturită. Henry a fost atât de furios, încât s-a luat de ea, țipând, până ce a făcut-o să plângă.

Bineînțeles că nimic nu a oprit pedepsele pentru noi. Nici aceste acte subtile de sabotaj, nici cele ce au venit mai apoi. Sincer, nu ne-am așteptat să se oprească și faptul că aveau mai puțină încredere unul în altul i-a făcut pe amândoi mai irascibili. Iar în cazul lui Henry, mai hotărât să-și exercite controlul.

Dar niciuna dintre acele pedepse arbitrare nu ne-a rănit la fel de mult. Noi trei ne ajutam unul pe altul și cu mintea la răzbunarea noastră glorioasă, eram protejați. Am găsit modalități să ne ascundem mâncare și să o băgăm prin haine pentru dățile petrecute în întuneric, în beci. Callum a ascuns patru din acele mini-torțe în beci cu atenție, astfel încât să nu mai fim nevoiți vreodată să stăm în întuneric. Am reușit să duc jos și o copie din *Pumnalul Tăinuit,* carte pe care am citit-o fiecare de zece sau cincisprezece ori.

Obiectivul meu final a fost mereu să ne scot pe toți de acolo. Voiam să nu mai fim nevoiți să ne gândim la toate acestea. Să fim liberi să trăim.

Problema a fost mereu Callum. Era complet speriat să fie separat de noi și mai speriat să fie trimis la o casă în sărăcie lucie și la o școală unde să rămână corigent iar și iar. Se gândea că nu va fi crezut, fapt pe care eu (ironic) îl negam. Callum ne-a spus să facem ce ne taie capul și să ieșim de acolo, dar să nu ne gândim la el. Aveam un asistent social empatic, ne spunea el. Trebuia să ne fie bine.

— Vreau să vii cu noi, i-am spus eu. Să le spui și tu că tuturor ni s-au întâmplat aceleași lucruri.

Dar Callum a opus rezistență și nu aveam să fac nimic fără acordul lui. L-am lăsat să sufere suficient în trecut. Nu voiam să-l las acolo.

Situația a continuat așa un an întreg. Un an întreg în care Sally și Henry s-au atacat reciproc constant, dar și pe noi de asemenea. Cu toții am continuat să avem note bune la școală, cu toate că lui Ninny încă îi era greu să-și facă și să-și mențină prieteniile. Își pierduse aerul acela senin care o făcuse atât de populară și nu putea să mimeze relaxarea. Eu, spre deosebire de ea, am început să văd prietenii ca pe niște elemente irelevante. Erau doar marionete ce puteau fi făcute să se comporte așa cum voiam eu. Experimente. Îmi păsa doar de Callum și de sora mea.

Și lucrurile ar fi putut continua astfel, cu un Callum prea încăpățânat să cedeze, eu și mai și, dacă nu ar fi descoperit una dintre ascunzătoarele noastre din beci.

Cred că, într-un fel, ne așteptam la asta. La un moment dat aveau

să ne găsească, oricum, rezervele. Dar când Sally a găsit două pungi întregi de dulciuri, ascunse în hanoracul cu glugă al lui Callum, atât ea, cât și Henry și-au pierdut tot simțul perspectivei.

Păreau să știe, fără să le fi spus nimeni, că făptașul a fost Callum. Eu am încercat să iau vina asupra mea, dar aceea a fost dată când nu m-au luat în seamă. Și uite-așa, Callum a fost târât acolo jos, Sally strigându-i pentru prima oară în ureche că este un diavol lacom, mișel, iar Henry avea chipul rigidizat de furie. Mă înspăimânta cu totul.

Nu l-am văzut pe Callum timp de trei zile întregi și cred că acele trei zile au fost cele mai lungi din viața mea. Nu puteam să mă liniștesc și tot îmi găseam scuze să mă învârt în jurul casei ca să încerc, iar și iar, să găsesc beciul ascuns.

După atât de multe drumuri legată la ochi până acolo, eram sigură că beciul dădea în biroul lui Henry. Am fost extrem de atentă la podeaua pe care mergeam și, indiferent de cât de multe ori mă învârteau, eu știam că suprafețele podelelor și sunetele diverselor camere din casă nu se schimbau. Nu ieșeam din camera aceea atunci când intram în ea.

Și tocmai faptul că dădea în birou era extrem de dificil. Ușa lui Henry era mai mereu încuiată, iar atunci când nu era, lucra el înăuntru. Ne era strict interzis să intrăm acolo, desigur, așa că în rarele dăți în care l-am găsit descuiat, am fost forțată să mă retrag din cauza prezenței lui Sally. Dacă au fost atât de furioși pentru niște dulciuri, fără îndoială aveau să o ia razna dacă încercam să mă furișez în sanctuarul lui Henry.

În a doua noapte, stăteam trează în pat, imaginându-mi cum Callum sângerează și moare din cauza rănilor, visând fantoma sa. M-am trezit la fel de palidă ca și cum aș fi stat toată noaptea cu el în beci. Și m-am simțit puțin mai bine când l-am văzut, în sfârșit, la cină.

Nu sângerase până la moarte, dar abia mai putea să vorbească.

A mers șchiopătat pe scări, cu fața de un alb mortuar și s-a așezat cum a putut pe un scaun de la bucătărie.

Mă așteptam ca Sally să pară îngrijorată, așa cum o făcea adesea când eram eliberați din beci. Dar când m-am uitat la chipul ei, mi-am dat seama, trecând printr-o senzație bolnăvicioasă, că nu se citea niciun pic de grijă pe fața ei. Era mulțumită. Fericită că băiatul fusese bătut în halul acela.

Ne-am întâlnit în acea noapte toți trei. Era un risc, dar unul care am crezut că merită. Am ales camera mea pentru că era cel mai departe de dormitorul lor și am vorbit pe niște voci mai silențioase decât șoaptele.

— Nu o să îi las să tot facă asta, i-am spus lui Callum. Nu am putut să-mi arăt enervarea sau să vorbesc tare, așa că, în schimb, mi-am

folosit ochii să le arăt cât de serios vorbeam. Chit că ne susții sau nu, o să îi bag în belele.

A urmat o pauză iar apoi Callum mi-a zis:

— Bine, iar eu atunci mi-am dorit cu atâta ardoare să-l iau în brațe…

— Bine. Trebuie să-l facem pe asistentul nostru social să vadă cât de rău ești rănit, am spus. Nu e suficient să le spunem. Știi cât de ușor ar fi pentru Henry să o folosească pe Sally. Ea crede orice i se spune și o s-o creadă. Avem nevoie de dovezi.

— Callum are vânătăi pe picioare, a spus Ninny.

Dar Callum și-a scuturat capul, trist.

— Sally deja a spus la școală că am căzut pe scări și m-am lovit. De aceea am avut liber azi. E atât de deștept ce face. Fix așa arată vânătăile.

Dacă Sally intra fix atunci, cred că m-aș fi înfipt în ea. Aș fi lovit-o. Mi-aș fi băgat unghiile în ea. Cu toate că știam că autorul atrocităților era Henry. Chiar dacă și ea era tot o victimă.

— I-am putea filma când fac ceva, am încercat eu. Sunt sigură că asistentul social ar vrea să știe cum ne agresează. Pare că îi pasă de noi.

Atunci când am ajuns la soții Murray-Watt, a avut loc o schimbare de personal. Ceva absolut normal, ni s-a spus, dar încercau să ne țină cu noul nostru asistent social cât de mult posibil. Îmi plăcea de tipul cel nou, Mark. Era pozitiv, compătimitor și ne era ușor să vorbim cu el. Eram sigură că va fi de partea noastră.

— Dar agresiunile verbale sunt greu de descris, nu? a spus Callum. M-am tot gândit și eu. Ai putea fi martorul unei conversații care pe tine te sfâșie și să spui că sunt doar niște părinți stricți. Restul e mereu în beci.

— Pe care nici nu-l găsim, am spus eu, necăjită.

A urmat o liniște, însă, spre surprinderea mea, Ninny a spus:

— Avem nevoie de răni. Răni evidente. Asta caută la copiii abuzați. S-a vorbit la școală. Cum să avem grijă de prietenii noștri.

Callum părea îngrijorat, dar eu mi-am dat seama, imediat, de logica celor spuse de ea.

— Are dreptate, am zis. Trebuie ca unul din noi să fie rănit atât de tare, încât cauza să nu poată fi considerată alta. L-am privit atunci pe Callum, cu fața absolut hotărâtă. Eu trebuie să fiu. Mă puteți lovi pe mine.

— La dracu', nu, a spus Callum și eu am fost surprinsă nu doar că a înjurat, ci de cât de hotărât era. Câtă convingere era în aproape-șoapta lui. Eu o să fiu lovit. Nu îmi pasă cât de mult mă rugați, nu o să vă lovesc pe niciuna, nici nu o să vă las să vă răniți între voi. Mă ofer eu.

Am oftat.

— Nu e despre faptul că ești băiat…

— Nu, nu e, a răspuns înapoi. Dar eu sunt fratele mai mare.

Și indiferent ce am spus, Callum a insistat. A câștigat, într-un final.

Probabil deja știți rezultatul: Callum a fost bătut cu o rachetă de tenis. Cu toate că am așteptat două zile să pregătim totul. Să repetăm împreună.

Nu mă îngrijora prea tare ce voi spune. Aveam încredere că voi spune asistentului și poliției tot ce s-a întâmplat. Ninny, din contră, era speriată.

— O să stric totul, mi-a spus, cu ochii în lacrimi. Spune-mi ce să le spun. Te rog, spune-mi.

Așa că am repetat cu ea. I-am spus ce să le zică. I-am spus de două ori, deși a fost nevoie doar de o singură dată.

Îmi aduc aminte că eram extrem de recunoscătoare pentru memoria extraordinară a surorii mele. M-am gândit că o să ne ajute. Știa ce să le spună.

Nici nu m-am gândit că acest talent al ei ar putea fi folosit împotriva noastră. Că ceea ce spune ar fi privit drept fals, pentru că vorbele ei erau prea asemănătoare cu ale mele. Indiferent cât de deșteaptă era, mai aveam multe de învățat.

Să revenim. Două zile mai târziu, eram gata să-l batem pe Callum. Partea pe care nu o știți este că voiam sincer să o fac eu însămi, dar când a venit momentul mi-am dat seama că nu pot. Cumva, cu racheta în mână și maxilarul atât de încordat că mă durea, nu am putut să dau. Am încercat, dar mă tot dădeam la fund. Mă îndepărtam.

Ninny a întins mâna și mi-a spus încet:

— O fac eu. O să-l ajute pe termen lung. O voi face eu.

Când i-am dat racheta nu am crezut că ar putea face așa ceva. Dar a luat-o și și-a luat atât elan, încât m-am întins șocată să o opresc.

Callum a scos cel mai mic sunet posibil când racheta a luat contact cu fața lui. Pe mine mă surprinde și acum că nu s-a ferit. Nu știu cum poate fi atât de puternic.

A urmat un moment în care el stătea acolo cu ochii înlăcrimați și cu buzele strânse. Și apoi și-a pus palmele pe față și a simțit sângele care îi curgea din nas.

Ninny avea și ea lacrimi în ochi și s-a aplecat să-l atingă pe umăr.

— Îmi pare rău, a șoptit.

Dar Callum și-a scuturat capul.

— Mai trebuie să mai dai o dată, a spus. Peste obraz acum.

23.

Hanson era absorbită de videoclipurile lui Keely din nou, în alertă pentru orice fel de discrepanță, ascultând-o în continuare. Știa că trebuie să se întoarcă și să găsească mai multe în primele înregistrări la un moment dat. Au găsit doar trei indicii din cele, probabil, șapte, presupunând că era câte un indiciu ascuns în fiecare videoclip.

Dar cel mai mult era absorbită de ceea ce spunea sora mai mare a familiei Lennox. De schimbarea uriașă care pare să se fi întâmplat după ce s-a dus să o salveze pe Nina și de planurile pe care și le făcuseră cei trei copii împotriva părinților maternali.

În sfârșit începuse să-i placă în cel mai sincer mod de Keely. Acum i se părea mai ușor să fie mai caldă în fața ei, în loc să fie prinsă între suspiciune și frustrare.

Indiferent cât de bizar părea, era clar că toate acelea erau despre dreptate. Și dacă cei trei copii și-au format abilitatea de a manipula și au folosit-o pentru a asambla, bucățică cu bucățică, dovezile împotriva celor vinovați, atunci erau de admirat.

O dată sau de două ori s-a întors să verifice detalii din primele înregistrări și, în timpul unei verificări de acest gen, a dat de ceva ce rataseră în totalitate.

Keely descria cum ea și sora ei luau autobuzul spre școală. Stația era pe Purlieu Lane, după cum le-a spus Keely. Și apoi, când Hanson a dat pe repede înainte înregistrarea, a găsit ce trebuia.

Pearl Lane, și-a spus Hanson ca pentru sine.

A fost un indiciu dificil de reperat, chiar și cu pronunția atentă a lui Keely, dar Hanson era sigură. I-a spus Pearl Lane, doar o dată.

Și-a dat jos căștile cu un sentiment triumfător și s-a dus să-i spună șefului.

•

Lightman era intrigat când a intrat, în sfârșit, în casa soților Murray-Watt. Având mână liberă să se ocupe de asta, echipa de la intrări a reușit să deschidă rapid ușa. Au strigat de câteva ori „Poliția, poliția”, dar nu s-a auzit nimic ca răspuns, iar Lightman i-a urmat înăuntru.

Holul era la fel de mare și de frumos decorat cum își imaginase. Se întindea pe aproape toată lățimea casei, avea dușumele de stejar și covoare scumpe pe jos. Pereții crem erau plini de picturi artistice, așezate estetic.

Polițiștii în uniformă s-au răspândit prin casă. Lightman s-a gândit să se ducă în sufragerie, unde a fost văzută Keely sau poate sora ei. Era sigur că surorile Lennox strângeau un fel de dovezi. Probabil că

cel mai simplu ar fi să meargă și să găsească singur acele dovezi.

Dar a trecut de sufragerie și a început să caute biroul lui Henry Murray-Watt. Și-a amintit relatările lui Keely. Cum era sigură că beciul era cumva adiacent singurei camere încuiate din casă.

După ce a mers până în capătul holului a găsit doar o cameră încuiată. A chemat echipa de la intrări care s-a mișcat și aici rapid, cu berbecul, lovind ușa suficient de tare cât să spargă cadrul ușii, după care s-au dat la o parte ca să-i permită accesul. A regretat faptul că a fost nevoie să o distrugă, dar comisarul le dăduse aviz de percheziție.

Camera era mare, mobilată în stil clasic și aducea mai mult a bibliotecă. Se întindea din fața casei până în spate și în centru avea un birou masiv de stejar cu piele, pe care erau singurele dovezi de dezordine pe care le-a văzut în casă.

Carnețele, hârtii și jurnale științifice erau toate împrăștiate pe masă, iar Lightman le-a analizat atent, încercând să-și amintească ce specialitate avea Henry, mai exact. Era ceva legat de biologie, s-a gândit el. Probabil era bine plătit, deși se gândea și la faptul că bunăstarea lui Henry ar putea fi moștenită.

Fiecare perete era acoperit de cărți așezate și ele haotic, cu spații doar pentru o fereastră ce dă în grădină, o oglindă mare și o ușă ce dădea spre spatele casei. Lightman s-a dus imediat către ușă, dar în loc de beci a găsit doar o baie: era o extensie recentă în capătul casei sau cel puțin așa părea. O baie demnă de un palat veritabil mai mult decât de o casă, cu dale ce imitau marmura, o cadă centrală și un duș.

În birou, Lightman s-a uitat cu atenție la cărțile de pe pereți și apoi la anumite cărți cu mai multă atenție. S-a gândit la toate acele cazuri de crime misterioase cu pasaje în spatele rafturilor de cărți, dar a început să râdă de el însuși. Se aștepta să miște o carte și să i se deschidă o ușă magică?

În acel moment, a intrat unul dintre polițiști.

— Domnule? Casa pare a fi goală.

Lightman s-a gândit puțin dacă să le ceară ajutorul și să caute beciul împreună. Plecarea grăbită a soților Murray-Watt de dimineață însemna că nu aveau să găsească pe nimeni pe acolo, dar i se părea corect să încerce măcar să demonstreze că Keely avea, în sfârșit, dreptate.

Era pe punctul de a da ordinul, când telefonul lui a început să vibreze insistent.

— Mai avem un alt loc lăsat de Keely ca indiciu, a spus detectivul inspector-șef și e lângă tine. Stația de autobuz de lângă Purlieu Lane.

•

O'Malley avea o afinitate pentru raiduri, născută în anii pe care i-a petrecut în armată. Totul îi era familiar. Ierarhia clară. Mișcările exersate. Senzația de a fi o mașinărie implicată în procesul de a face

ce știe mai bine.

Pentru o scurtă vreme, în cariera de polițist astfel de amintiri au fost dureroase. La început, când plecarea din armată încă se simțea ca o rușine puternică, tot ce-și amintea din acel loc i se părea ca o lovitură sub centură. I-a luat câțiva ani buni să ajungă la concluzia că e un polițist mult mai bun decât a fost ca soldat și că viața aceasta îi plăcea mult mai mult.

Acest raid era, de fapt, o operațiune a echipei de răpiri, condusă de detectivul inspector Quick și implicând doi ofițeri de-ai săi. Murray Quick îi aducea aminte foarte mult lui O'Malley de unul dintre căpitanii pe care i-a avut în armată. Lipsa umorului era trăsătura lui principală, dar și lipsa egoului. Era mai mult decât fericit să-l lase pe O'Malley să intre primul, îndată ce reușeau să pornească raidul.

Domnall și-a pus vesta anti-înjunghiere în caz de nevoie, însă acum se simțea ușor sufocat de ea. Era rușinat să observe că era mult mai strâmtă decât în trecut și se întreba cât o fi cântărind acum. De obicei, mai slăbea puțin vara și punea la loc iarna. Încă din septembrie îl îngrijora puțin greutatea în plus.

— Telefonul lui Boula este închis, i-a spus Quick lui O'Malley când s-au întâlnit pe stradă. Nu am prins semnal la niciun stâlp, de la cinci dimineața. O oră interesantă de a fi deja plecat în oraș, în cazul lui.

— Unde a fost asta? a întrebat O'Malley.

— Aici, a spus detectivul inspector, trăgând – și fermoarul de la vestă.

— Să sperăm că nu este doar la o alergare și că a rămas fără baterie la telefon, a spus O'Malley, zâmbind.

— Cel mai probabil s-ar fi întors acasă și ar fi reîncărcat telefonul dacă era așa, a spus Quick, luând complet în serios observațiile lui O'Malley, care s-a hotărât să nu mai încerce să facă glume cu el de acum înainte.

Nimic la ușă. Detectivul inspector Quick a împins cheia mare și roșie și s-a proptit puternic în ușă, aproape de broască. S-a deschis surprinzător de ușor, lucru care, s-a gândit O'Malley, că ține mai mult de abilitățile lui Quick, decât de ușa șubredă.

O'Malley a strigat „poliția!" și a intrat rapid în hol.

Nu era o casă deosebit de mare, lucru deloc de surprinzător, având în vedere că Boula era asistent social. De când intraseră patru agenți de poliție se simțea deja totul foarte înghesuit.

O'Malley s-a uitat în sufragerie, căutând semne că ar fi fost cineva acolo recent. S-a auzit de sus un strigăt cum că locul era gol. O'Malley se uita la un birou gol, observând trei linii dreptunghice de mărimi diferite de praf și un adaptor cu patru mufe mai jos.

— Și-a luat computerul, i-a spus lui Quick, atunci când detectivul inspector a venit după el. Și așa s-a dus condamnarea noastră ușoară.

•

Stația de autobuz de la capătul Purlieu Lane era goală și micul adăpost se termina în arbuști, însă avea o poziție bună, care-ți permitea să vezi dealurile aflate de cealaltă parte a drumului. Era o stradă cu o singură bandă, foarte liniștită, care ducea la rezervația naturală, numită Godshill Inclosure.

Lui i s-a părut o scenă complet rurală, completată în idilicul ei de cârciuma de la capătul drumului. Pe margini creșteau flori de câmp și singura stație de autobuz părea că ar fi revendicată de natura din spatele ei.

Lightman a stat câteva minute căutând pe telefon și a descoperit că autobuzul pe care îl luau Keely și Nina spre școală se abătea puțin de la drumul principal să le ia și pe ele, întorcând la micul triunghi de verdeață de la capătul Purlieu Lane și apoi plecând în același fel.

Era clar că nu era nimic în stația de autobuz, dar Lightman oricum nu se aștepta să fie ceva. Fără să știe când ar ajunge cineva din echipă acolo, Keely a lăsat, probabil, un indiciu ascuns.

Privind înapoi pe drum către acea cârciumă, care încă nu se deschisese, s-a dus în spatele adăpostului. Verdeața din spate mai că îl acaparase. Ar fi fost ușor să ascundă ceva acolo.

A început să dea crengile la o parte, dând rapid de spinii unei acacia care era în mijloc. Dar în momentul în care a dat totul din cale, a văzut o cutie mică de carton, fix în spatele adăpostului, pe jos.

I-au trebuit ceva abilități să reușească să o scoată de acolo fără să sfârșească cu chipul plin de spini, dar a reușit să ia cutia și să iasă fără să se rănească. Era extrem de ușoară, iar el se întreba dacă nu e cumva doar o cutie aruncată la gunoi. Dar la o privire mai atentă a văzut o etichetă, cu numele lui Juliette pe ea. Lucru care era, în sine, foarte interesant.

Luând cutia în mașină, și-a pus mănuși și a așezat-o pe capotă ca să o deschidă. A văzut imediat de ce era atât de ușoară. În interior era doar niște polistiren expandat și niște fotografii lucioase deasupra.

Întorcându-și capul, a văzut că era și un text. Erau capturi de ecran ale unor conversații pe WhatsApp, între o persoană fără fotografie de profil pe nume Chuck către o Sarah și ziceau așa:

> Abia aștept să te văd. Vreau să mă afund în tine și să fiu în totalitate al tău.

Cu greu a reușit Lightman să nu i se facă greață. Simțea cum îi crește pulsul și a fost nevoie de câteva respirații profunde ca să-și revină.

Era un lucru bun. Aveau acum dovezi reale, palpabile. Fără îndoială, erau mesajele dintre Frank Pinder și Sarah Mallard și erau cele care-i vor săpa groapa în momentul în care îl găseau.

24.

Nu l-am putut învinui pe Callum pentru ce a spus la poliție. Pe lângă senzația inițială de trădare, sentimentul copleșitor era cel de inevitabil. Știam cât de speriat este să plece de acolo. Pur și simplu, nu înțelesesem cât de susceptibil era manipulării. Îi subestimasem dorința de a-i fi pe plac lui Sally, care nu era un om rău și care, probabil, l-a iubit.

Nu am anticipat nici cât de ușor avea să-i fie folosită sinceritatea împotriva lui. Cred că m-am maturizat mult când am realizat acest lucru.

Nu este nevoie să auzi cât de tare ne-am luptat ca soții Murray Watt să fie acuzați. Și asta era ceva pur și simplu inevitabil. Cu toate că uneori mă întrebam dacă ar fi mers altfel lucrurile cu vechiul nostru asistent social. Cel care o știa pe Ninny când încă avea o aură de inocență. Care era complet vrăjit de mine și nu de Sally și Henry. Îmi era clar că ne asculta ca și cum am fi niște pierde-vară visători, iar acest lucru începuse să mă enerveze. Nu cred că asta m-a ajutat.

Dar să revenim la ce contează. Poate că am pierdut lupta pentru dreptate, dar scăpasem de ei.

Am petrecut câteva luni la casa de copii Henley Road, așteptând să vedem ce fel de părinți maternali ne-ar mai putea arunca sistemul. Și pe cât de anost și abject era acel loc, pe cât de duri și răi păreau unii copii, noi ne simțeam în siguranță.

Și, de fapt, cruzimea nu mai era atât de rea acum. Ninny și cu mine aveam deja obrazul gros și învățasem să ne ferim de probleme. Să intimidăm. Și, în general, eram lăsate în pace. Cu toate că am văzut-o pe Ninny care, încă având probleme cu colegii de școală, uneori îi privea melancolică, cu gândul la vremurile când pierdeau timpul împreună.

Asistentul ei social dedicat preferat, Jared, plecase să călătorească, iar asta a fost o altă sursă de dezamăgire pentru ea. Nu avea aliați în personal și nici prieteni apropiați. Eu eram prinsă între rolul meu vechi de campion pentru ea și o nevoie instinctuală de a o lăsa să-și găsească forța. Cu toate că, probabil, era mai puțin vorba despre a o lăsa să învețe și mai mult despre un sentiment de cinism istovitor și de tristețe, gândindu-mă cât am dezamăgit-o.

Într-o după amiază, la câteva săptămâni după ce am ajuns, odată ce era deja clar că Sally și Henry nu vor fi acuzați, am găsit-o plângând în camera ei. M-am dus să mă așez cu ea lângă pat, întrebându-mă dacă a plâns mult în ultimul timp. Am fost puse în camere separate acum, că eram mai mari și uneori îmi era dor de apropierea paturilor

twin înghesuite.

Am stat acolo fără să spun nimic pentru o vreme, dar, într-un final, când au început să-i curgă lacrimile, mi-a spus:

— Crezi că o să-l mai vedem vreodată?

Nu era nevoie să întreb despre cine vorbea. Am avut atunci o senzație ciudată, pozitivă, știind că vorbește despre Callum.

— Nu știu, i-am spus eu. Ar fi trebuit să găsesc o modalitate de a o alina. M-am gândit să-i spun ceva, dar cumva am apucat să scot pe gură: Poate că nu are voie să vorbească cu noi. Chiar dacă ar vrea.

Și lacrimile au început să-i curgă și mai tare, iar eu m-am simțit vinovată. Groaznic.

— E ceva temporar, i-am spus. Sunt sigură că într-o zi va veni la noi. Dar poate că și noi trebuie să ne găsim alți prieteni ca el.

A plâns în hohote, timp de un minut, după care a spus:

— Nu știu cum să-mi fac prieteni.

— Ba da, știi, i-am spus eu. Te pricepeai de minune înainte ca Henry să te facă să te simți groaznic. Trebuie doar să-ți amintești cum erai înainte. Am strâns-o de umeri liniștitor. Te ajut eu.

Cu toate că, de fapt, nu eu am ajutat-o pe ea. Asta a făcut-o Jared Boula, când s-a întors și, mai târziu, Frank Pinder. Bărbații care ne-au oferit acceptare, înainte de a lua mai mult decât aveam noi să le dăm vreodată.

•

Jared s-a întors și el la câteva săptămâni după noi. Se schimbase puțin de când îl văzusem ultima oară. M-am gândit atunci că pare mai bărbat. Mai adult și mai rezervat. Mai încrezător.

Se schimbase și fizic. Statura rotunjoară de bebeluș se transformase într-un corp tonifiat și puternic, iar lunile de călătorit i-au bronzat pielea. I-au făcut-o mai dură. Mai atrăgătoare.

Îmi aduc aminte că spălam vasele după cină cu el, odată, simțindu-mă ciudat de jenată că trebuie să-i vorbesc. Acum îmi amintea de băiatul cel mai popular din școală. La un moment dat, îmi aduc aminte că și-a pus un braț pe umărul meu și apoi a râs când m-am înroșit. În ceea ce mi-a spus se ascundea o fărâmă din ce am interpretat eu a fi pură cruzime:

— Ooo, îți place de mine? De aceea roșești?

Îmi aduc aminte că am negat, furioasă, dar roșind și mai tare. După aceea am fugit cât de repede am putut, să mă ascund de el în acele momente confuze.

Mai târziu aveam să aflu că au avut loc multe întâmplări care l-au schimbat pe Jared. Că nu doar a călătorit în străinătate, ci că a petrecut ceva timp și în Anglia, formându-se. Rigidizându-se.

Dar cu Ninny era numai lapte și miere. Îi lumina viața și o făcea radioasă.

La început îi priveam pe cei doi cu atenție. Găseam scuze ca să mă duc unde sunt ei, pentru că nu aveam încredere în bunătatea lui. Bănuiesc că mă recunoscusem pe mine destul de mult în el și eram vigilentă. Văzusem întunericul și nu mai eram orbită de lumină.

Dar trebuie să recunosc că era bun cu ea. Răbdător. Cald, înțelegător. Și că îi făcea extrem de mult bine.

Și mai mult decât atât: am început să o invidiez. Jared avea ceva în ochi, în chip și în corp care-mi dădea senzații neașteptate de fascinație. Îi priveam, așadar, nu pentru a o proteja pe ea, ci ca să mă torturez pe mine însămi.

Într-un final, a trebuit să renunț la spionat. Devenise clar că Jared era mai conștient de ce făceam decât îmi dădusem eu seama.

Într-o duminică i-am urmat la chioșcul de ziare. S-au dus să cumpere înghețată pentru toată lumea și magazinul acela era singurul loc în care ni se permitea tuturor să mergem fără să fim însoțiți.

Era un magazin local simplu, cu un semn hidos de luminos, din acela tip neon, pe care scria „Expres – deschis șapte zile". Jumătate dintre dulciuri erau expirate, dar copiii le cumpărau chiar și așa, după ce economiseau bănuț cu bănuț.

Eu eram singura care se ducea rar pe acolo. Pentru mine era ca o enigmă fascinantă, una de care-mi era frică. Îmi era teamă că, într-adevăr, eram fata aceea lacomă, așa cum credea Henry despre mine. Îmi imaginam cum intru și-mi pierd controlul, îndopându-mă cu batoane Mars și Malteesers și că va fi nevoie să mă scoată cineva cu forța.

Cel mai rău lucru era că mă încânta posibilitatea de a vizita magazinul. Șase zile pe săptămână simțeam tentația și trebuia să-i rezist. Mă duceam și stăteam în fața oglinzii, privindu-mă cum ar fi făcut-o Henry. Văzând fiecare parte mai durdulie și spunându-mi să scap de ea.

Duminica era singura zi în care eram liberă de această tortură. Fără tentație, teama de mine însămi dispărea, având și eu douăzeci și patru de ore de calm glorios.

Dar astăzi, cu Ninny și Jared înăuntru, știam că trebuie să intru și eu. Trebuia să văd ce fac. Să țin de șase până când ieșea la iveală natura prieteniei lor.

Am așteptat până ce s-au dus înăuntru și s-au întors cu spatele la ușă ca să ia ceva din frigiderul mare și colorat. Și apoi am intrat rapid înainte între două rafturi.

Era ușor să mă plimb în capătul magazinului, văzând perfect ceea ce fac. M-am gândit că sunt destul de bine ascunsă în spatele unui raft cu felicitări; atenția lor era în mod clar dedicată alegerii unor sortimente de înghețată pentru toată lumea.

Dar Jared, care acum îmi dau seama că știa mult despre acoperiri,

s-a uitat subit la mine. Era atât de clar, după felul în care și-a scuturat capul, că se așteptase ca eu să fiu acolo. Că știuse de fiecare dată când i-am urmărit. S-a întors la Ninny și, râzând, a întrebat dacă sunt geloasă.

— Așa te urmărește mereu? Sau e obsedată de mine?

Am simțit o umilință absolută și, fără urmă de demnitate, am luat-o la goană prin magazin și am ieșit pe ușă. Râsul lui Ninny se mai auzea încă din stradă.

M-am întors la casa de copii simțindu-mă sleită, ofensată și respinsă, iar și iar. Acel sentiment a descuiat lacătul pe care-l pusesem pe cele mai rele sentimente ale mele; sentimentele pe care soții Murray-Watt le-au creat cu precizie de maestru.

M-am gândit că sunt protejată de toate. M-am gândit că înțelesesem ce înseamnă să manipulezi. Dar văpaia dorinței pe care Jared a reușit să o aprindă în mine a făcut ca totul să fie și mai confuz. Era ca și cum cea mai mică urmă de sexualitate putea opri cu totul gândirea rațională.

Nu e trist cât de ușor suntem cu toții de controlat? Cât de simplu era pentru unul dintre cei trei să ne despartă iarăși? Și cât de patetic și de repede am uitat de jurământul de a-mi proteja sora cu orice preț?

25.

Hanson era disperată să meargă înainte cu povestea lui Keely. Să afle despre Jared Boula. Și Frank Pinder. Dar parte din mintea ei încă se mai gândea la ce nu se potrivea. La indiciile pe care Keely voia să le urmeze.

Așa că a ascultat din nou, cu mintea la indiciul pe care probabil l-a plantat Keely. Și de data asta a fost ușor de văzut. De auzit. Atunci când Keely le-a spus că magazinul Express era deschis șapte zile, dar că era închis duminica.

Cu acea revelație în minte, îi era imposibil să stea locului, în ciuda faptului că voia să audă restul poveștii. Trebuia să se miște, să se ducă în diverse locuri. Să găsească următorul indiciu.

S-a dus rapid la biroul șefului, unde a bătut la ușă. Era atât de prins în ceva de pe computer, încât a fost nevoie să mai bată încă o dată, mai tare, ca să o vadă.

— Cred că Keely ne-a lăsat ceva la magazinul de la colț, pe Henley Road, i-a explicat. Aș vrea să mă duc acolo să văd ce este, dar sunt conștientă că povestea în sine ne-ar putea spune mai multe. Mi se pare important să o ascultăm.

— Mă ocup eu de filmări, a spus șeful, zâmbind. Au trecut câteva ore de când mi-am pus speranțele într-o pistă împotriva lui Keely Lennox și am pierdut.

— Mersi, șefu', a spus Hanson. A făcut o scurtă pauză, iar apoi a întrebat: crezi că ar trebui să emitem o alertă pentru cele două fete? Pe rețelele de socializare? Și la timp ca să ajungă la știrile prânzului? A trecut atât de mult timp de când a dispărut Nina…

Expresia detectivului inspector-șef a devenit serioasă.

— M-am gândit și eu la asta. Singurul lucru care mă îngrijorează e referitor la cei trei bărbați; să nu audă ei. Le-am spune, practic, că fetele sunt undeva, pierdute, dacă nu au pus mâna deja pe una dintre ele. Dar cred că merită riscul. Avem nevoie de ajutorul populației. Dacă poți trimite câteva vorbe la serviciul de informații înainte de a pleca, mă asigur eu că distribuim peste tot.

— Mersi, a spus Hanson, cu un sentiment de ușurare. Însemna ceva faptul că nu doar ei și echipa de răpiri a lui Quick le căuta pe fete.

S-a întors spre ușă, când detectivul inspector-șef i s-a adresat dintr-odată:

— Știi pe cineva care să aibă grijă de copii? O dădacă? Cineva care-ar putea fi liber în timpul zilei? I-a zâmbit ușor crispat. Știu că s-ar putea să îmi zici nu.

Hanson era pe cale să-i spună că nu știa pe nimeni, dar apoi s-a

gândit la ce i-a zis Ben acum câteva săptămâni despre sora lui.

— Ar trebui să vorbești cu Ben, a spus. Sora lui, Sammy, e mamă. Iubește copiii, dar sunt la școală acum și tot a amânat întoarcerea la muncă pentru a mai sta cât se poate cu tatăl lor.

— Mersi, a spus șeful. Sper că mă poate salva.

•

Sammy s-a dovedit a fi exact ceea ce îi trebuia lui Jonah. Era sincer entuziasmată de ideea de a avea grijă de Milly și deloc stresată de faptul că nu a cunoscut-o dinainte. Mai important, a fost chiar bucuroasă să meargă acasă la ei și să o ia pe Milly.

— O pot ține până diseară, a spus. Îmi este dor de etapa asta de bebeluș. Evident că o uram atunci când așteptam cu ardoare să mă întorc la muncă. Dar acum, că sunt aici, mă simt puțin melancolică. Mi se pare o idee grozavă să închiriez un copil.

Michelle i-a răspuns și părea să aibă lacrimi în ochi, i se simțea în voce.

— Nu are o dimineață prea bună, i-a spus. Jonah o auzea pe Milly cum plânge pe fundal și chiar i s-a făcut milă de ea.

— Sora detectivului sergent o ia pentru tot restul zilei, dacă vrei, desigur, i-a spus el. Să ai și tu un moment de respiro.

A urmat o mică pauză, iar apoi Michelle i-a spus, pe o voce joasă:

— Îți mulțumesc. Este… ești uimitor.

Jonah și-a dat seama că acesta era primul lucru cu adevărat pozitiv pe care Michelle i i-a spus de multă vreme și a închis telefonul, simțindu-se, deopotrivă, mult mai bine, dar și mult mai rău. Era clar că trebuia să o ajute mai mult. Negativitatea lui Michelle cu privire la orice era probabil rezultatul nefericirii. Făcea ca modul în care s-a gândit la Jojo să pară de neiertat.

Dar avea să-și repare derapajele mai târziu. Acum că Sammy se ocupa de fiica lui, Jonah se putea concentra cu totul la găsirea Ninei Lennox.

Speranța lui pentru siguranța Ninei fusese zdruncinată de dispariția lui Keely, la fel de mult ca și cea a lui Hanson. Dacă era adevărat că Keely fugise, atunci făcuse acest lucru în momentul exact în care ar fi putut, pur și simplu, să le explice totul. I-a lăsat în schimb să joace jocul pe care l-a pus la cale și să danseze când ea le spune să danseze. Și a lăsat-o pe Nina în așteptare, în orice situație ar fi ales Keely să o lase.

Dacă într-adevăr a planificat toate acestea, era o simplă încercare de a câștiga putere sau era mai mult decât atât? Avea nevoie de timp pentru ceva? Trebuia să rezolve ceva?

Sau, s-a gândit el, a lăsat videoclipurile pentru că știa că cineva va veni după ea?

Hanson era pe la jumătatea drumului spre Henley Road, trecând de

o intersecție aglomerată la Bevois Valley, când un motociclist a trecut în viteză pe lângă ea. Așteptându-se să îl vadă dispărând la distanță, aproape că a omis să mai frâneze suficient de rapid când motocicleta a încetinit brusc în fața mașinii.

Încă înjura când motocicleta s-a mutat pe dreapta, apoi pe stânga, oprindu-se în diagonală pe banda ei.

Hanson s-a oprit și ea, simțind cum îi curge adrenalina prin vene. Analiza mintal ultimele câteva minute ale călătoriei și se întreba dacă a făcut ceva care să-l enerveze pe motociclist.

Cel puțin, nu părea prea mare. O jachetă de piele destul de pătrătoasă acoperea o siluetă subțire. Dar mai era ceva ca o placă atașată de spate și niciuna dintre mișcările motociclistului nu părea complet normală.

L-a văzut cum își duce mâna la cască și se întreba dacă să încerce să fugă cu mașina. Nu mai erau mașini în spate, doar câteva venind din direcția opusă. Se putea furișa pe lângă motociclist și să-l evite, oricine ar fi.

Și apoi casca a fost dată jos, iar de sub ea au ieșit valuri de păr roșu.

Pentru o clipă i s-a părut că Keely își regizase o întoarcere, până ce a văzut forma diferită a maxilarului. Construcția mai subțire. Culoarea ochilor mai caldă.

Se uita la Nina.

Sora lui Keely s-a uitat la ea fix pentru o clipă, iar apoi, când Hanson era pe punctul de a-și deschide portiera, Nina a ridicat mâna.

Cu cealaltă mână, Nina s-a întins spre spate și a luat acea placă. A reușit să o ia și să o întoarcă cu fața spre ea.

Se vedeau majuscule scrise gros, ca să se vadă ca într-un semn.

ACUM GĂSEȘTE-O
PE SORA MEA

Hanson a avut timp suficient doar să citească semnul și să se uite la Nina, apoi fata a aruncat semnul și-a pus casca rapid și a plecat cu motocicleta spre panta de la capătul drumului. S-a pierdut imediat printre copaci.

În ciuda faptului că Hanson știa că trebuie să încerce să o urmeze – și în ciuda unui claxon al șoferului care aștepta acum în spate – nu se putea mișca. Pentru că și-a adus aminte, în sfârșit, unde a văzut-o pe Nina înainte.

•

Lightman mai avea doar câteva minute până să intre, iar pe A31, când a început să-i sune telefonul. Era în mod clar un număr de centrală din Southampton și nu a fost deloc surprins când vocea pe

care a auzit-o era a lui Murray Quick.

— Șeful tău spune că te duci către New Forest, a spus.

— Tocmai ce-am trecut de Brook înapoi, i-a spus Lightman, încetinind mașina, când a văzut un popas în apropiere. Ai nevoie de mine pentru ceva?

— Dacă poți, i-a spus Quick. Echipa mea a găsit mașina folosită pentru a o lua pe Keely Lennox. A fost abandonată într-o parcare la centrul pentru faună sălbatică de la Deerleap Lane. Șeful tău voia să verificăm dacă îi aparține lui Sally Murray-Watt.

Lightman a început să accelereze din nou.

— Sunt deja pe drum, a spus.

•

Înregistrarea de pe camerele de supraveghere de lângă apartamentul refugiu au ajuns în căsuța electronică a lui Jonah mai devreme decât se aștepta. Se obișnuise deja cu întârzieri uriașe când venea vorba de primit filmările, în atâția ani de muncă.

A apăsat pe fișier imediat și a fost copleșit de recunoștință când a văzut că agentul de la informații care i-a trimis filmarea o și tăiase până la momentul dispariției lui Keely. Aceasta era dintr-odată acolo, pe filmare, stând lângă Veronica. Se mai vedea puțin din drum.

Era un unghi bun, s-a gândit. Unul care ar arăta exact ce s-a întâmplat în momentele dinaintea plecării.

Întreaga secvență a durat câteva secunde, așa cum a relatat Veronica. Asistentul social s-a mișcat doi pași de cameră, cu telefonul în mână. După doar o clipă, Keely s-a întors către 4x4. După o mică pauză, a făcut patru pași rapizi, a deschis ușa și a urcat. Mașina 4x4 plecase deja când a închis portiera.

A oftat îndelung când a dat înapoi și s-a uitat iarăși la toată secvența. Nu se vedea pic de panică pe chipul lui Keely. Nu se simțea amenințată. Părea că instinctele Veronicăi fuseseră corecte și că a regizat totul.

A terminat clipul și se uita în gol când l-a sunat Hanson. Putea auzi stresul din vocea ei când i-a spus:

— Tocmai ce-am văzut-o pe Nina Lennox. Și cred că totul ar putea fi din vina mea.

26.

Confuzia dintre dorință, neîncredere, invidie și singurătate pe care o simțeam ori de câte ori Ninny și Jared erau împreună făcea aproape imposibil să mai fiu în preajma surorii mele. Era enervant și satisfăcător, deopotrivă, că Ninny părea să observe asta doar în zilele lui libere, când deodată avea nevoi.

Îmi aduc aminte când a venit la mine într-o seară de joi. Aveam o grămadă de lucru, fapt care a devenit tot mai mult obiceiul meu, cu toate că eram deja mult mai bună decât toți colegii mei.

Ninny a bătut la ușă și a intrat înainte să pot răspunde. Fără să fie deranjată de faptul că mă vede la birou, prinsă într-un eseu despre Bismarck, s-a așezat cu zgomot pe patul din spatele meu.

— Putem face ceva împreună? a întrebat. Simt că nu mai petrecem deloc timp împreună.

— În mod clar ai alte lucruri de făcut, am spus fără să o privesc.

A urmat o pauză, apoi a spus:

— Dar vreau să facem lucruri împreună. Îmi este dor de tine.

Nu am spus nimic pe moment. Ar fi fost o șansă să vorbesc cu ea cum se cade, despre singurătatea mea, despre îngrijorările cu privire la Jared. I-aș fi spus că nu era vorba de gelozie, ci de grijă.

Dar faptul că ea voia să mă vadă acum, când favoritul ei nu era acolo, era mult prea pregnant în mintea mea. Era ca o umflătură în gât care lăsa doar anumite cuvinte să treacă.

— Bine, acum am treabă, i-am spus. De ce nu te duci să vorbești cu asistentul tău dedicat, în loc să-l furi constant pe-al altcuiva?

Am fost în mod vădit dură. Știam că Ninny se gândește la asta uneori: la cei doi băieți care ar fi trebuit să fie principala responsabilitate a lui Jared Boula. Niciunul dintre ei nu era băgat în seamă, dar directorul părea că închide ochii. Trecea cu vedere situația, ignorând cum Jared îi sărea pe cei doi băieți.

Sora mea nu a spus absolut nimic. M-am gândit să mă întorc să-i văd expresia feței, dar nu am reușit să mă întorc.

Liniștea a persistat, iar apoi s-a ridicat și a plecat.

Am rămas o vreme unde eram, uitându-mă la eseul pe jumătate terminat. Mi-l imaginam pe Jared cum vine a doua zi și vorbește cu mine și nu cu ea. Cum vrea să-mi atingă mâna. Și acea idee m-a lăsat cu o senzație de frică împletită cu dorință.

După aceea m-am retras și mai mult față de ea. Și mi-am dat seama că asta făceam și cu ceilalți. Mă îndepărtam de prietenii pe care mi i-am făcut în mod deliberat la școală. De profesorii care au fost entuziasmați de inteligența mea și de dorința mea de a învăța. Am

petrecut mai mult timp gândindu-mă, imaginându-mi versiuni alternative ale vieții mele. Ale lumii în care am trăit. Versiuni în care Callum făcuse front comun cu noi, unde venea să mă găsească și să-mi spună cât de mult a greșit.

Am căzut într-o lume a fanteziilor și, pe scurt, am devenit o victimă perfectă pentru vicleniile lui Frank Pinder.

•

Odată cu veștile legate de noul nostru plasament la a doua familie maternală, mi se părea că universul îmi oferise, în sfârșit, ceva bun. Un bărbat chipeș, atletic, cool de la mama natură devenise brusc parte din viețile noastre și ne spunea că ne iubește. Că mă iubește *pe mine*.

Îmi aduc aminte de prima oară când ne-am dus în vizită la el și la Evelyn, într-un sfârșit de săptămână însorit de mai, când era și o sărbătoare bancară. Frank pregătise mese și scaune în grădină și adusese o căldare uriașă plină de băuturi reci și înghețate. A alergat după noi, ne-a făcut să râdem întruna și m-am simțit în cel mai normal și relaxat mod, cum nu m-am mai simțit de mulți ani.

Am văzut cât de confuză a fost Ninny când Mark, asistentul nostru social, ne-a întrebat dacă am vrea să mergem să locuim la familia Pinder. În mod clar era cel puțin la fel de vrăjită de potențialul tată maternal ca și mine, dar, dacă ne mutam, trebuia să-l părăsească pe Jared, prietenul ei cel mai bun. Prietenul ei și nu prea.

Eu am fost cea care a convins-o. Nu e trist? Când am avut șansa să stăm de-o parte și să-l evităm cu totul pe unul dintre cei trei bărbați care au schimbat radical ce-ar fi putut să fie.

I-am spus că trebuie să ne mutăm la un moment dat de la casa de copii. Că probabil și Jared o va face în curând. Și că trebuie să acceptăm orice ni se găsește și să nu așteptăm un loc distractiv. Un loc care să ne fie acasă.

Și așa, într-o după amiază de septembrie, ne-am făcut bagajele la Henley Road și ne-am mutat în bungaloul mic și urât al soților Pinder, un loc care părea mai liniștitor tocmai grație banalității sale. Grație distanței de austeritatea rece a soților Murray-Watt.

Pentru o lungă vreme am crezut că am luat decizia cea bună. Frank era minunat. Amuzant, generos și extrem, extrem de răbdător. Nu se enerva niciodată când întârziam, nici nu ne certa când înjuram. De fapt, chiar încuraja puțin comportamentul acesta răzvrătit, spre amuzamentul oripilat al lui Evelyn.

A văzut toate modurile în care nu mă integram și le-a rezolvat. M-a învățat cum se vorbește pe stradă și m-a încurajat să vin la echipa de fotbal pe care o antrena și, într-un fel, mi-a dat o aură de popularitate și acolo. Vedeam cât de mult mă invidiau celelalte fete, chiar și Rhiannon cea snoabă și înstărită, care în mod evident era îndrăgostită de el.

A avut un efect profund asupra mea. Am încetat să mai controlez totul până la cel mai mic detaliu, inclusiv cât mâncam și am început să-mi fac prieteni mai buni. Am început să mă simt cu adevărat plăcută, ba chiar mi-am făcut și un prieten. Un tocilar drăguț și serios, căruia îi plăcea cât eram de deșteaptă. Cu toate că Ninny și-a găsit un prieten și mai fain. Cu un an mai mare decât ea, extrem de chipeș.

Dar mă îngrijora mult mai puțin acum că sunt întrecută de frumoasa mea soră. Se crease o nouă versiune a mea: una care a învățat să spună că lucrurile sunt *mișto* și nu grozave. Care *ți-o spunea* în loc să te insulte, care declara tot ce mi se zicea ca fiind *belea.* Care le spunea prietenilor că sunt *țâță de mâță* când reușeau ceva și care discuta cât de *duse cu capul* erau unele fete.

De fapt, acum eram super diferită de cum aș fi fost dacă aș fi rămas maimuțica soților Murray-Watt în continuare. Dar, oricât mă prefăceam că sunt acea persoană, știam și atunci că e o superficialitate. Că nu-mi păsa de petrecerile lor *mișto* sau de frezele lor *marfă.* Odată cu trecerea timpului, uneori îmi imaginam că plec departe de ei sau că le spun în față cât de puțin îmi păsa de dramele lor. Ce belea, nu?

Pentru o vreme chiar am fost fericită așa. Și de Evelyn chiar îmi plăcea. Gătea groaznic, era extrem de dezorganizată, dar era foarte bună. Și astea făceau ca lucrurile să fie și mai confuze atunci când Frank mă atingea brusc, mă săruta și îmi spunea că mă iubește.

Nu cred că trebuie să dau prea multe detalii despre ce s-a întâmplat, nu-i așa? Aveți toate declarațiile mele. Și pe cele ale surorii mele. Poate că deja ne credeți.

Singura parte la care vreau să vă concentrați este faptul orbitor de evident că totul a fost premeditat de el. Faptul că în mod clar o mai făcuse și înainte, acum că mă gândesc. De la încurajarea să bem, la afecțiunea fizică, până la ștergerea graduală a limitelor.

În prima noapte în care m-a violat – pentru că a fost viol oricum ai da-o, indiferent cât de mult credeam că sunt de acord – în prima noapte, Ninny era la un campionat de sărituri cu Evelyn. Și m-am simțit norocoasă să mă dăruiesc lui. Ba și mai norocoasă că a vrut să se uite la Gossip Girl cu mine, cu toate că, în mod evident, era prea adult pentru asta și că a comandat pizza.

Bineînțeles că nu m-am gândit atunci că acel serial a fost ales atent. Era episodul în care tânăra Blair își pierde virginitatea cu un bărbat care nu era prietenul ei.

În timpul acelei scene a început Frank să mă mângâie pe picior.

Poate că vă interesează sentimentele exacte care m-au făcut să mă las purtată de val. Mă simțeam mândră că bărbatul acesta frumos era interesat de mine. Nu de sora mea, așa cum a făcut-o Jared și nici de fetele superbe de la echipa de fotbal.

Și a mai fost vorba și de excitare. Răspunsul direct la o senzație nefamiliară și foarte dorită de atingere.

Și, într-un final, a mai fost și vină. Vina că nu îl puteam refuza, fără să fie pe nedrept. Fără să-l dezamăgesc.

Mi s-a părut că mă las purtată de val, de toate ce se întâmplau, așa că, inclusiv în momentele în care eram îngrozită de ce se întâmplă, simțeam că nu îl pot opri.

După aceea, mi-a spus cât de mult se gândise la asta. Că ce-am făcut noi era absolut în ordine, pentru că ne iubeam și că eu nu ar trebui să las vreodată pe nimeni să-mi spună altceva. Bineînțeles că mi-a zis că nu pot spune nimănui. Că asta mă putea scoate din casa maternală.

Chiar și atunci am simțit îndoială. Pentru că semăna foarte mult cu ce ne spuseseră soții Murray-Watt. Dintr-odată părea a fi manipulare și m-am îndepărtat de el.

Cred că Frank a văzut asta în expresia mea, pentru că mi-a pus mâna pe față și mi-a întors-o încet, cât să mă uit iarăși la el, și a spus:

— Dar eu nu voi permite să se întâmple nimic. Nu o să-i las niciodată să te ia de lângă mine. Chiar dacă asta înseamnă să pierd tot.

Și eu am fost suficient de proastă să cred. Așa că relația noastră a continuat, construită pe oportunități furate de apropiere. Când Evelyn lucra tura de noapte, îl așteptam să-mi spună când să vin să-l văd. Adesea îmi spunea să mă furișez la el la 1 noaptea și să fac tot ce pot să nu o trezesc pe Ninny. Alteori, îmi zicea în privat că nu ar trebui să riscăm în noaptea respectivă sau că era prea obosit. Îmi aduc aminte că eram cumva ușurată, dar și dezamăgită de fiecare dată când îmi spunea să nu vin.

La câteva săptămâni după ce am început să mă culc cu Frank, l-am văzut, în sfârșit, din nou pe Callum. Mă aștepta în fața porții școlii. Bine, ne aștepta pe noi. Pe mine și pe Ninny. Doar întâmplarea a făcut ca eu să ies prima.

Era prima oară când îl vedeam pe Callum de la marele fiasco cu Sally și Henry, și-mi aduc aminte exact cât de copleșit de rușine părea. Și cum rușinea lui o oglindea pe a mea.

Față în față cu fostul meu frate maternal, mă simțeam, brusc, murdară. Îmi imaginam că poate să vadă atingerile lui Frank de pe mine și că va fugi.

Dar a fost și o ușurare să îl văd. Arăta bine. Mai puțin sfrijit. Nu mai avea găuri în loc de ochi. Părea puțin mai mare. Avea aproape șaisprezece ani și era cu un cap mai înalt deja. Începea să arate tot mai mult ca un bărbat.

— Voiam doar să… s-a oprit, în mod clar încercând să-și găsească cuvintele cu care să-i spună că-i pare rău.

— Să-ți ceri scuze? am încercat eu să îl ajut. Dar nu știu cum am spus-o de a sunat aiurea, poate pentru că aveam exercițiu în a fi furioasă pe el. A sunat sarcastic. Dur.

Expresia i s-a schimbat și parcă a revenit la vechea beligerantă.

— Să explic ce s-a întâmplat. Trebuia să o fac de mai demult, dar este… nu eram pregătit. Și-a scuturat capul, ferindu-și privirea. Vreau să știi că am simțit că nu am de ales. Vreau să știți amândouă cât de greu mi-a fost. Niciodată nu a trebuit să… nu a trebuit să mințiți niciodată în fața lui Sally.

— Cu excepția fiecărei dăți când am spus că nu ai făcut ceva din ce făcuseși, am ripostat. De fiecare dată când i-am sugerat că Henry o înșală sau că e furioasă pe ea sau…

— Nu e același lucru, a spus, cu vocea dură. De fier.

Două din fetele din anul meu s-au oprit când au trecut pe lângă mine, au schimbat priviri și au continuat. Le-am văzut cum și-au întors capetele înspre noi, din mers, neștiind dacă să fie impresionate sau îngrijorate de acest băiat mai mare.

Îmi simțeam fața cum arde. Nu voiam să mă cert cu el.

Voiam să-i spun că îl înțeleg. Că l-am iertat deja. Dar tot ce-am putut face a fost să stau acolo și să mă uit urât.

Am auzit un strigăt de undeva, din spate. Numele lui Callum, spus cu niște inflexiuni calde care mie niciodată nu-mi ieșeau.

Deodată era și Ninny acolo, îmbrățișându-l, întrebându-l cum mai este. Dacă e bine. Chipul ei era luminos și vedeam și în Callum reflexia aceleiași lumini. Și asta parcă mi-a strâns stomacul.

— Sunt bine, i-a spus Callum. Totul e bine.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat? a întrebat Ninny, retrăgându-se și privindu-l curioasă. Pătrunzătoare. Te-au pedepsit?

— Nu, a spus. Și apoi, crispat, a mai adăugat: chiar a fost mai bine în primele luni după ce ați plecat. S-au comportat exemplar, în caz că mai reveneau serviciile sociale. Cred că Henry a făcut pe el de teamă. S-a retras și m-a lăsat în pace. A făcut o pauză, iar apoi, pe o voce mult mai joasă, a spus: și în mod evident voiau, de fapt, să se asigure că mă prind cu totul în pânza lor nenorocită de păianjen.

Părea atât de furios pe el însuși, încât, pentru un moment, am avut cea mai ciudată pornire să-l îmbrățișez. Dar, cu toate că ar fi fost greu să o fac când l-am cunoscut prima oară, acum era imposibil. Încă simțeam atingerile lui Frank pe mine și mi se păreau ca o infecție pe care aș putea să o dau mai departe.

— Așa că s-au înrăutățit lucrurile? am întrebat, încercând să fac totul să pară ca o întrebare simplă și nu ca o acuzație. Să evit să sune ca și cum i-aș zice că am avut eu dreptate, de la început.

— Pentru o vreme, a spus, uitându-se la mine și apoi în gol. Lucrurile sunt… destul de OK acum. Sunt aproape la fel de înalt ca

Henry. Am început să fac exerciții la sala de sport de la școală și să fac flotări și genuflexiuni de fiecare dată când mă încuie în beci. Și-au dat seama că nu mă mai pot controla cu forța. A zâmbit. Dar încă spun o grămadă de chestii oribile. Și încă adoră să mă priveze de mâncare. Dar acum am un loc de muncă în weekend, la pub. The Cuttings. Tot Pa Rewzi o administrează.

Mi-am scuturat puțin capul fără să cred, căci amintirea satului mi se părea stranie.

— Dar Pa Rewzi nu are cam o sută cinci ani?

— Cam pe-acolo, a spus. Și aproape că mi-a zâmbit. Oricum, e libertate. Când mi-e foame, îmi cumpăr ceva. A făcut o scurtă pauză. Ba chiar vor să mă adopte și… aș putea să o fac, știți. Aș mai putea să îndur câțiva ani până la majorat și apoi… apoi aș fi moștenitorul legal. După ce dau ortul popii, rămân eu cu tot.

Asta s-a simțit ca o lovitură în stomac.

— Callum, nu! am spus, fără să mă mai abțin. O să te amenințe cu moștenirea aceea pentru tot restul vieții. O vor folosi ca să te oblige să faci ce vor ei. Mai pot trăi o grămadă de ani, iar apoi să lase totul ca donație pentru caritate. Vei fi prizonierul lor…

— Nu mai sunt copil, a spus, înfoindu-se la mine. Nu mă mai pot controla ca înainte.

— E OK, a spus Ninny, punându-și mâna pe brațul lui. Faci ce e mai bine pentru tine.

Expresia lui Callum s-a calmat când a privit-o, dând aprobator din cap.

— Da, așa e. Trebuie să mă gândesc la viitor.

— Trebuie să prindem autobuzul, a spus Ninny apoi. Dar lasă-ne numărul tău. Ți-l dau și eu pe al meu.

Callum s-a uitat la mine, iar eu am ridicat din umeri.

I-am privit făcând schimb de numere de telefon, întrebându-mă dacă ar trebui să-mi scot și eu telefonul. Pentru o persoană atât de obișnuită să primească tot ce vrea de la ceilalți, mă simțeam lipsită de puteri când era vorba de Callum. Cu toate că, probabil, problema era că nu știu ce vreau.

Știam, însă, măcar un loc în care-l puteam găsi dacă aveam nevoie. Lucra la Cuttings, ajutându-l pe anticul Pa Rewzi să facă stocul la bar sau să servească o farfurie de mâncare moale. Cumva, acest ideal liniștit, rural, îmi dădea o senzație de pișcătură în ochi. Mi se părea la ani lumină distanță de unde eram.

Am privit-o pe Ninny îmbrățișându-l din nou, iar eu mi-am încrucișat brațele strâns. Callum m-a salutat cu un gest, fără să se uite la mine, iar eu m-am aplecat să-mi iau ghiozdanul. Apoi am urmat-o pe Ninny la autobuz.

Mi s-a părut greu să vorbesc cu ea pe drumul spre casă. În mod clar a înveselit-o întâlnirea cu Callum. Era mai veselă decât fusese în ultima vreme. Mi-a pus o sută de întrebări despre el și a făcut o sută de presupuneri despre viața lui de acum. Nu părea să-i pese că eu nu-i răspundeam.

M-am închis în mine când am ajuns acasă la familia Pinder și, pentru prima oară după mulți ani, am plâns în pernă. Când Frank a venit să vadă dacă sunt bine și și-a pus brațele în jurul meu și m-a pupat o dată după ureche, încă nu știam dacă voiam să mă pierd în îmbrățișarea lui sau să-i spun să nu mă mai atingă niciodată.

27.

— S-a întâmplat cu șapte sau opt luni în urmă. Nina a fost lovită de un șofer care nu s-a asigurat, a explicat Hanson cu vocea puțin strangulată chiar și pentru urechile proprii. Era în sala mică de ședințe, stând într-un triunghi cu șeful și cu O'Malley. A trecut în viteză pe zebră vorbind la telefon, a continuat ea. Eu conduceam pe cealaltă parte și am văzut cum o agață pe Nina. Am ieșit să o ajut și am rămas cu ea pe stradă. Câțiva bărbați s-au asigurat că șoferul nu are cum să plece. Avea, cel mai probabil, o încheietură ruptă, o bucată mare de piele julită pe picior și era, în mod clar, în stare de șoc. Așa că am început să vorbesc cu ea. Hanson s-a uitat către detectivul inspector-șef, care privea în gol, pe gânduri. Era imposibil să-și dea seama dacă era dezamăgit de ea sau nu. Mi-a spus că o cheamă Nathalie. Și, bazându-ne pe ceea ce știm, a făcut-o din cauza unei lipse de încredere înnăscute în autoritățile de orice fel.

— Și i-ai spus cum te cheamă, a continuat șeful, pe un ton atât de neutru că începea să semene cu Ben.

— Da, a spus Hanson dând din cap, după care s-a crispat. I-am zis și ce fac. De la ce secție sunt. A râs nervos. Era inteligentă și curioasă și mi s-a părut o idee bună să îi distrag, astfel, atenția. Probabil că i-am spus și ce zone acoperim de obicei. Nu sunt sigură. Dar partea care, partea care ar fi putut declanșa lucrurile, a fost când m-a întrebat de ce lucrez în poliție. Îmi aduc aminte partea aceea destul de clar acum că… acum că mi-am dat seama.

Detectivul inspector-șef și-a ridicat capul și a spus:

— I-ai zis atunci că îți place să ajuți oamenii, dar că cel mai mult îți plac puzzle-urile. Senzația pe care o ai când pui cap la cap piesele care vin împrăștiate. Cum trebuie să rezolvi misterul păstrând toate informațiile în minte și fiind gata să-ți schimbi total perspectiva când cineva sau ceva nou apare și-ți demontează teoria inițială. Cum totul e ceva între o integramă și un cub Rubik.

Hanson se holba la el, cu fata de un roșu arzător.

— Ai… ți-a spus Keely… ceva?

Șeful și-a scuturat capul, cu o expresie ușor amuzată.

— Tu mi-ai zis, prima oară când te-ai îmbătat la bar. I-a zâmbit. Mă tot întrebam de ce a venit Keely la mine, iar acum înțeleg de ce. Nu era despre mine și ar fi trebuit să-mi dau seama când m-a provocat. A ridicat din umeri amuzat. Recunosc că am subestimat-o. La început și în multe dăți după aceea.

O'Malley a zâmbit, cu o expresie compătimitoare.

— Cred că știi că noi toți am subestimat-o. Așadar… Nina i-a spus

lui Keely despre polițista aceea drăguță pe care a cunoscut-o și…

— Și Keely a hotărât că Juliette este singura persoană ce s-ar putea să o asculte, a spus detectivul inspector-șef. Mai exact, să treacă de cele trei cazuri aparent inventate de abuz și să accepte că EIAIC și serviciile sociale le-au dezamăgit de trei ori. I-a zâmbit ușor crispat. Și e posibil ca ce i-ai spus tu să-i fi dat ideea de a planta indicii. S-ar potrivi cu ceea ce știm despre Keely: să planifice totul în jurul gândirii unei persoane.

— Chiar îmi pare rău, a spus Hanson, simțind cum i se încălzește tot mai mult fața.

Șeful a râs.

— Nu cred că poți lua vina asupra ta, când tot ce-ai făcut a fost să-i răspunzi unui copil drăguț la întrebarea de ce ai vrut să lucrezi în poliție, a spus. Cu toate că sper să-ți fi dat seama, de atunci și până acum, că munca asta presupune o grămadă de lucruri plicticoase.

Hanson s-a simțit extrem de ușurată. Șeful nu era în niciun caz un atotștiutor încrezut, dar se aștepta să-i spună ceva măcar despre faptul că a oferit informații personale.

Ea a dat din cap, mimând seriozitatea.

— Am observat acest aspect de câteva ori, da.

— Așadar există speranțe pentru o carieră de management până la urmă, a spus șeful.

— Despre mine n-ar zice niciodată așa ceva, a spus O'Malley voios.

— Așadar, a continuat șeful, cu o voce puțin mai serioasă. Întorcându-ne la întâlnirea cu Nina de dimineață. Ce impresie ți-a lăsat? Părea sănătoasă? Și ai simțit că face toate acelea de bunăvoie?

— Nu părea rănită și în niciun fel de suferință fizică, a spus Hanson. Referitor la manipulare, nu știu. Era, la urma urmei, singură pe motocicleta care cred că-i aparține lui Callum. Ar fi putut cu ușurință să fugă altundeva sau să vină să discute cu mine mai mult, dacă voia. Și, din felul în care se uita la mine, părea foarte stăpână pe situație și concentrată. Aș zice că voia să o iau în serios.

— Ceea ce face plauzibil faptul că ea și Keely lucrează împreună, chiar dacă nu putem fi prea siguri de asta, a spus detectivul inspector-șef încet. Având în vedere în special probabilitatea ca Keely să-și fi orchestrat dispariția de la refugiu.

— Ce e dincolo de copacii spre care a plecat? a întrebat O'Malley.

— Câteva unități industriale care sunt închiriate ca locuințe, a spus Hanson.

— Echipa lui Quick deja investighează și încearcă să vadă dacă pot urmări unde s-a dus, a confirmat șeful.

— Dacă face cineva pariu, sunt bucuros să-mi pun toți banii pe ideea că nu o vom putea urmări, a spus O'Malley.

— Nu batem palma, a răspuns Hanson, scuturând capul. Totul a

fost pregătit mult prea atent. Știa exact unde voi fi și unde să se oprească pentru a putea pleca ușor. Aș zice că a fost o altă etapă a jocului.

— Așa pare, a spus detectivul inspector-șef. Dar mă tot întorc la întrebarea „de ce”. De ce să ne spună brusc să o găsim pe Keely și să se arate? Îi slăbește poziția. Ne este clar că nu e în pericol.

— Pentru că nu este doar despre dreptate? a spus O’Malley, ridicând din umeri. Sau poate că ne apropiam prea mult de găsirea Ninei; prea repede.

Șeful a făcut un semn că înțelege, cu privirea în gol.

— Mă întrebam dacă timpul este important pentru noi. Ne putem gândi la un motiv din cauza căruia n-am găsit-o pe Nina rapid? Care ar fi beneficiul unei întârzieri, odată ce-am ajuns în punctul în care să o credem?

— Ar putea fi undeva, într-un loc care să o ajute să-i aducă pe cei trei bărbați în fața justiției? a întrebat O’Malley.

— Dar deja îi aduce în fața justiției, a spus Hanson, prin interviuri, prin dovezile pe care ni le lasă.

— Ei bine, trebuie să existe un motiv, a spus O’Malley ridicând din umeri. Făcând asta, riscăm să renunțăm cu totul pentru că avem impresia că ne pierdem timpul.

Detectivul inspector-șef și-a ridicat capul.

— Din dovezile existente până acum, avem fotografii pe hard drive-ul lui Jared Boula, o scrisoare de la Frank Pinder și telefonul Ninei la el acasă. Și un videoclip cu un bărbat neidentificat. Niciun indiciu nu ne-a dus către Henry Murray-Watt, nu-i așa?

Hanson a făcut semn că nu.

— Nu, dar mai avem multe de aflat. Poate că ce a lăsat la magazinul din colț ar putea fi o dovadă împotriva lui Henry. S-a uitat la ceas. Să mă duc acolo acum?

— Da, a spus șeful, gânditor. Cred c-ar fi o idee bună. Știm că una dintre surorile Lennox a fost acasă la soții Murray-Watt săptămâna trecută, potrivit spuselor vecinei. Asta ne sugerează clar că era în căutarea unei fotografii sau a unui obiect pe care să-l ia.

Hanson și-a lăsat pixul jos și s-a ridicat, întrebându-se dacă Keely avea un alt plan pentru a-i face să o găsească. Încerca să-i ducă spre unul dintre abuzatori, așa cum o făcuse cu Frank Pinder?

A simțit un fior rece pe șira spinării. Sau, de fapt, încerca să-l provoace pe unul dintre abuzatori să facă ceva? Îi provocase și pe acești trei bărbați să o găsească?

28.

Nu știu de ce nu mi-a trecut niciodată prin minte că Frank i-o trage și soră-mii. Mă gândesc că făcea parte din manipularea lui să mă facă să cred că eram singura care însemna ceva pentru el. Că eram specială, chiar dacă el dormea cu soția lui în majoritatea timpului. Narațiunile lui deveniseră realitatea mea și am fost fraieră – atât de fraieră – în toate privințele.

Nu am avut habar până în dimineața în care am văzut-o pe Ninny cum se furișează înapoi în camera ei la șase, cu o oră înainte să fie nevoie să ne trezim. Mă trezisem doar ca să mă duc la baie și am lăsat lumina stinsă, pentru că nu aveam chef să orbesc. Nu am închis ușa de tot, așa că am văzut-o cu ușurință pe Ninny pe hol, unde era aprinsă doar o lumină portocalie de veghe.

Mi-am dat seama ce făcea. Era un mic ritual cu care eram familiarizată, furișatul acela, ținându-ți respirația, înapoi în pat. Doar că mereu o făcusem eu, ducându-mă mereu într-o cameră mai îndepărtată.

Ar fi trebuit să simt compasiune față de sora mea. Pentru Ninny cea vulnerabilă. Știu că ar fi trebuit. Dar tot ce simțeam atunci era o furie arzătoare. Pentru că îl avusese pe Jared doar pentru ea, pentru prietenul ei superb, pe care nu știu cum reușea să-l țină, deoarece eu l-am tot dat la o parte pe al meu, până ce nu a mai vrut să se întoarcă. S-a întâlnit cu Callum de două ori în două săptămâni. Avea totul și cu toate astea, îl voia și pe Frank.

Și el probabil o iubește, m-am gândit. Mai rău: probabil o iubește mai mult.

Această conștientizare a fost devastatoare. Simțeam cum mi se prăbușește lumea în cap. Iar acea senzație a amplificat și rușinea din mine. Mă simțeam mai coruptă, mai nepotrivită ca niciodată.

Pe parcursul celor două zile în care nu am spus nimic despre cele văzute, m-am spălat pe mâini, pe față și pe corp constant. Iar și iar. Încercam cu disperare să fiu mai curată.

În tot acest răstimp am simțit impulsul de a mă duce la Frank ca să-i cer un răspuns. Dar în mintea mea confuză îmi era teamă că o să se înfurie pe mine. Îmi era teamă că l-aș putea împinge să o aleagă pe sora mea.

Însă nu am reușit să-mi țin gura, să suport. Așa că m-am hotărât să-mi înfrunt sora. Să o întreb furioasă ce se întâmpla.

Oamenii spun adesea că X s-a albit la față. Eu am văzut această reacție doar de câteva ori, iar când m-am încuiat în camera lui Ninny și am acuzat-o că se culcă cu Frank, a fost cea mai reală astfel de

reacție. O pierdere stranie și totală a culorii din obraji.

— E greșit, a spus, uitându-se la mine cu o privire care nu-mi era confortabilă, în ciuda furiei. E atât de greșit. Eu nu… m-am simțit atât de recunoscătoare față de el, că era bun. Dar e atât de greșit. Nu știu ce să fac.

Se uita la mine ca și cum aș fi putut să o ghidez. Mă privise astfel de atâtea ori. De multe ori îmi făcea câte o criză, așteptând ca eu să-i rezolv problemele. Dar eram prea furioasă pe ea, ca să fac pe sora cea bună. Nu mă puteam gândi la sentimentele ei când eram plină de răni și de furie.

— Ai un prieten! i-am zis. De ce… de ce trebuie să-l furi pe el?

Nu am vrut să plâng. Voiam să fiu rațională. Fermă. Am crezut că o pot manipula ca să cedeze. Să mă lase să am măcar asta. Lucrul acesta pe care îl voiam, cu toate că mă făcea să mă urăsc pe mine însămi. Dar am început să plâng. Există momente când ceea ce simți e prea mult de suportat pentru minte. Indiferent cât de puternică cred eu că sunt, mi se întâmplă și mie.

Ninny m-a privit pentru o clipă, iar eu am văzut oroarea din ochii ei. Același lucru pe care îl simțisem și eu când mi-am dat seama că nu sunt singura.

— El… el o face și cu tine?

— Eu am fost prima! am spus. Eu nu… mă iubește. El chiar mă iubește.

M-am îndepărtat de ea, cu pumnii încleștându-se și relaxându-se și cu capul plin de furie. Și în fața mea era Ninny – cea inocentă, cea fragilă – care a înțeles totul mai bine decât mine.

— Ascultă… nu cred că ne iubește pe niciuna. Voiam să urlu la ea, dar s-a ridicat și mi-a spus: e greșit. Ceea ce face el e atât de greșit. Dar simt… că nu e dragoste. Nu e același lucru ca dragostea. A scuturat capul. Știi asta. Nu ar fi trebuit să le spună unor fete de paisprezece și de doisprezece ani că le iubește.

— Ba este dragoste, am zis. De ce ar vrea să mă sărute și să mă atingă?

După o pauză lungă, Ninny a spus, solemnă:

— Pentru că e ceva greșit la el.

•

După jumătate de oră de discuții am început să fiu de acord cu ea și, după câteva zile de gânduri agonizante, am procesat informația în totalitate. Următoarea dată când Frank m-a îmbrățișat când ne-a adus de la școală, aproape m-am topit. Dar apoi mi l-am imaginat îmbrățișând-o pe Ninny și mi-am dat seama că totul era greșit.

Evelyn a mai lucrat încă o tură de noapte miercurea aceea, iar Frank m-a rugat să vin să-l văd în seara respectivă. Am început să tremur ușor când i-am zis că nu pot pentru că eram la menstruație și-

mi era rău și mă simțeam balonată. Așa cum probabil v-ați dat seama, sunt o bună mincinoasă chiar și sub presiune, așa că a renunțat imediat.

În ciuda modului în care mă simțeam, tot a fost nevoie de un eveniment major care să mă convingă să-l raportez. Am fost afectată prea tare de eșecul cu soții Murray-Watt să mă gândesc la asta, la început. Dar Frank a reușit să se certe cu amândouă în doar o săptămână. Deodată, ne era extrem de clar că ne vedea pe amândouă ca pe niște obiecte.

Suportam felul în care îmi vorbea, dar ce m-a convins a fost să-l văd cum îi spune surorii mele că nu o să mai curvească de acum înainte.

L-am raportat a doua zi, Ninny și cu mine. A fost nevoie de tot curajul comun pe care l-am putut aduna. Și am avut nevoie de acel curaj iar și iar când ne-am spus povestea. Asistentului social. Detectivului ofițer. Detectivului inspector. O rundă constantă de agenți de poliție ale căror nume nici nu aveam timp să le învăț.

Și la ce bun? La nimic, cu excepția faptului că am fost amândouă împinse către bărbatul care a luat zdrențele care mai rămăseseră din noi și le-a sfâșiat încă o dată.

•

Cu o senzație a inevitabilului, ne-am întors la casa de copii cea ponosită cu miros de clor. Și ni s-a părut schimbată. Într-un fel puțin probabil, devenise un loc și mai rău. Nu ne așteptam la minuni, la Shangri-La, dar după Frank ne-am așteptat să avem măcar puțină pace. În mod evident universul nu era de acord.

Doi băieți puternici și agresivi de cincisprezece ani au venit și ei și au legat o prietenie rapidă și vicioasă. Tom și Brandon erau acum liderii necontestați ai acelui loc și era clar că majoritatea angajaților era la fel de incapabilă să le reziste, precum ceilalți copii. Îi priveam oripilate când îi îngrozeau și agresau pe cei mai mici, luând de la ei tot ce puteau cu o satisfacție cumplită. Și când oricare dintre noi încerca să protesteze, își îndreptau tot sadismul spre noi.

A devenit limpede destul de rapid că unul dintre angajați a răspândit zvonul cu privire la acuzațiile împotriva lui Frank Pinder. Tom și Brandon au început să ne întrebe ce ne făcea tăticul nostru, iar replicile lor au devenit rapid tachinări cu conotații sexuale. A fost hidos să vedem că celelalte fete sunt de partea lor. Adolescentele care de multe ori le erau victime, dar care se întorceau cu totul în încercarea de a câștiga o urmă de popularitate în fața lor. Ninny măcar era entuziasmată să-l vadă din nou pe Jared și era încântată să afle că acum era asistentul ei social dedicat. Dar nu îi mai era la fel de ușor să stea cu el, cu brațul lui pe umărul ei. Perversiunile lui Frank o înspăimântaseră și o făcuseră mai fragilă. Acum tresărea de fiecare

dată când era atinsă de el și îmi dădeam seama că acest lucru stârnea amuzamentul lui Jared.

Mă îngrijora faptul că lui Jared părea să îi placă de Tom și Brandon. Glumea cu ei, îi disciplina rar și uneori chiar se amuza când victimizau pe cineva. Cu un văz mai limpede, am văzut acum urâțenia care se ascundea sub pielea bronzată a lui Jared. Îi vedeam cruzimea și eram ușurată că și Ninny părea să vadă același lucru.

Dar asta nu a protejat-o. Nu chiar. Și nu a ajutat-o în niciun fel împotriva agresorilor de cincisprezece ani, care o făceau să tremure, să se albească de furie o dată la câteva zile din cauza tachinărilor agresive. Din cauza atingerii lor nedorite. A amenințărilor sexuale.

După a douăzecea oară când ne-au încolțit pe una dintre noi, fără ca vreun angajat de acolo să ne ajute, am decis să spun stop.

Am început să stau în camera de joacă singură mai toată ziua de sâmbătă și m-am simțit răsplătită când Brandon m-a abordat. El era cel dominant dintre cei doi.

Era așa un fanfaron, Brandon acela. O atitudine pe care am învățat să o interpretez. Nu era vorba de încredere, ci de teamă. Teama de lume; teama de ceva mai mare sau mai puternic; de a nu avea suficient statut pentru a supraviețui.

Dar asta nu mă împiedica să vreau să le dau una fanfaronilor ca el. Știu de ce este capabil un astfel de băiat.

— Hei, roșcovano, a spus, venind spre mine. Nu cred că mi-a zis vreodată pe nume. Nici măcar o dată.

A venit spre mine, care mă prefăceam că râd în colțul canapelei și s-a așezat, apropiindu-se, pe brațul acesteia.

— Mă ajuți cu ceva? Am auzit că-ți place să-ți pui gura la treabă și mi-ar prinde bine o curățare.

M-am uitat la el ca și cum chiar i-aș fi luat propunerea în serios, după care am închis cartea și i-am zâmbit într-un stil de prădător.

— Bine. M-am pus în genunchi pe canapea, ca să fiu la același nivel cu el. S-a dat puțin înapoi, evident șocat. Acceptarea necondiționată nu a fost, evident, parte din planul lui. Îți arăt ce-i plăcea lui Frank, dacă vrei.

Am văzut pe chipul lui o frică pură, autentică, iar apoi ceva ce știam că este entuziasm. Era foarte clar că, în ciuda vorbăriei, era complet lipsit de experiență. Nevinovat. Dar dacă pentru mine experiența însemna că eram murdară, pentru el însemna respect. Golăneală.

Sunt atât de multe diferențe între vierile fetelor și ale băieților, indiferent cât de tare ne luptăm.

S-a uitat spre ușă și a spus.

— Bine.

Am început să-mi mișc mâna încet pe piciorul lui, în sus, având în

minte o amintire bolnăvicioasă și tristă a momentelor când făceam asta cu Frank.

— El numea ce o să-ți fac Shangri-La. Știi ce înseamnă?

Brandon și-a scuturat capul că nu, cu ochii pe mâinile mele.

— Înseamnă un tărâm al plăcerii pure. Era puțin masochist Frank, am spus eu o pe o voce joasă. Așa că-i plăcea enorm când… îi făceam asta.

Și l-am apucat de unde știam că ar trebui să îi fie ouăle, prin pantalonii lui largi de trening și am sucit.

S-a aplecat înainte de a face altceva, apoi m-a împins atât de tare că am căzut și mi-am lovit capul de celălalt braț al canapelei. Din fericire, durerea lui Brandon era prea puternică ca să vrea să mai facă altceva. S-a ridicat, aplecat de spate la maximum, strigând cu o voce meschină și joasă că sunt o târfă, plângând în același timp.

Bietul băiat, m-am gândit. Se aștepta la paradis și a primit agonie. Nici nu le putea spune celorlalți despre asta. Nu fără să-și strice reputația.

Ce nu știam atunci era cât de ușor îi va fi să întoarcă adevărul.

Să spună o poveste complet diferită care avea să-mi facă rău și – mai mult – surorii mele. Asta însemna că pentru a treia oară niciuna dintre noi nu va fi crezută.

Dar atunci am simțit-o ca pe o victorie. Pe termen scurt, am fost lăsate în pace. Nu știu ce i-a spus Brandon prietenului său la fel de necioplit, dar niciunul nu ne-a mai abordat vreodată.

Și asta a cimentat în mine ideea că dreptatea ți-o faci doar tu cu mâna ta. Niciuna dintre instituțiile menite să ne ajute nu a intervenit vreodată. Dacă voiam să mă protejez – și să o protejez și pe Ninny – trebuia să fac ceva.

29.

Jonah încerca să proceseze toate informațiile, înainte ca ele să-i scape. Firele plasei lui Keely Lennox erau țesute atât de elaborat și metodic, dar încă nu-i înțelegea ultima mișcare.

Nu avea sens să o trimită pe Nina pe acea motocicletă. Keely se pare că și-a ales momentul dispariției și a lăsat videoclipurile pentru a se asigura că el și echipa au toate indiciile necesare. Indicii pe care le-au urmat. Deja erau motivați să o găsească pe Nina și, odată cu găsirea lui Sarah Mallard în casa soților Pinder, erau și mai motivați.

De ce și-a arătat, așadar, cărțile? De ce să le arate că Nina e bine și să-i roage să se concentreze și nu să o urmeze? Ce nu vedea?

Era sigur, așa cum o făcea de obicei, că trecea cu vederea ceva extrem de important. Se simțea ca și cum era blocat să privească un tablou de la câțiva milimetri distantă, văzând forme ciudate, fără sens. Era sigur că își va da seama la ce se uită, doar dacă face câțiva pași înapoi.

Acum găsiți-o pe sora mea…

Ce voia ca ei să facă?

Încă se învârtea în cerc când a venit O'Malley.

— Am sunat la administratorul clubului de fotbal unde antrenează Frank Pinder și chiar aș pune pariu că ne ascunde ceva despre Frank, a spus. Mă duc să-l văd în persoană.

— OK, a răspuns Jonah, cu mintea încă la Nina. Dar să te asiguri că ai o mașină de poliție gata, în caz că Frank se ascunde acolo.

•

I-a luat lui Hanson mai puțin de cinci minute să găsească indiciul lui Keely de la magazin. A fost lăsat de un curier, care cel mai probabil era Callum Taylor.

Întrebată cum o cheamă de vânzător, Hanson i-a dat numele real – ceea ce s-a dovedit că era răspunsul corect.

— O, sunt coletele mari, a spus vânzătorul. Trebuie să vii în spate și să le iei. Unul dintre colete este al naibii de greu.

Hanson a așteptat până ce a dus cutiile la mașină una câte una, după care și-a pus mănușile chirurgicale. A fost nevoie de câteva încercări cu o cheie mai robustă să desfacă banda adezivă de pe cutia mai grea, care apoi s-a deschis ușor.

Înăuntru, pus în niște bucăți asimetrice de polistiren expandat, era un calculator. Și cu toate că nu avea niciun element imediat care să confirme teoria, Hanson ar fi pariat pe orice că este al lui Jared Boula.

•

Administratorul clubului sportiv Southampton Tigers locuia într-o

casă care în mod evident costase mult mai mult decât cea a lui Frank Pinder. Era o căbănuță albă într-o nepotrivire de case de pe Welland Road, aproape de centrul pitoresc din Lyndhurst.

Numele administratorului, așa cum știa O'Malley, era Colin Sergeant. Poza extrem de formală de pe site-ul clubului i-a spus că are vreo patruzeci de ani și că pare a fi având o părere bună despre sine însuși. Colin deja îi asigurase pe O'Malley și pe Quick că nu a auzit nimic de Frank din weekendul trecut. Dar, spre deosebire de Quick, O'Malley nu l-a crezut.

Urmând sfatul șefului, și-a adus doi polițiști în uniformă cu el, sperând că prezența mașinii de poliție și a polițiștilor vor avea efect.

Fotografiile cu mesajele lui Sarah Mallard pe care i le trimisese Lightman îi erau în minte, când s-a dus la ușă. Chiar și fotografia unei fotografii a unei capturi de ecran tot era puternică. O'Malley simțea o nevoie arzătoare de a-l aduce pe Frank Pinder la secție. Senzația era potențată și de faptul că nu o crezuse pe Keely înainte.

A fost puțin surprins când ușa a fost deschisă de o adolescentă cu cercei cu perle și un hanorac Jack Wills.

— O, înțeleg. Și-a încrucișat brațele. Ai venit să ne iei la întrebări despre Frank, nu? S-a uitat atât la el, cât și la polițiști. Avea un accent clar de școală privată și lipsa de respect pentru ei era aparent nelimitată.

— Rhiannon. S-a auzit vocea unui bărbat de undeva din spate. Era chiar Colin Sergeant, poza devenită realitate, care și-a pus palmele pe brațele ei și a dat-o la o parte. A venit în ușă iar Rhiannon a rămas fix în spatele lui, privind cu o intensitate malițioasă.

— Da, a spus Colin zâmbind. Ce se întâmplă? Credeam că am discutat tot ce trebuia.

O'Malley s-a întrebat, pentru o clipă, ce făcea de fapt Colin la muncă. Dădea impresia generală a unui bărbat cinstit din clasa muncitoare. Accentul lui nu era genul pe care-l au băieții din zona Thornhill, dar îmbrăcămintea îi era Crew Clothing, potrivită casei scumpe. Și fiica lui cu siguranță a fost educată undeva la o școală de fițe.

— Sunt detectivul sergent Domnall O'Malley, a spus. Am discutat ceva mai devreme. Acum avem motive să credem că Frank Pinder ar putea fi în Lyndhurst la urma urmei. I-a zâmbit și el lui Colin. Mă întrebam doar dacă ești sigur că nu l-ai văzut.

Colin și-a scuturat capul și a oftat, aparent sincer.

— Sincer, ți-aș spune dacă aș ști ceva folositor.

— Așadar, nu te-a vizitat nici aseară, nici azi? a întrebat O'Malley.

— Nu, nu a venit.

O'Malley a dat din cap aprobator. A zâmbit iarăși.

— Ai putea să ne faci un tur al casei?

După o ezitare infimă, Colin a spus:

— Desigur.

— Tara! acum vorbea Rhiannon, cu o limbă ascuțită. Un protest.

— E bine, e bine, a spus, făcând un pas înapoi cât să intre ei.

Rhiannon a rămas înghețată pentru o clipă, iar apoi s-a întors și a urcat pe scări, câte două deodată.

O'Malley a intrat pe holul destul de îngust înaintea celor doi polițiști, iar privirea i-a fost atrasă de o geantă care era pe jos. Încă avea eticheta pe ea, dar era plină. Colin s-a mișcat rapid să-i blocheze perimetrul lui O'Malley.

— Aceea este a lui Frank, domnule Sergeant? a întrebat.

A urmat o pauză, iar apoi Colin i-a răspuns:

— Bine, uite. I-am împrumutat lui Frank niște bani de dimineață, iar el și-a lăsat câteva lucruri aici pentru mai târziu. Era disperat. Și trebuie să-l lăsați în pace. Știu totul despre manipulările fetei. Nimic din ce spune ea că s-a întâmplat nu e adevărat. A fost achitat cu totul și acum toată mizeria asta… a clătinat din cap. O să-mi protejez tovarășul când știu că e un tovarăș bun, nu?

O'Malley a oftat.

— Știi unde este Frank acum?

— Nu am idee, din păcate, a spus Colin. A venit pe la unsprezece. I-am dat câteva sute, bani gheață și a plecat iarăși.

— Nu a spus când se întoarce să ia geanta?

— Nu, dar eu i-am zis să vină oricând, a spus Colin cu fermitate.

— Te superi dacă ne mai uităm pe aici?

— Vă invit, a spus Colin, zâmbindu-i ca și cum nu ajuta și îi era complice unui infractor căutat.

O'Malley i-a trimis pe polițiști să verifice parterul, iar el a urcat la etaj. În mod evident, Rhiannon nu voia poliția acolo, iar O'Malley suspecta că mai erau și alte motive în afara gențiii aceleia.

A găsit fata rapid. Era într-o cameră foarte mare, foarte albastră, stând pe pat cu spatele la ușă. De unde era O'Malley îi era foarte clar că-i trimitea cuiva mesaje.

— Te superi dacă aruncăm o privire și aici? a întrebat-o O'Malley.

Când i-a auzit vocea, i-a sărit telefonul din mână, întâi pe pat și apoi pe jos. S-a aplecat să-l ia, iar apoi s-a uitat către el, ridicându-se și ducându-se spre ușă ca să iasă pe scări.

O'Malley a privit-o cum pleacă, după care s-a uitat prin dormitor, fără să vadă nimic din ce ar fi al lui Frank Pinder. Când era pe punctul de a păși afară, Rhiannon s-a întors, s-a pus în ușă și a zis:

— Nu ar trebui să asculți ce zice Sarah Mallard. Nici într-un milion de ani Frank nu ar atinge-o. E o dubioasă fără prieteni.

— Știi că aseară a fost cu Sarah? a spus O'Malley. Cum ai aflat asta?

Colin a apărut în spatele ei și i-a pus o mână liniștitoare pe umăr.

— Ne-a spus Frank mai devreme.

O'Malley a trecut pe lângă ei spre capul scărilor, lăsând-o pe Rhiannon să se întoarcă în cameră, iar după aceea fata a trântit ușa. Când s-a închis, O'Malley s-a întors spre Colin Sergeant și a spus:

— Cred că trebuie să discutăm puțin, jos.

•

— Am reușit să interceptăm vehiculul în afara orașului după ce a luat-o pe Keely Lennox, a spus ofițerul lui Quick. Stătea lângă mașina 4x4 goală, care era parcată atent într-un loc de pe colț, la centrul pentru natură sălbatică. Lightman s-a oprit puțin mai departe, urmărind cu ochii liniile vehiculului. Au venit imediat aici. Nu am reușit să-l vedem clar pe șofer. Purta șapcă și cagulă.

Lightman a dat din cap, încărcând imaginea cu Range Rover-ul lui Sally Murray-Watt pe iPad. Era clar pentru el care era răspunsul, dar, cu toate acestea, s-a uitat atent la forma mașinii din fața lui. La capota crestată. La gratiile din față. La vopseaua ciobită. La lipsa insignei.

— Crezi că știi a cui este? a întrebat ofițerul.

S-a uitat la ea, recunoscând zâmbetul pe care i-l afișa. Era genul de zâmbet pentru care avea doar un răspuns: neutralitate.

— Am avut o idee, a spus, dar se pare că nu una corectă.

Mașina aceasta, în care Keely plecase de la apartamentul-refugiu, poate că are aproximativ aceeași formă și culoare ca cea din fotografiile sale, dar cam atât cu privire la similarități. Era un Land Rover Discovery de la finalul anilor nouăzeci, nu un Range Rover care apăruse o decadă mai târziu. Nu era al lui Sally Murray-Watt.

— Bine că am verificat, a spus ofițerul. Și apoi, cu un alt zâmbet din acela, a spus: vrei să te uiți la ce se află pe bancheta din spate?

•

— E greu să afli că o persoană pe care o placi este acuzată, a spus O'Malley, luând cana de cafea pe care Colin a decis brusc să i-o prepare. Mi s-a întâmplat și mie, cu un locotenent de-al meu, când eram în armată. Îmi plăcea de el. Credeam că e un om bun. Nu l-am văzut niciodată să aibă un comportament neadecvat și asta am și spus. Cred că e singurul lucru pe care-l poți face în astfel de situații. Trebuie să fii sincer cu opinia ta.

Colin s-a lăsat mai pe spate, încrucișându-și brațele pe piept.

— Așa că înțelegi. Îl știu pe Frank. Îl știu de opt ani. Am încredere în el cu orice copil.

— Desigur, desigur, a spus O'Malley. Inclusiv cu fiica ta.

— E o mare fană a lui, a afirmat Colin. Și are de ce. Cum lucrează cu echipa ei – și pozitivitatea pe care le-o inspiră – e ceva unic.

O'Malley a dat din cap aprobator.

— Echipa de fotbal, deci? Să înțeleg că e un antrenor devotat.

— Este.

— Comunică? a întrebat, ridicând din nou cana de cafea. Frank și fiica ta?

Zâmbetul lui Colin s-a blocat.

— Doar ocazional.

— Mă gândesc că e singura modalitate de a păstra legătura cu adolescenții, a continuat O'Malley. Mesaje. FaceTime.

— Exact, a confirmat Colin.

O'Malley a luat o înghițitură mare de cafea. Era foarte bună, s-a gândit. Aproape că a meritat așteptarea cât s-a luptat Colin cu mașina de cafea aflată pe blat. Presupun că îți arată mesajele, când îi scrie el?

A urmat o pauză, iar Colin a spus apoi:

— Ei, haide. Îi respect intimitatea.

O'Malley a făcut un semn înțelegător cu capul.

— Probabil doar chestii normale.

Colin, așa cum observase O'Malley, nu băuse deloc din cafeaua lui, iar expresia îi era puțin distantă.

— Știi ce-i trimitea lui Sarah Mallard? Frank? a întrebat O'Malley, după o clipă.

Colin a oftat.

— Sigur banalități. Discuții despre antrenamente. Încurajări.

O'Malley a dat iarăși din cap.

— Am văzut câteva mesaje. Am fost norocos că am văzut, căci el îi cerea să le șteargă pe toate.

După o altă pauză, una pe care O'Malley chiar a lăsat-o fericit să treacă atunci când a continuat să își bea cafeaua încet.

— Ce… ce fel de mesaje îi trimitea? a întrebat Colin, într-un final, iar O'Malley a fost atent să nu-i arate nicio reacție.

— Nu pot fi foarte clar, știi? a spus el încet. Sunt dovezi care vor fi folosite împotriva lui. Dar… era grafic. Multe fotografii. Pe unele le-a trimis el, pe altele le-a cerut. Nu e de mirare că a fugit. A privit în depărtare, scuturându-și capul. Cu toată sinceritatea, Colin, eu mi-aș face griji pentru fiica mea. Cred că e mai important decât unde e Frank sau ce credem despre el.

— Ești sigur că e pe bune? a întrebat Colin. Ar putea fi o făcătură.

— Suntem destul de siguri, a spus O'Malley. Numărul folosit a fost de pe un telefon de unică folosință, pe care l-am găsit într-o geantă acasă la Frank. Credem că acum are altul și că, de când a fugit, îl folosește pe acela.

După o pauză, Colin l-a surprins întrebând:

— Ce s-a întâmplat cu prietenul tău în armată? Cu locotenentul?

O'Malley a zâmbit.

— Am văzut multe dovezi, într-un final, care m-au făcut să-mi schimb părerea. A abuzat toți recruții noi din momentul în care au

pășit în cazarmă. Și totul în timp ce eu credeam că e un soldat bun. Un prieten.

S-a ridicat după doar o clipă, satisfăcut să vadă cum Colin arăta mult mai palid decât înainte.

•

Jonah s-a retras în biroul său și, cu o senzație de necesitate absolută, a mai încărcat o dată înregistrările lui Keely. A luat-o de la început, trecând printre ele ca să găsească pasajele care îl interesau.

A notat inconsecvență după inconsecvență, fiecare incontestabilă. Și, cu siguranță, absolut intenționată. Aceste indicii stăteau în echitația la care Keely spusese că se pricepea sora ei. În descrierea memoriei incredibile a surorii. În atracția ei evidentă față de Callum Taylor care a ajuns să iasă cu Nina. Și în comentariile despre alergat.

Dădea când înainte, când înapoi, de la raportul de plasament la interviu și, într-un final, a reușit să ajungă unde trebuie. Să vadă totul.

A deschis baza de date. I-a luat doar un minut să găsească ce voia: fotografiile pe care le făcuse cu Lightman acasă la familia Lennox.

A trecut printre poze până ce a găsit-o. Acolo, în sufragerie, se afla ceva aproape la fel de important ca videoclipul lăsat pe iPad. Lângă o poză de familie se afla desenul unui copil.

Era prins pe perete cu bandă adezivă și nu agățat în cui. Se vedea o familie de trei persoane, cu două fetițe desenate abstract și o femeie. Și într-un scris copilăresc, lângă fiecare, un nume: Ninny, Mami, Nina.

Când a realizat brusc că s-a înșelat cu privire la toate acestea, a început să-i vibreze și telefonul. I-a răspuns lui Lightman, care i-a spus succint:

— În mașina în care a dispărut Keely Lennox aseară încă se află geanta ei cu produse de igienă. Mai este și o păpușă, îmbrăcată ca să arate ca Nina, o rolă uzată de bandă izolatoare și niște legături de cablu. Nu cred că Keely s-a dus de bunăvoie.

30.

Ziua în care am văzut-o pe Ninny cu Callum Taylor a schimbat multe pentru mine. Era piesa finală în puzzle-ul propriei mele naturi. În acceptarea realității a ceea ce eram și cum fiecare promisiune de a fi diferită, de a fi mai bună, era goală.

Viața mea se minimalizase deja atunci. Mi-a fost negată promisiunea unei familii maternale care ar putea să mă iubească, după două eșecuri amare. Mi-a fost negată ideea unei lumi corecte, după ce am fost tratate aspru de lege. Negate prieteniile apropiate și șansa de a avea o relație normală cu unul dintre băieții de la școală, din cauza oribilității care devenisem.

Bănuiesc că era inevitabil ca rezultatul acestor elemente să fie o retragere în sine. Un eșec în *simțire*. Încasarea de lovitură după lovitură a avut efectele sale asupra unei firi care deja era înclinată spre răceală și care s-a închis cu totul.

Îmi aduc aminte că eram la școală într-o zi când Leanne, o fată din clasa mea cu care trebuia să fiu pe atunci bună prietenă, a căzut rău pe terenul de fotbal. Era clar când și-a ridicat capul că se rănise grav. Deja îi curgea sânge din nas și atunci când și-a deschis gura într-un efort de a respira, am văzut cum doi dintre dinți i se dislocă din gingie în partea din față.

S-a uitat la mine după ajutor. O durea, era în pericol și era speriată.

Și cu toate că m-am aplecat și am început să o ajut, nu simțeam nimic. Am vrut să am o reacție reală, umană, însă am găsit un vid.

Dar se pare că era posibil ca eu să simt ceva. Aveam nevoie doar de ceva care să atâțe o gelozie suficient de puternică și dorința arzătoare de răzbunare.

•

M-am dus la cinema cu Leanne sâmbătă după-amiază. Nu făceam asta foarte des acum, când începusem să lucrez în fiecare sâmbătă la un butic de haine vechi pentru femei. Aveam doar o sâmbătă liberă la șase săptămâni, iar duminica era singura șansă să ies să alerg, petrecându-mi apoi după-amiaza într-un fotoliu, citind.

Cred că Ninny a uitat că o să fiu și eu acasă în acea zi. Sau poate că a presupus că nu o vede nimeni. Nu e ca și cum Southampton e un sătuc în care tot ce faci e pus sub lupă. Și ieșisem puțin din cotidian, căci hotărâsem să ne uităm la un film artistic la PictureHouse din Ocean Village, în loc de ceva modern la Odeon.

Indiferent ce-a crezut sau nu Ninny s-a întâmplat să fie în aceeași stație de autobuz de pe Canute Road în care mă duceam și eu, iar părul ei bogat, precum flăcările, atrăgea instantaneu atenția asupra ei.

Am recunoscut silueta de lângă ea într-o clipită. Îmi era la fel de familiară, ca forma propriului corp.

M-am poticnit când i-am văzut și am pășit sub o boltă de lângă ușa familiei Whetherspoon. Știam că se întâlneau frecvent fără mine, dar nu am reușit să o confrunt pe Ninny cu privire la asta. Nici să o întreb cu blândețe. Nu puteam să recunosc în fața surorii mele că vreau să știu fiecare mic detaliu despre Callum, în timp ce uram de-a dreptul să-i aud numele.

Eram prea departe ca să aud ce vorbesc, dar asta le-a făcut mișcările și mai clare. Tot ce făceau era ca un dans al intimității, iar eu eram înghețată, căci ceva ciudat se întâmpla în inima mea în timp ce încercam să-mi dau seama dacă devenise o chestiune romantică sau dacă o pot opri.

Și apoi a apărut autobuzul 17 care a tras lângă trotuar, iar Callum s-a aplecat și a sărutat-o, gurile lor împreunate și brațele unul în jurul celuilalt arătând că acesta era deja un obicei. O rutină.

Am simțit că ceva crapă în interiorul meu, lăsând valuri de rece și de cald să se contopească. Partea din mine care voia să plece era copleșită de partea fierbinte, furioasă, care voia să-i privească și să-i sfâșie pe amândoi cu mâinile goale.

Sărutul s-a încheiat când Ninny s-a desprins din îmbrățișare și s-a dus să se urce în autobuz. Callum a așteptat-o să se așeze și apoi i-a făcut semn cu mâna când a plecat.

Fără a fi conștientă de asta, l-am urmărit. Nu mă simțeam a fi eu când mergeam pe drumul acela. Eram doar o masă. O singură inimă care bate într-un ritm cumva conectat cu vederea mea.

Callum a mers repede pe Canute Road, cu privirea fixată înainte, spre norocul meu. Nu cred că eram capabilă să mă ascund.

A traversat până ce am ajuns de-a lungul Queen's Park și apoi s-a furișat pe-o poartă, iar umbrele lungi ale copacilor căzeau pe el și îl camuflau. Mi s-a părut normal să-l urmez în penumbră.

L-am văzut cum își aprinde o țigară, iar apoi se întoarce ca să se așeze pe una dintre puținele bănci care mai erau în lumina soarelui.

Atunci m-am luptat să-mi revin. Să îmi conștientizez din nou corpul, ca să pot schimba ceva. Să plec de acolo. Dar mă văzuse deja și privirea îi era îndreptată spre mine, ca și cum știa că vin.

Și-a scuturat capul în fața mea, cu chipul pe jumătate furios, pe jumătate resemnat.

— Ce faci aici? a întrebat. Nu era ca o acuzație, dar nici prea prietenos nu suna.

— Te-am urmărit, am spus. Cu oricine altcineva, m-aș fi prefăcut că era o coincidență. Că s-a întâmplat să mă plimb printre copacii de la King's Park și de ce să nu fiu acolo? Dar știam că nu funcționa cu el. Callum știa cine sunt. Ce sunt.

A oftat și a mai tras o dată din țigară.

M-am dus spre el, așteptându-mă cumva să se ridice și să plece, dar a rămas acolo unde era și a întrebat:

— De ce ai vrea să mă urmărești? Nici măcar nu-ți place de mine.

M-am gândit să întreb despre Ninny. Cred că știa că i-am văzut împreună. Dar, în schimb, i-am spus:

— Nu îi lăsa să te adopte, nu o face.

Chipul i s-a crispat și a spus.

— E prea târziu. Am făcut-o deja.

Îmi era aproape clar că deja folosiseră adopția împotriva lui. Că deja l-au rănit într-un fel nou, mai teribil. Am simțit cum mi se face inima cât un purice și, fără să vreau, m-am așezat lângă el.

— Ce-au făcut? am întrebat.

S-a uitat în cealaltă parte, iar eu mi-am dat seama că se abține să nu plângă. Să nu răbufnească în fața mea.

— Au completat toate formularele de înscriere la facultate cu veniturile lor ca niște părinți model și acum… acum spun că nu o să văd un ban. A aruncat țigara violent departe de el, cu toate că nu o terminase. Și nu pot să primesc bursă pentru că ei câștigă prea mult și au declarat că vor plăti, iar acum am șase luni la dispoziție ca să câștig suficienți bani cu care să-mi plătesc taxele și mâncarea și chiria pentru primul semestru. Iar după aceea nu știu ce voi face, dacă ajung până acolo.

Deja-mi imaginam expresia îngâmfată a lui Henry când i-a spus lui Callum că nu e demn de ajutorul lor și m-am întristat.

— Nu-i poți raporta la universitate?

— Nu sunt proști, a spus el, răgușit. Și nici eu, chiar dacă ție asta-ți place să crezi. Au transferat toată suma în contul meu, mi-au luat cardul și au scos toți banii, ca să pară că i-am cheltuit eu.

Mânia mea familiară față de ei ieșea din nou la suprafață. Indiferent cât de furioasă eram pe Callum, îmi venea să mă duc atunci la ei și să le iau toți banii. Mai mult decât atât. Voiam să mă răzbun pe tot ce au făcut.

— Trebuie să poți face ceva, am spus.

— Uite că am rămas fără idei, a spus el cu amărăciune. Momentan, tot ce pot face este să-mi petrec fiecare minut lucrând la Deliveroo.

Nu chiar fiecare minut, îmi venea să-i spun. Avea suficient timp să se vadă cu sora mea. Dar când m-am uitat la fața lui, la corpul lui, la silueta lui atât de familiară, mi-am dat seama că arăta epuizat. Resemnat. Învins.

— Trebuie să-i oprim, am spus eu încet și apoi, înainte să-mi spună că deja a încercat să o facă, am zis: nu doar cu asta. Trebuie să îi oprim. Din tot ceea ce fac.

S-a uitat la mine, arătând parcă și amuzament și frustrare:

— Uite ce bine ne-a mers data trecută.

— Am eșuat pentru că nu am avut dovezi, am spus. Și pentru că am crezut că sistemul trebuie să fie drept. Dacă vrem să-i doborâm, trebuie să avem atât de multe dovezi, încât să fie copleșitoare.

— Nimeni nu o să te mai ia în serios, a spus, cu vocea încordată. Simțeam vina cu care vorbea. Conștientizarea că, în mare parte, era vina lui. Nici măcar dacă te susțin și eu. O să pară răzbunare sau manipulare sau că nu știu că voi două… aveți probleme.

Am știut atunci că Ninny i-a zis despre Frank. Simțeam cum îmi ard obrajii, dar tot m-am uitat la el cu o privire neutră, fără să schițez nimic.

— Bineînțeles că o vor face, am spus. Dacă punem ceva la cale care să-i facă să asculte.

— Ce anume? a întrebat.

Și adevărul e că nu am știut ce vreau să zic până ce am zis-o. Până ce am fost nevoită să-i răspund. Dar când m-am auzit rostind cuvintele mi-a fost clar și i-am zâmbit. Până și justiția se va implica dacă există o amenințare.

Pentru o clipă am crezut că va fi de acord, am văzut speranța din el. Strălucirea din ochii lui.

Dar apoi a oftat scurt, exasperat și s-a întors.

— La naiba, nu suntem în Avengers. O să ne ardem sau mai rău. Și-a clătinat capul. Nu o să fac nimic care să-i facă să se răzbune. Am prea multe de pierdut. S-a ridicat furios, dar în loc să plece imediat, a ezitat și mi-a spus: Și tu ar trebui să ai grijă. Ei vă urăsc. Pe amândouă. Nu cred că știți cât de mult. O să găsească o cale să se răzbune pentru faptul că i-ați părăsit așa și trebuie să-ți fie măcar puțin teamă.

M-am dus spre casă de la Queen's Park pe jos, arzând în mine dorința de răzbunare. Indiferent cât de pesimist era Callum, știam că o pot face. Nu singură, ci cu puțin ajutor. Cu ajutorul lui.

Dacă era vorba doar să-l opresc pe Henry Murray-Watt, poate că aș fi făcut ceva de una singură. Eram sigură că sunt suficient de deșteaptă să i-o fac. Aveam nevoie doar de timp. De răbdare. De precizie.

Dar, pe când mergeam cu furia asta în mine, am început să mă gândesc și la Frank Pinder. La ce le făcea, probabil, acum altor fete tinere. Și am văzut atunci, într-un moment de revelație oarbă, exact cum ar putea fi.

Nu știam pe atunci despre Jared Boula, nu știam că modul în care începuse sora mea să-i reacționeze era din cauza fricii față de el și nu din cauza experiențelor anterioare. Nu știam că o trântise la perete și că și-a băgat degetele în ea, pentru că nu a avut puterea să ne spună mie sau lui Callum.

Așadar, ca o mică confesiune pentru tine, una care sper să ți se pară revelatoare: Jared Boula nu m-a atins pe mine niciodată. Pe sora mea a atacat-o. Pe Ninny.

31.

După vizita la Colin, O'Malley i-a lăsat pe ceilalți agenți să plece și a rămas în mașină, scriindu-și notițele. A lăsat portiera șoferului ușor deschisă, care s-a întâmplat să fie de aceeași parte cu casa. O imagine inocentă, s-a gândit. Un polițai care își face hârtiile.

Nici nu l-a surprins când ușa casei lui Colin s-a deschis la doar cincisprezece minute de când a plecat.

Colin părea a fi un bărbat extrem de diferit de cel care l-a primit cu puțin timp înainte. Atât zâmbetul, cât și aura lui de siguranță se risipiseră, iar fruntea îi era crestată de anxietate.

Avea un telefon mobil în mână, cu o carcasă albastru pastel.

— Domnule sergent, cred… și-a dres vocea. Cred că trebuie să vedeți asta.

I-a întins telefonul. O'Malley l-a luat fără să-l întrebe cum de îl are. A presupus cu tărie că Rhiannon nici nu știa încă faptul că tatăl ei i l-a luat.

Pe ecran erau doar trei mesaje între Rhiannon și o persoană al cărui număr a fost salvat C xx.

> Poliția e aici, te caută. Știu de bani și de geantă. Nu te poți întoarce. Dacă ai nevoie de ceva, găsesc eu o cale să-ți aduc. Mi-e dor de tine. Xx

C, care era evident Frank Pinder, i-a răspuns:

> Băga-mi-aș. Ok. Trebuie să stau ascuns, indiferent cât de greu îmi este. Tu ești, sincer, singurul lucru care îmi dă putere. Voi dovedi că nu am făcut nimic, dar ar putea lua ceva. S-ar putea să am nevoie de câteva chestii de la tine, dar nu poți spune nimănui că ești implicată în asta, pentru că e o mare încurcătură. Asigură-te că ștergi tot, spre binele tău. Te iubesc xx

Rhiannon îi trimisese un alt mesaj, care zicea.

> Voi fi aici oricând ai nevoie de mine. Nebuna aia nu o să câștige. Îți promit. O să le spun în continuare că sunt numai minciuni, până ascultă. Te iubesc atât de mult xx

Se pare că Frank citise mesajul, dar nu i-a mai răspuns.

O'Malley s-a uitat la Colin.

— Ce face… ce-a făcut, a spus încet, nu aveai de unde să știi. Și îți mulțumesc pentru asta. Cred că aceasta va fi calea de a-l intercepta și de a-l opri.

•

Șeful era deja în picioare, când Hanson a ajuns la ușa biroului său.

— Avem un telefon activ ce-i aparține lui Frank Pinder, a spus. A fost detectat de un stâlp din Lyndhurst și apoi de altul, mai spre vest. Quick încearcă să-l localizeze acum.

— Ce vești bune, a spus șeful, pe un ton atât de vag, încât Hanson aproape a râs. Uneori, nici cele mai mari vești nu-l scoteau din ale sale. Era ceva cu care se obișnuise.

— O avem aici și pe Samantha Wild, a continuat ea. Prietena lui Keely și a Ninei de la casa de copii. Vrea să vorbească cu noi.

Reacția lui Jonah a fost doar un dat din cap cu ochii pierduți.

— Hai să vorbim cu ea, a spus el. Cred că ne poate ajuta să-l convingem pe Murray și pe echipa lui despre ce se întâmplă.

A început să meargă prin Departamentul de Investigații Criminale, iar Hanson a făcut câțiva pași rapizi ca să-l prindă din urmă.

— Despre ce convingere vorbim? a întrebat.

— Faptul că Keely nu a planificat toate astea, a spus.

•

Samantha sau, așa cum s-a prezentat, Sam, era pe unul dintre fotoliile mari din apartamentul confortabil, ghemuită ca și cum încerca să se piardă în acel material. Jonah și-a adus aminte atunci de o bufniță mică în cuib, un efect potențat de ochelarii mari și rotunzi ai Samanthei.

— Cred… cred că sunt câteva lucruri pe care nu le știți, a spus Sam, cu vocea nesigură, dar neobișnuit de tare. Știu că ați căutat-o pe Nina și… și Keely a dispărut acum. Dar nu e atât de simplu precum credeți.

Jonah i-a zâmbit. A aprobat.

— Nu e, cu siguranță am început să ne dăm și noi seama, a spus. Dar este un proces încet. Tot ce ai să ne spui ne-ar ajuta enorm.

— Uitați, mie chiar mi-e… teamă pentru Keely. S-a uitat undeva între Jonah și Hanson. Probabil nu vă dați seama că nu este persoana aia dură și rece.

Jonah a aprobat iar.

— Mi-am dat seama, deși ne-a luat ceva. S-a uitat spre Hanson. Crezi că știi unde a fost dusă?

Samantha și-a strâns buzele, ca și cum tot nu era sigură ce să le spună. Iar apoi a zis:

— Nu, eu… îmi pare rău, nu știu. Dar Nina a venit să mă vadă. I s-a încrețit fruntea, într-un efort de a se concentra. Au venit amândoi. Mi-a spus că trebuie să vă ajut să identificați indiciile lăsate de Keely. Uite, nu vrea să dea câteva persoane la o parte. Vrea răzbunare. Pe toată lumea. Înainte de a pleca, a spus… Samantha a început să se agite, frecându-și mâinile, ca și cum nu îi plăcea să-și amintească asta. Vorbea despre fugit și, deodată, parcă nu mai era ea. A spus că probabil nu o să mă mai vadă din nou. Și apoi a spus că și-a dat seama pentru ce exista partea aceea întunecată din ea. Samantha a inspirat.

I-am spus că îmi va fi dor de ea și a spus… a spus „Nu este nimic de care să-ți fie dor. Totul e putred pe dinăuntru”.

Jonah a simțit cum îl cuprinde o stare de neliniște. A auzit-o pe Hanson întrebând „Keely?”, dar nu a fost nevoie să o audă pe Samantha răspunzând ca să știe despre cine vorbea.

— Nu, Nina. Era Nina.

•

Știa că Hanson aștepta să-i explice. Cei doi s-au întors la Departamentul de Investigații Criminale, unde Jonah a ajuns fără să vrea.

— Îți aduci aminte începutul, a spus, ce ne-a povestit Keely. Când a spus că dacă vrem să o găsim pe Nina, trebuie să încercăm să ne uităm în oglindă. A început să râdă. Nu era doar despre examinarea propriilor prejudicii și responsabilizarea noastră. Era despre inversiune.

Totul a fost atât, dar atât de deștept. În treizeci de ani de meserie, Jonah nu credea să fi cunoscut pe cineva la fel de inteligent precum Nina Lennox.

— În mod evident am crezut că tot ce ne spune Keely este povestea ei, a spus. Nu este o presupunere fără dovezi. Era acolo, plină de dispreț, de o inteligență devastatoare. Și ne-a spus povestea unei tinere care a învățat să-i manipuleze pe toți cei din jurul ei. A ridicat din umeri. Doar că nu era povestea ei. Adevărul a fost ascuns de utilizarea relaxată a numelui acela de alint, Ninny.

Nici când i-am văzut casa și desenele de pe pereți, nici măcar atunci nu am înțeles. Ninny nu era o alintătură pentru Nina. Nina și mama ei o numeau așa pe Keely, fata cea mare și dulce, mereu voioasă. Tot ce s-a întâmplat a fost opera Ninei.

Și Keely a făcut ce i-a spus, s-a gândit Jonah. Un participant dornic la planurile surorii tale. Pentru că, indiferent cât de strălucită era Keely Lennox, nici nu se compara cu mintea extraordinară a surorii ei. A căutat rapoartele școlare ale fetelor și a văzut negru pe alb. Nina era cea care câștigase premii la matematică, engleză și științe. Nina a fost cea genială.

Spre deosebire de ea, Keely s-a transformat dintr-o fată solară, deschisă, într-o adolescentă închisă în ea, rebelă. A fost mecanismul ei de apărare pentru a-și ascunde fragilitatea. Poate că este atât de obișnuită să se apere încât părea arogantă, dar nu era nicicum dură.

Dacă ea purta semnele evidente ale abuzului, ale Ninei erau mult mai subtile. O făcuseră pe sora mai mică a familiei Lennox să se prefacă. Să mimeze inocența cu zâmbetul pe buze și să învețe să manipuleze. A fost dureros de încet până și-a dat seama că vedea, de fapt, o inversiune, pentru că cea mai bună manipulare este cea invizibilă.

Bineînțeles că Nina l-a vrut pe Callum Taylor de la început. Ea care a recunoscut o părticică din ea în el. Și Keely a fost cea care le-a stat în cale.

A văzut că Hanson îl înțelegea bine acum. Că mintea ei gonea la aceeași viteză ca a lui. A simțit cum îi vibrează telefonul în buzunar și a fost tentat să-l ignore, dar șansa ca apelul să fie parte din joc l-a făcut să-l scoată și să vadă cine e.

— Linda, a spus, recunoscându-i prefixul lui McCullough.

— Am primit rezultatele mostrelor de sânge pe care le-am luat de pe Keely Lennox, a spus. Și nu este al niciuneia dintre surori. Într-o aliniere neobișnuită de astre însă avem ADN-ul persoanei de interes la dosar de la un incident mai vechi. Sângele cu care era acoperită îi aparține lui Callum Taylor.

•

— Așadar, crezi că Keely Lennox este în pericol, a spus Murray Quick, odată ce șeful a terminat de vorbit.

Cele două echipe erau înghesuite într-una dintre sălile mici de ședințe, iar Quick avea cu el doi ofițeri și un detectiv sergent pentru punerea la curent.

Hanson se uita la Quick cu atenție cât vorbea detectivul inspector-șef, în alertă pentru semnale de neîncredere. Era perfect conștientă că ce povestea șeful suna a nebunie curată. Ideea că cele două surori nu doar că au pus la cale un set de indicii pentru a-i aduce pe cei trei bărbați în instanță, dar că au realizat și o inversiune elaborată părea o nebunie atunci când era spusă cu voce tare.

Și, desigur, era o ușoară problemă. Era genul de gândire care venea dintr-o inteligență sporită, combinată cu disperare și o doză zdravănă de imaginație.

Cu toate acestea, exista o logică în spatele faptelor. Hanson vedea asta acum. Nina avusese nevoie de un instrument puternic de negociere pentru a stârni interesul poliției și ce se potrivea mai bine decât o soră care se află în pericol?

Dar cu toate că Nina a fost cea care a aranjat fiecare părticică din poveste, nu ar fi putut fi ea cea de pe scaun care să spună că și-a răpit sora. Nu când întreaga lume o credea pe Keely ca fiind cea puternică, ciudată, rece, iar Nina cea slăbuță, solară, inocentă. Doar una dintre ele avea un aer de sociopat, iar aceea era cu siguranță Keely.

— Este posibil să fie în pericol, i-a spus șeful lui Quick. Nu mai cred că Keely a planificat dispariția, nici că s-a dus de bunăvoie. Obiectele recuperate din mașină sunt un factor în luarea acestei decizii și, în mod special, un alt manechin făcut să arate ca Nina.

— Celălalt manechin a fost folosit drept indiciu, a spus Lightman, încet. Pare că și de data aceasta ar trebui să semnifice ceva.

— Ar putea fi o modalitate de a ne arăta că Nina deține acum

controlul, a sugerat Hanson. Indiferent din ce motiv, simte că are nevoie de asta.

— Credem cu adevărat că Nina este o amenințare pentru sora ei? a întrebat O'Malley.

— Nu știm asta cu siguranță, ceea ce înseamnă că trebuie să plecăm de la premisa că Keely este în pericol, a spus șeful. Este clar acum că Nina a orchestrat totul de la început. Singurul lucru care este neclar este ce plănuiește mai exact să facă acum cu sora ei și de ce.

— Dar Callum Taylor? a întrebat Quick. Avem vreun indiciu referitor la modul în care sângele lui a ajuns pe Keely?

— Încă este neclar, a spus șeful. Dar pare puțin probabil că Nina l-ar răni pe Callum și mă îngrijorează că nu l-am văzut de când au început toate acestea. Am presupus că el era pe motocicletă în grădini și când Keely a fost luată, dar acum am văzut-o pe Nina pe o motocicletă la fel. Poate că e și el în același loc unde e Keely și nu ne putem da seama în niciun fel dacă și-a dat sângele în mod voit sau nu.

Când detectivul inspector-șef a terminat, Hanson se gândea deja la videoclipurile de la final. Cele în care devenise clar că Nina ar face orice să-l aibă pe Callum Taylor pentru ea.

Oare existența lui Keely a stat în calea acestui lucru? Și oare Callum însuși a respins-o?

32.

Câteva zile m-am tot gândit cum să-l conving pe Callum să mă ajute. Știam că aveam nevoie ca el să fie pe aceeași lungime de undă cu mine, dacă voiam să o conving pe sora mea și că ajutorul lui era cel mai important. Era mai mare, mult mai independent. Avea o motocicletă și nu-i punea nimeni întrebări dacă ieșea în oraș singur. Aveam nevoie de el.

Și probabil până acum ți-ai dat seama că mă simțeam la fel de puțin capabilă să mă desprind de el, la fel de puțin cum mă simțeam capabilă să-mi deschid dintr-odată aripile și să zbor. Nu voiam să-mi recunosc de bunăvoie faptul că eram mereu în căutarea unui motiv pentru a fi cu el, dar în sufletul meu știam că era motivul, cât și ideea de răzbunare.

Am decis că trebuie să-i fur telefonul lui Ninny și să-i scriu, să mă prefac că sunt ea. Mi se părea singura modalitate de a-l face să vină să vorbească cu mine.

Dar, înainte de a-mi putea pune planul în aplicare, Callum a venit la mine.

L-am văzut așteptând pe motocicletă în fața porții școlii la ora patru într-o după-amiază, în care soarele apărea, iar după aceea se ascundea în nori. Probabil știa, după cum mi-am dat eu seama, că Ninny avea clubul de istorie până la cinci. Era acolo să mă vadă pe mine, nu pe ea și această idee mi-a dat o senzație stranie de frică și entuziasm.

Fetele cu care eram, Leanne și Casey, m-au privit cu cel mai mare interes când m-am dus la el. Eram conștientă că își dădeau seama, în sfârșit, ce vedeam eu la el, acum că avea optsprezece ani și se maturizase. Că i-au văzut frumusețea visătoare. Aura profunzimilor neexplorate. Nota subtilă de pericol. Și am știut că în acel moment mă invidiam

Mi-a întins o cască, fără să-mi spună nimic și cu toate că voiam să protestez că nu mai mersesem pe motocicletă, am luat-o și atât.

— Unde mergem? l-am întrebat.

— Undeva unde putem vorbi în privat, mi-a spus.

M-am urcat în spatele lui și nu știam dacă ar trebui să-l ating sau nu, dar trebuia să mă țin de ceva. Nu a mers nici repede, nici departe, dar îmi aduc aminte că eram extrem de conștientă de brațele mele în jurul taliei lui. Cum corpul meu trebuia să-l atingă pe al lui.

Ne-am dus la cimitirul Hollybrook, unde a tras sub un copac, după care s-a dat jos. S-a uitat la mine cât m-am dat și eu jos, fără pic de eleganță și am văzut un zâmbet fad pe chipul lui. Îmi venea să-i dau

una. Să-l lovesc.

Să-l sărut.

Dar zâmbetul a dispărut o clipă mai târziu. Și-a luat privirea de la mine, iar apoi a spus:

— Se discută să ia în sistem maternal o altă fată. De doisprezece ani. Una care nu are niciun sistem de apărare. A venit în vizită săptămâna trecută.

Am simțit atunci același junghi pe care știu că l-a simțit și el.

— Nu-i putem lăsa să facă asta, i-am spus.

— Tocmai de aceea… și a oftat frustrat. Știu că nu putem. Am încercat să-mi dau seama ce să fac, dar…

— Dacă v-a vizitat deja, s-ar putea întâmpla în curând, am spus, gândindu-mă la procesul prin care am trecut noi cu soții Murray-Watt. Cu Frank. Trebuie să fac ceva rapid.

— Nu poți dovedi ce-au făcut, în câteva zile sau săptămâni, a spus.

Mă gândeam la ce-mi spusese înainte. La cât de mult ura Henry faptul că am scăpat de la ei. Și l-am privit pe Callum zâmbind.

— Nu cred că trebuie. E necesar doar să cer să mă întorc să stau la ei. Să fiu adoptată.

Callum a clipit, iar apoi și-a clătinat capul, afișând un zâmbet tâmp.

— Și câte rahaturi mi-ai zis mie că am acceptat asta…

— Va dura luni de zile până se întâmplă, i-am zis. Pot să le-o arunc și să-i las să prindă momeala. Iar apoi să amân. Să spun că am, brusc, dubii că nu-mi pot părăsi sora… o pot întinde cât e nevoie, până avem suficiente dovezi ca să-l acuzăm pe Henry.

Și-a scuturat capul din nou, dar avea iarăși un zâmbet pe buze. O expresie care ar fi putut fi interpretată ca fiind speranță.

— Tot spui „noi”, a zis el după o clipă.

M-am dus spre el, cu aerul blocat parcă în piept.

— Da, am răspuns. O facem împreună. Ne răzbunăm pe toți și îi oprim din a otrăvi alți oameni, pentru totdeauna. Știu că ai asta în tine.

— Cum știi asta? a întrebat, sorbindu-mă din ochii aceia răscoliți, tulburi, iar privirea lui mă copleșea.

— Pentru că undeva în profunzime suntem la fel, nu crezi? Mi-am pus o mână pe abdomenul lui și m-am uitat unde îi atingeau degetele mele tricoul. Acolo e aceeași umbră. Și tot ce încerci să faci ca să o acoperi este fără sens. Nu are sens. O simt de fiecare dată când sunt lângă tine. M-am apropiat puțin mai mult. Arde să fie lăsată liberă, nu-i așa?

Nu s-a dat la o parte. Îi simțeam respirația cum intră și-i iese din abdomen, grăbită și sacadată. Mi-am ridicat capul să-l privesc, din nou, în ochi.

În acel moment a protestat ușor, o dată. A spus doar *Nina*…

Dar eu știam că nu era nimic mai mult decât ecoul unui protest. Ultimul efort fără speranță că nu am intrat în umbra celuilalt.

Și apoi m-a tras ultimii câțiva centimetri spre el și a început să mă sărute, atât de puternic și de delicat, încât mă simțeam sfâșiată din interior.

•

Și cam atât am să îți spun pentru moment. Mai am povești, desigur. Mult mai multe. Dar nu îți spun până nu mă găsești.

Cred că între timp ți-ai dat seama ce înseamnă asta. Cine sunt de fapt. Așa că știi ce ai de făcut.

33.

Jonah a terminat de urmărit cu o uriașă senzație de frustrare. Povestea Ninei s-a încheiat subit. Fără sens. Nici măcar nu era un moment plin de suspans. Un nesfârșit. O batjocură.

De ce să-i lase așa? De ce să nu le spună mai multe? Să le dea soluția puzzle-ului ei sau măcar direcția spre el? De ce îi tachina iarăși, dacă voia cu adevărat ca acești trei bărbați să fie aduși în fața instanței?

Și-ar fi dorit să o fi cunoscut pe Nina. Cu toate că fiecare poveste, fiecare comentariu pe care l-a făcut Keely în sala de interogatoriu a fost de fapt al Ninei. Într-un fel, se gândea că o cunoaște bine.

Trebuia să înțeleagă ce vrea. Asta îi era deja foarte clar lui Jonah. Fără să știe cu adevărat, au riscat cu toții o mișcare greșită, iar acum le era clar că o astfel de greșeală ar putea avea consecințe grave.

Acum părea extrem de probabil ca Nina să fi aranjat ca sora ei să fie luată, în colaborare cu șoferul necunoscut. De asemenea, s-a gândit el, era esențial să-l identifice pe șofer.

Încă o dată, gândurile lui Jonah s-au întors la Sally Murray-Watt. Ar fi putut ea deveni complicele Ninei? Ea, ca și soțul său, nu a mai fost văzută de mai multe zile și e clar că era sub lupă ca potențială victimă. Henry o învăluise în controlul său coercitiv ani de zile. Nu era greu de crezut că Nina ar fi putut face la fel.

A trimis rapid un email echipei lui Quick, rugându-i să-i trimită orice informații găsesc despre Sally Murray-Watt de pe dispozitivele ei de comunicare și apoi s-a așezat gândindu-se la imaginea Ninei pe motocicletă.

Acum găsește-o pe sora mea…

Tot ce aflase despre Keely acum îi aparținea Ninei. Le spunea adevărul de mult timp. A suferit și nu a reușit în trecut să convingă pe nimeni despre adevăr. Era la fel de probabil să o fi luat pe Keely cu bune sau cu rele intenții.

Dar de ce să le spună să o găsească? Ce beneficii îi aducea partea aceasta a jocului?

Doar dacă nu mai e un joc… s-a gândit, cu o senzație de strânsoare în stomac.

— Domnule.

Jonah a văzut că era Lightman, când și-a revenit din gândurile sale.

— Scuze, Ben. Spune-mi.

— Am găsit-o pe Nina părăsind orașul pe A336 spre Totton, la scurt timp după ce a interceptat-o pe Juliette la Bevois Valley, a spus. O căutăm pe camerele din trafic și pe cele de supraveghere de acolo.

— E bine, a spus Jonah puțin distant. Simțea ca și cum Lightman vorbea ca printr-o ceață, dar știa că ce-i spune este important. Trebuie să o găsim.

— Ne vom da toată silința, a spus Lightman ezitând, iar apoi a completat: aș putea să-ți fur două minute?

— Bineînțeles.

În ciuda faptului că mintea îi era la mare depărtare de conversația lor fizică, Jonah a simțit o mare curiozitate când Ben a închis ușa. Ultima oară când sergentul de neclintit ceruse o discuție în privat, aceasta fusese legată de boala tatălui său.

Ben s-a așezat formal pe scaunul din față și a spus:

— Nu mă simt confortabil cu pista anchetei, așa cum e ea acum.

Jonah i-a zâmbit pe jumătate.

— Cum așa?

— Ne uităm doar la o posibilitate acum: ideea că Nina Lennox este responsabilă pentru răpirea surorii ei. Fapt ce pare să ignore mai mulți factori importanți.

Jonah a dat din cap aprobator, dându-și seama că gândurile lui Ben se aliniau cu ale sale.

— Îi ignorăm, iar asta a început să mă îngrijoreze. Se uita la sergent cu toată atenția. Manechinul a fost indiciul pentru mine, dar este posibil să nu aibă nimic de-a face cu cel lăsat de Nina în studioul de teatru. Dacă voiai să o momești pe Keely Lennox într-o mașină, cum ai putea mai bine decât să faci să pară că sora ei este pe bancheta din spate?

Lightman a dat din cap aprobator și parcă i s-a luat o piatră de pe inimă.

— Așadar, Nina nu se juca cu noi când a apărut pe motocicletă.

— Nu, nu cred. Cred că ne cerea ajutorul.

— Și dacă nu a fost Nina cea care a luat-o pe Keely, a continuat Lightman, a fost unul dintre cei trei bărbați. Și că, într-un fel sau altul, știa unde este Keely.

— Da, a spus Jonah aprobând. Ceea ce înseamnă că cineva de aici sau de la serviciile sociale i-a spus unde să o găsească.

•

— Henley Road, a spus Hanson triumfătoare, scoțându-și căștile din urechi.

— Da, a spus Ben cu o privire nesigură. Abia ce se întorcea la birou și i-a zâmbit când s-a așezat. Părea acum mult mai 5 relaxat, iar ea se întreba despre ce a discutat oare cu șeful.

— Pe videoclipuri, a spus, hotărându-se să lase întrebarea aceea pe mai târziu, Keely îi spune Casa de copii Henley Street, doar o dată. I-a zâmbit. Mai multe dovezi. Și nu știi niciodată, poate găsim ceva ce ne duce la unul dintre ei.

Ar fi spus mai multe, dar în acel moment a apărut șeful, cu niște mișcări rapide.

— Avem nevoie de o punere la curent. S-a oprit în drumul spre ușă și apoi s-a întors să le spună: și dacă are cineva să-mi dea ceva de mâncare, probabil va fi promovat.

— Eu am morcovi și humus, a spus Hanson, fix când și O'Malley a strigat:

— Hobnobs[2] cu ciocolată, și-ți poți păstra promovarea.

— Scuze, Juliette, a spus șeful, întinzându-se după punga de Hobnobs. Cred că nu ești încă pregătită pentru un post de conducere. Poate că ar trebui să oferi mai mult zahăr, în general.

— Voi încerca.

I-a urmat pe ceilalți trei în sala mare de conferințe care, din fericire, era acum liberă.

Imediat după ce s-a închis ușa, șeful a mușcat dintr-un biscuit și apoi a spus:

— Ben și cu mine credem că am luat-o pe o pistă greșită în ultima oră. Pare mult mai probabil ca Keely să fi fost luată de unul dintre cei trei bărbați a cărei libertate o amenința, mai degrabă decât să fi fost luată de sora ei. Și ce trebuie acum să facem, de urgență, este să ne dăm seama care dintre ei a răpit-o și să-l urmărim.

Hanson s-a uitat la Ben, care a dat din cap mulțumit.

— Frank Pinder e singurul despre care am descoperit ceva, a spus O'Malley, cu vocea îngrijorată. Dacă a fost luată de unul dintre ceilalți, nu avem mare lucru.

— Așa că trebuie să ne întoarcem la ce avem, a spus șeful. Să ne dăm seama ce se întâmplă. Ce ne-ar putea arăta faptele știute.

— Jared Boula e de negăsit de azi dimineață, a început Lightman. Nu am progresat după ce am discutat cu personalul de la casa de copii, iar directorul de acolo pare să fi ajuns într-un punct de neglijență. Boula are familia în Franța, dar pașaportul nu i-a mai fost folosit de anul trecut. Nu are nici prieteni pe care să-i fi identificat. A făcut o pauză, s-a uitat la iPad, iar apoi a continuat. Am făcut rost de istoricul telefonului mobil și există câteva mesaje și apeluri care nu au fost trimise nici către angajații de la centru, nici către copiii cu care lucra. Nimic de pe rețelele lui de socializare nu sugera vreo prietenie strânsă cu nimeni. Majoritatea fotografiilor par a fi cu colegi, care spun că sunt doar amici și atât.

Hanson a procesat toate acestea, iar apoi a spus:

— Încă are fotografia cu fosta iubită pe monitor. Oare mai ține legătura cu ea?

— Nu are nimic pe telefon care să sugereze asta, a spus Ben, pe gânduri. Dar este evident posibil să aibă un telefon neînregistrat. Dată fiind liniștea de azi, asta s-ar potrivi mănușă. Nu am primit niciun

răspuns de la prietena lui pe care am sunat-o dimineață, dar o sun fără probleme din nou. Pot să mă duc acolo dacă nu dăm de ea. E localnică.

— Dacă ea nu a auzit de el, aș zice să o presezi pentru posibile contacte și locații, a spus șeful. Dacă se bazează acum pe o persoană de încredere, ea ar putea fi aceea. S-a ridicat și s-a dus să-și mai ia un biscuit din pachet, pe care apoi l-a întins către ceilalți. Hanson a luat unul, deși era conștientă că mâncase deja prea mult zahăr de dimineață. Dar Henry Murray-Watt? a întrebat mai apoi.

— Supărător de puține informații, a spus O'Malley. Nici cardurile, nici telefonul nu i-au fost folosite de weekendul trecut. Nu sună și nici nu trimite prea multe mesaje în general, dar chiar și pentru el, e o perioadă îndelungată fără să trimită nimic. Momentan este într-un an sabatic, ceea ce înseamnă că cei de la universitate nu se așteaptă să-l vadă prea curând, iar departamentul unde lucrează nu e sigur când a fost la muncă ultima oară.

— Probabil era acasă ieri seară, a intervenit Hanson. Se auzea cineva în fundal când am sunat-o pe Sally și a spus că se duce să-l ajute.

Ar fi putut, de asemenea, să aibă telefonul pornit și să-l acopere.

— Nimic nici de la Sally? a întrebat Jonah. Nu sunt apeluri? Nu a văzut-o nimeni?

O'Malley și-a clătinat capul:

— Ea e și mai retrasă decât el. Din ce ne spun vecinii, iese doar să facă cumpărături, să meargă la Pilates sau să se tundă. Ocazional face echitație la grajduri, dar nici măcar asta nu mai face acum. Nu pare să-și folosească mobilul. Doar câteva apeluri de la Callum, dar în mare parte nimic. Mobilul pare să fie atât închis, cât și inaccesibil pentru ea.

— Și asta în sine e ciudat, a spus detectivul inspector-șef. Nu-i așa? Avem trei persoane, toate trei aparent conștiente de modul în care pot să-și ascundă locația sau li se întâmplă, ca prin minune, să o facă.

După o scurtă pauză, O'Malley a spus:

— Fapt ce e și mai îngrijorător când vine vorba de răpiri. Pentru că trebuie nu doar să știe cum să nu fie urmăriți, ci și să afle unde este Keely, nu?

— Da, așa este, a aprobat șeful. Și asta înseamnă că de acum înainte, în ciuda beneficiilor împărtășirii de informații, trebuie să ținem totul pentru noi. Să nu spunem nimic serviciilor sociale. Să nu introducem informații în baza de date. Dacă aveți ceva de spus echipei, trimiteți pe mail. *Doar* către echipă.

Hanson s-a uitat la O'Malley și la Lightman, apoi înapoi la șef.

— Așadar… spui că este posibil ca cineva din echipa lui Quick să informeze persoana care a luat-o pe Keely?

— Da, a spus șeful. Exact asta spun.

34.

Hanson a ajuns la casa de copii Henley Road la ora unu după amiaza, cu toate că se simțea a fi seara târziu. Nu doar din cauză că au avut o zi plină. Mai era și sentimentul de panică dat de scurgerea ireversibilă a timpului.

O au pe Keely de șase ore și jumătate, s-a gândit, simțind un fior rece pe șira spinării. Șase ore și jumătate erau suficiente să o facă să sufere grav, dacă voiau. Sau să-i închidă gura pentru totdeauna.

A dat acest gând neproductiv la o parte și s-a dus la ușă. Acolo se afla ceva pentru ei, iar ea avea să-l găsească odată.

•

Uită-te după tipare, și-a spus Jonah sieși, trecând prin videoclip după videoclip. Nina avea o metodă, iar acest lucru trebuia să fie evident deja. În fiecare caz, erau două versiuni corecte ale unui loc și una greșită. Celelalte îi săreau sigur în ochi.

Dar încă se chinuia. Concentrându-se pe înregistrările unde nu au găsit încă nimic, nu auzea aceste scăpări deliberate. Nu-i ieșea nimic în cale.

În parte, s-a gândit, poate ar fi efectul vocabularului ușor ciudat al Ninei. Un vocabular care nu suna deloc al unui adolescent, iar stilul îi era potențat de oratoria rece a lui Keely. Însemna că aceste cuvinte apăreau deodată și punea pauză, înainte de a-și da seama că nu se referea la un loc.

Și apoi, într-un videoclip în care descria în detaliu răzbunarea pe Brandon cel de cincisprezece ani pentru abuzurile nemiloase asupra surorii ei, a dat de o repetiție.

Shangri-La…

Și-a dat seama că a folosit acea frază de două ori. De două ori în același segment. Și apoi, la final, a spus *paradis*. Doi termeni diferiți pentru rai, cu același tipar de două corecte și una greșită. Așadar, *Shangri-La* trebuie să însemne ceva.

Inima îi bătea deja cu putere când a verificat a doua oară, cu toate că la început i s-a părut a fi ceva mistic. Ce era Shangri-La? Poate vreun restaurant indian?

O căutare rapidă pe Google i-a arătat că nu erau restaurante în Southampton cu acel nume. Și cumva asta nu i se părea a fi în ordine. Trebuia să fie într-un loc care însemna ceva pentru Nina.

A început să caute adrese cu acel nume în schimb. Și a găsit una în New Forest. O fermă cu o adresă lângă Beaulieu.

Cu inima încă bătând puternic, a căutat documentele casei în cartea funciară. Cadastrul avea documentele pentru adresa și codul poștal de

acolo, iar când Jonah a citit rezultatul, a simțit cum i se așterne un zâmbet pe față.

Proprietarul era un domn Pierre Boula. Un bărbat pe care Jonah ar fi pariat că este tatăl lui Jared.

•

Hanson a pierdut cincisprezece minute bune într-o căutare fără succes a vechii camere a Ninei de la Henley Road. Directorul a spus, puțin răutăcios, că nu avea să găsească nimic acolo, pentru că totul era curățat bec de fiecare dată când pleca un rezident. De atunci mai fuseseră cazate în aceeași cameră două fete, a spus el și după aceea a rămas goală. Nu se putea ca Nina să fi lăsat ceva.

Dar Hanson s-a uitat oricum, căutând fotografii sub scândurile parchetului sau stick-uri de memorie prinse cumva pe cadrul patului. Era încăpățânată și decisă să-i arate că nu are dreptate, dar nu a avut succes, deși a verificat fiecare colțișor al camerei. Era goală.

— Unde îi plăcea Ninei să meargă pe aici? a întrebat. Unde-i plăcea să stea cel mai mult? În sala de jocuri? În sala de mese…?

Directorul, un bărbat cam neîngrijit, la vreo patruzeci de ani, a oftat:

— Nu prea făcea nimic. Îi plăcea să stea în camera ei. Nu era prea sociabilă. A făcut o pauză. Cu toate că uneori se ascundea în magazie. Când ploua și voia să iasă de aici să citească.

Și, în ciuda dubiilor legate de verificarea unei magazii plină de echipament sportiv uzat, Hanson a găsit ce căuta destul de rapid. O cutie mică lipită de spatele ușii.

A fost răsplătită când a deschis-o și a găsit un alt stick de memorie.

Haide, Nina, s-a gândit. *Rezolvă astea pentru noi.*

•

Jonah s-a dus să-l caute pe Lightman, singurul membru al echipei care încă era la Departamentul de Investigații Criminale. Găsind indiciul despre casa lui Jared Boula, aveau o pistă solidă pentru prima oară.

Ben tocmai ce încheia un apel și i-a făcut semn cu mâna când s-a apropiat.

— Echipa lui Quick a găsit mașina lui Sally Murray-Watt, a spus, imediat cum a pus telefonul jos. Era ascunsă în grădinile abandonate de lângă casă. Se pare că Henry nu a ajuns prea departe.

Jonah s-a gândit la beciul care nu a fost găsit pe nicăieri. A oftat.

— Dacă s-a dus pe undeva. Ce loc mai bun de ascunzătoare, decât un loc pe care nimeni nu-l crede real? Ia o mașină de intervenții cu tine. O'Malley e deja pe drum, spre Jared Boula.

35.

Sper că nu va fi nevoie de acest clip. Este doar o asigurare, sincer. În caz că planurile noastre complicate nu merg așa cum trebuie. Nu aveți aici indiciile obișnuite de urmat, dar sunt câteva lucruri pe care chiar trebuie să le știți.

Am decis să mă ocup de el eu însămi. După cruzimea de a face-o pe Ninny – Keely să descrie momentul în care am trădat-o cu Callum, m-am gândit că e momentul să mă prezint în fața camerei.

Pe mine mă surprinde enorm faptul că m-a iertat pentru trădarea aceea. Cu toate că n-ar trebui să mă surprindă. Mereu am știut că este o persoană mult mai bună și mai blândă decât mine.

Cumva ne-am retras, toți trei, în noua noastră formulă. Singura forță de angrenare a devenit răzbunarea, cu toate că mă gândesc că a fost vorba și de dreptate. Poate că cele două sunt interschimbabile uneori.

Am văzut cât de mult a rănit-o pe Keely relația mea cu Callum. Era clar din paloarea chipului ei și din licărirea ocazională din ochi. M-a făcut să aleg să stau departe de Callum când eram împreună, când tot ce voiam era să fiu cu disperare înfășurată în jurul lui.

O persoană bună ar fi renunțat la asta, de dragul ei. Dar, așa cum știi deja, nu am făcut-o. M-am luptat pentru ce am vrut, la fel de inevitabil și de meschin ca un glonț tras deja din pistol. Îmi imaginam uneori cum îi sfâșii pe interior pe cei cu care intru în contact. Că sunt fierbinte, metalică, groaznică. Și simțeam o senzație bolnăvicioasă de triumf. Ca și cum mi-am împlinit ambiția de a deveni cea mai rea versiune a mea posibilă.

Într-un final, ne-am mutat la o altă casă de copii în timpul acestui proces, iar acest lucru fost prima schimbare care într-adevăr ne-a făcut viețile mai bune. Cedar Avenue era la polul diametral opus față de casa Henley Road. Felul în care personalul se ocupa de noi și modul în care aplanau orice șansă de agresiune ne-au oferit amândurora libertate și noi valori.

Dar acestea erau doar în plan secund pentru ce plănuisem noi să facem. Pentru ce i-am convins pe ceilalți să facă. Știam ce ne trebuie. Înregistrări. Documente. Dovezi de necontestat. Toate aceste elemente și oportunitatea de a-l distruge pe fiecare dintre ei.

— Frank Pinder, ne-a spus Callum la câteva săptămâni după ce ne-am întâlnit, se vede cu una dintre fetele din echipa de fotbal. Nu trebuie să facem mai mult, decât să trimitem acolo poliția când este cu ea.

— Dar ar trebui să obținem și niște documente, i-am spus. Scrisori.

Imagini cu mesajele dintre ei.

— Cum să facem asta?

— Mă împrietenesc eu cu ea, am spus. Mă prefac că sunt altcineva, online. Le alege doar pe fetele singuratice. Cele disperate după dragoste. Cred că va fi ușor de dus cu zăhărelul dacă-mi fac un profil fals suficient de bun.

— Bine. Te cred, a spus Callum.

A funcționat exact cum am plănuit cu Sarah Mallard cea singuratică, atât de disperată să vorbească despre relația ei secretă încât și-a pus toată inima pe tavă, în fața unui străin. A avut suficientă încredere în mine ca să-mi trimită capturi de ecran cu mesajele dintre ei și, cu puține încurajări, chiar și cele mai sexuale.

— Jared mă îngrijorează, am spus eu, câteva zile mai apoi. Toate prostiile pe care i le-a spus fostei prietene… oricât de tare urăsc să o recunosc, cred că trebuie să fim atenți. Dacă-și dă seama că-l urmărim, ar putea deveni de-a dreptul violent.

— M-am gândit și eu la asta, a spus Keely încet. Dacă Jared se uită la lucruri online, ne putem folosi de asta fără să ne apropiem de el. S-a uitat spre mine. Trebuie să-l piratezi.

Și bineînțeles că avea dreptate. Cred că tind să-i recunosc meritele lui Keely mai puțin decât ar fi cazul, iar acesta a fost unul din momentele în care a văzut totul cu claritate. Am învățat foarte ușor cum să-i sparg parolele. Deja îi luasem adrese, numere de telefon, programe și câteva mesaje private. Ba chiar mi-a plăcut puterea pe care o aveam asupra oamenilor prin intermediul dispozitivelor lor. Plăcerea ilicită de a vedea ce nu ar trebui să văd.

— Ar trebui să învățați amândouă să mergeți pe motocicletă, a spus Callum. M-am gândit la asta. Vor fi dăți în care una din voi trebuie să se miște rapid și ușor. Puteți învăța pe Yamaha mea, iar eu îmi fac una din părți. Acum că am apartamentul, am unde să o țin.

— Ne lași să împrumutăm Yamaha ta? l-am întrebat. Dacă ți-o stric?

— Atunci o să iei niște lecții de reparat motociclete, a spus el zâmbind.

•

Mi s-a părut bizar cât de ușoare s-au dovedit a fi aceste lucruri. Mă îngrijorasem sincer că o să-mi fie teamă să fiu pe motocicletă, dar de fapt îmi plăcea să conduc cu mare viteză pe drumuri de țară și pe cărări pierdute. Încheiam fiecare lecție fără suflare și cu o dorință disperată de a o începe pe următoarea.

Cât despre Jared Boula, te-ai fi gândit că un bărbat cu un hard drive plin de pornografie infantilă ar fi fost mai atent în a apăsa pe linkurile primite pe mail. Dar a deschis primul mail de Malware pe care i l-am trimis și a fost excepțional.

Un mic șiretlic minunat care mi-a dat controlul complet asupra calculatorului său. Ba chiar își ștergea propria iconiță de pe desktop înainte de a fi văzut.

Desigur, trebuia să fiu atentă. Trebuia să mă asigur că nu las nimic în urma celor pe care le făceam, astfel încât să nu mă poată acuza nimeni că am plănuit ceva. Am filmat eu însămi mare parte din cele comise și m-am asigurat că de fiecare dată când cream un folder nou puneam și data. Multe dintre acele imagini groaznice, din fericire, erau descărcate în laptopul lui cu mulți ani înainte să-l cunoaștem noi.

Așadar, îl aveam pe Jared Boula, care ne era livrat de propriile greșeli și pe Frank Pinder pe care îl atrăgeam încet, încet în poveste. Singurele mele regrete erau legate de Sarah Mallard. Trebuia să stau și să o privesc cum era blocată tot mai mult și mai mult în încâlcelile lui Frank. Dar știam că așa trebuie să fie. Că trebuie oprit pentru totdeauna.

Și pe lângă ei, îl mai aveam pe Henry Murray-Watt.

Atât el, cât și Sally a mușcat imediat momeala de a mă adopta. Îmi dădeam seama că ar fi fost victoria supremă pentru ei. Voiau să dețină controlul din nou. Și am început să-mi dau seama că ei credeau cu adevărat că au dreptate. Mesajele pe care le primeam de la ei presupuneau această imagine a mea, întorcându-mă la ei. Spuneau că mă pot ajuta să-mi găsesc calea din nou, după ce m-am pierdut. Pentru că știau că sunt o fată bună.

Mi se făcea rău.

Cu toate acestea, problema legată de Henry era cea a dovezilor. Încercasem deja și eșuasem să arătăm ce a făcut și nu mai eram în poziția în care puteam aduna dovezi clare de abuz. Nu îi mai făcea nimic în mod direct nici lui Callum, iar șansa de a dovedi ce a făcut în trecut era frustram de mică.

Am petrecut mult timp încercând să ne gândim, să găsim ceva. Câteva fragmente de informație care ar putea dovedi cine este și în ce o transformase și pe Sally. Dar când deja aveam suficiente dovezi împotriva celorlalți doi bărbați, încă nu aveam nimic substanțial despre Henry. Doar că a reușit să scape după ce a făcut atât de multe – un lucru remarcabil în sine – dar nimic ce să-i dovedească vina.

În mijlocului acestei frustrări intense am avut șansa să mă întâlnesc cu detectivul ofițer Juliette Hanson. Un eveniment care a făcut să-mi dau seama, într-o secundă, nu doar cum să mă asigur că eram luați în serios, ci și ce trebuia să facem pentru a-l doborî pe Henry împreună cu ceilalți.

Simțeam că debordez de entuziasm când m-am dus la Callum și la sora mea. Le-am spus totul și așteptam să înțeleagă că am dreptate.

— Dar putem fi siguri că unul din ei se va preda? a întrebat Ninny.

— Vom avea câteva zile să lucrăm la asta, am spus. Și dacă

niciunul dintre ei nu cedează până când mă duc la poliție, tot vom mai avea puțin timp. Vei avea motivația că eu sunt acolo și le explic totul și că nu vor scăpa cu cele făcute, fapt ce sper să fie convingător.

— I-am prins la înghesuială, a spus Callum cu o răceală metalică în voce. Ei n-au fost niciodată supuși la ce ne-au supus ei pe noi. Vor ceda.

Sora mea a dat din cap foarte încet, iar apoi a spus:

— Nu cred că ar trebui să fii tu cea care se duce la poliție. Nu va crede nimeni că tu mă poți răni pe mine. Trebuie să mă duc eu, iar tu îmi spui ce să le zic.

36.

— Ben, a spus Hanson, scoțându-și căștile din nou. Nu cred că Henry Murray-Watt se ascunde în casă. Cred că Nina îl ține prizonier acolo.

L-a văzut pe Lightman, care voia să-și ia cheile de la mașină de pe masă cum se oprește. Urma să plece spre casa soților Murray-Watt, într-o mașină plină de polițiști.

— Videoclipul de rezervă pe care l-a trimis, a zis Hanson. Ne transmite asta… într-un fel. Că trebuia să găsească modalitatea de a-i face să mărturisească. Și să-i încuie pe amândoi în beci, să fie acolo, mi se pare destul de eficient. Nu cred că am vorbit cu Sally Murray-Watt aseară. Cred că era Nina la telefon.

Ben și-a deschis gura să spună ceva, dar apoi s-a uitat în spatele ei, iar când s-a întors l-a văzut pe șeful care se apropia.

— Am identificat locația lui Frank Pinder, a spus. Să mergem înainte să se miște.

•

Ușa s-a deschis din nou, iar Keely simțea cum îi bate inima tot mai tare.

Trebuie să găsești o cale de ieșire, și-a spus, dând la o parte atât dorința de a o face, cât și teama. *Joacă-ți cărțile și ieși.*

Îi datora asta Ninei. A fost atât de proastă, să urce în mașină cu el. În momentul în care s-a uitat mai atentă la manechin, a văzut că nu era sora ei.

Și apoi a fost și mai proastă, când a început să o întrebe diverse lucruri. Simțea cum frica creste înăuntrul ei și în panica ei a înțeles suficient de clar că o voia, de fapt, pe Nina.

Dar va fi bine, s-a gândit ea. Îl poți păcăli să creadă că este altundeva. Nu o vor găsi, dar detectivii o vor face. Vor ajunge acolo.

— Acum ai puțin timp să te gândești, a spus Jared. A venit vremea să îmi spui unde e sora ta. Și ce-a făcut cu computerul meu.

Printr-un mare efort de voință și-a păstrat zâmbetul pe chip.

— Nu… nu știu unde este, dar… a spus, cu mintea-i lucrând frenetic. Feroce. Căutând o modalitate de a întoarce lucrurile în avantajul ei. Știu că ți-a luat câteva lucruri și le-a dus la casa noastră veche. Poate că e acolo. În căsuța de pe Furzley Lane.

Zâmbetul lui Jared a devenit unul bolnăvicios, iar ea a tresărit când și-a pus mâna pe genunchiul ei.

— Vezi, a spus, dacă eram Nina, aș fi ținut de computerul acela. Dacă vrei să încerci să șantajezi pe cineva, îți ții dovezile aproape.

Keely și-a clătinat capul.

— Nu voia să te șantajeze. Computerul era doar un element de distragere, în caz că încerci să ne oprești. E neatins într-o cutie pe undeva.

A oftat, amintindu-și că poate face asta. Că a jucat un rol în fața poliției, oră după oră. Putea face asta.

Voia să vadă pe chipul lui Jared că începe să o creadă. El voia să o creadă, ea știa bine. Să creadă că este în siguranță.

— Nu vrea să-ți facă ție ceva rău, a continuat Keely. Nu ai atins-o niciodată. Nu ai rănit-o niciodată. Și eu nu i-am spus niciodată despre… ce s-a întâmplat. Am fost doar confuză, asta-i tot. Asta – tot ce se întâmplă – este despre părinții noștri maternali. Vrea să le facă felul, ca și mine de altfel. De aceea am apelat la poliție să meargă după Frank Pinder și de aceea Nina și cu mine vrem să-i vedem pe soții Murray-Watt închiși.

Simțea cum îi bate inima în piept. Îi spusese din detalii, dar spera că nu prea multe. Trebuia să meargă la casa veche. Asta era tot ce trebuia să facă.

Dar el i-a zâmbit.

— Așadar, Nina e acasă la Henry? a întrebat.

Și Keely a simțit cum îi pică inima din piept, dincolo de stomac, undeva în picioare.

•

Nina s-a uitat la Callum, văzând aceeași anxietate în el cum simțea și ea. Aceeași nevoie disperată de a face o mișcare, în loc să aștepte. O așteptare nesfârșită.

Încă vedea puțin sânge uscat în părul lui, în locul în care l-a lovit înapoi Henry. L-a trântit violent pe Callum într-un sertar de bucătărie când au început să se certe la cină, iar rana rezultată a sângerat abundent. A ajuns până în punctul în care Nina i-a spus lui Callum să meargă la spital.

Henry, care a fost liniștit de amenințarea pistolului său scos acum din birou, a spus deodată, arțăgos:

— O, nu fi prostuț. Rănile de la cap sângerează mult de obicei. O să opresc sângerarea cu puțină apă. Când Nina s-a întors să se uite la el, în poziția lui inconfortabilă pe scaun, a spus: nu ar fi trebuit să ne atacați așa. Voi sunteți de vină.

S-a întrebat și nu pentru prima oară, dacă Henry nu avea dreptate. Oricine ar juca rolul tatălui furios, ipocrit, când este confruntat cu un pistol ar fi mai mult decât sadic. Iar faptul că bietul Callum ajunge la spital ar funcționa doar spre binele lui.

Însă Nina și-a oprit gândurile despre sănătatea mentală a lui Henry. Și-a întors atenția către Sally, sigură că prin ea, convertind-o, avea să primească răspunsurile la toate întrebările. Până atunci nu funcționase prea bine.

După ce Sally a renunțat la strigătele ei inițiale, jalnice, după ajutor, ea și Callum au fost extrem de siguri că fosta lor mamă maternală și-ar alege propria siguranță în detrimentul libertății soțului. Se pare că au subestimat o femeie care se înfometează doar ca să-i facă lui pe plac. Capabilă să-și modeleze întreaga viață după predicile sale haotice și nebunești. După simțul lui distorsionat al binelui și al răului.

Întrebarea pe care Nina voia cel mai mult să i-o adreseze lui Sally era dacă știa, în adâncul ei, că tot ce-au făcut era greșit. Nina suspecta că știe. Se vedea în privirile ei îndurerate când îi încuia jos în beci și în îmbrățișările cu lacrimi în ochi odată ce aveau voie să urce înapoi sus. La acea parte voia Nina să facă apel, cumva.

Și a încercat. Măiculiță și cât! Nina a abordat persuadarea ei cu fiecare element de manipulare pe care îl știa. A pus la îndoială cât o iubea Henry. I-a vorbit despre ce s-ar întâmpla cu Sally la închisoare. A vorbit cu jind despre momentele în care Sally a tratat-o bine.

Dar nu a avut niciun rezultat, nicio tresărire, niciun moment de îndoială. Și tot ce-a spus, când nu a strigat după ajutor, a fost că Nina era un copil malefic, viclean, scrântit. Iar asta o făcea pe Nina să zâmbească.

— Da, i-a spus lui Sally. Știu. Dar tu m-ai ajutat să devin așa.

Sally n-a răspuns.

Fosta lor mamă maternală se holba la podea acum. La o aruncătură de băț unde-i punea pe Nina, Keely și pe Callum să doarmă nopți la rând.

Nina a oftat. Se chinuia din greu să dea impresia că nu e nicio grabă în ceea ce se întâmplă. Că nu era o limită legată de cât voiau să-i țină încuiați jos, ea și Callum.

Dar, în realitate, emana această urgentare. Callum se întorsese cu o oră în urmă să-i spună că nu e nimic la știri despre vreun ostatic care a fost salvat și niciun semn că Keely ar fi fost găsită.

Gândindu-se la ce-ar fi putut să-i facă surorii ei, pe Nina a luat-o cu amețeală. Furie. Groază.

Dacă poliția nu avea să o găsească pe Keely, atunci Nina trebuia să meargă să le spună mai multe. Să le dea mai multe. Să fie mai ușor, chiar dacă ea s-a gândit că ar fi ușor și-așa. Aveau atât de multe dovezi acum. Și aveau toată tehnologia la îndemână, personalul necesar și experiența lor.

Dar, dacă trebuiau să meargă să-i ajute, atunci ea și Callum rămâneau fără timp. Încă nu aveau mărturisirea de care aveau nevoie. Camera pe care o porniseră de câteva ore, trimițând tot ce se filmează pe laptopul lui Callum via semnal Wi-Fi pe care l-au prins cu greu acolo jos, nu înregistrase nimic ce ar putea fi folosit în instanță.

Nina s-a uitat la Callum, căci luase o decizie.

— Du-te la secție. Spune-le tot ce știm despre Jared și Frank. Ajută-i să o găsească. S-a ridicat și a luat foarfecă pe care a adus-o de la bucătărie. O iau pe Sally sus.

•

Shangri-La nu era un nume potrivit. Ideea unui loc ce aduce a paradis în vreun fel era de tot râsul.

Era, de fapt, una dintre puținele proprietăți rurale pe care le-a văzut O'Malley în New Forest care era cu adevărat urâtă. O casă veche de cărămidă, cu ferestre mici, ce stătea într-o curte care era pe jumătate noroi, pe jumătate buruieni. Era clar că locul acela nu mai era o fermă în adevăratul sens al cuvântului de mult timp și că terenul din jur a fost vândut unor oameni care știau să-l gestioneze. Dar hambarul cel mare din spate arăta ca și cum a fost construit puțin mai recent. Avea și un lacăt nou-nouț, strălucitor.

Echipa de intervenții armate a verificat rapid casa principală, apoi a trecut cu atenție la celelalte clădiri adiacente. O'Malley aștepta cu toată răbdarea pe care o avea lângă hambarul cel mare până ce unul din echipă îi dădea de știre dinăuntru. Nu a avut nevoie de aprobarea lui Quick, căci știa deja că era vremea să intre.

Înăuntru era întuneric și i-a luat câteva secunde să înțeleagă că hambarul este în mare parte gol. Avea dușumea modernă de lemn și pe pereți se vedeau șevalete și echipament pentru pictură. Dar nici urmă de vreun om și nici nu exista o ascunzătoare.

A simțit o ușoară dezamăgire înainte de a-și da seama că în capătul celălalt era un perete despărțitor și că în mijlocul lui era o ușă.

A urmat echipa de intervenție într-un spațiu mult mai mic. Acolo erau două paturi, fiecare acoperit cu o pătură mică și o pernă. Ambele erau goale.

Dar pe jos, lângă perete, era o siluetă. O roșcată ghemuită.

A folosit legături pentru cablu să o lege de o tubulatură electrică de metal, iar O'Malley a simțit un fior de anxietate când și-a dat seama că fata nu se mișcă. Nu-și ridică deloc capul. Nu răspunde. Și avea o vânătaie mare de la pomete până la maxilar.

S-a dus rapid către ea, iar unul din cei din echipa de intervenții a tăiat rapid legăturile de cablu.

— Are puls, a spus unul din ceilalți. Respiră bine. Dar e inconștientă.

O'Malley s-a aplecat spre ea.

— Keely, sunt detectivul sergent O'Malley. Domnall O'Malley. Mă auzi?

Dar nu a răspuns.

•

Nina a lăsat-o pe Sally să urce pe scările de la beci înaintea ei. Fosta ei mamă maternală se mișca încet. Parcă era rigidă. Efectele

zilelor petrecute legată de un scaun erau clare.

Și în mod ciudat, Ninei a început să-i pară rău de ea. O senzație neobișnuită de empatie care a luat-o pe nepregătite.

Asta nu însenina dreptate, s-a gândit, să o supună pe Sally la ce-au suferit ei. Dreptatea însemna ca Henry să fie închis, iar Sally să fie ajutată să scape de influența lui.

A vrut să se ducă să o ajute pe Sally când fosta ei mamă maternală a lovit-o, cu putere și cu răutate. Piciorul a lovit-o pe Nina în zona inghinală și nu a avut nicio șansă să se apuce de balustradă. A căzut pe spate, pe toate scările și a aterizat atât de puternic pe podeaua beciului că nu mai părea să respire.

A auzit vocea lui Sally prin durerea amețitoare. Mama ei maternală cea rafinată, cu vorbe dulci, urla la ea:

— Poți să putrezești acolo, târfă mică ce ești! Și apoi a trântit ușa beciului.

•

Jonah a răspuns apelului lui O'Malley după jumătate de sunet de apel.

— Am găsit-o, e în viață, a spus O'Malley scurt. Dar e inconștientă. I-a dat ceva ca să o adoarmă. Avem o ambulanță în drum spre noi, dar nu ne poate spune nimic acum. Niciun semn de Jared Boula.

Jonah simțea cum îi bate inima, aproape dureros.

— Bine, a spus.

— Ne ducem acasă la soții Murray-Watt acum, unde credem că este Nina.

Ar fi trebuit să-și dea seama dinainte, s-a gândit el. Că la un moment dat Keely va recunoaște că nimic din cele întâmplate nu a fost ideea ei. Ceea ce l-ar duce pe Jared spre Nina.

Și acum îl îngrijora Jared. Nu Frank Pinder și nici Henry Murray-Watt. El era cel care nu doar că seducea fetițe, dar strângea imagine după imagine a durerii și umilirii lor.

— Trebuie să mergem la casa Murray-Watt, a spus, pornind girofarul. Frank Pinder poate să aștepte.

•

Nina simțea că nu se poate mișca. Nu putea face nimic decât să se chircească din cauza durerii ce-i radia din spate până în brațul drept.

E doar durere, s-a gândit, încercând să găsească un mod în care să dețină iar controlul. *Nu ai nimic. Vei reuși să ieși de aici.*

Sally încuiase ușa. A auzit-o. Dar Nina avea laptopul și o conexiune la internet. Putea să sune după ajutor, chiar dacă trebuia să aștepte ceva vreme.

S-a ridicat într-o poziție de șezut, folosindu-se de brațul stâng. Când s-a aplecat în față, durerea a devenit și mai puternică, iar ea nu s-a putut abține să nu geamă de durere.

— E probabil coccisul, a spus Henry, din scaunul din cealaltă parte a camerei. Nina se uita la el, ameţită, cum dădea din cap ştiutor. Poate că e o vânătaie sau o fractură. E foarte sensibil locul acela din cauza terminaţiei nervoase şi s-ar putea să tot doară până se vindecă.

— Da, a spus Nina, punându-şi picioarele sub ea şi apoi ridicându-se foarte încet. Era agonizant, dar s-a simţit puţin mai bine când s-a ridicat de tot.

— Cred că ai înfuriat-o pe Sally, a continuat Henry.

Nina a început să râdă.

— Crezi?

— Am trăit-o şi eu, a spus Henry. Când simţea că nu vă disciplinez aşa cum trebuie sau când a crezut că o înşel.

Pe jumătate distrasă de durere, a priceput mai încet ce zice.

— Ea… chiar te aştepţi să cred că ea era cea care cerea mai multă disciplină? Şi a râs din nou, chiar dacă simţea că tremură. Că nu-şi tine echilibrul.

— O, am crezut că ai înţeles deja, a spus Henry, cu faţa încruntată. Nu ştiu nimic despre cum e să fii părinte. Am fost crescut singur de părinţi care nu voiau să-şi bată capul şi m-au trimis la internat. La Sally a fost puţin diferit. A avut mulţi fraţi şi i-a crescut pe cei mici chiar ea. A înţeles cum să se asigure că ajungeţi cu toţii oameni buni şi de succes. A dat din cap aprobator. Ne-am pus de acord de la început că ea se va ocupa de toate deciziile ce ţin de a fi părinte. Evident, eu eram acolo doar o figură paternă puternică, când avea ea nevoie. Şi să o ţin şi pe ea în priză. A oftat. Cu toate că voi trei aţi avut nevoie de cea mai multă disciplinare.

Nina nu s-a gândit vreodată că ce i-ar putea spune Henry ar şoca-o. O luase furia din cauza negării relelor făcute sau a lipsei totale de implicare de care au avut parte din partea lor.

Ce nu s-a aşteptat era ca tot ceea ce ştia până acum să se spulbere aşa.

— Dar tu ne-ai bătut, a spus ea cu vocea răguşită. Sigur ţi-a plăcut.

— Nu v-am bătut, a spus Henry. Vă legam la ochi ca să nu ştiţi că e ea, dar Sally a vrut mereu să fie cea care dă în voi.

Nina voia să se certe cu el. Să-i spună că ştie că a fost el de fapt.

Dar nu avea ce să-i spună. Nu l-a văzut niciodată pe Henry cum o bate, nici pe ceilalţi.

Şi atunci şi-a amintit sunetele ocazionale de satisfacţie ale persoanei care lovea. Pe un ton uşor mai înalt şi uneori oribil de senzuale.

Sally a vrut mereu să fie ea cea care dă în voi…

Şi-a ridicat capul la Henry, simţind o furie nemaipomenită.

— Nu contează ce-a făcut. Ai lăsat-o. Ai fost parte din act, cu toate că ai văzut cât de groaznic era pentru noi. Am implorat şi te-am rugat

să nu o faci.

— Nu aveam să ascult teatrul vostru, a spus el cu asprime. Am trăit la fel la internat. Nu aveau voie să ne bată, dar îi puneau pe ceilalți băieți să o facă. Și așa trebuia să se întâmple. Am devenit toți puternici.

Nina și-a scuturat capul, încet.

— Dar te-a făcut fericit, Henry? a întrebat. Chiar ești fericit cu tine, cel de acum?

Și pentru prima oară, a văzut durere în ochii lui Henry.

•

Hanson nu a plecat de la secție. Erau atâtea de făcut. Prea multe lucruri urgente.

Totul se rezuma la beci. Trebuiau să-l găsească, ca să o găsească pe Nina. Pentru că, s-a gândit ea, dacă Keely i-a spus lui Jared Boula unde să o găsească pe sora ei, atunci el se va duce direct acolo jos.

Era sigură că Nina le-a lăsat un indiciu către beci. Ea și Keely au filmat videoclipurile în casa soților Murray-Watt, era sigură. Sigur i-au încuiat pe Sally și pe Henry și au filmat la etaj. De aceea a văzut-o vecina pe una dintre ele.

Te rog, s-a gândit când a deschis primul clip din nou. *Te rog, zi-ne unde ești.*

•

Deasupra se auzeau pași. Sunete distante de mișcare, pe tavan. Trebuie să fie aproape, s-a gândit Nina, dacă se aud atât de ușor. Beciul construit în secret al lui Sally și Henry era destul de impresionant și bine izolat împotriva zgomotelor. Cu toate că atunci când cineva țipa de jos, se auzea puțin de la etaj.

Nina s-a uitat spre Henry, deși nu a arătat nicio intenție de a o ajuta până acum.

A ascultat, gândindu-se pentru o clipă dacă era Callum. Dacă s-a întors dintr-un motiv sau altul.

Sau Sally, s-a gândit. *Ar putea fi Sally…*

Și atunci s-a gândit că Sally s-ar fi putut duce după Callum. Și cu toate că era mult mai puternic decât Sally, mama lui adoptivă trebuie să fie mult mai deșteaptă decât au crezut ei. Și mult mai dusă cu capul.

Brusc a simțit un bâzâit pe picior, o senzație atât de puternică încât aproape a scăpat pistolul. Dar era doar telefonul din buzunar. Telefonul de unică folosință pe care-l folosea să comunice cu Callum și Keely și care, uneori, avea suficient semnal să primească un apel.

L-a scos și a văzut, cu inima cât un purice, că era de la Keely.

Poliția a găsit-o, s-a gândit. E în siguranță.

Dar când a deschis mesajul, a simțit cum eliberarea de mai devreme se transformă în oripilate.

Am telefonul surorii tale. Sunt în casă și trebuie să ieși, Nina. Nu mai am răbdare.

Nina și-a pus telefonul înapoi în buzunarul fustei, spunându-și că erau în siguranță jos. Că Jared nu o putea găsi. Dar tot îi era frică.

Și era sigură că cel de sus era Jared. Cel care i-a răpit sora. Știa din momentul în care Callum i-a zis despre răpire că a fost Jared.

Conștientizarea acestui lucru aproape a distrus-o. A fugit pe hol și a luat cheile de la mașina lui Sally. Nu avea timp să meargă unde era ascunsă motocicleta Yamaha în grădină. A sărit la volanul mașinii 4x4, hotărâtă să conducă mașina aia tâmpită cumva.

Și bineînțeles că nu a ajuns nicăieri. Când a ajuns pe autostradă, Jared era deja plecat de mult timp. Nina a îndurat câteva minute înspăimântătoare încercând să conducă cu 110 km/h înainte de a ieși înapoi pe strada lor și să meargă târâș-grăpiș până în grădină. A schimbat mașina cu motocicleta, jurând că nu o să mai fie niciodată în situația în care să nu se poată deplasa.

Dar motocicleta nu avea să o ajute acum. Era în garaj, în celălalt capăt al casei, iar ea era încuiată aici în beci, în timp ce Jared era acolo sus, dând târcoale. În mod evident nu știa unde e. Ceea ce însemna că erau în siguranță momentan. Și poate că mai era timp ca poliția să-i găsească.

Doar dacă nu amenință să o rănească pe Keely, s-a gândit.

Apoi a inspirat lung, tremurând. Jared nu o avea pe Keely cu el. A spus doar că are telefonul, nu și pe sora ei. Ceea ce însemna că ea trebuia să fie bine. I-ar fi spus dacă i-ar fi făcut rău. S-ar fi bucurat să i-o spună.

Telefonul a mai bâzâit o dată în mâna ei și a apărut un al doilea mesaj.

Dacă nu ieși, te afum și tot te scot.

37.

Erau la cinci minute de casă, iar Jonah își tot repeta sieși această mantră ca o pledoarie.

Să ajungi acolo la timp. Trebuie să ajungi la timp. Fii acolo la timp.

Au întors pe drumul lung, ușor șerpuit care ducea spre Godshill și, printre copacii rari, casa familiei Murray-Watt parcă se ascundea, când o vedeau, când nu.

— Domnule.

I-a luat câteva minute să-și dea seama ce voia să-i arate Ben. Când au mai luat o curbă, priveliștea a devenit panoramică și a văzut fum. Un con murdar, negru de fum ce se ridică în aer.

Fără îndoială venea de la casa lui Sally și Henry.

•

Nu a durat mult până ce mirosul de ars a ajuns în beci. Jared și-a îndeplinit promisiunea destul de rapid.

Crede că am toate dovezile aici cu mine, s-a gândit ea, crispată. *Așa că dacă nu ies, toate vor fi distruse oricum.*

S-a dus înapoi la laptop, încă gemând de durere de spate. Pe ecran și-a văzut pentru o clipă propriul chip în prim-plan și silueta lui Henry pe fundal. Camera încă înregistra. Aveau acum lucrul pentru care au făcut toate acestea, confesiunea uimitoare a lui Henry.

— Cine-i acolo sus? a întrebat Henry. Au dat foc casei mele?

— E fostul asistent social dedicat al lui Keely, un bărbat pe nume Jared Boula și mă tem că asta a făcut, i-a spus Nina.

— De ce-ar vrea să te pună în pericol? a întrebat Henry, cu expresia sincer consternată. Părea aproape nederanjat de pericolul în care se afla el însuși, ca și cum conta mai degrabă să înțeleagă motivația lui Jared.

— Cred că din același motiv pentru care soția ta ne-a încuiat în beci, ne-a înfometat și ne-a bătut, a spus ea. Unii oameni sunt, pur și simplu, dereglați.

•

O dubă albă era parcată vis-à-vis de grădina perfectă de trandafiri a lui Sally Murray-Watt. Portiera laterală era deschisă, iar mașina era goală.

Jonah a ieșit fugind din Mondeo către ușa de la intrare în casă.

— Mergi prin grădină, i-a spus lui Lightman. Și sună la pompieri.

— Șefu'? a spus Lightman. Nu intri acolo, nu?

Dar Jonah mergea deja fix într-acolo.

•

Hanson a simțit o mare ușurare și, într-un fel, era extrem de

înclinată să râdă.

A scos fotografiile care au fost luate din biroul lui Henry Murray-Watt în dimineața aceea, trecând printre ele până ce a dat de oglinda mare de pe perete.

Trebuie să te uiți în oglindă…

Keely a făcut exact cum a spus și le-a zis unde să o găsească pe sora ei. Trebuiau doar să o asculte.

•

Jonah a început imediat să regrete că a intrat în casă. Spre el venea o căldură imposibilă, din partea stângă și de deasupra. Parte din casă era complet în flăcări și era clar că focul se răspândea.

Fumul de pe hol era atât de gros că singurul mod de a vedea ceva a fost să se lase la nivelul podelei și se simțea ca și cum îi băga cineva o gheară în gât cu fiecare respirație. Din descrierile lui Keely avea doar o idee vagă despre amplasarea camerelor din casă și nu știa cum să ajungă în birou. Presupunând că încă nu a fost cuprins de flăcări.

S-a chinuit să treacă de o ușă, după care a găsit un loc relativ mai liniștit – bucătăria care, în mod miraculos, încă nu era atinsă, unde era doar un nor de fum la nivelul tavanului. Lângă chiuvetă se afla un prosop împăturit, pe care l-a pus sub jetul de apă, iar apoi l-a folosit drept mască peste nas și gură.

Încercând să se gândească ce să facă, a auzit un sunet, de undeva din casă. Venea de la capătul holului. Dar holul era imposibil de traversat. S-a uitat la ușa din spate. Și-a amintit cum Keely le-a povestit despre ferestrele franceze din sufragerie. Poate că ar reuși să treacă de hol. Și, în ciuda tuturor lucrurilor, aerul proaspăt i-ar putea limpezi puțin mintea ca să poată gândi.

A ajuns la ușă, iar apoi a stat câteva secunde încercând să-și dea seama cum se descuia, înainte de a observa că deja este descuiată și că trebuia doar să apese cu mai multă fermitate. Dintr-odată era afară, într-o grădină ce părea absurd de liniștită și nemișcată.

•

— Putem descuia ușa de aici? l-a întrebat Nina pe Henry.

Stătea în capul scărilor. A urcat cu greu și cu dureri, dar a fost ușurată să vadă că o poate face. Și încheietura părea să nu fie ruptă. O durea groaznic, dar putea să și-o folosească.

Nu știa de ce îl întreba pe Henry cum să iasă. Când era mai mică, încuiată acolo jos, a stat ore întregi pipăind cu mâinile ușa beciului. Nu a găsit niciodată o încuietoare sau vreun cui, absolut nimic, doar o mică crestătură pe cadru.

— Nu, a spus Henry. Doar dinafară, mă tem.

S-a auzit deodată un țipăt de sus. Unul suficient de tare cât să se audă prin ușă.

— Să te ia naiba, Nina, o să arzi de vie și o să mă delectez

privindu-te.

A simțit cum se înfiorează. Chiar dacă ieșeau cumva, Jared era acolo. Așteptând.

Deja se vedea fumul care intră în beci. În ciuda ușii bine sigilate, tot intra.

Atunci a lovit-o un gând greu, groaznic. Că va muri acolo, lângă Henry și că ar fi mai bine în multe feluri dacă s-ar întâmpla așa.

Nu mai e nimic în mine care să nu fie putred, s-a gândit.

Și-a imaginat că, aducându-i pe cei trei bărbați în instanță, va compensa pentru toate lucrurile groaznice pe care le-a făcut. Pentru modul în care a călcat pe fericirea surorii ei ca să se salveze pe ea însăși. Pentru cât i-a rănit pe cei pe care i-a manipulat. Pentru modul în care răzbunarea ei pe Brandon a ricoșat asupra lui Keely. Și, poate și pentru că i l-a luat pe Callum. Chiar și pentru asta.

Dar tot ce-a muncit ea a luat o întorsătură groaznică. Jared era acolo, liber. Frank scăpase de poliție. Și Henry… Henry nici măcar nu a fost forța din spatele acestor ani de nefericire. A avut-o pe adevărata făptașă acolo, în fața ochilor și a lăsat-o să plece.

Știa de ce s-au întâmplat toate așa. Știa, pentru că nu merita nimic mai mult. S-a băgat în asta pentru răzbunare, nu pentru justiție. Din obsesie și nu din grija față de ceilalți. Era făcută prea mult din umbre și i-a otrăvit și pe ceilalți cu umbra ei.

Și-a imaginat că se duce la culcare acolo, dar îi era greu și era stupid să facă asta din cauza fumului. S-a gândit ce-o să se întâmple cu Keely. Cu Callum.

Vor fi împreună, s-a gândit. Fără ca eu să mă bag între ei.

— Trebuie să ieșim, a spus Henry, hotărât. Era cumva revoltător că el voia să trăiască, atunci când ea renunța la viața ei.

— Nu știu dacă merit să ies, a spus, punându-și capul pe ușă.

Henry a scos-un sunet surprins.

— Bineînțeles că meriți. Toată lumea merită să trăiască. Și nu ai făcut nimic de neiertat.

— I l-am furat pe Callum soră-mii, i-a spus, întorcându-și capul ca să-l privească acolo, jos, pe podeaua beciului. Părea mult mai puțin înspăimântător acum, s-a gândit. Fără Sally acolo, care să-l ghideze și cu înălțimea neutralizată de unghiul din care îl privea, părea aproape uman.

Henry a râs, scurt.

— Am fost abandonat de multe femei tinere, pe care credeam că le iubeam și mi-a trecut. Mi-am găsit soția abia la patruzeci de ani și acum că au trecut doisprezece ani, cred că mă pot uita înapoi și să înțeleg ce nu a mers bine. Nu i-a păsat cu adevărat de mine, cred. E groaznic de trist, dar voi supraviețui din nou. Și sora ta va trece rapid peste.

Era ceva extrem de ridicol în a primi sfaturi despre relații de la Henry Murray-Watt, bărbatul de la care a trebuit să forțeze o mărturisire, astfel că Nina a început să plângă. Și așa a spart oarecum norii fataliști care atârnau deasupra ei.

— S-ar putea să ai dreptate, a spus ea.

S-a întors și a coborât scările cât de atentă a putut, aplecată pe balustradă cu mâna cea dreaptă încă funcțională și întorcându-se ca să evite prea multă mișcare în jurul coccisului. A luat foarfecă și s-a dus la Henry.

— Trebuie să încerci să spargi ușa, a spus ea cu fermitate. Eu voi fi gata cu pistolul, deoarece cred că ne așteaptă sus.

•

Jonah era aproape la fereastra biroului când a trecut o mână și un picior peste marginea ramei. A auzit niște țipete groaznice și era pe jumătate pregătit de posibilitatea unui atac.

A alunecat până ce s-a oprit pe pavaj și a așteptat suficient cât să iasă Jared Boula pe jumătate pe fereastră, după care a făcut un pas înainte și l-a tras afară, jos pe iarbă.

Mișcarea aceea i-a oferit, pe moment, un avantaj puternic. Boula a aterizat cu greutate pe brațul întins și acum părea că are dureri puternice.

— Te arestez pentru răpirea lui Keely Lennox, a spus Jonah. Nu trebuie să spui nimic, dar tot ce spui ar putea să-ți afecteze apărarea dacă nu menționezi când ești întrebat o informație pe care te bazezi în instanță. Tot ce spui poate fi folosit drept dovadă împotriva ta. Și apoi, ridicându-se în picioare, a spus: Zi-ne unde este Nina.

Dar Jared Boula doar a ridicat din umeri, cu mult amuzament încă în voce.

— N-am nicio afurisită de idee.

•

Hanson a auzit apelul cum se încheie și, cu o senzație de frustrare intensă, l-a sunat din nou pe Ben. A încercat să-i sune pe toți de trei ori deja și nu a primit nimic. Erau în vreun pericol? Au găsit-o deja?

Își putea imagina cu ușurință cel puțin trei scenarii diferite și în două dintre acestea Nina era în pericol. Și în ultimul scenariu, la fel erau și șeful și Ben.

Spre marea ei surprindere, Ben a răspuns de data asta, după ce a sunat de patru ori.

— Juliette, a spus, fără suflare.

— E oglinda, a spus Hanson. Ușa către beci. E oglinda.

•

Henry a urcat așa amorțit cum era scările și se uita la ușă și în jurul ei. Vedea că se gândește la spargerea ușii ca la o problemă de fizică, gândindu-se unde să stea ca să aibă un avantaj.

Nina era, brusc, disperată să trăiască. Disperată să treacă de tot ce a fost și să devină altceva. Spera, cu ardoare, că va găsi o soluție. S-a dat înapoi, punându-și un braț pe balustradă. Își făcea vânt să lovească ușa când au auzit o voce înăbușită de cealaltă parte.

— Nina! Sunt detectivul inspector-șef Jonah Sheens. Îmi spui cum deschid ușa, te rog?

•

Jonah era lângă Lightman când s-a deschis ușa. Primul care a ieșit în birou a fost Henry Murray-Watt, ușor palid, dar cu un aspect general sănătos. Jonah a decis să-l aresteze după ce ieșeau din clădirea în flăcări. I-a făcut semn lui Lightman să-l ducă afară.

O vedea pe Nina în ușă, cu părul roșu și pielea palidă strălucind în întuneric. Privirea ei s-a blocat pentru o clipă pe el, care i-a zâmbit și i-a spus:

— Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Nina.

Nina și-a întins mâna spre el, iar el a simțit cum intră într-o stare de eliberare euforică. Dar când a ajutat-o să iasă, abia mișcându-se, a spus:

— Sally a fugit. Cred că știu unde s-a dus. Mă ajuți?

38.

— Am aflat de locul acela cât am urmărit-o, i-a spus Nina mergând șchiopătat prin grădinile vechi. Am crezut că și-a dat seama, în sufletul ei, că Henry era un abuzator și s-a hotărât să-și facă un loc în care să se ascundă dacă trebuia să o facă. Am interpretat asta ca pe un semn că se mai poate face ceva cu ea, dar acum mi se pare rușinos. Nina s-a oprit pentru o clipă să tușească, iar Jonah auzea cum respiră la fel de uscat și de răgușit ca și el. Au inhalat amândoi mai mult fum decât era bine să o facă.

Ar trebui să ne ducem spre spital, s-a gândit și o privire spre Lightman care era în spate i-a confirmat că și sergentul credea la fel. Dar Jonah simțea și el aceeași nevoie de a o prinde pe Sally, la fel ca Nina. Trebuiau să o găsească înainte de a fi prea târziu.

Ascunzătoarea lui Sally s-a dovedit a fi o mică magazie în celălalt capăt al grădinilor. Era ascunsă de pădurea din jur și era invizibilă până când nu ajungeai fix acolo. Nu era în stare perfectă, dar plantele Clematis de deasupra păreau bine întreținute.

Nici nu se opriseră, când s-a deschis ușa. Era Sally cu o expresie mult mai rece și mai calculată decât se așteptase Jonah, care se uita când la el, când la ceilalți patru polițiști, dar, dintr-o mișcare, fără să ezite, a luat-o la fugă.

O decizie proastă, s-a gândit și a luat-o la goană după ea. Ea era o singură femeie, împotriva a patru polițiști și aveau întăriri la câteva sute de metri de casă.

Dar ca să-i dea cezarului ce-i al cezarului, Sally chiar i-a pus pe jar. Era mai în formă decât anticipase Jonah și corpul ei foarte subțire îi potența viteza. Dar cu cei patru după ea, a epuizat direcțiile în care o putea lua. Ben a fost cel care a făcut ultima mișcare, ducându-se împrejur în timp ce voia să o ia spre dreapta, strângând-o ca într-o îmbrățișare de urs.

Jonah a arestat-o și i-a rugat pe doi dintre polițiști să o ducă înapoi la magazie. Nina era acolo cu un polițist, cu ochii mari și plini de speranță.

— Mulțumesc, i-a spus lui Jonah.

Și, într-un anume fel, momentul era absolut complet, în ciuda faptului că Sally i-a spus:

— Nu știu de ce ești așa de înfumurată. N-am terminat cu tine, Nina.

•

Dar, de fapt, Sally arăta bine și cu treburile încheiate, câteva minute mai târziu. Escortată înapoi spre casă și spre mașinile de

poliție care așteptau, se uita plină de groază la casa ei frumoasă cuprinsă de flăcări. Expresia ei i-a confirmat lui Jonah de ce a ales o ascunzătoare care să fie atât de aproape de casă. Nu era gata să renunțe la viața ei aparent perfectă. Cu toate că astăzi a ajuns la țanc ca să vadă mare parte din casă cum se prăbușește cu un sunet puternic, ca de tunet.

Callum Taylor a ratat prăbușirea casei în flăcări la mustață. Jonah s-a gândit că Nina i-a scris să vină acolo. S-a întors în viteză, și-a lăsat motocicleta Suzuki lângă drum și a alergat către Nina, care era deja pe mâinile celor de la ambulanță. Lui Jonah i s-a părut că el este aproape furios.

Nina s-a uitat la Callum cu un zâmbet diabolic, similar cu cel al lui Keely:

— A fost Sally, nu Henry. Cum să nu-mi dau seama că totul a pornit de la ea?

— Poate că nu ești atât de deșteaptă de deșteaptă cum crezi, a spus Callum și apoi, ignorând paramedicul, a îmbrățișat-o puternic.

— Cred că nu, a spus Nina, iar Jonah și-a întors privirea în acel moment, de teamă că o să se emoționeze la fel de tare ca ea.

•

L-au găsit pe Frank Pinder într-o căbănuță de fermă chiar frumoasă, aproape de Brockenhurst. Se pare că prietenul lui, administratorul, i-a aranjat o casă de vacanță drăguță. Jonah s-a gândit că așa ar face un fugar cu stil.

Frank nu a opus rezistență arestului, când Jonah și Lightman au ajuns cu încă o mașină de poliție în spate, iar apoi a părut că înțelege că, în sfârșit, a fost prins. Nu le-a spus nimic în drumul spre secție și, de fiecare dată când Jonah privea în oglinda retrovizoare, el se uita în jur cu lacrimi în ochi.

•

Prima rundă de interogatorii a început la cinci, cu confesiunea extraordinar de deschisă a lui Henry Murray-Watt care a povestit tot ce au făcut el și soția lui. Părea să nu vadă nimic greșit la faptele sale în majoritatea timpului, cu toate că a recunoscut că, uneori, ar fi trebuit să pună la îndoială deciziile soției sale.

O'Malley și detectivul inspector-șef au fost beneficiarii acestei mărturisiri, deși Hanson i-a privit în mare parte din camera de observație.

Odată ce ieșiseră afară, O'Malley clătinase din cap, neîncrezător, spunându-i șefului:

— Dacă ar fi așa de ușor să-i faci să mărturisească, chiar și eu aș fi devenit detectiv inspector-șef până acum.

Cu toate acestea, Sally Murray-Watt a refuzat să vorbească. Hanson se aștepta să-și folosească șarmul. Să convingă și să manipuleze. Dar

se pare că și-a pierdut încrederea pe drum. Hanson nu era sigură dacă sucirea completă a lui Henry a făcut asta sau momentul în care și-a văzut casa perfectă cum se prăbușește. Dar dorința de luptă o părăsise, lăsând-o doar cu tăcerea, deocamdată.

În următoarea sală lângă Sally Murray-Watt, stătea Jared Boula care a început prin a le spune că au înțeles totul greșit.

— Toate acestea sunt invențiile fetelor, a spus. Sunt niște visătoare. Și deja au băgat multă lume nevinovată în bucluc.

— Se pare că tot ce au făcut a fost să-i aducă pe cei vinovați la noi, a răspuns Jonah. Ai vrea să ne explici ce e cu imaginile de pe hard drive? Peste treizeci și cinci de mii de fotografii cu pornografie infantilă și abuz, salvate pe o perioadă de mai mulți ani.

A urmat o liniște absolută, iar apoi Boula a spus, fără să mai zâmbească.

— Ele le-au pus acolo. Mi-au înscenat ele toate astea.

— E interesant că materialele sunt acolo dinainte de a avea primul contact cu ele, a spus Jonah și se leagă și de ce i-ai spus fostei tale prietene în aprilie anul acesta.

S-a făcut liniște, iar Jonah a lăsat-o pe Hanson să preia.

— În seara de doisprezece aprilie, după ce ați încercat să reaprindeți flacăra relației voastre, ea te-a confruntat, pentru că a găsit videoclipuri pe telefonul tău. Videoclipuri cu fetițe, făcute fată acordul lor, în care le intimidai și le agresai. I-ai spus că nu era vina ta că erai așa. Că tatăl tău te-a forțat să faci toate acestea din adolescență. Hanson s-a uitat pe notițe și a spus: ce te mai punea să faci, Jared? Pentru ce era camera aceea din hambar?

Ca toate dovezile care indicau vina suspecților, înregistrarea conversației cu prietena lui Jared le-a fost oferită de Nina Lennox. Au întrebat-o unde să găsească ultimele indicii și, cu toate că Nina avea copii de rezervă, tot s-au dus să le ia pe toate: de la magazinul de antichități din Lyndhurst. Dintr-un loc lângă stadionul de lângă sat. De la cârciuma din sat aproape de soții Murray-Watt sau de sub o bancă din Queen's Park. Singurul pe care trebuiau să-l abandoneze momentan era ce a ascuns Callum în garajul familiei Murray Watt. Dar Jonah spera să-l poată lua după ce terminau pompierii. Garajul nu a luat foc la fel de tare ca restul casei.

Printre aceste dovezi adiționale a fost o filmare cu Nina care găsește pentru prima oară fișierele pe calculatorul lui Jared. Mai erau și fotografii ale unor mesaje, în care se lăuda pe sine în fața băieților de la casa de copii și o înregistrare a conversației cu fosta prietenă.

Pe baza acelei înregistrări, Jonah a reușit să o abordeze pe fosta prietenă a lui Jared și să o roage să le ofere informații.

Jonah îl privea cu atenție când mâinile lui Boula au început să tremure. Nu l-a surprins când a început să plângă.

— Îmi pare rău, a spus. Îmi pare rău. Tata a fost. El m-a făcut așa cum sunt.

Și a continuat, detaliind abuzurile suferite. Otrava constantă pe care i-o picura pe gât Pierre Boula, spunându-i că-i patetic. Uman. Cum i-a explicat că femeile trebuie ținute cu forța la locul lor. Încet, încet l-a împins să le abuzeze chiar el.

Avocatul nu a spus nimic în majoritatea timpului și, în ciuda tuturor celor făcute de Boula, lui Jonah îi era milă de el. Auzind cum tatăl a transmis propriile dereglări fiului, în el s-a declanșat ceva. Jonah, el însuși fiul unui tată abuziv, al unui narcisist avid de control, a învățat să imite aceste interogatorii groaznice când avea nevoie.

Dar îl va face pe Jared Boula să plătească, așa cum încerca să se facă și pe el însuși.

•

Cazul lui Frank Pinder a fost trimis detectivului inspector-șef Suresh Acharya, cu toate că aveau să colaboreze mult. Acharya era hotărât să investigheze din nou acuzațiile lui Keely și Nina Lennox și să reușească să îl pună sub acuzare, dacă poate.

— Așa că am terminat cu interogatoriile preliminare, a spus Hanson, după ce a terminat cu Jared Boula. Acum să ne ocupăm de nesfârșitele dovezi.

— De fapt, i-a spus Jonah, mai avem un interviu.

•

Conversația cu Mark Slatterworth a devenit una dintre preferatele absolute ale lui Hanson, într-o listă lungă de interogatorii enorm de satisfăcătoare. Indiferent ce alte abilități avea, nimeni nu se compara cu șeful atunci când încerca să scoată ce vrea de la un martor. Lui Hanson i-a plăcut mereu să asiste la aceste interviuri.

Asistentul social a venit la fel de cald și de fericit ca la ultima vizită. Și-a schimbat cămașa în carouri cu una albastru deschis cu alb, dar în mare arăta neschimbat. A tot insistat să i se spună Mark în timpul interviului, așa că șeful a zâmbit, a dat din cap aprobator și i-a spus:

— Bine, Mark. Cred că ai câteva lucruri să ne spui.

Slatterworth s-a uitat la Hanson și apoi înapoi la detectivul inspector-șef, cu o expresie ușor forțată de umor. Când vorbea, o făcea cu cât de mult accent de Edinburgh putea să o facă.

— Cred că mai multe aveți voi să-mi spuneți. Dar mă bucur să vă ajut cu orice e nevoie.

— Ce vești bune, a spus Jonah. Pentru că mă gândesc că ne-ai fi de mare ajutor. Aș vrea să știu, mai întâi, cum i-ai cunoscut prima oară pe Sally și pe Henry Murray-Watt.

Mark a început să râdă ciudat, exploziv, după care afișat o expresie confuză.

— Cred că prima oară când m-am dus la ei acasă să le văd pe Keely și pe Nina.

Detectivul inspector-șef i-a zâmbit, după care i-a spus:

— Nu. A început să bată ușor cu pixul în masă, fapt făcut intenționat ca să-l enerveze. Când te-am intervievat aseară, ai menționat cât de mult a progresat Callum ca elev, făcând referință la cum era când l-au luat prima oară. În ciuda faptului că nu este și că nu a fost niciodată responsabilitatea ta.

— O, haide, a spus Mark, râzând iarăși. E totul în fișa lui.

— Ciudat că în fișă ar fi trebuit să fie incluse referințe la mașina pe care o conducea înainte domnul Murray-Watt, a spus Hanson, privindu-l pe detectivul inspector-șef. Henry și-a schimbat un Porsche cu un Jaguar înainte ca surorile Lennox să ajungă acolo. Dar tu ne-ai spus că Henry avea un Porsche pe alee. Cum știai ce mașină conducea acum câțiva ani?

După un moment de liniște, Mark a spus:

— Probabil că mi-a zis.

— E ciudat și faptul, a continuat șeful, că ți-ai format o idee atât de sigură despre un cuplu, cunoscându-l doar de două luni. O opinie suficient de puternică, încât să le vorbești celor de la EIAIC despre caracterul lor bun. S-a uitat la Mark. De câte ori le-ai vizitat pe surorile Lennox în acel răstimp?

Mark s-a încruntat, a ridicat din umeri și a spus:

— Păi… de două ori, inclusiv când m-am dus după ce a sunat Keely la urgențe.

— Așadar, a spus șeful, ai fost în casă cu rolul de asistent social fix o dată înainte de incidentul în care i-a acuzat de abuz. Ciudat cum de erai absolut convins că sunt nevinovați.

Mark și-a deschis gura, a ezitat mai întâi, iar apoi a spus:

— A fost… a fost clar cum erau. Se poate să fi exagerat puțin când am vorbit ieri cu tine, acum că mă gândesc.

— Și data aceea, a spus Sheens. Când i-ai spus în detaliu ce crezi investigatorului, când tu de-abia îi știai pe soții Murray-Watt din această postură oficială.

A urmat o scurtă pauză, iar Mark a zis:

— Nu îmi aduc aminte, dar dacă spuneți că i-am susținut prea mult, cred că trebuie să vă gândiți la toți factorii implicați. Și poliția…

— Colegii mei au investigat cât de bine au putut cu dovezile avute atunci, a spus Sheens, iar apoi a întrebat rapid: Când a fost făcută această fotografie?

A pus pe masă o fotografie lucioasă, iar Hanson a simțit pură încântare.

În fotografie era Mark Slatterworth cu ochelari de soare la un picnic, cu Sally Murray-Watt făcând din mână la cameră lângă el.

Șeful a descris-o pentru cameră.

— Nu… nu recunosc asta, a spus Mark. Vocea îi era uscată, strangulată de atâta panică.

— Ce ciudat, având în vedere că vine din casa ta, a spus detectivul inspector-șef, dându-i a doua fotografie. Aceasta arăta un panou plin de fotografii, cu cea în care era împreună cu Sally într-un colț. Din nou, detectivul inspector-șef a descris-o pe un ton neutru.

— Ce faceți…? Mark s-a uitat la el. Ce-ai făcut la mine în casă? Nu ți-am dat permisiunea…

— Imediat cerem un mandat de percheziție, a spus șeful. Dar acestea nu au fost obținute de un polițist. Ne-au fost trimise de o parte interesată.

Hanson știa, desigur, cine era partea interesată. Fotografia făcea parte din numeroasele dovezi pe care le-a lăsat Nina.

După o liniște îndelungă, care părea să-i fi plăcut șefului, Mark a înghițit în sec de trei ori. Și apoi a spus:

— Nu-i cunosc foarte bine. Sunt doar într-un club de teatru pentru amatori cu mine. Era doar o seară de socializare.

— Ai declarat angajatorilor tăi că îi cunoșteai înainte de a fi asistentul social al lui Nina și Keely? a întrebat șeful.

— Nu, eu…

— Mulțumesc. Trecem la următoarea întrebare a ofițerului meu.

Hanson era pregătită. I-a dat două transcrieri, una cu rezumatul acuzațiilor lui Keely cu privire la Frank Pinder și un alt raport inițial de la poliție cu interviul lui Keely cu detectivul inspector de la EIAIC.

— În investigațiile referitoare la acuzațiile aduse lui Frank Pinder, a spus ea, tu ai declarat că Keely a specificat weekendul cu optsprezece noiembrie ca fiind data în care Frank a violat-o. Dar mai târziu a ieșit la iveală că Evelyn Pinder nu a fost la muncă în acel weekend și că era acasă.

— Da, a spus Mark, cu vocea strangulată. Așa este. Keely v-a mințit. A dat din cap. A încercat să-și schimbe povestea mai târziu. V-am spus eu.

— Dar, a continuat Hanson, în interviul inițial de la poliție a spus „acum două weekenduri”, ceea ce susține data la care a spus mai târziu că s-a referit. Și când a fost interogată din nou, a susținut că nu a dat niciodată data de optsprezece. Asta ai transmis tu.

A intervenit șeful, cu vocea aproape plictisită.

— Deja am cerut înregistrările de pe telefonul lui Frank Pinder de atunci, sunt sigur că le vom primi. Așadar, de ce nu-mi spui despre apelul privat dintre tine și Frank, din seara mărturisirii lui Keely?

— Dar am… Mark a râs din nou, la fel de ciudat. A trebuit să-i spun că fetele nu mai vin la el și că acum era vorba de o investigație la poliție.

— Dar i-ai spus și detalii despre caz, a zis șeful. Și i-ai pasat și data la care era acuzat de viol.

— Nu! a spus Mark, apoi ca într-o stare de angoasă a continuat: i-am spus minimum-minimorum.

— Tu apoi, a continuat detectivul inspector-șef, ai mers mai departe și ai modificat declarațiile cu privire la ce a spus, ca să-i faci acuzațiile să nu sune demne de încredere.

— Am notat ce a spus! a protestat Mark.

— În 2012, l-ai asistat iarăși pe Jared Boula, distrugând din nou acuzațiile și oferindu-i exact informațiile necesare ca să scape, a continuat Hanson. Avem înregistrările apelurilor către el. Vrei să ne spui și despre apelul de aseară, în care i-ai spus unde a fost dusă Keely?

A urmat încă un moment de liniște, care i-a spus lui Hanson tot ce trebuia să știe. Și apoi, detectivul inspector-șef a spus:

— Te-au plătit soții Murray-Watt? De ce-ai făcut-o? Și Frank și Jared? Ai primit suficient cât să încalci fiecare promisiune pe care le-ai făcut-o copiilor pe care i-ai avut în grijă și să îi oferi ca jertfa acestor abuzatori?

— Nimeni nu a abuzat pe nimeni, a spus Mark, țipând deodată. Și-a apăsat arătătorul pe masă când a început să vorbească. Keely este o mare mincinoasă. Henry și Sally nu s-au atins de ea și tot ce-a făcut a fost să se răzbune. Să dețină controlul. Și-a scuturat capul. O să vă dați seama când o s-o cunoașteți! Are probleme, e perversă și nu aveam să o las să tragă în jos oameni buni.

— Oameni precum Frank Pinder? a întrebat șeful, cu vocea rece ca oțelul. Un bărbat care a fost găsit aseară în pat cu o fetiță goală de treisprezece ani, așa cum probabil știi?

Chipul lui Slatterworth s-a schimonosit.

— Perverși ca Jared Boula? a adăugat Sheens.

— Jared nu a făcut nimic, a spus Mark, respingând ideea. Asta a fost clar de la început.

— Pe baza a ce? a întrebat șeful. Pe baza prejudecăților tale bizare cu privire la Keely Lennox? Și-a scuturat capul și în ciuda celor pe care le spunea, era brusc dornic de conversație. Ai putea fi interesat să vezi conținutul extrem de plastic de pe computerul lui Jared Boula. Cu toate că poate aveți ceva în comun voi doi. Poate că și ție îți place să vezi fetițe bătute și abuzate.

— Nu poți spune asta, a spus Mark cu vocea aspră. Nu… nu o să… vreau să cer un avocat.

— Sunt mai mult decât fericit să începem interogatoriul cu tine în calitate de suspect, a spus șeful, cu vocea extrem de amabilă, dar înainte de asta, aș vrea să-ți dau șansa să ne explici cu ce te-a amenințat Jared Boula să-i spui locația lui Keely.

Mark a părut că va începe să vorbească, dar cumva s-a pierdut pe drum. Detectivul inspector-șef a dat din cap aprobator și s-a ridicat.

— Să iei legătura cu avocatul tău.

•

Când s-au încheiat toate interviurile oficiale, Hanson s-a dus cu șeful să le vadă pe Keely și pe Nina, căci ambele au fost de acord să vină la secție. Au stat amândouă puțin în spital, făcând analize de sânge pentru a se stabili cu ce a fost drogată Keely, iar Nina a fost consultată pentru fumul inhalat și potențiale fracturi.

Hanson se gândea că și șeful ar trebui să meargă la un control la plămâni. În timpul interviurilor a trebuit să facă de câteva ori pauze și să bea apă și l-a auzit tușind pe hol când ieșea din sală. Dar în dulcele său stil, probabil o lăsa pe altă dată.

Surorile Lennox au fost declarate sănătoase în câteva ore. Au fost apoi trimise la o locație sigură, pregătită de șef însuși. Callum se va duce cu ele, după ce va fi clar că niciunul nu este în pericol. De data aceasta nu se vor mai scurge informații prin sistemul social. Nu mai era niciun asistent social care să lucreze împotriva lor.

Hanson a simțit o uriașă recunoștință când a intrat în apartamentul de la Departamentul de Investigații Criminale. Surorile Lennox se uitau la un program de gătit la TV, Nina stătea puțin ciudat pe o pernă – probabil ca să evite să pună presiune pe coccisul rănit – și cu încheietura bandajată.

Callum Taylor era, bineînțeles, acolo, stând atât de aproape de Nina, fiind greu să-ți dai seama unde începe el și unde se termină ea. Arăta mult mai curat decât la Godshill, cu rana de la cap bandajată, îmbrăcat cu un tricou și cu blugi curați.

Nina a pus programul pe pauză și s-a uitat direct la Hanson.

— Mă bucur să te văd din nou, detectiv ofițer, a spus.

Hanson a văzut atunci o asemănare puternică între cele două surori. Era mai mult decât părul, tonul pielii și pomeții. Era ceva în inteligența rece pe care o aveau amândouă, în modul în care mascau atât de instinctiv ce simțeau cu adevărat.

— Mai bine zi-mi Juliette, a spus Hanson cu fermitate. Și îmi cer scuze dacă v-am făcut să credeți că prinderea infractorilor era mai interesantă decât e în realitate.

Zâmbetul Ninei s-a lărgit.

— O, nu știu. Cred că a fost palpitant.

A urmat un scurt moment de liniște, iar apoi șeful a zis:

— Și mie îmi pare rău. Pentru cât de mult ne-a luat să vă ascultăm. Pe toți. A zâmbit doar cu jumătate de gură. Cred că fiecare polițist ar trebui să plece de la presupunerea că cei care fac acuzații spun adevărul. Nu ar fi trebuit să treceți prin toate acestea ca să ajungeți unde sunteți acum.

Zâmbetul ironic al Ninei era acum și mai larg, dar s-a uitat la Callum pentru o clipă, iar Hanson a văzut emoție pură. A însemnat ceva pentru ea.

Callum i-a ridicat mâna și a spus:

— Era și timpul.

— O să fie trimiși la închisoare? Frank Pinder, Jared Boula, soții Murray-Watt… Keely a întrebat acum, cu privirea profundă. Investigatoare. O privire care nu-i mai dădea fiori lui Hanson.

— Așa sper, a răspuns șeful. Dacă e să fim realiști, orice caz poate să pice. E cel mai frustram lucru în meseria noastră – când te chinui atât să aduci pe cineva în instanță și nu reușești.

Keely și-a scuturat capul, cu o expresie nemulțumită.

— Dar, a continuat detectivul inspector-șef, tot ce ne-ați dat a fost… ei bine, avem suficiente dovezi ca să simt că avem șanse de succes.

— Acum aveți tot ce vă trebuie, a spus Keely aprobator. Și chiar dacă Juliette trebuia să rezolve cazul, mă bucur că te-am avut și pe tine.

Hanson nu s-a putut abține din zâmbit când l-a văzut pe șef cum reacționează cu o emoție evidentă. A încercat să o acopere, spunând dur:

— Ei bine, dacă e să fiu sincer, cred că toți trei ar trebui să vă gândiți la meseria de detectiv, într-o zi.

— Ne gândeam mai mult să fim niște justițiari, a spus Keely relaxată, iar Hanson a râs.

Ieșind, Nina a strigat deodată:

— Juliette?

S-au întors amândoi, iar Nina i-a aruncat ceva. Un obiect mic, rotund și negru.

— Callum l-a găsit pe mașina ta, acum câteva săptămâni, a spus. E un dispozitiv de urmărire. Le poți cumpăra online, dacă știi unde să cauți.

Hanson se holba la Nina, simțind greutatea obiectului în mână.

— Am văzut cine l-a pus acolo, dacă te ajută, i-a zis Callum.

— Ar fi un tip masiv, cu păr închis și barbă? a întrebat Hanson.

— Da, el, a aprobat Callum. L-am prins pe cameră. Nu am fix momentul când îl pune, dar l-am prins când pleca. Îți trimit clipul. M-am distrat puțin cu el, apropo. L-am pus pe mașina lui Henry și apoi pe motocicletă, ca să-l înnebunesc pe tip.

Hanson a zâmbit, apoi a dat din cap aprobator, gândindu-se dacă avea rost să se apuce de investigat. Și apoi s-a gândit cum a plecat Nina pe motocicletă spre Bevois și a mijit ochii.

— Oare mai sunt și alte dispozitive pe mașina mea? Sau pe mașinile celor din echipă?

Nina i-a zâmbit frumos, cu inocentă.

— Sunt sigură că nu vor mai fi. Într-o zi, cam așa.

Keely a privit-o curios pe Hanson.

— Tipul care l-a pus te cam urmărește. Cine este?

Hanson s-a gândit dacă e profesionist să le spună această informație, dar a simțit că le datorează un răspuns:

— Un nenorocit de fost, a spus. Era descrierea perfectă pe care simțea că o merită Damian.

39.

Șeful a anunțat că ziua s-a încheiat la ora nouă. A spus că erau toți treji de prea multă vreme, că au dormit mult prea puțin. Cu toate că părea în formă, chiar energic, s-a dus în birou să-și ia lucrurile. Tusea părea că se mai ameliorase și a mâncat o întreagă pizza de la Domino în timp ce completa hârtiile.

— Nu prea vreau să merg acasă, le-a spus Hanson lui Ben și Domnall, după care și-a închis calculatorul. Sunt epuizată, dar sunt în priză acum.

— O să te simți mai bine după un pahar, a spus O'Malley. Eu unul mă duc direct la pub.

Hanson i-a zâmbit.

— Bine. Vin și eu.

— Cât de greu de convins, a spus O'Malley. Ben?

— Evident că vin, a spus Lightman. Cui să-i mai spuneți oful dacă mă duc acasă?

— Bună idee, a spus Hanson, zâmbind. Îl întreb și pe șef.

•

Jonah era nerăbdător să o ia pe Milly și să se întoarcă acasă la Michelle. Vizita scurtă de mai devreme i-a lămurit faptul că nu se ridica la nivelul așteptărilor partenerei.

Cu o zi liberă pentru sine, se aștepta să o găsească pe Michelle cântând la pian sau citind – două din lucrurile care-i făceau mare plăcere și pe care nu reușea să le facă cu Milly acasă. În schimb, era în pat. Plângea și era clar că o făcea de ceva vreme.

El s-a așezat lângă ea și a îmbrățișat-o, sperând că nu miroase prea tare a fum.

— Cred… cred că ai nevoie de timp pentru tine, a spus. Și să vorbești cu un specialist. Totul a fost… te simți copleșită, nu?

Ea l-a privit și era șocant cât de mult se schimbase, abia acum o vedea. Femeia deschisă, solară, pe care a cerut-o odinioară în căsătorie, era acum înecată în tristețe. Cum de nu a văzut mai devreme?

— Nu pot să o fac, Jonah, a spus, printre lacrimi. Sunt cea mai rea mamă din lume.

Și-a așezat capul pe pieptul lui, iar el a simțit cum îi dau lacrimile.

— Nu e adevărat, a spus el, tremurând. Și-a pus mâna pe părul ei, mângâind-o. Ești o mamă minunată care are nevoie de ajutor. Iar eu o să ți-l caut și o să ți-l ofer. A strâns-o mai tare. O să rezolvăm toate problemele. Bine? Ea a dat din cap aprobator și a rămas în îmbrățișare.

Atunci s-a gândit că are nevoie de prietenii ei. Și a realizat că știa cel puțin o prietenă adevărată care era liberă.

— De ce nu o suni pe Kerry? a întrebat. Spune-i să vină aici. Nu are programări lunea, nu? Sau o sun eu, dacă vrei. Ai companie, comandăm ceva bun de mâncare, niște vin… o să te simți mai mult ca alcoolica pe care o știu și o iubesc.

Michelle a râs atunci.

— Bine. Și-a frecat ochii și a spus: Mulțumesc.

Atunci s-a gândit că familia lui era cel mai important lucru. Mai importantă decât munca. Și că s-a întors știind acest fapt la Departamentul de Investigații Criminale.

Așadar, când echipa își plănuia distracția de la pub, el a refuzat politicos și a sunat-o pe Sammy să-i spună că vine după Milly.

— O, nu te grăbi, a spus Sammy. I-am dat biberonul de ora nouă și am adormit-o. O poți lua oricând înainte de unsprezece.

Jonah nu era sigur ce să facă, dar s-a hotărât să-i ofere lui Michelle puțin mai mult timp cu prietena ei, așa era corect. Nu s-a mai bucurat de companie și de momente lipsite de responsabilitate de mult timp. Asta era clar. Așa că a fost de acord să meargă la pub. La urma urmei, s-a gândit, era important să-și ajute echipa să se relaxeze după un caz așa de greu.

•

Hanson se uita la ceilalți cum vorbesc, fără să se implice prea tare în discuția lor. Șeful și O'Malley discutau ca de obicei despre politică, dar ea se uita la Ben, care părea ușurat, dar cumva și furios.

S-a ridicat deodată și a spus:

— Haide, Ben. Dau eu următoarea rundă, dar mă ajuți să aduc paharele.

— Da, să trăiți, a spus, zâmbindu-i vag.

A urmat-o la bar, iar Hanson simțea emoțiile din stomac când a spus:

— Nu trebuie să-mi spui tot. Chiar nimic, sincer, dacă nu te ajută. Dar… Te-a afectat ceva din cazul acesta, nu?

Ben s-a uitat în altă parte, punându-și coatele cu atenție pe bar, ca să-și lase capul în jos. O postură defensivă.

— Da… din mai multe motive.

— Are ceva de-a face cu fetele, nu? a întrebat ea. Îți amintesc de cineva?

A urmat o pauză, iar apoi Ben a spus, foarte încet.

— Da… îmi amintesc de mine.

Hanson s-a uitat și ea în altă parte. Simțea disconfortul lui puternic și s-a gândit că știe ce vrea să spună.

— Vrei să spui că ai trăit ceva similar cu ce-au trăit ele? a întrebat, mai încet acum.

Ben a dat din cap aprobator, iar ea a simțit o profundă tristețe pentru el.

Unul dintre barmani a venit să ia comanda, iar Hanson s-a gândit că așa se va încheia conversația.

Dar după ce-au comandat, Ben a spus:

— A fost profesorul meu de pian.

A luat prima halbă care a fost pusă pe bar și a băut jumătate dintr-o înghițitură. Hanson a înțeles imediat că era prea mult pentru el.

Dar nu era ca și cum îl judeca, acum că nu voia să vorbească. S-a gândit că nu a fost așa niciodată. În mod clar a învățat să blocheze aceste emoții.

A respirat profund, simțindu-se copleșitor de tristă și de furioasă pentru ei.

— Probabil că nu e nici locul, nici momentul… și știu că poate nu vrei să vorbești deloc. Nu o să… nu o să te mai întreb. Dar sunt aici dacă vrei să vorbești, știi, nu?

S-a întins și i-a pus o mână pe umăr. El a dat din cap aprobator. Iar liniștea a fost apoi confortabilă, și-a dat ea seama. Era bine.

•

Jonah a reușit să-și mute gândurile de la surorile Lennox suficient ca să poarte o conversație cu echipa. A urmărit interacțiunile dintre Ben și Juliette cu interes. Îi era clar că se întâmplă ceva în seara asta și s-a gândit că e din cauza comportamentului lui Ben.

Regreta uneori că nu-l putea citi mai ușor pe Ben. Chiar și după anii în care au lucrat împreună, erau multe pe care nu le știa.

Dar s-au întors de la bar mai veseli și i-au mai dat o halbă cu conținut mic de alcool.

Băuse cam jumătate când i-a vibrat telefonul. S-a uitat la ecran și a văzut un mesaj de la Jojo.

Când s-a uitat în sus, a văzut că Hanson deja îi citise ecranul cu o privire vinovată. Sigur i-a văzut numele lui Jojo.

Hanson și-a luat băutura, iar el s-a întrebat dacă îl judecă. Era posibil ca Ben să-i fi spus ce s-a petrecut aseară pe Furzley Lane. Probabil arăta ca și cum voia să revină la Jojo. Lucru și mai rău acum, când a înțeles ce simte Michelle.

Dar când Hanson l-a privit iar, ochii îi erau plini de simpatie.

Jonah i-a zâmbit.

— Revin imediat, a spus și s-a dus la bar să citească.

A deschis mesajul, cu emoție și l-a citit.

> Jonah, îmi pare rău. Îmi pare tare rău pentru tot ce ți-am spus aseară. Eram beată și furioasă că am fost dată jos din taxi și probabil am spus tot ce voiam să spun dinainte. Când nu sunt criță, chiar sunt bine. Am făcut față despărțirii și am început chiar să mă văd cu cineva. Cu un tip drăguț, stabil, care merge cu mine la cățărări uneori. Așa că, să nu-ți faci griji. Nu

vreau să-ți faci niciun fel de probleme. Voi fi bine. Jxx

A simțit o senzație groaznică a sfârșitului dintre ei când a terminat de citit. Ca și cum abia acum se sfârșea de-a dreptul.

Dorința de a-i răspunde era copleșitoare. Voia să-i spună ce simțea. A început să scrie rapid. Nesigur.

> Te rog să nu-ți ceri scuze. Mă bucur că te-am văzut și știu că vei fi bine. Ba mai mult. Minunat. Ești cea mai puternică persoană pe care o știu. Eu sunt problema. Nu știu cum voi supraviețui fără tine în viața mea, deși știu că trebuie să o fac. Nu o pot abandona pe femeia care e mama copilului meu și care se chinuie și are nevoie disperată de mine. Dar îmi lipsești și am nevoie de tine ca de oxigen.

S-a oprit acolo și s-a uitat la mesaj o vreme.

Apoi a șters totul cu excepția primei propoziții. După care a mai scris.

> Mă bucur că ai spus asta și că te-ai eliberat. Și mă bucur că ești bine. Mereu, absolut mereu, îți voi dori binele.

L-a trimis și s-a dus înapoi la echipa lui.

virtual project

virtual-project.eu

violin

Notes

[←1]

Un gremlin este o creatură imaginară mereu potrivnică, născocită fictiv la începutul secolului al XX-lea pentru a explica inițial defecțiunile mașinăriilor și operatorilor acestora. Acestor făpturi nu le place să fie udate cu apă sau să intre în contact cu aceasta (N.t.).

[←2]

Numele mărcii unor biscuiți produși de o companie englezească (N.t.).